Tess Stimson

Svetimautojų klubas

VERSUS AUREUS

SVETIMAUTOJŲ KLUBAS

Tess Stimson

SVETIMAUTOJŲ KLUBAS

Iš anglų kalbos vertė
Dalė Virginija Jakutienė

UDK 820-3
St-194

Versta iš:
THE ADULTERY CLUB
by Tess Stimson
Pan Books, 2007

Viršelio dailininkas
Saulius Bajorinas

Copyright © Tess Stimson 2007
© Vertimas į lietuvių kalbą,
Dalė Virginija Jakutienė, 2008
© „Versus aureus" leidykla, 2008

ISBN 978-9955-34-139-0

Skiriu savo motinos Jane Theresa Stimson
(1942 m. vasario 3 d. – 2001 m. gruodžio 3 d.)
atminimui

Mano Tėvo namuose daug buveinių.
Antraip argi būčiau sakęs:
„Einu jums vietos paruošti!“?
Jn 14, 2

1

Nikolas

Skyrybos – sunkus dalykas. Juolab kai tavo klientė autoritetingai pareiškia, esą visi vyrai – šunsnukiai, ir tu nejaukiai triniesi kėdėje, o tavo penis stengiasi likti nepastebimas.

– Ne *visi* vyrai, ponia Stivenson, – drįstu prieštarauti.

Mano klientė tarsi nemato mano draugiškos šypsenos, jos pilkos akys abejingai apžiūrinėja ąžuolu iškaltą kabinetą. Žvilgsnis trumpai stabteli ant mano žmonos nuotraukos sidabriniais rėmeliais, pastatytos ant stalo greta odinės tvarkaraščių knygos. Gailesčio mano sutuoktinei išraiška tvirtai pastato mane tarp tų nelaimingųjų, kurių tėvai nepaisė teisinių skrupulų prieš suguldami į lovą. Kadangi ką tik užtikrinau jai nepaprastai dosnią septynženklę buvusio vyro turto dalį, toks visiškas mano lyties niekinimas man atrodo šiek tiek neteisingas.

Ji stojasi, ir aš kartu, taisydamasis šilkinį kaklaraištį. Ji tiesia man liesą ranką su rausvo tvido rankove, jos delną savo rankoje jaučiu kaip šlapią žuvį.

– Gal jūs teisus, pone Lajenai, – sako ji sausai. – Gal tik aš išteku už tokių.

Jos kvepalai aštrūs ir stelbiantys: sintetinis katės šlapalas. Makiažas per ryškus; neįsivaizduoju, kad galėčiau bučiuoti tokias raudonai išteptas lūpas. Ji iš tų moterų, ku-

rios iš ryto palieka išterliotą patalynę, o ant pagalvės atsispaudžia jų veidas kaip Turino drobulėje.

Bet kojos gražios. Lieknos, dailios blauzdos, gražiai išlenktos kulkšnys. Tačiau ant kaulų nėra mėsos, o krūtys kaip berniuko.

Mano profesinė šypsena nedingsta lydint ją iki durų. Aš stengiuosi moraliai neteisti savo klientų: tai atitraukia dėmesį ir yra bergždžia. Skyrybų teisės kontekste nėra vietos jausmams ar sentimentalumui, tų dalykų pakankamai gauni iš klientų. Žinoma, mano žmona, būdama moteris, pageidauja, kad būtų atvirkščiai. Aš laikau save tik objektyviu žmogumi. Tačiau Melinša tvirtina, kad mano „šiurkšti tiesa", kaip ji emocingai ją apibūdina, tas pats kaip noras spręsti apie moters odą tik ryškioje dienos šviesoje, o ne degant švelninančiai židinio liepsnai. Ne visai suprantu jos požiūrį.

Tarpduryje mano klientė staiga stabteli; aš vos neatsitrenkiu į jos nugarą. Ji nuleidžia galvą kaip maldai, o po stangriu šviesiu kuodu atsikiša blyškūs gumbuoti kaklo slanksteliai.

Moters sprandas – toks pažeidžiamas, toks donkichotiškai erotiškas.

– Visą laiką maniau... *tikėjausi*... – sako ji tramdydama raudą, – kad jis persigalvos.

Aš sutrinku. Nemaniau, kad ji iš tų moterų, kurios laikosi įsikibusios. Jai tik šiek tiek daugiau negu keturiasdešimt, ji ką tik pelningai išsiskyrė su trečiuoju turtingu vyru, o tai – nepaisant visų pastangų būti objektyviam – leidžia daryti tam tikras prielaidas. Paprastai tariant, mažiausiai tikėjausi, kad šioje byloje į paviršių iškils *meilė*.

Kaulėti moters pečiai sudreba. *Jėzau*. Tokiais atvejais aš beviltiškas. Rankos beprasmiškai trūkčioja. Visiškai

nederėtų jos apkabinti, bet kas bus, jeigu ji – Dieve gink – pradės čia verkšlenti?

Staiga ji kilsteli galvą ir ištiesina pečius, primindama man mano vyriausiąją dukterį Sofi jos pirmąją dieną mokykloje. Netarusi daugiau nė žodžio, ji pražygiuoja pro nepadalytą sienomis sekretorių kambarį ir išeina į koridorių. Aš giliai atsikvepiu. Ačiū Dievui. Ką, po galais, *tai* reiškė?

Jau uždarau duris, kai man moja mano sekretorė Ema.

– Pone Lajenai, antrąja linija skambina jūsų žmona. Ji apgailestauja, kad trukdo jus, bet ar negalėtų trumpai šnektelėti?

– Žinoma...

Tarpduryje stabteliu. Kažkas nebe taip...

– Šukuosena, pone Lajenai, – kantriai sako Ema. – Per pietų pertrauką nusikirpau.

Gaila. Man labiau patiko ilgi plaukai.

Grįžtu prie stalo, žiūriu į Melinšos nuotrauką, sukėlusią mano klientės užuojautą, ir keliu telefono ragelį. Nuotrauka daryta prieš dvejas Kalėdas – nemalonu, bet ją darė Kitas, ne aš, – tą akimirką, kai Melinša šypsodama grįžtelėjo per petį lenkdamasi traukti kalakuto iš *Aga* orkaitės. Kas kartą, pažiūrėjęs į nuotrauką, pajuntu dėkingumo dunkstelėjimą. Kvaila, žinau, bet net po dešimties metų mane tebejaudina žodžiai „tavo žmona". Neįmanoma suprasti, kaip užkariavau tos nepaprastos ir gražios moters širdį. Liksiu amžinai dėkingas už tai, kad užkariavau.

– Šokoladinis ir apelsininis biskvito tortas su vanile, apelsinų ir citrinų žievelėmis ar margas abrikosų tortas aplietas šokoladu? – klausia Mela neleidusi man nė prasižioti.

Iš prikimusio žmonos balso suprantu, kad ji laiko ragelį smakru prispaudusi prie krūtinės ir net kalbėdama maišo kažką labai skanaus.

– Ar leista paklausti...

– Po galais, Nikolai, nebūk toks pasipūtęs, – trumpai nukerta Mela. – Tu dabar ne teismo salėje. Tai gimtadienio tortas staigmena. Metenė reikalauja iškepti po pietų prieš tau grįžtant namo.

Nusišypsau, kai ji pamini mano jauniausiąją dukterį, su kuria dalijamės gimtadienį, jos antgamtiškai ilgus kojų pirštus ir jos pavojingą susižavėjimą pistacijų ledais. Tikėjausi dalintis ir daugiau kuo, bet ultragarsas pasirodė esąs ne toks tikslus, ir paaiškėjo, kad mano ilgai lauktasis berniukas ir būsimas žvejybos bei kriketo bičiulis bus trečia staigmena su suknyte. Kaip paguodos prizą gavau leidimą duoti jai savo gyvenimo didvyrio, džiazo gitaristo Peto Metenio vardą.

– Pasikalbėsiu su ja ir paklausiu, kokio ji norėtų, – pareiškiu.

– Nekvailiok, Nikolai.

– Tu gi sakei, kad ji primygtinai reikalauja...

– Turėtum žinoti, kad ko nors primygtinai reikalauti galima ne vienu būdu.

Jos saldžiabalsis tembras įgauna neklystamą miegamojo skambėjimą, ir mano trumpikėse staiga pasigirsta pagalbos šauksmai, kai mintyse neprašytas iškyla gražiai suderintas šlaunų, kojinių ir kavos spalvos nėrinių vaizdas. Mano raganėlė žmona puikiai žino, kokį poveikį ji man daro, ir apie tai galiu spręsti iš juoko, kuris dabar pakeičia viliojantį balso toną.

– Kaip nori, – sako ji, – gali su ja kalbėtis, bet tada nebus staigmena.

– Staigmena laukia tavęs...

– Nemanau, kad tai bus staigmena, argi ne?

– Kai kas labai nerimsta, – sakau aš. – Kodėl manai, kad kalbu ne apie naujausią tarybos mokesčių sąskaitą?

– Kodėl manai, kad galvoju ne apie *tai*?

– Galvoji?

– Kalbu apie tortus, Nikolai. Na, apsispręsk, kol ant Metenės torto dar reikia vienos, ne dviejų žvakelių.

– Ar ir man degs žvakelės?

– Taip, bet ne keturiasdešimt trys, nes ištirps tortas.

– Žiauruole. Vieną dieną ir tau sueis keturiasdešimt treji.

– Ne artimiausius šešerius metus. Na, Nikolai.

– Žinoma, šokoladinis ir apelsininis biskvito tortas. Ar galima paprašyti karčiojo šokolado drožlių?

– Galima. Metene, iškelk kojytes iš tėčio dubens. Ačiū. Kaip einasi gražiosios ponios Stivenson byla?

– Skaičius septynženklis, – pranešu aš.

– Beveik dvigubai didesnis negu per anas skyrybas. Nuostabu. Vertėtų ir man pagalvoti apie skyrybas.

Girdžiu, kaip mano žmona laižo pirštus, ir mano erekcija šokteli beveik virš stalo.

– Mieloji, jei galėtum išspausti iš manęs septynženklį skaičių, parengčiau tau skyrybų popierius, – siūlau jai, o pats viduje sudejuoju ir pasitaisau sėklides. – Deja, iš mėšlo vaško neišspausi.

– Ak, priminei man. Džindžeris skambino šįryt iš garažo dėl volvo. Sakė, kad šį kartą tą kažką pataisė, bet automobilis vos laikosi ant kojų. O gal ant ratų? – Jos balsas prityla ir plaukia man į ausį jai vaikštant po virtuvę. – Bet jis sako negalėsiąs prastumti jo per tą prakeiktąją techninę apžiūrą sausio mėnesį. Nieko kita nelieka, tik sukaupti jėgas, užbaigti naująją knygą, paimti likusį avansą...

– Širdele, aš išgaliu nupirkti žmonai naują automobilį, jeigu jai reikia, – įsiterpiu įgeltas. – Regis, tu kartais pamiršti, kad dabar esu lygiavertis partneris, todėl tau visai nebūtina vargti rašant valgių gaminimo knygas.

– Man *patinka* rašyti valgių gaminimo knygas, – sako Mela santūriai. – O Dieve, Metene, liaukis. *Vargšas* triušelis. Atleisk, Nikolai, turiu baigti. Susitiksime stotyje. Įprastu laiku?

Užgniaužiu suirzusį atodūsį.

– Dėl Dievo meilės, Melinša, šįvakar Viljamo išėjimo į pensiją vakarėlis! Tik nesakyk, kad pamiršai! Turi atvažiuoti penktos dvidešimt aštuonios traukiniu iš Solsberio į Vaterlo, prisimeni?

– Atvažiuosiu, – nesumišusi sutinka Mela. – Nesakyčiau, kad pamiršau, tik akimirką išėjo iš galvos. Lukterk...

Fone girdžiu keistus, duslius smūgius, ir tada pasigirsta užkrečiantis, nevaržomas Metenės kikenimas.

Gyvenimas gali būti kupinas netikėtumų. Kai paaiškėjo, kad Mela trečią kartą nėščia, mane apėmė siaubas. Sofi ir Evė tada buvo aštuonerių ir penkerių; buvome ką tik paauginę jas tiek, kad jos tapo panašios į žmones ir galėjo elgtis civilizuotai, pavyzdžiui, slidinėti arba eiti su mumis pietauti, ir jau nebepraleisdavo daugiausia laiko ropinėdamos po stalu. O dabar mes vėl būsime priversti pasinerti į niūrią bemiegių naktų ir prikakotų sauskelnių bedugnę. Mane guodė tik mintis apie sūnų ir paveldėtoją, o kai ir šita vilties prošvaistė pasirodė esanti tik miražas, aš puoliau į nevilt̨į. Tačiau pastarasis tėvystės pasireiškimas pasirodė esąs pats mieliausias. Metenė laiko mano sudiržusią advokato širdį savo putliose, į jūros žvaigždę panašiose rankutėse.

Girdžiu mažų kojelių žingsnius ant sudėvėtų grindų plytelių; tada pasigirsta cyptelėjimas, kai Mela ją pagauna ir atsiima telefono ragelį.

– *Turiu baigti,* Nikolai, – sako ji pridususi.

– Ar nepamiršai užsisakyti auklės?

– Ne. Kitas labai mielai sutiko ja pabūti.

Tikrai nesu nusistatęs prieš tuos, kurie pasirenka alternatyvų gyvenimo stilių. Svarbiau yra asmuo, o ne jo orientacija. Tik nesuprantu, kodėl tai turi būti grūdama kitiems į gerklę. Juk aš nerengiu paradų, kad galėčiau visiems demonstruoti savo heteroseksualumą, nors tai ir taip akivaizdu. Negaliu suvokti, kodėl kai kurios vadinamosios „gėjų bendruomenės" – kaip liūdna, kad pasivogtas toks doras žodis, – jaučia būtinybę baksnoti mums į nosį savo pasirinktą būdą mylėtis. Tiek to.

Jau seniai pripažinau, kad, kai piršausi Melinšai, Kitas Vestbrukas nebuvo pirmaeilis, bet ryškus tokios grupės narys. *Praemonitus praemunitus:* kas įspėtas, tas pasiruošęs. Ir nesu iš tų vyrų, kurie pradeda prieštarauti žmonos bičiulystėms, kad ir kokios nepatrauklios jos būtų. Antra vertus, Kitas tikrai nėra ir niekada nebuvo pavojingas.

Mes visi trys susipažinome prieš dvylika metų Kovent Gardene. Aš nusivedžiau savo tėvus į operą – į „Bohemą", jei neapgauna atmintis, – tėvo septyniasdešimtojo gimtadienio proga. Įsodinęs juos į taksi, ėjau vienas per aikštę metro stoties link, o iš ten turėjau važiuoti į savo kambarius Erls Korte. Pamenu, beveik norėjau, kad nors kartą kas nors lauktų manęs namie. Nepaisant vėlyvo meto, aikštėje tebebuvo gausu įprastų gatvės artistų, ir kai atsigyniau nuo gan įkyraus jaunuolio storai juodai ir baltai išdažytu veidu, kaišiojančio man po nosimi monetų rinkimo skrybėlę, pastebėjau, kad vienratininkas pradeda netekti pusiausvyros. Iš karto tapo aišku, kad tai neįeina į vaidinimą, ir, nedorai mėgaudamasis, aš kurį laiką stebėjau, kaip jis svyruoja pirmyn ir atgal tarsi gyvas metronomas, bet tada susizgribau ir atsipeikėjau. Vos spėjau atitraukti jauną moterį jam nuo kelio, ir jis pasviro į žmonių būrelį.

Paskutinę akimirką jam pavyko atšlyti nuo žiūrovų, jis grakščiai persivertė kūliu ant grindinio akmenų ir pašokęs lenkėsi susirinkusiems netvirtai stovėdamas ant kojų.

Suvokiau, kad ne visai padoriai laikau jaunąją panelę apkabinęs per krūtinę, ir sutrikęs paleidau ją.

– Atsiprašau. Aš nenorėjau...

– Ak, liaukitės! Jei ne jūs, dabar gulėčiau sumaigyta ant grindinio. Jūsų refleksai greiti, aš net nepastebėjau, kad jis atvažiuoja.

Ji buvo stulbinamai graži. Nepaklusnūs tamsūs melasos spalvos plaukai, žėrinčios rusvos akys, šviesi oda; o tokios žavios ir užkrečiančios šypsenos dar neteko regėti. Spėjau, kad jai dvidešimt su trupučiu; ji gražiai sudėta ir smulkutė, jai trūko visos pėdos iki mano šešių pėdų ir dviejų colių ūgio. Rankomis būčiau galėjęs apkabinti jos liemenį. Neaukštos, smulkios moterys man nepaprastai patrauklios; jos manyje žadina vyrą-medžiotoją.

Pastebėjau, kad dvi viršutinės kaimiško stiliaus marškinių sagutės per sumaištį atsisegė ir pasimatė kuklus lengvai įdegusios krūtinės, apgaubtos baltų nėrinių putomis, kraštelis. Mano šmikis atgijo. Aš greitai nusukau žvilgsnį.

Ji pasistiebė ir suėmė mane už peties. Jai prisilietus, visas spiečius vaizdinių – mano rankos, pasinėrusios į tuos puikius plaukus, jos grakščios šlaunys, apkabinusios man liemenį, mano lūpos ant jos aukso atspalvio krūtų – praūžė mano galva.

– Viešpatie, jūs persiplėšėte paltą, – sušuko ji, apžiūrinėdama peties siūlę. – Tai aš kalta, stabalinėju *visiškai* apsvaigusi, mat galvojau apie graikinius riešutus, reikia būti atsargiai, ar ne, juk ne visi juos mėgsta, o *dabar* štai kas jums...

Neįsivaizduoju, kokius niekus veblenau atsakydamas.

– Melinša Sendal, – pasakė ji, tiesdama man savo smulkią ranką.

Atsakiau tokiu pačiu tvirtu, vėsiu paspaudimu.

– Ak. Taip. Nikolas Lajenas. – Kostelėjau, stengdamasis neįsivaizduoti jos rankos, laikančios mano... – Koks neįprastas vardas, – išspaudžiau.

– Žinau. – Ji nusivaipė. – Mano mama, tikra hipė, yra įsitikinusi, kad vardas nulemia charakterį ir *visą* gyvenimo kelią – mano galva, suvartota per daug narkotikų septintajame dešimtmetyje, nors gal ji teisi, nes sunku įsivaizduoti romantinį herojų, vardu Katbertas, arba karalių, vardu Veinas, jie netinka, – bet ji nusprendė, kad geriau apsidrausti, negu vėliau gailėtis, dėl šventos ramybės. Taip mano vyresnioji sesuo tapo Kleopatra, o aš turiu būti patenkinta, kad apsieita su Melinša, ir aš netapau kokia nors Bodicėja.

Ji dirstelėjo žemyn, ir aš pamačiau, kad tebelaikau ją už rankos.

Raustelėjau sutrikęs ir paleidau jos ranką melsdamasis, kad ji nebūtų pajutusi kietos erekcijos mano kelnėse.

– Žinoma! Girdėtas vardas. Melinša, tiksliau Malinčė, buvo indėnė, gyvenusi šešioliktame amžiuje. Ji išmoko ispaniškai, kad galėtų padėti Kortesui užkariauti Meksiką; jei ne jos šnipinėjimas, jam gal nebūtų pavykę... – Sumišęs šyptelėjau. – Atsiprašau. Neketinu tęsti. Istorijos mokslinis laipsnis Oksforde, negaliu susilaikyti.

Melinša patenkinta nusijuokė.

– Ne, tai nepaprasta! Jūs pirmas mano sutiktas žmogus, kuris iš tikrųjų *girdėjote* apie ją. Nuostabu, tai tikriausiai Lemtis. – Ji kyštelėjo ranką man po alkūne ir šypsojosi vaikiškai pasitikėdama. Aš sustingau, mano strėnos liepsnojo. – Ar sutiktumėt, kad atsidėkodama pagaminčiau jums pietus?

– Ak, bet...

– Sutikite. Būsite visai saugus, aš mokyta šefė.

– Bet nežinote, ar jūs būsite saugi. Jūs manęs nepažįstate.

– Aš skiriu žmones, – pasakė ji rimtai. – Jūs atrodote kaip žmogus, kuris yra garbingas, doras ir, svarbiausia, optimistiškas.

– Jūs labai maloni, bet...

– Ar mėgstate graikinius riešutus?

– Taip, tik ne salotose, nors ne visai...

– Ar nesuprantate, kad mums buvo *lemta* šįvakar susitikti. Jūs žinojote, ką reiškia mano vardas, o tai turėtų būti ženklas. Ir jūs mėgstate graikinius riešutus, tik ne salotose, bet tai nesiskaito, nes nė vienas protingas žmogus nemėgsta graikinių riešutų salotose. Tai yra mokėjimas atskleisti įdomybę. Negalima jo nepaisyti.

– Kalbame ne apie...

– Reikalas tas, – pridūrė ji rimtai, palenkusi galvą į šoną ir žiūrėdama į mane savo nuostabiomis irisų spalvos akimis, – kad aš mėginu parašyti virimo knygą, o mano šeima jau persisotino valgydama, jei suprantate, apie ką kalbu. Net mano draugai sako, kad kažin ką atiduotų už paprastą picą, o man *žūtbūt* reikia naujos bandomosios jūrų kiaulytės. Jūs atrodote labai geras, doras žmogus, tikrai ne koks nors žudikas su kirviu rankoje...

– Tedas Bandis buvo gražus ir žavingas, bet nužudė mažiausiai trisdešimt šešias moteris, – pasigirdo lakoniškas balsas mums už nugarų.

Melinša staiga atsisuko, kartu atgręždama ir mane. Mane jau pradėjo gluminti netikėtą kryptį įgavęs vakaras.

– Kitai, pagaliau! Kur tu buvai?

Melancholiškas dvidešimtmetis jaunuolis atkišo jai popierinį maišelį.

– Pirkau tuos sumautus nuotaikos kristalus, kurių norėjai, – atsakė jis šiurkščiai. – Kas šis naujasis palydovas?

– Nikolas Lajenas, – pasakiau, nekreipdamas dėmesio į jo šiurkštumą ir tiesdamas jam ranką.

Jaunuolis jos tarsi nematė, paėmė Melinšą už laisvosios rankos ir dėbsojo į mane, šitaip sujungęs mus į trejetą, ir – nors tada dar nežinojau, – tas lemtingas apibūdinimas lydėjo mūsų ilgamečius santykius.

– Ak, Kitai, nekelk sunkumų, – atsiduso Melinša. – Pone Lajenai, čia Kitas Vestbrukas, mano seniausias ir artimiausias draugas, ir vienas iš tų nukamuotųjų jūrų kiaulyčių, apie kurias jums pasakojau. Kitai, ponas Lajenas ką tik išgelbėjo mane, kad vienratininkas nesuvažinėtų, ir gelbėdamas persiplėšė gražų paltą. Todėl nešiepk dantų ir padėk man įkalbinti jį eiti pas mus pietauti, nes jis *pernelyg* mandagus.

– Nikolai, prašau.

– Nenorėjau būti šiurkštus, – pasakė Kitas ir kalbėjo tai, ką galvojo. – Bet, Mela, tu to vyro visai nepažįsti. *Negalima* kviesti pietų nepažįstamus žmones, net jeigu jie išgelbsti tave nuo tikros mirties po cirkininko ratu.

– Jūsų draugas teisus, – pritariau apgailestaudamas. – Geriau nerizikuokite, nors aš tikrai nesu psichopatiškas serijinis žudikas; dėl to staiga pasijutau toks neįdomus...

Melinša pratrūko juoku.

– Matai? – pasakė ji, ir tuo žodžiu tarsi užbaigė reikalą. Galiausiai taip ir buvo.

Nuo pat pradžios pajutau, kad Kitas nėra konkurentas dėl Melinšos tikrąja žodžio prasme. Jis taip priminė Sebastianą Flitą, rengėsi taip ryškiai, kad galėjo būti tik homoseksualas. Kuklaus ir asketiško paskutiniojo dešimtmečio viduryje jis vilkėjo aksominius švarkus, ryšėjo nėriniais apvedžiotas kaklaskares ir žinojo tuziną rusvos spalvos

atspalvių pavadinimų. Bet Melinša Kitui buvo *jo* geriausia draugė, ir net dabar, po dešimties santuokos metų, kai susilaukėme trijų vaikų, jis ne iki galo suvokė, kad ji turi vyrą ir jam priklauso pirmumo teisė. Ir dar, žinoma, buvo Treisis Pitas.

Kitui viskas kitaip. Na, jis juk aktorius. Norėdamas būti teisingas, turiu pripažinti, kad jis buvo sąžiningas krikšto tėvas, visada prisimindavo gimtadienius ir panašiai. Ir mūsų mergaitės žavėjosi juo. Nepasakyčiau, kad buvau labai patenkintas, bet taip buvo.

Sekretorė įveda į mano kabinetą ketvirtos valandos klientą. Gaila, kad nepriminiau Melai atsivežti Viljamo dovaną. Taip nusiteikusi, ji gali iškepti dovaną *Aga* orkaitėje, o gimtadienio tortą įvynioti vietoje dovanos. Nors užmušk, negaliu prisiminti, ką ji nupirko, bet neabejoju, kad dovana bus labai tinkama. Melos dovanos visada tokios, ji turi tą moterišką nuojautą. Kalėdas ir gimtadienius visada palieku jai, net kai reikia pirkti dovanas mano šeimai. Ji išrenka daug geriau už mane.

Tvirtai išstūmęs iš galvos asmeninius reikalus, prisitraukiu arčiau pluoštą popieriaus lapų ir atsuku parkerio dangtelį. Kitas niekaip nesugriautų mano santuokos. Tam ji per tvirta.

Ponas Kolmanas yra naujas klientas, todėl išsamiai užsirašinėju jo pasakojimą apie liūdną kelią, atvedusį jį iki čionai, į niūrią pabaigą skyrybų advokato kabinete. Jo pavardė jam tinka, plaukai garstyčių spalvos, prigludę prie odos. Kai jau sutariam dėl esmės, aiškinu jam biurokratinę skyrybų procedūrą, sakau, kokias anketas reikia užpildyti, kokius dokumentus pateikti, kada ir kiek tai kainuos – finansiškai; emocinę kainą jis netrukus pats pajus.

– Norėtume išsiskirti draugiškai, – įterpia jis žvaliai. – Neverta kišti pinigų ginčijantis dėl plazminio televizoriaus, abu taip nutarėme. Mes tik norime atlikti procedūrą, išsiskirti švariai. Dėl vaikų.

Susilaikau nepasakęs, kad skyrybos – tai ne plazminio televizoriaus dalybos, pagrindinis dalykas niekada nebūna *televizorius*, bent jau iš pradžių. Tai reiškia, kad vyras meta žmoną, su kuria išgyveno dvidešimt metų, dėl jaunesnės, papingesnės modeliukės. Tai reiškia, kad žmona siekia nusikratyti plinkančio vyro dėl Šerlės Valentain tipo romano su italu slidinėjimo instruktorium. Tai nusivylimas, įskaudinimas, banalybė ir išdavystė. Bet kadangi šitų dalykų negalima išreikšti skaičiais, galiausiai kalba *tikrai* apsistoja ties televizoriumi, šaukštais ir baisia raudona vaza, kurią senoji teta Berta padovanojo jums per vestuves ir kuri jums abiem labai nepatiko, bet dabar švaistote tūkstančius, kad tik ją atsikovotumėte.

Visi mano klientai, išskyrus nedaugelį – užgrūdintus vedybų veteranus, pakartotinius klientus, kurie jau skyrėsi, – sėdi priešais mane ir aiškina, kad nori draugiškų skyrybų. Bet jeigu jie gebėtų spręsti savo reikalus draugiškai, jie visų pirma nesėdėtų mano kabinete.

– Kokį motyvą pateiksime pareiškime? – klausiu guviai.

Ši akimirka atskleidžia viską. Iš pradžių ponas Kolmanas pasijunta nejaukiai. Akimirksniu suvokiu, kad sklando kita moteris. Atsargiai aiškinu jam, kad jeigu žmona jo nepaliko, nesanguliavo su kitu – jis reaguoja beveik juokingai pasipiktinęs – ir nesutinka skirtis, pagal įstatymą jam arba reikės laukti penkerius metus ir tada atgauti laisvę be jos sutikimo, arba turėsime kartu sukurpti jai kaltinimą netinkamu elgesiu šeimoje.

– Negaliu laukti penkerius metus! – šūkteli jis. – Gyvenau su ta kale tik ketverius! Ir *tą faktą* pavadinčiau netinkamu elgesiu.

Šį kartą kelias nuo draugiškų iki anglosaksiškų skyrybų buvo trumpesnis nei įprasta.

– Pone Kolmanai, prašau jūsų. Išlikime ramūs. Iš patirties galiu pasakyti, kad žmoną paprastai būna lengviau įtikinti skirtis su vyru, jei yra rimtas pagrindas, o ne kai pateikiamas kaltinimas netinkamu elgesiu šeimoje. Ar toks pagrindas *yra?* – Jis trumpai linkteli. – Tada tikrai įtikinsime *ją* skirtis su *jumis.*

– Bet man tai kainuos, ar ne? – klausia jis karčiai. – Ji mane visai nuskalbs.

– Geriau pasverkime, kas svarbiausia jums, ir ties tuo susikaupkime, – sakau nešališkai.

Galiausiai po penkiolikos minučių palengvėjusia širdimi atsisveikinu su nesivaldančiuoju ponu Kolmanu. Niekada nėra malonu kapstytis purvinoje byrančios santuokos skaldykloje, bet paprastai aš guodžiu save mintimi, kad mano įsikišimas daugeliui klientų sušvelnina neišvengiamą karčią piliulę. Bet pilką lapkričio penktadienio pavakarę, visą savaitę turėjus reikalų su šio pasaulio poniomis Stivenson ir ponais Kolmanais, sunku jausti ką nors kita, ne depresiją dėl sunkiai valdomos žmonių santykių prigimties.

Geresnioji dviejų dešimtmečių darbo skyrybų advokatu patirtis nepadėjo aiškiau man suvokti, kaip žmonės atsiduria tokioje skausmingoje painiavoje. Žinau, kad senamadiškas moralumas šiais laikais jau yra nuėjęs į praeitį, bet prisižiūrėjęs, kiek destrukcijos ir nelaimių įneša neištikimybė – svetimavimas yra ta uola, į kurią dūžta santuokos laivas, – galiu autoritetingai sakyti, kad neverta mesti kelio dėl takelio.

Žinoma, šį požiūrį iškreipė mano paties vaikystės randai. Bet auklėjant įtvirtinta ištikimybės nuostata yra, manau, *geras* dalykas.

Taip, aš suvokiu, kad esu laimingai vedęs. Mela tvirtai tiki, kad Likimas numatė mums būti kartu, – ji mane vadina savo *bashert*. Žydiškai tai, matyt, reiškia „man skirtasis" (vieną vasarą ji praleido kibuce su vaikinu žydu, kai jai buvo septyniolika). Deja, aš netikiu tokiais prietaringais niekais, kaip likimas, horoskopai ar taro kortos, tik suprantu, kad šiais laikais retai kam pasitaiko sulaukti penktųjų santuokos metinių, ką kalbėti apie dešimtąsias.

Beje. Mūsų vestuvių metinės bus apie Kalėdas – aštuonioliktą ar devynioliktą dieną. Šiais metais turiu išrinkti jai ypatingą dovaną. Ji mane užmuš, jeigu vėl pamiršiu.

Kelias valandas praleidžiu įsikniaubęs į popierius. Kai Ema pabeldžia į duris, kiek nustebęs pamatau, kad jau beveik septynios.

– Pone, Lajenai, visi išeina į *Milagro*, į pono Fišerio vakarėlį, – sako ji. – Eisite su mumis ar norite palaukti ponios Lajen?

– Regis, ji sakė, kad iš stoties atvažiuos taksi tiesiai į restoraną. Bet aš turiu šįvakar užbaigti tvarkyti šitą draudimą. Tu eik. Aš ateisiu, kai tik baigsiu.

Ema linkteli ir išeina.

Aš tyloje dirbu prie draudimo sutarties juodraščio, mėgaujuosi reta ramybe, tvyrančia tuščioje kontoroje. Kai telefonas neblaško ir kolegos nepertraukinėja, darbui užbaigti man prireikia tik dalies to laiko, kurį paprastai sunaudoju. Greičiau nei po keturiasdešimt penkių minučių viskas atlikta. Pačiu laiku; Mela gali atvažiuoti į restoraną kiekvieną akimirką.

Atsistumdamas nuo stalo, aš truputį atlaisvinu petnešas ir vilkdamasis švarką bei lietpaltį kreivai šypteliu pagalvojęs, kad santuoka su garsia virėja nėra itin geras dalykas. Bijau, kad mano garbusis smokingas, puošęs mane per tuziną kasmečių Advokatų draugijos pietų, nebeilgai talpins mano storėjantį liemenį.

Eidamas per priėmimų kambarį, palinkiu valytojai gero vakaro ir, toptelėjus gerai minčiai, nusprendžiu lipti laiptais, o ne važiuoti žemyn liftu keturis aukštus iki išėjimo į gatvę.

Įėjęs į holą, randu jauną moterį gal trisdešimties metų, blyškiai žaliu kostiumėliu, stoviniuojančią prie liftų, aiškiai sutrikusią. Ji krūpteli mane pamačiusi, o aš stabteliu, perimu portfelį į kitą ranką ir atstumiu chromuotą priešgaisrinių durų, atsiveriančių į laiptinę, skląstį.

– Ar galėčiau jums padėti?

– Ieškau Fišerio, Reimondo ir Lajeno kontoros. Ar ji šitame aukšte?

– Taip, bet kontora jau uždaryta nakčiai. Ar jūs norėjote paskirti laiką?

– O, ne, aš ne klientė, – sako ji skubiai. – Aš jaunesnioji advokatė. Sara Kaplan. Pirmadienį pradedu čia dirbti.

– Ak taip, žinoma. – Leidžiu priešgaisrinėms durims užsitrenkti ir tiesiu ranką. – Nikolas Lajenas, vienas iš partnerių. Regis, buvau užsiėmęs sudėtinga byla Lidse, kai mano kolegos kalbėjosi su jumis. Atleiskit. Kaip suprantu, jūsų ankstesnioji firma jus labai gerai rekomenduoja.

– Ačiū. Labai laukiu, kada galėsiu pradėti čia dirbti.

– Gerai, gerai. Sveika atvykusi. Bus malonu pasimatyti pirmadienį.

Dvejoju, nes ji nesirengia išeiti.

– Panele Kaplan, ar jūs norėjote palikti kokius nors popierius, ar turite kitą reikalą?

Ji nervingai sukioja auskarą. Tas sutrikimo gestas rodo, kad ji gerokai jaunesnė, negu iš pradžių pagalvojau, gal dvidešimt penkerių ar šešerių.

– Na, ponas Fišeris pakvietė mane į išleistuvių vakarėlį, ir aš pamaniau, kad būtų miela susipažinti su visais prieš pirmadienį...

– A, suprantu. Žinoma. Bet vakarėlis ne čia, jis italų restorane kitoje gatvės pusėje. Aš kaip tik ten einu.

Iš mandagumo atsisakęs laiptų, iškviečiu liftą ir mes nejaukiai stovime greta stropiai vengdami susidurti žvilgsniais, o liftas sunkiai kyla keturis aukštus. Kaip moteris, mergina aukšta, gal penkių pėdų ir dešimties colių ūgio. Trumpi, šviesūs šiaudų spalvos plaukai, platūs plaukikės pečiai, saulės nugelsvinta oda ir gilūs įlinkiai, kurie prisipildys riebalų jai pagimdžius kūdikį, jei nepasisaugos. Nosis kiek per didelė, bet stebėtinai negadina veido – atvirkščiai. Jos vingrus kelias veidu žemyn paįvairina šiaip jau nuspėjamą, nublizgintą grožį. Įtariu, kad už tų ryškių pilkų akių slepiasi bauginantis intelektas ir sunkiai įveikiama valia. Patraukli didingu, monumentaliu požiūriu, bet visai ne mano skonio moteris.

Šiokio tokio žemiškumo joje yra. Atrodo kaip ką tik iškritusi iš lovos.

Jėzau, *aš jos geidžiu.*

2

Sara

Nuostabu, ar ne, kad protinga, sugebanti orientuotis dideliame mieste moteris, kuriai nieko netrūksta, galėtų leistis vyro įsmukdoma į emocinių drebučių pliurpalynę. Ir ne tokio prašmatnaus kaip Orlandas Bliumas, – kol jis neprabyla, – arba Metjus Makonogis. Ne, *mūsiškiam* Kazanovai penkiasdešimt vieneri, jis žemaūgis, nuplikęs ir vedęs.

Žodžiu, šunsnukis. Ar tai *naujiena?*

– Jis pažadėjo ją palikti, – kartoja Eimė. – Kai tik jie parduos namą, jis ketina pasakyti jai apie mus. Jis *pažadėjo.*

Nėra prasmės priminti jai, kad jis yra pažadėjęs savo žmonai būti jai ištikimas, neapleisti jos ligoje ir sveikatoje dvidešimt keturias valandas/septynias dienas ir taip toliau. Jei pažadai būtų skirstomi pagal hierarchiją, tai tikriausiai šventoji priesaika, duota žmonai prieš Dievą ir parapiją, būtų šiek tiek aukščiau už pokalbius lovoje apgirtus, gulint šalia padarėlio, amžiumi tinkančio į dukteris.

– Ar jau seniai su juo dulkiniesi? – klausiu.

– Ketverius metus, – atsako ji įžūliai.

– Ir ar jau seniai jis žada palikti žmoną?

– Ketverius metus, – atsako ji nebe taip įžūliai.

Iš tikrųjų jos viršininkas Teris Grynsleidas prisiekinėja palikti žmoną, kai tik – nebūtinai išvardinta tvar-

ka, – a) bus paaukštintas pareigose, b) bus paaukštinta pareigose jo žmona, c) vyresnysis vaikas pradės mokytis koledže, d) jaunesnysis vaikas baigs mokyklą, e) jo mirštanti katalikė motina galiausiai išplasnos į pragarą, skaistyklą ar kitur, kur patenka tie niršūs fanatikai; ir f) jeigu kalė (jūsų žiniai, auksaspalvė labradorė) pasveiks po – dėmesio! – gimdos pašalinimo operacijos. Manau, kad jo naujausias namo pardavimo pretekstas reiškia, kad kalės moteriškosios bėdos tvarkosi, bet viskas tebėra aukščiausio laipsnio nesąmonė. Mylias žymintys akmenys priartėjo ir pralėkė pro šalį, o jis, keista, keista, *tebegyvena su žmona. Kaip tai suprasti?*

Nepasakyčiau, kad turiu skrupulų dėl romanų su vedusiais vyrais, bet garsiai nuo stogo apie tai nešaukčiau. Juk galiausiai svetimautojai yra *jie,* o ne tu. Trumpas, aistringas flirtas su kitos vyru yra tik moters įsitvirtinimo ritualas; nė viena mergina neturėtų perkopti dvidešimties neturėjusi tokio flirto. O vedę vyrai paprastai yra puikūs meilužiai – taip jie atsidėkoja.

Bet viena yra, kai ryšys trumpas, vyras parsiunčiamas atgal pas žmoną, savigarba atgaunama, drabužiai paįvairinami ir atnaujinami kitiems dešimčiai santuokinės palaimos metų, į kuriuos jis atsineša naujų lovos triukų (žmonos turėtų būti dėkingos). Ir visai kas kita yra įsikišti į nesugriaunamą santuoką ir tyčia paversti ją bandelėje kepta kiaušiniene.

Atleiskit, bet vogti vyrą mano gyvenimo nuostatos griežtai draudžia. Reikalai sugadinami visiems. Nekalbant jau apie vargšus vaikus, kurie gaus pamatyti tėtušį tik kas antrą šeštadienį „Makdonalde", ir galiausiai nepelnytai nukentėsi tu pati. Leopardas nekeičia kailio rašto. Vyras, kuris svetimauja *su* tavim, svetimaus ir *su kita,* tad

kaip gali juo pasitikėti, net jei tau pavyko atimti jį iš jo paniurėlės žmonos. Ir būkime realistės, galimybė, kad atimsi, yra labai menkutė, nors visi draugai ir draugų draugai žino, kas privertė žengti prie altoriaus tą šiek tiek pavartotą, buvusį nerūpestingą mergišių, kantriai laukusį šitiek metų. Tai miesto legenda. Jeigu vyras nepalieka žmonos per pirmuosius tris mėnesius, tai nepaliks niekada.

Šliukšteliu sau į taurę baltojo vyno. Tuščiai praėjo visa šio ryto įtikinėjimo pamoka. Velniop, aš nusipelniau.

Per taurės viršų apžvelgiu vyno barą, bene pamatysiu žavingų žmonių, ir išjungiu Eimės paistalus apie Terį. Labai myliu šitą merginą, bet pokalbio ta tema man gana iki kaklo. Eimė – kieta, negailestinga korporacijų mokesčių advokatė, bet santykiuose su vyrais neparodo nė pusės šių savybių.

Lauke lyja ir jau slegia tamsa, nors dar nėra penkių; bare kvepia drėgna vilna, purvinomis miesto gatvėmis, šlapia oda ir pinigais. Šiurkščiai kalbant, viena iš priežasčių, kodėl aš tapau advokate, buvo ta, kad norėjau uždirbti pinigų, nors paaiškėjo, kad neturiu tokio atkaklaus charakterio, kaip Eimė. Aš tarsi sudariau faustišką sutartį ir pardaviau sielą korporacijų advokatūrai už maišą nešvarių pinigų. Man gėda prisipažinti, tai nepageidaujamas advokato bruožas, bet aš supratau, kad už pinigus negalėčiau daryti bet ko. Todėl persimečiau į šeimos teisę. Pinigų gal mažiau – nors jų pakaks, kad galėčiau išsilaikyti L. K. Beneto kontoroje, kai tapsiu partnere, o tai ketinu padaryti iki sulaukdama trisdešimties, – bet čia bent nemirsiu iš nuobodulio, nespėjusi tų pinigų išleisti.

Langai aprasoja, kai baras prisipildo gašlių, turtingų advokatų, norinčių atsigriebti už savaitgalį, ir plėšrūnių sekretorių, kaip masalą prasisegančių dar vieną sagu-

tę. Laimė, kad mudvi su Eime anksti pasičiupome stalelį. Nors ši užeiga yra viena iš senųjų devintojo dešimtmečio vietelių, kurioje stovi aukšti išstypę chromuoti stalai ir nepatogios geltonos siauros kėdės, ant kurių ir aštunto dydžio užpakalis atrodo miližiniškas (o maniškis, būkim atviri, ką tik gimus jau buvo didesnis), toks sėdėjimas nebesuteikia privalumų, kaip anksčiau.

Kas kartą, kai durys atsidaro, pūkšteli šaltas oras ir šlapias eismo gūsis, kai juodi taksi ir raudoni autobusai, – net advokatai šiais laikais negali sau leisti automobiliais įvažiuoti į Londoną, – pliūkšteli per balas. Įėjus į šilumą, visų temperatūra pakyla dešimčia laipsnių; čia pilna raudonų skruostų ir drėgnų nosių.

Ei! Jei kalbame apie drėgnumą. *Pažiūrėkite*, kas įėjo. Apyšviesiai plaukai, aukštas – taip sakydama turiu galvoje, kad jis aukštesnis už mano penkių pėdų ir vienuolikos colių ūgį, kitaip man būtų neįdomu, – ir labai plačių pečių. Apibrizgę džinsai, bet dizainerio, balinti, ne šiaip išblukę. Apibrizgusios petnešos. Akivaizdu, ne advokatas. Reklama arba žurnalistika, galiu lažintis.

Sukeičiu kojas taip, kad mano trumpas, žalias šilkinis sijonėlis pakyla šlaunimis ir rodo sidabrinę su gelsvais nėriniais kojinių timpą. Leidžiu vienam bateliui žudančiais kulnais pakibti ant pirštų galų. Švelniai atlošiu pečius lyg norėdama atpalaiduoti pavargusius raumenis, ir mano papukai atsikiša į priekį – speneliai jau ir taip styro nuo prakeikto skersvėjo – ir tarsi netyčia viena ranka braukiu aukštyn kaklu norėdama gundomai pasikedenti plaukus, bet apčiuopiu tik šviežią orą bei šilkinį trumpai apkirptų plaukų ežiuką, ir prisimenu, kad pirmą kartą gyvenime dėl naujo darbo aš šitaip nusirėžiau plaukus. Greitai keičiu judesį ir pradedu žaisti auskaru.

Skaičiuoju iki dešimt ir slapčia dirsteliu į auką. *Po velnių.* Kažkokia liesa kaip skeletas blondinė jau prilipusi jam prie šono, o didžiulis, Kedberio mini kiaušinio didumo deimantas ant kairiosios rankos mirtinu spinduliu raižo aplink besisukiojančias sekretores. *Sumauta nesėkmė.*

Nepasakyčiau, kad labai trokštu turėti vyrą, juolab kai taip lengva kartotinai naudotis kitų moterų vyrais. Bet tikriausiai būtų smagu, jei kas nors pasipirštų. Dar nė karto nebuvau pristatyta vaikino tėvams (nors nuo kai kurių slėpiausi po pūkine antklode). Dabar, kai taip liūdnai likau ant lentynos, man užtektų turėti draugą bent tol, kol mano katė liautųsi šnypšti jam įėjus. Eimė sako – be lašelio ironijos, – kad dėl savo chroniškos vienatvės kalta esu pati, nes Į Reikalus Nežiūriu Rimtai, Nesusikaupiu ir Nenusistatau Tikslo. Aš dėl to kaltinu mamą, kam ji leido man tris kartus būti pamerge.

– ...kartais man atrodo, kad jis niekada nepaliks žmonos.

Eime, mieloji, jis niekada nepaliks žmonos.

– Tikrai, Sara, kartais aš stebiuosi. Kaip manai, ar jis ketina palikti žmoną?

Buvo laikas, kai meluodavau, sakydavau jai, taip, meilė nugali viską, tai svarbus žingsnis, duok jam laiko, kam tau toks vyras, kuris nesusimąstęs gali palikti savo vaikus.

– Ne, – sakau dabar.

– Taip, bet, Sara...

– Ne.

– Kartais man atrodo, kad tu nenori matyti manęs laimingos, – sako ji niūriai.

– Taip, žinoma, – atsakau atžariai. – Aš tik klausausi, kaip tu mali ir mali apie tą šiknių, ir nuo tų kalbų man tik genda sveikata. Kam man smagiai linksmintis klube,

kai galiu penktadienio vakarais sėdėti vyno bare – beje, to vyno pavadinimas rašomas su H – ir klausytis, kaip mano geriausia draugė teisina kažkokį apgailėtiną suskį, kuriam negana, kaip daugeliui vedusių vyrų, padaryti nelaimingą vieną moterį, ne, žinote, jis turi sugadinti gyvenimą bent dviem moterims, kad būtų patenkintas savimi.

– Nebūk tokia kalė, – šniurkščioja Eimė, nutaisiusi nelaimingą veidą. – Tu visada tokia cinikė...

– Aš ne cinikė.

– Cinikė. Sara, žmonės ima ir įsimyli, – sako ji gerai pažįstamu gailestingu tonu, kuriuo Poros visame pasaulyje (kad ir kokios sumautos) dažnai kreipiasi į Vienišius. – Kai galiausiai ir tau taip nutiks, tada suprasi. Ne visada pasirinksi ką mylėti.

Ji išbando draugystės ribas, tikrai.

– Man reikia į tualetą, – sakau piktai, slysdama nuo savo geltonos laktos. – Pasaugok mano rankinę.

Pasiglostau sijoną – du coliai virš kelių, seksualu, bet ne per daug akivaizdu – ir pasistengiu, kad jis gražiai linguotų man grakščiai plaukiant į tualetą. Niekada nežinai, kas tave stebi. Visa gudrybė yra galvoti apie paskutinį kartą patirtą karštą seksą – nors, deja, mano atveju šis prisiminimas yra tolimesnis, negu turėtų būti, kai esi vieniša, moki dvidešimt penkerių metų moteris, neturinti jokių akivaizdžių trūkumų, tokių, kaip plaukuotos pažastys, pūliuojantis bubonas arba sunkiai į treningą telpantis užpakalis. Atvirai kalbant, dabar nesu nusiteikusi. Prie to prisidėjo Eimė ir jos vedęs puskvaišis. Kodėl kai kurios moterys užsispyrusios galvoja, kad bet koks vyras, net kitai priklausantis beviltiškas asilas, yra geriau negu jokio vyro.

Bet aš žengiu – pirštai, kulnas, pirštai, kulnas – ir vis tiek stengiuosi, kad mano eigastis būtų panaši į modelio.

Kadangi man visiškai nereikia nusičiurkšti, aš tik stengiuosi nepatekti į kalėjimą dvidešimt penkeriems metams arba iki gyvos galvos už geriausios draugės pasmaugimą, tai tuščiai stoviu prie atskiros prausyklės – ši patalpa *per daug* rimtai save vertina – ir dėbsau į veidrodį. Iš tiesų, niūri fluorescencinė šviesa nėra palanki merginai. Visi taškeliai, kurie pradėjo rastis nuo dvylikos metų, staiga išlindo iš po makiažo, o maišeliuose po akimis tilptų po slyvą.

Perbraukiu pirštais šviežiai apkirptą galvą ir svarstau, kur dingo tie žaismingi, dailūs, seksualūs dirbančios merginos plaukai, kurių nebeliko, kai ėjau iš grožio salono. Ačiū lietui ir drėgnai, skalbykliškai šilumai iš pradžių metro, dabar bare už tai, kad atrodau kaip ledi Di *maždaug* 1982-ais metais, bet ne tokio įspūdžio aš siekiau. Velnias. Nereikėjo leistis Eimės įkalbamai nusikirpti. Aš turbūt visai kvanktelėjau. Kalbėkime atvirai: vargu ar jos sprendimai yra neprilygstami.

Beviltiškai timpčioju plaukelius ant pliko sprando. Ar ilgai auga plaukai? Po penkis milimetrus per mėnesį? Virsiu senmerge, kol vėl gerai atrodysiu. Joks vyras nė iš tolo prie manęs neprisiartins, aš tapsiu lesbiete skyrybų advokate, niekada nebeturėsiu sekso, nebent su plaukuotomis moterimis, avinčiomis išplerusiomis šlepetėmis. Gal man prisidėti prie Talibano. Kai esi įkišta po juoda skraiste, niekas nežinos, ar tu liūdi dėl dėmelių, ar dėl negražios šukuosenos.

Vos spėju sugrįžti pas Eimę, ji vėl pradeda tarškėti apie Terį, ir aš svarstau, ar ji pastebėjo, kad buvau nuėjusi. *Brangus Dieve, jei kada nors vėl turėsiu draugą, o tai kuo toliau, tuo mažiau tikėtina, geriau nutrenk mane ir išberk bjauriais spuogais, jeigu viskas baigsis šitaip.*

Dirsteliu į laikrodį. Man jau laikas žingsniuoti į Fišerio, Lajeno ir Reimondo kontorą į kažkokio senuko išleistuvių vakarėlį. Ne pats įdomiausias penktadienio vakaro variantas – deja, geriausias šiuo metu gautas pasiūlymas, – bet negalėjau atsisakyti, kai jis pakvietė mane per tą sumautą pokalbį dėl darbo. Be to, gera mintis „susipažinti su visais neformalioje aplinkoje" prieš pradedant darbą kitą savaitę. Pamatyti juos visus atsipūtusius, ar net nusmauktomis kelnėmis, jei tiesa tai, ką girdėjau apie skyrybų advokatus.

Keista, kad, nepaisant mano nesėkmių juostos, mums baigus gerti ir išeinant lauke liovėsi lyti. Einu su Eime į metro – priešinuosi nemaloniam, bet protingam norui pastumti ją po traukiniu – tada viena žingsniuoju Holborno gatve į Fišerio kontorą, o mano iškvepiamas oras garuoja lediniame vakaro šaltyje.

Čia penkios minutės kelio, bet su tokiais kulniukais einu visas dvidešimt, todėl tik septintą prieinu prie įstaigų pastato, kuriame įsikūrusi advokatų kontora. Nustembu matydama, kad beveik visame pastate tamsu. Prispaudžiu nosį prie matinio laukujų durų stiklo: net apsauginikas išsinešdinęs nakčiai. Sutrinku: Fišeris man sakė, kad vakarėlis vyks čia septintą valandą, aš neklystu.

Kai atsitiesiu ketindama nueiti, kažkas atidaro duris iš vidaus ir vos nepartrenkia manęs. Kostiumuotasis net nepažvelgia į mane, kai sumurmu kažką apie susitarimą, ir aš įsmunku į šiltą fojė prieš pat durims užsitrenkiant. Pasitrinu užgautą smilkinį. Džiaukis, kad aš ne kokia teroristė, pasipūtęs vėpla.

Užvažiuoju liftu į ketvirtą aukštą ir dirsteliu – šį kartą atsargiau – pro stiklinį durų liuką į Fišerio kontorą. Ten tik valytoja, mojuojanti dulkių valytuvu virš registratorės stalo. *Po galais. Kas dabar?*

Kelias akimirkas palaukiu ir suirzusi spaudinėju lifto mygtuką, norėdama važiuoti žemyn. Panašu, kad šįvakar būsiu tik aš, pultelis ir *Lean Cuisine.* Žavinga. Neskaitant motinos Terezos, mano jaunystė pati neįdomiausia.

Vėl spaudžiu mygtuką. Liftas tikriausiai pakraunamas antrame aukšte; jis ten įstrigęs visą amžinybę. Man ant sprando pasišiaušia plaukeliai, aš sudrebu. Naktį kontoros man atrodo baugiai. Per daug veiksmo filmų, kur merginą užpuola už bylų lentynų. Visi tie šešėliai...

Staiga man už nugaros atsiveria durys ir aš pašoku penkiolika pėdų aukštyn.

Iš Fišerio kontoros išeina advokatas ir jau žengia pro laiptinės duris, kai pastebi mane. Jis stabteli, ištiestą ranką uždėjęs ant chromuoto strypo.

– Ar galiu jums padėti? – klausia jis trumpai ir atžariai: tikras Sario privilegijuotosios mokyklos moksleivis.

– Ieškau Fišerio, Reimondo ir Lajeno kontoros. Ar patekau į tą aukštą?

– Taip, bet kontora uždaryta nakčiai. Ar norėjote susitarti dėl susitikimo?

– Ak, aš ne klientė, – sakau pasipiktinusi. Velnias, ar aš panaši į liūdną besiskiriančią moterį? – Aš jaunesnioji advokatė. Sara Kaplan. Nuo pirmadienio pradedu čia dirbti.

– O, taip, žinoma. – Jis perima portfelį į kairę ranką, tiesia man dešinę ir tvirtai spausdamas vos nesulaužo pirštų. Ir tau taip pat, galvoju, visa jėga spausdama jo ranką. – Nikolas Lajenas, vienas iš partnerių. Užtrukau Lidse dėl vienos sunkios bylos, kai mano partneriai kalbėjosi su jumis, labai atsiprašau. Kaip suprantu, jūsų buvusi firma jus labai gerai rekomendavo.

Man tai naujiena. Nežinojau, kad jie taip labai norėjo atsikratyti manimi.

– Ačiū. Labai laukiu, kada pradėsiu čia dirbti.

– Gerai, gerai. Sveika atvykusi į firmą. Nekantrausiu susitikti pirmadienį.

Dieve, koks jis pedantiškas, nebūtų labiau susikaustęs, jei būtų supančiotas, – bet keista, jis ir seksualus. Negaliu tiksliai pasakyti kodėl. Gal dėl burnos: putlios lūpos, smakre duobutė. Gražus vyras, nors nejaunas: jam mažiausiai keturiasdešimt. Ir tvano laikų drabužiai. Petnešos, dėl Dievo meilės! Bet jis aukštas. O ta burna. Galiu lažintis, kad puikiai pamylėtų, jeigu kas nors teisingai jį pamokė...

– Panele Kaplan, ar jūs norite palikti kokius nors dokumentus, ar turite kitų reikalų?

Man skruostai užrausta, tarsi jis skaitytų mano mintis. Suvokiu, kad mano ranka vėl be tikslo juda prie trumpai nukirpto sprando, aš greitai keičiu judesį ir pradedu žaisti auskaru. Vieną dieną nukris mano ausų speneliai, jeigu nepriprasiu prie šitos šukuosenos.

– Ponas Fišeris pakvietė mane į savo išleistuves, ir aš pamaniau, kad būtų visai miela susipažinti su visais prieš pirmadienį...

– A, suprantu. Taip, žinoma. Bet vakarėlis ne čia, jis italų restorane kitapus gatvės. Aš kaip tik ten einu.

Jis paspaudžia mygtuką, ir mes abu vienodai pakerėti spoksome į metalines duris, o liftas neskubėdamas ropščiasi į viršų. Juokinga. Aš mažiau varžausi žaisdama tvisterį. Jis dėbso į mane akies krašteliu tikriausiai svarstydamas, kodėl jo kolegos mane pasamdė, ir prisiekinėja daugiau niekada neišvažiuoti ir nepalikti jų vienų daryti sprendimų. Jaučiu, kad *tokios kaip aš* jam nepatinka. Jam patinka smulkios ir elegantiškos moterys ilgais mergaitiškais plaukais ir mažomis kaip obuoliukai krūtimis. Jis kažkoks senamadiškas. Tiesi nugara, kaip buvusio kariš-

kio, ir nenusakomi trumpi, bet ne per daug trumpi plaukai, kokius nešiojo tėtis dar prieš man gimstant. Na, jis bent nenuplikęs; jo plaukai tankūs ir tamsūs, ir tikriausiai garbanotųsi, jei užsiaugintų juos ilgesnius. O jo akys nuostabios; atrodo nuobodžiaujančios, blankios, pilkai mėlynos, bet žvilgsnis šaukte šaukia „miegamojo"! Įsidėmėkite, visa kita jo taip kietai užsagstyta, kad jis gautų širdies smūgį, jei žinotų, ką turi.

Slapčiomis dirsteliu į jo kairiąją ranką. *Naturellement.* Galiu garantuoti, kad jo žmona niekada nedirbo. Dabar man viskas kaip ant delno. Ji pradėjo nuo aštunto dydžio, bet dabar jau tikriausiai pasiekė šešioliktą, ji pati lygina ir standina jo marškinius, kepa jam naminį jautienos ir inkstų pyragą ir mylisi su juo kiekvieną šeštadienio naktį, pati tuo metu kurdama kito pietų pobūvio valgiaraštį. Du ūgtelėję vaikai, berniukas ir mergaitė, suprantama, negarsi privati mokykla, teniso ir smuiko pamokos, apynaujis volvo ant keliuko, vienos kuklios slidinėjimo atostogos per metus – aukštesnės klasės, bet *ne itin* prabangios – ir kas vasarą dvi savaitės ten, kur saulėta, bet poilsis neorganizuotas: šiauriniame Kipre, gal Maltoje. Dieve, gelbėk mane, kad nemirčiau nuo šeimyninio gyvenimo.

Galiausiai liftas atvažiuoja ir vyras savaime leidžia man įlipti pirmai, o pats dirsteli į mane taip keistai, tarsi aš būčiau ateivė, ką tik nukritusi ant jo pievelės, prieš tai trumpai paviešėjusi Rosvelyje. Norėčiau patekti į jo kelnes vien tam, kad jį supurtyčiau. Galiu lažintis, kad, kartą išjudintas, jis lovoje būtų tikras šunsnukis; įdomiausia būtų stebėti, kaip jis atrodytų tai suvokęs.

Suprantama, niekada neturėsiu progos išbandyti savo teorijos. Lajenas įsispraudžia į tolimiausią lifto kampą, einant per gatvę palieka tarp mūsų Londono autobuso plo-

čio tarpą, o įėjus į restoraną šauna kaip raketa į atokiausią užkabarį. Arba jis siaubingai bijo moterų, arba ant manęs matosi radioaktyviosios atliekos, kurias suvalgiau per pusryčius.

Iš praeinančio padavėjo paimu taurę apyšilčio baltojo vyno. Pažvelgus matosi, kad advokatų kontora užsisakė restoraną visam vakarui. Daugelis stalų išstumdyti į kraštus, o tai reiškia, kad visi stoviniuoja droviais būreliais nežinodami, kaip žongliruoti gėrimais, sumuštinukais ir rankų paspaudimais. Aš jau įsitikinau, kad sumuštinukais geriau nesidomėti.

Siekiu antros taurės, kai iš už kolonos, apvyniotos plastikinėmis vynuogėmis, iššoka senukas Fišeris. Laimė, kad jis jau išeina, pagalvoju, kai tas bjaurus vėpla pabučiuoja mane į skruostą ir pasinaudoja proga tuo pat metu greitai paliesti man užpakalį. Ar jis niekada nėra girdėjęs apie seksualinio priekabiavimo bylas? Suprantama, kai sulauki šešiasdešimties, stveri kiekvieną progą ir numoji ranka į riziką.

Aš pažindinuosi ir leidžiu Fišerio letenai apsistoti man tarp menčių, o jis pristato mane iš pradžių penkiasdešimtmetei alebardai, vardu Džoana Brajent, siaubingai atrodančiai galimai partnerei, – jai labai pasisekė, kad jos veidas kaip priplotas užpakalis, – o paskui Deividui Reimondui, gan žaismingos išvaizdos advokatui, kuris atrodo jaunesnis už mane, bet jam tikriausiai daugiau negu trisdešimt. Vien pažvelgus į jį galima pasakyti, kad jis nieku gyvu nesileistų vadinamas Deiviu. Spėju, kad tas Reimondas, kurio pavardė yra kontoros pavadinime, buvo jo tėvas.

Kalba pakrypsta į painiavą, kuria vyriausybė pavertė naujausius juridinius pasiūlymus dėl skyrybų abiejų pusių

sutikimu. Džoana tuojau pat – kaip buvo galima nuspėti – pareiškė, kad visa įžanginė dokumento dalis yra loginė negalimybė, nes skyrybos visada vyksta dėl vyro kaltės, ir tada įsispitrėjo į Deividą, lyg ketindama, kaip Golumas, jį suėsti ir išspjauti kaulelius. Deividas droviai šypteli ir ima nedrąsiai įrodinėti, kad kiekviena lazda turi du galus, – o varge, tik ne *skyrybose*, Deividai, kas tu esi, sumautas šalių sutaikymo advokatas? Galioja tik viena pusė, ta, kuri mums moka, – bet jis pasineria į blyškią prakaituotą tylą, o Golumas apsilaižo lūpas.

Fišeris braukia savo mėsingu delnu man per nugarą ir patogiai pasideda ją man ant užpakalio.

– Nagi, tegu kalba naujokė. Ką manai tu, Sara?

– Aš manau, kad greitos skyrybos abiem pusėms sutinkant būtų nebloga mintis, – pareiškiu susimąsčiusi ir vos laikausi nestvėrusi už jo susiraukšlėjusio pimpio, kad šiek tiek išlyginčiau reikalą. – Panašu, kad sulauktume pakartotinių klientų, jei būtų galima greitai apdoroti besiskiriančius.

– Protestuojamos, ištęstos skyrybos atneša daugiau pajamų, – nukerta Golumas.

Fišeris nusikvatoja.

– Mergaitės, jūs vienodos, – springsta juoku jis. – Svarbiausia pajamos, visa kita paskui.

Aš vos spėju užfiksuoti šį milžinišką įžeidimą, kai rausvaskruostis kukulis sulamdyta *Laura Ashley* suknele – spėju, kad tai iškankintoji Fišerio žmona, – nedrąsiai prisigretina prie mūsų ir švelniai atitraukia jį nuo pagundos ir mano liemens. Ji iš karto man patinka. Ponia Fišer atrodo kaip ideali kiekvieno vaiko mama, jos didelė minkšta krūtinė ir šilti, atlaidūs apkabinimai. Nė iš tolo nepanašūs į mano mamos, jei ji mėgintų mane apkabinti.

Mano tėvai susituokė tragiškai jauni – abiem buvo po septyniolika – ir po pusmečio susilaukė manęs. Taip, paskaičiuokit. Mano mama mėgsta pasakoti apie gimdymo „košmarą" kiekvienam, kuris kantriai išklauso: apie tris su puse dienos užsitęsusius siaubingus sąrėmius, skubiai atliktą Cezario pjūvį, kraujavimą, artimųjų sutikimą, gimdos pašalinimą ir visa kita. Tokie pasakojimai verčia tave jaustis kalta dėl to, kad gyveni. Bet aš esu jų vienintelis mėginimas išlikti nemirtingiems. Tėtis bent turi darbą, kuris atitraukia jo mintis, – jis finansų patarėjas, bet mama niekada nedirbo. Visas jos dėmesys nukreiptas į mane ir, atvirai sakant, tai šiek tiek vargina. Ji nuolat ką nors man perka: *Louis Vuitton* rankinę gimtadieniui, *Gucci* batus Kalėdoms; aš tebeturiu kojinę, prikimštą daikčiukų, kurie visi drauge verti daugiau, negu aš uždirbu per metus. Nesiskundžiu; bet žmogus nieko negauni veltui, net iš tėvų. Kas kartą, kai patenku į keblią finansinę padėtį, – o tai atsitinka, kai einu pro *Jigsaw*, – mama mane gelbsti, o po to ištisus mėnesius mane tuo plaka. Ji daro tai ne iš noro būti man gera, bet iš noro mane valdyti. Tėtis nepritaria, bet niekada nesikiša; niekam nekyla klausimas, kas mūsų šeimos galva.

Atmetu šalin rūgščias mintis ir tingiai dairausi Niko. Jis stovi atokiausiame restorano kampe ir įtemptai, beveik įsistebeilijęs, žiūri į mane. Sukrėsta atpažįstu tą alkaną žvilgsnį. Pagavęs manąjį jis išsigandęs pablykšta ir nusigręžia, bet per vėlai. *Žinai,* kada vyras tavęs geidžia.

Aš priblokšta. Niekada nebūčiau pagalvojusi, jis neatrodo toks. Ne įprastas žaidėjas. Praėjusiame amžiuje būčiau priskyrusi jį prie tų viduramžių vienuolių, kurie vilkėdavo ašutinius marškinius marindami kūną ir plakdavosi rimbu, kai užplūsdavo geidulingos mintys. Galė-

čiau lažintis, kad jis yra atsidavęs Opus Dei narys. Aš irgi skaičiau „Da Vinčio kodą".

Jis atrodo toks įsibauginęs, tarsi būtų stačia galva įkritęs į pūvančių maro aukų duobę. Beveik norėčiau prieiti prie jo ir pasakyti, kad nesijaudintų. Jis *tikrai* patrauklus, ypač kai šitaip stengiasi užslopinti lėtai rusenančią liepsną. Kuri draudžiama. Galėčiau kartsykiais pasiskolinti keistą, neprižiūrėtą svetimą vyrą, bet aš nemezgu tarnybinių romanų – tokiais atvejais visada nukenčia moteris. Ir jokiu būdu nenoriu po ketverių metų atsidurti Eimės vietoje.

Bet negaliu paneigti, kad susitikimai prie kavos aparato pertraukėlių metu bus įdomesni. Ir jeigu aš jį traukiu, tai šis dalykas mano karjerai nepakenks, jei tik būsiu atsargi.

Dieve, skaičiuoju kaip gudri ragana, bet tokia nesu. Tik šiame versle vyrai visada lošia senąja tos pačios mokyklos kaklaraiščio korta, o moterys neturi nieko, tik protą – ir kūną, – kurį joms davė Dievas. Nedažnai pamatysi, kad moteris ištiestų ranką savo jaunesnei sesei ir padėtų jai kopti karjeros laiptais, kaip tai daro vyrai. Aš niekada nedarysiu karjeros per lovą, bet lengvas flirtas – prisiekiu, nieko daugiau – tik patepa alyva bičiulystės ratus ir nepadaro jokios žalos. Taip. Loši tomis kortomis, kurias gavai.

Staiga į restoraną įplasnoja vidutinio amžiaus moteris, jos galva karštligiškai gręžiojasi ieškodama pažįstamo veido. Tikriausiai kurio nors tarnautojo žmona. Ji pamiršo susišukuoti savo nesuvaldomus, tamsius plaukus, pakaušis suveltas nuo pagalvės. Be palto, vilkinti saugia, patikima juoda suknele iki kelių, pasipuošusi kukliais santuokos pradžios papuošalais – daug sentimentų, mažai deimantų, – rankose laiko aptrintą didžiulę platumo kaip maišas rankinę. Bet jos tamsios akys gražios, o ji pati

liekna kaip nendrė, laimingoji karvė. Dieve mano, ji pamiršo persiauti batus. Vargšelė. Stovi pasipūtėliškame Londono italų restorane avėdama rausvomis rankšluostinio audinio šlepetėmis.

Regis, niekas nepastebėjo jos atėjimo. Stveriu dar vieną baltojo vyno taurę ir skubu prie jos.

– Prašau, – sakau, tiesdama jai taurę. – Skonis kaip drungnos baterijų rūgšties, bet geriau negu nieko. Beje, – sumurmu diskretiškai, – gal norėsite, prieš eidama pas visus, persiauti damų tualete.

Ji paima vyną ir kelia savo milžinišką rankinę ant kito peties, toji prasiveria, papildama ant grindų servetėlių ir sulūžusių rašiklių kaskadą, ir dar kažką panašų į apkramtytą meduolį. Svarstau, ar ji atėjo ten, kur reikia. Net tarnautojo žmona negalėtų būti *tokia* pakvaišusi.

– Jūs labai miela, – sako ji abejingai ir pusę vyno išlaisto ant savęs, kai lenkiasi surinkti ką tik pabertų šiukšlių. Ji vis dar išsiblaškiusi dairosi po restoraną, viena iš savo servetėlių bergždžiai šluosto suknelę, įtrindama į audinį kažką panašaus į miltus.

– Jūsų batai, – šnypščiu vėl.

Ji smalsiai žvilgteli į savo šlepetes tarsi pirmą kartą jas matytų.

– Ak, taip, – sako ji ramiai. – Na, bent jau lietus jų nesugadino.

Negalėdama patikėti savo akimis matau, kaip ji nusispiria šlepetes, įkiša jas į pūpsantį ant peties maišą ir visai nesijaudina dėl to, kad dabar vaikšto po Londoną vienomis kojinėmis. Ar ta moteris tikra? Dieve, tikiuosi, kad pasenusi netapsiu tokia sumauta kvaiša.

Staiga šalia mūsų atsiranda Nikas, jis įsitempęs. Manęs tarsi nemato.

– Melinša, kur, po galais, užtrukai? Jau pusė devynių, Vilis visą valandą teiraujasi tavęs! Kas tave užlaikė?

Po velnių, ji Niko žmona?

– Eismas, – atsako ji, mosteldama ranka į gatvę.

– Sakiau tau leisti... tiek to. Jei jau esi čia, pradėk bendrauti.

– *Jau* bendrauju, mielasis, kalbuosi su šia gražia mergina – koks dailus kostiumėlis, aš nemėgstu šartrezo, kalbu apie likerį, bet spalva *nuostabi*, ji labai dera prie gelsvų plaukų, kaip sumanu, beje, kuo tu vardu?

– Sara Kaplan, – atsakau tyliai.

Ak, taip, Sara. Nikolai, kaip matai, aš bendrauju, kalbuosi su Sara, ji maloniai pasiūlė man išgerti, jau ketinau eiti ieškoti tavęs ir Vilio, o tu priėjai pats...

Ar ta moteris niekada neįkvepia oro? Negaliu patikėti, kad toks puritoniškas, bet mielas Nikas gyvena su šita hipiška Alzheimerio stiliaus pusprote. Ir jam nelabai jauku, kai ji prie jo prilimpa ir paima jį už rankos. Staiga man tampa aišku: vaikystės laikų brangutė, kurią vedė per jaunas, kad suprastų, jog yra geresnių, po to, jam nespėjus apsidairyti, ėmė gimti vaikai, įkeisto nekilnojamojo turto, nykaus seksualinio gyvenimo ir bendro košmaro pranašai. Vargšelis. Jis atrodo kaip žmogus, kuriam reikia labai didelės atvangos.

Hm. Man gimė labai įdomi mintis.

Staiga pajutau, kad nebegaliu sulaukti pirmadienio.

3

Melinša

Kitas kartais sugeba būti tikras bjaurybė. Aš pliaukšteliu jam šluostės galu, bet jis pasilenkia, o aš užkliudau prikaistuvių kabyklą virtuvės viduryje, keptuvės ir samčiai trankosi vienas į kitą. Pridengiu telefono ragelį, kad Nikolas negirdėtų tarškesio, ir iškišu Kitui liežuvį, o jis sėdi kretėdamas iš juoko ir nekliudo mano mažylei kišti triušelio į atliekų smulkintuvą.

– O Dieve, Metene, ką tu darai! – aikteliu aš, skubu gelbėti drebančio padarėlio ir tildyti keptuvių. – *Vargšas* triušelis. Atleisk, Nikolai, turiu baigti kalbėti. Susitiksime stotyje. Įprastu laiku?

Nikolas rėkia man į ausį.

– Dėl Dievo meilės, Melinša, šįvakar Viljamo išleistuvių vakarėlis! Tik nesakyk, kad pamiršai! Turi važiuoti penktos dvidešimt aštuonios traukiniu iš Solsberio į Vaterlo, prisimeni?

Viešpatie. Visai pamiršau. Jau be dvidešimt keturios, Liza tuoj tuoj užveš iš mokyklos mergaites, aš dar neišviriau arbatos – pamaniau, kad *ravioli di magro* bus labai gerai, jau senokai jų neviriau; truputis šviežio varškės sūrio, apibarstyto muskatų riešutais, jūros druska ir juodaisiais pipirais, sumaišytais su mangoldais ir *pancetta stesa*, ir

užberto šviežiai trintu parmezano sūriu. Dar nesusitariau dėl auklės, dar reikia išsitrinkti plaukus, nuspręsti, kuo vilktis ir kaip spėti į stotį, kad išvažiuočiau penktos dvidešimt aštuonios traukiniu.

– Prisimenu. Nepamiršau, – nekaltai meluoju ir sukryžiuoju už nugaros pirštus, – tik akimirkai išėjo iš galvos. Lukterk...

Aš padedu ragelį ir kišu Doną Chuaną de Marką atgal į narvelį, paguodai įmetu jam kelis apvytusius *pak choi* lapelius ir apvynioju skląstį virvele, kad mažylė jo nebeišleistų. Metenė tuojau pat nutraukia savo darbą – ji rinko *Cheerios* kukurūzus, pabirusius po jos aukšta kėde, ir dėjo į ištiestą Kito ranką – pritupia savo rubuiliu kūneliu prie triušio narvelio aukštyn pakėlusi sauskelnes, susiriebalavusios garbanos prigludusios prie sprando, o putlūs piršteliai stumdo ir tampo virvelę. Meldžiu, kad virvelė atlaikytų dar bent penkias minutes, dramatiškai klaupiuosi priešais Kitą ant akmeninių virtuvės plytelių, rankas sudėjusi nuolankiam prašymui ir labai stengiuosi atrodyti apgailėtina.

Jis nekreipia dėmesio į mano mėgėjišką vaidybą, ant stalo pedantiškai sustumia *Cheerios* į mažą piramidę ir įkiša elegantišką baltą pirštą į mano pyrago tešlą norėdamas paragauti. Aš prikvėpinau ją vanile, apelsino ir citrinos žievelėmis, patamsinau kakavos milteliais ir paskaninau apelsinų cukatomis. Stiprūs tiršti kvapai slenka per virtuvę kaip migla virš raisto.

– Kas yra? – klausia jis griežtai.

Pamojuoju jam rankomis, kad tylėtų. Nikolas žino, kad Kitas yra mano geriausias draugas ir užeina manęs aplankyti, bet jam nebūtina žinoti, kaip dažnai jis užeina.

– Kas yra? – klausia Kitas be garso.

Žiūriu dar nuolankiau, nors iš Kito lūpų kampučio trūktelėjimo sprendžiu, kad iš tikrųjų sudarau kenčiančios nuo užkietėjusių vidurių, o ne maldaujančios įspūdį. Jis užverčia akis aukštyn, bet linkteli, nes to ir tikėjausi. Sunkiai stojuosi nuo grindų. Dramatiški gestai gerai, bet reikia priimti ir pasekmes, panašiai kaip seksas paplūdimyje, kuris anaiptol nėra toks romantiškas, o smėlio prilenda *visur.* Aš akimirksniu pakeliu Metenę – mano mažylė kvepia šilta, ką tik iškepta duona – ir vėl paimu ragelį.

– Tikrai turiu baigti kalbėtis, Nikolai...

– Nepamiršai susitarti dėl auklės?

– Taip. Kitas mielai sutiko pagelbėti.

Greitai išjungiu telefoną, kad nereikėtų klausytis skausmingos tylos, kuri visuomet seka paminėjus Kitą. Pastaruosius dvylika metų aš visaip meilikavau, maldavau ir piktinausi, bet veltui, dabartinė nepatiklumo būsena tarp mano vyro ir brangiausio draugo pasiekė aukščiausią laipsnį. Giliai užjaučiu visus JT darbuotojus, jei santykiai tarp Palestinos ir Izraelio yra bent pusę tiek prasti, nors, žinoma, nei Nikolas, nei Kitas nė iš tolo nėra tokie blogi, kaip tas sunkiai sukalbamas žmogus Arafatas – ne, jis jau miręs, dabar ten yra naujas, kuo jis vardu, reikėtų *dažniau* paskaityti laikraštį. Sunkiausia rasti tam laiko: jau šeštadienio vakaras, o aš vis dar per darbus neprisikasiau iki *praėjusio* sekmadienio laikraščio, nes reikalą dar labiau apsunkina daugybė šiais laikais leidžiamų priedų. Vargšai mažieji laikraščių išnešiotojai, nežinau, kaip jiems pavyksta atitempti juos keliuku: auginame kartą su iškrypusiais stuburais. Maniau, kad Nikolas nemėgsta Kito už tai, kad jis gėjus, pradžioje gal taip ir buvo, – tačiau Nikolas ne toks, jis nei rasistas, nei seksistas, nei homofobiškas ar kitoks, nors, jei kalbėsime apie

pagrindus, nuo auklėjimo niekur nepabėgsi. Bet reikalas ne tas, iš tikrųjų, visiškai ne tas...

– Mela, koks nuostabus kvapas, – sako Liza, stumdama viršutiniąją virtuvės durų dalį. Šaltas lapkričio vėjo gūsis į tvankią virtuvės šilumą įneša laužų ir pūvančių lapų kvapą. Liza siekia ranka atkabinti durų apačią ir išmintingai pasitraukia iš kelio, kai Sofi ir Evė puola pro ją į vidų nusivilkdamos striukes, sviesdamos kuprines ir mesdamos ant žemės priešpiečių dėžutes.

– Labas, Kitai. Oho, niamniam, šokoladas ir apelsinai, ar kepi kažką kalėdiška?

Paimu tešlos maišymo dubenį iš elegantiškų Kito rankų ir sugramdau gražią lipnią šokoladinę tešlą į kepimo skardą.

– Rytoj tai bus gimtadienio tortas, skirtas Nikolui ir Metenei, nors šioje gamybos stadijoje kepinys panašus į kalėdinį.

– Oi, atpjausi man gabalėlį. Ne, ne, ne, persigalvojau, nereikia, iki Kalėdų turiu laikytis dietos. – Ji varvina seilę žiūrėdama į nuotrauką atverstoje kepimo knygoje ir atrodo kaip tikra badaujanti Viktorijos laikų našlaitė, prispaudusi nosį prie pyragaičių vitrinos. – Bet taip *gundo*. Jau tuoj Kalėdos, sausio mėnesį aš ketinu laikytis *South Beach* dietos, toks mano naujametis pasižadėjimas. Tai gal vieną gabalėlį.

– Vienas gabalėlis Nikolui, vienas gabalėlis Metenei, – murkia Kitas.

Liza sutrinka. Kitas veikia moteris, net jeigu jos žino, iš kur pučia vėjas lovos prasme. Kol kas dar nesuvokiau, ar taip yra todėl, kad jis joms atrodo beviltiškai patrauklus – sunku būtų galvoti kitaip, jo aštrūs skruostikauliai, Restauracijos laikų garbanos – ar todėl, kad jis toks nedorai dviprasmiškas, jog jį matydama negali nepagalvoti apie *seksą*.

– Nesuprantu, Mela, kaip išlieki tokia liekna, – skundžiasi Liza. – Kaip neteisinga. Gamini tokį nuostabų maistą, o tebesi laiba kaip žarsteklis.

– Šeimyninis gyvenimas, – atsakau ir beveik nejuokauju.

– Man nepadeda lieknėti, – atsidūsta Liza.

Ji godžiai apžiūrinėja meduolinių žmogučių pulką, kuriuos anksčiau iškepiau mokyklos Kalėdų šventei ir palikau vėsti ant grotelių. Brangioji Liza. Jos visas gyvenimas eina kaunantis epiniame mūšyje su pagunda, nes ji su nežabota aistra garbina maistą, visokį maistą, bet yra žiauriai pasmerkta nešioti ant savęs kiekvieną suvalgytą kąsnelį. Aš ją labai myliu, bet jai reikia tenkintis, kaip šelmiškai pareiškė Kitas, motiniškais klubais, įspraustais į sudėvėtas jojimo kelnes, tenkintis plačiu, atviru veidu su rausvais kaip du blizgantys obuoliukai skruostais ir šiltesne už visų kitų širdimi. Mes pasikeisdamos vežiojame vaikus į mokyklą, aš nuvežu iš ryto – dvi savo vyresnėles ir jos vienturtėlę, – pirma dar užvežusi į stotį Nikolą, o Liza parveža jas po pietų, tada, kol Metenė miega, aš galiu užrašyti kelis savo receptus naujajai knygai. Taip yra teoriškai.

– Oi, turiu skubėti, – šūkteli Liza, dirstelėjusi į savo stambų laikrodėlį su odiniu dirželiu. – Ketvirtą valandą Chlojai jojimo pamoka, po poros savaičių vyks lenktynės. Iki, Kitai. Mergaitės, pasimatysime rytoj.

Sofi ir Evė kaltai šokteli, jų burnos pilnos meduolinių žmogučių, kuriuos jos susigrūdo vienu kąsniu kaip kokios žmogaus pavidalo smauglės. Nesidrovėdama nukeliu likusius žmogiukus toliau nuo jų, jos entuziastingai atsisveikina su Liza, aptėkšdamos trupiniais ir seilėmis tamsiai rudą zomšinį Kito švarką ir *labai* aptemptus rudus džinsus. Nėra ko stebėtis, kad vargšė Liza nežinojo, kur dėti akis. Pagal jo džinsų ankštumą galima nuspėti jo religiją.

– O Dieve, kokios negeros mergaitės. – Kitas raukosi ir braukia nuo savęs trupinius.

– Taip tau ir reikia, puošeiva, – atkertu aš.

Mergaitės kikena. Jos garbina Kitą, kuris, nepaisant pozavimo, yra nepaprastai geras krikštatėvis, ir neabejoju, kad supažindins jas su visokiomis maloniomis ydomis, tokiomis kaip rūkymas ar kortos, kai tik jos paaugs tiek, kad jis galės vežtis jas į Londoną be manęs.

– Šiandien radau katę, bet ji buvo negyva, – paskelbia šešiametė Evė.

Vos susilaikau nenusipurčiusi.

– Iš kur žinai, kad ji buvo negyva?

– Nes aš ssstelėjau jai į ausį, bet ji nesujudėjo, – atsako Evė.

– Ką padarei?

– Na, žinai, – aiškina ji nekantriai. – Pasilenkiau ir pasakiau: „Ssst!", o ji nesujudėjo.

Mudu su Kitu žviegiame iš juoko. Evė piktai žiūri tai į vieną, tai į kitą ir giliai įsižeidusi drožia iš kambario. Devynerių metų sulaukusi Sofi gal ir yra pritrenkiančios išvaizdos – tankūs rusvi plaukai, didžiulės juodos kaip slyva akys ir rusva kaip karamelė oda, gauta per itališkas mano tėvo šaknis, – bet jaučiu, kad keistuoliškas Evės gyvenimo aiškinimas paliks nemažai sudaužytų širdžių, kai ji paūgės.

Aną mėnesį girdėjau, kaip ji murma ruošdama matematikos namų užduotis prie virtuvės stalo: „Prie dviejų pridėsiu penkis – bus sumauti septyni. Prie keturių pridėsiu vieną – bus sumauti penki..."

Išsigandusi paklausiau, ką ji daro.

– Matematikos užduotis, – atsakė Evė ramiai.

– Ar mokytoja šitaip jus mokė? – aikteliu aš.

– Žinoma. Prie trijų pridėti tris...

Kitą dieną įžengiau į klasę ir pareikalavau ponios Keler paaiškinti, ko ji moko mano vaiką. Kai pasakiau, ką Evė kalba, ji taip juokėsi, kad net turėjo atsisėsti.

– Aš juos mokau šitaip, – paaiškino ponia Keler. – Prie dviejų pridėsim du, suma bus keturi.

Kitas jau patraukia savo ilgą, liauną kūną nuo stalviršio, nes aš atsipjaunu nuo pynės svogūną ir rengiuosi smulkinti jį mergaičių ravioliams.

– Ką aš sutikau daryti šįvakar? – klausia jis nerangiai.

– Pabūti su vaikais. Branguti, juk neprieštarauji. Tai tik Vilio Fišerio išleistuvės, aš pažadėjau Nikolui dalyvauti ir, žinoma, visai pamiršau. Metene, išimk gražiąją dėdės Kito kepurę iš šiukšliadėžės. Dabar man liko valanda susiruošti, rasti ką apsivilkti, spėti į traukinį...

– Pamiršk apie pintas bandeles ar ką tu ten ketinai kepti, – griežtai sako Kitas ir ima svogūną man iš rankų, – tuojau pat nešk savo smagų užpakaliuką į viršų ir šok į vonią. Aš paruošiu mergaitėms arbatą. Sofi, Eve, – mano vidurinioji dukra grįžta į virtuvę su katinu Halibutu glėbyje, visai pamiršusi pyktį, – ko norėtumėt, kad dėdė Kitas paruoštų prie arbatos?

– Picos! – šaukia Sofi.

– Šaldytos! Iš dėžutės! – priduria Evė.

– Nuostabu, – nepatenkintas murma Kitas.

Kokia pažįstama situacija. Tai vienas iš nekintamųjų motinystės faktų: sunaudotas laikas ir pastangos gaminant vaikams valgį atvirkščiai proporcingas entuziazmui, su kuriuo vaikai tą valgį sutinka. Gali triūsti virtuvėje valandų valandas, ruošdama ko nors maistingo ir skanaus, o jie stumdys tą valgį lėkštėse, kol jis atauš ir sustings taip, kad net šuo jo nenorės. Bet jausdama kaltę įmesk į orkaitę

šaldytų vištienos pirštelių ir vingiais apipjaustytų bulvyčių, ir jie kliedės apie tai savaitę.

Bėgu į viršų ruoštis. Neturiu laiko atpalaiduojančiai burbulinei voniai, kurios taip norėčiau, – neturiu tiek laiko nuo tada, kai gimė Sofi, – net neturiu laiko laukti, kol karštas vanduo tingiai atitekės per vamzdžių raizgalynę iš cisternos namelyje ir pradės bėgti per užkalkėjusią dušo galvutę vonioje, nes ta jo kelionė laiko ir sudėtingumo atžvilgiu maždaug prilygsta raliui Paryžius – Dakaras. Todėl tik greitai nusimetu drabužius ir ryžtuosi palįsti po šaltu kaip ledas rimbu, kuris mūsų namuose atstoja dušą. Šešių šimtų metų senumo kaimo namas šiaudiniu stogu, stovintis ant dviejų akrų žemės kvapą gniaužiančiame gražiame Viltšyro kaime, yra romantiškas ir nuostabus, kupinas istorijos ir žavesio, ir, aišku, vos Nikolas jį pamatė – jis ieškojo namo, kai buvau ką tik pradėjusi lauktis Evės, – mes būtinai turėjome jį nusipirkti, dėl to nekilo klausimų. Bet namas *nepraktiškas*. Perpildytos pamazgų duobės ir atviri elektros laidai nėra nei romantiška, nei žavu, bet pasitaiko akimirkų – niekada atvirai neprisipažinčiau, nes Nikolas jaustųsi pažemintas, – kai aš noriu turėti naujintelaitį vulgarų raudonų plytų namą su moderniausia vokiška matinio plieno įranga.

Gūžčiodama po šalta srove trinu kieto muilo gabalu savo pašiurpusią odą, o krūtis nuo žąsies odos galiu atskirti tik pagal tai, kad jų yra raukšlėti rudi speneliai. Tuščiai stengiuosi gerai išsimuilinti, kol suvokiu, kad savo liesą užpakalį trinu ne muilu, o tinko gabalu, kuris *vėl* nukrito nuo lubų.

Kai baigiu trinktis plaukus – paprasčiausiu vonios putų skysčiu, nes ta bjaurybė Sofi vėl nukniaukė labai brangų šampūną, kurį Kitas padovanojo man praėjusį gimtadie-

nį, – mano lūpos jau mėlynos, pirštus daigsto nuo šalčio ir aš jaučiuosi kaip Šekltono Antarktidos ekspedicijos narė. Mano prakeiktieji plaukai susisuks kaip afrikietės, jei džiovinsiu juos džiovintuvu, o kadangi jau po penkių, tai neturiu laiko leisti jiems išdžiūti savaime šalia *Aga* viryklės – virtuvė yra vienintelė šilta patalpa name, – kaip darau paprastai. Turėsiu rizikuoti išeiti į šaltą lapkričio vakarą šlapia galva; aš tikrai mirtinai peršalsiu, pasigausiu abiejų pusių plaučių uždegimą, pleuritą ir džiovą, bet tik aš pati kalta, kad pamiršau vakarėlį.

– Nieko nesakyk, – įspėju Kitą lėkdama laiptais žemyn, jau apsivilkusi saugia, bet neįdomia juoda suknele, kurią turiu nuo keturiolikos metų, – nėra laiko svarstyti, bus taip, kaip yra.

– Tikrai?

– Nesakyk nė žodžio, ačiū.

Dosniai apdalinu bučiniais mergaites, metu į krepšį raktus, pinigus ir lūpdažį ir ropščiuosi į Nikolo mersedesą, tada ropščiuosi atgal ir einu paimti drėkintuvo su monograma, nupirkto Viliui Fišeriui dovanų. Man nepatinka važiuoti Nikolo automobiliu, visada labai baiminuosi apdaužyti, ir nors jis toks nuostabus, saugus ir didžiulis – atrodo, kad vairuoju prabangų tanką, – žinau, kad net *mažiausias* įbrėžimas atsieitų mums šimtus svarų. Geriau jaučiuosi važiuodama savo senuoju volvo, jis daug atlaidesnis. Kiekvienas menkiausias įlenkimas ant jo šonų pasakoja savo istoriją, jis tarsi metalinis fotoalbumas. Labai liūdėsiu, kai reikės su juo atsisveikinti. Bet volvo kol kas pas Džindžerį, todėl turiu važiuoti mersedesu, o jame – buvau pamiršusi – sėdynės šildomos, kokia palaima, bent dabar mano užpakalis sušils prieš lipant į traukinį.

Kai susipažinau su Nikolu, aš net nemokėjau vairuoti. Sulaukusi dvidešimt ketverių vis dar trankiausi po Londoną senu nutrintu dviračiu, kurį mano mama Luiza atidavė man, kai nusekiau jos pėdomis į Edinburgą; nors Luiza mokslų nebaigė, iškrito antraisiais metais ir su draugu (kuris, žinoma, iš pradžių gavo diplomą, o tada prisidėjo prie gėlių vaikų) išvyko į Kaliforniją „ieškoti savęs". Vaikinas pabuvo su ja tik kol ji ėmė lauktis mano sesers ir išdrožė namo visą gyvenimą dirbti apskaitininku Ešere, o jo trumpas flirtas su nevaržoma mergina buvo griežtai nutrauktas. Luiza, nė kiek nesutrikusi dėl tokio dezertyravimo, įsijungė į Kalifornijos lesbiečių bendriją ir Kleo gimdė baseine, o seserys stovėjo aplinkui ir giedojo „Kumbaja". Po kelių mėnesių ji vėl mikliai pastojo – „lesbietiškumas *nekabino*, o kai mes visos sirgome mėnesinėmis, susikaupusių hormonų kiekis darėsi *mirtinas*" – nuo ką tik iš Florencijos atvykusio padavėjo, o tas labai darkyta anglų kalba bent jau pasisiūlė ją vesti. Luiza švelniai padėkojo jam už jo gerumą, mandagiai, bet tvirtai atsisakė ir grįžo namo į Solsberį, kad pagimdytų mane Stounhendže; ne tikrąja prasme – dideliam jos nusivylimui, net hipiškiausiame aštuntajame dešimtmetyje jai nebūtų to leidę, – o tik mažoje kaimo ligoninėje netoliese.

Kartą, netrukus po to, kai susipažinau su Nikolu, paklausiau mamos, kodėl ji grįžusi nebeištekėjo, ir tikėjausi išgirsti kokį pompastišką, Žermenai Grier būdingą šūksnį apie santuoką kaip patriarchalinio savininkiškumo išraišką (prieš jai atsižadant savo pažiūrų, ir mama niekada jai už tai neatleido), bet mama atsakė: „Tau atrodo, kad santuoka – tai tik tu ir jis, – kalbėjo Luiza stebeilydama į mane. – Bet taip nėra, tai ne dviejų žmonių romantinis ryšys. Susituokdama prisiimi daugybę kitų žmonių, visą

tinklą, su jų problemomis, baimėmis ir sunkumais. To aš niekada nenorėjau. Žinojau, kad neturėsiu kantrybės. Norėjau, kad būtume *tik mes*."

Tada supratau, kad menkai pažįstu savo mamą.

Bet visiškai, tikrąja žodžio prasme, nepažinojau savo tėvo. Iš Roberto – Luiza neįsidėmėjo jo pavardės – aš paveldėjau nesuvaldomus plaukus ir neįveikiamą potraukį gaminti maistą, kurį pajutau pirmą kartą paėmusi į ranką šaukštą. Šį potraukį gavau tikrai ne iš motinos – Luizai darosi baisu, kai paprašau jos atidaryti skardinę pupelių. Nėra ko stebėtis, kad esu tokia liesa, vaikystėje būdavau neprivalgiusi; mokymasis gaminti maistą buvo ne tik mano genetinis paveldas, bet ir instinktas išgyventi. Jei būtų buvusi mano valia, būčiau pabėgusi iš namų vos septynerių, tapusi kulinariniu mažojo būgnininko ekvivalentu ir siekusi aukštumų virtuvės ranguose, pradėdama nuo puodų šveitėjos, pakildama iki padažų gamintojos ir vėliau, jeigu *labai* pasisektų, jeigu dirbčiau daugiau valandų negu jaunesnysis gydytojas, – iki virtuvės šefės. Tada bent būčiau sočiai pavalgiusi. Bet laikydamasi tėvams būdingo dviveidiškumo – daryk ne taip, kaip aš darau, daryk taip, kaip aš sakau, – Luiza nė girdėti nenorėjo apie tai, kad galėčiau anksti palikti mokyklą. Ji pati užpildė anketas stoti į Edinburgą. Jausdama, kad būtų labai negražu, jei antra Sendalų moterų karta nusigręžtų nuo galimybės įgyti universiteto išsilavinimą, aš užbaigiau mokslą ir gavau diplomą. Nors mano plunksna pareigingai skrebino Čoserio, Bairono ir Natanielio Hotorno kūrinių analizes, protas svajojo apie tobulą suflė ir apie olandišką sūrį, kuris nesutyžta net labiausiai prigaravusioje virtuvėje.

Po trijų nuobodžių metų aš pagaliau įžengiau į motinos ryškiai raudoną sveikatingumo kambarį viršutiniame mūsų namo Izlingtone aukšte, mojuodama egzaminų re-

zultatais ir šaukdama: „Užbaigiau, gavau geriausius pažymius, ar dabar galiu vykti į kulinarijos mokyklą?"

Luiza iš plokščios padėties grakščiai pakeitė pozą į kobros, tada į vaiko ir, prispaudusi veidą prie jogos patiesaliuko, pasakė: „Svarsčiau, kada išdrįsi paklausti."

Tačiau kulinarijos mokykloje supratau, kad į mamą esu panaši labiau, negu maniau. Laimė, ne maisto gaminimu, čia man sekėsi lengvai – dažnai pagalvodavau, kad aname gyvenime tikriausiai buvau virėjas: gal Napoleono, o gal kokio nors Rytų monarcho, – bet savo požiūriu į sumautas taisykles ir instrukcijas, kurios tave supančioja ir prislegia ir kurios, kaip man atrodė, trukdo daryti ką nors nauja ir kūrybiška. Negalėdavau susilaikyti nepasišaipiusi iš ribotų programų, kurių pagrindinis tikslas, regis, buvo pamokyti riebuiles, be vaizduotės merginas su Alisos kaspinėliais ir perliukais, kaip per skrandį rasti kelią į tinkamo jaunuolio širdį. Po dviejų semestrų aš išėjau ir persikėliau gyventi pas Kitą ir jo naujausią draugą, į ryklį panašų biržos verteivą negyvu žvilgsniu.

– Dėl Dievo meilės, ką iš tikrųjų nori veikti? – klausė Kitas vieną vakarą, kai ryklys dirbo iki vėlumos, o aš variau Kitą iš proto verkšlendama – ir vėl – dėl bjauria netvarka paversto savo gyvenimo.

– Tu *žinai*, ką aš noriu veikti, – pasakiau suirzusi, – kartoju tau nuo darželio laikų. Atidaryti savo restoraną.

– Tada buvai trejų metų. Maniau, kad subręsi ir pamirši vaikiškus norus.

– Tu irgi buvai trejų. *Tu* nepamiršai.

– Vaidyba yra kas kita...

– Nematau skirtumo.

– Nesėdėk patempusi lūpą ir liaukis būti tokia išlepėlė. Vaidyba yra visai kas kita, ir tu puikiai žinai, nes vaidin-

damas dar gali turėti ir savo gyvenimą. Ar tu bent įsivaizduoji, ką iš tikrųjų reikštų atidaryti restoraną? – klausė Kitas. – Trys ketvirtadaliai naujų restoranų sužlunga pirmais metais. Dirbtum mažiausiai aštuoniasdešimt valandų per savaitę be laisvų vakarų, be atostogų, be akimirkos savo laiko, ir tokioje šakoje, kurioje malasi daugiausia narkomanų, pralenkia nebent dantistų kabinetai...

– Dantistų?

Jis numojo ranka.

– Ne tai dabar svarbu. Kiti virtuvės darbuotojai nekęs tavęs vien už tai, kad ten būsi. Pusė vyrų, dirbančių restoranų versle, yra įsitikinę, kad nuo moters buvimo virtuvėje surūgsta padažas. Prie tavęs būtų seksualiai priekabiaujama nuo ryto iki vakaro.

– Gerai, gerai, – nutraukiau aš jį. – Aš *žinau*, Kitai. Bet tu klausei...

– Turi aukščiausią anglų kalbos įvertinimą, gamini maistą kaip angelas. Tau reikėtų, mano meile... – kalbėjo Kitas, o jo akys sužibo tikėjimo skelbėjo aistra, kurią pažinojau ir kurios baiminausi. – Neįsivaizduoju, kodėl nepagalvojome anksčiau, bet, brangioji Mela, tu turėtum rašyti virimo knygas.

Kai Kitą apsėda kokia mintis, jis tampa panašus į šunį, siekiantį sultingo kaulo. Jam primygtinai reikalaujant ir labiau norėdama, kad jis paliktų mane ramybėje, aš surinkau savo geriausius receptus į ploną brošiūrėlę, papuošiau blizgančiomis nuotraukomis – jas padarė vienas laisvai samdomas fotografas, užėmęs akcijų ryklio vietą Kito miegamajame su besisukančiomis durimis – ir įteikiau agentui, kurį Kitas iš akies parinko iš *Writer's Handbook*, tvirtai tikėdama, kad brošiūrėlė bus atmesta ir parkeliaus paštu negailestingai išjuokta. Bet, mums abiem nežinant,

Kito parinktasis agentas atsivertė mano įteiktąją brošiūrėlę praėjus dešimčiai minučių po priešpiečių su leidėja, kuri dvi valandas malė apie skylę, atsiradusią jos būsimajame sąraše, nes jų garsusis virimo knygų autorius – dažnai minimas, turintis savo TV laidą ir išmanantis apie stalo įrankius – pabėgo į Gvatemalą su padažų virėja ir dideliu avansu, neįteikęs seniai atidėlioto ir vis skubiau reikalingo rankraščio.

– Įžvalgumas yra per menkai vertinamas. Mano mama sakydavo, kad geriau gimti laimingai negu protingai, nors, – pridurdavo ji, – geriausia būtų gimti tokiai ir tokiai.

Sulaukusi dvidešimt dvejų jau turėjau sutartį trims knygoms ir nedidukę svečio vietą visiškai naujame palydoviniame kanale, o kai mano pirmoji knyga buvo pripažinta geriausia *The Times* bestselerių sąraše, buvo netgi kalbama, kad po metų kitų galėčiau turėti savo televizijos laidą. Visa tai buvo taip nauja, ėjosi kaip sviestu patepta, bet tada sutikau Treisį ir kurį laiką visa kita tapo nebesvarbu. Buvo taip nuostabu, kad sunku įsivaizduoti; o paskui, žinoma, viskas supliuško, liko tik tamsi, siaubinga sumaištis. Kitas ištraukė mane iš jos ir pasakė, kad privalau ją įveikti, jis privertė mane grįžti prie darbo, kai man norėjosi tik įrėplioti į lovą ir niekada nebeišlipti, o širdis iš sielvarto pridžiūvo prie šonkaulių.

Ir tada, žinoma, sutikau Nikolą.

Aš stoviu ant restorano slenksčio, persimetu krepšį ant kito peties ir dairausi Nikolo, laukdama gerai pažįstamo dilgtelėjimo pamačius jo aiškius, lyg iškaltus bruožus – net dabar, po dvylikos metų, – to paties keisto sukrečiančio žinojimo, kurį pajutau, vos jį pamačiusi Kovent Gardene: jaudinančio tikrumo, kai nekyla nė šešėlio abejonės, kad

jis yra Tas. Mielasis Nikolas, toks aukštas, gražus ir garbingas; toks seksualus, geidulingas ir pats to nežinantis.

Kaip gera būti viduje, pabėgti nuo šalčio. Kur Nikolas? Traukinyje iš Solsberio buvo labai šalta, o taksi iš Pedingtono stoties ne ką šilčiau. Neįsivaizduoju, kodėl Luiza išvyko iš Kalifornijos.

Padavėja atkišo man taurę baltojo vyno kažką murmėdama apie mano batus. Kur pasidėjo Nikolas? Ačiū Dievui, traukinys šiek tiek vėlavo, kitaip nebūčiau spėjusi, bet vėlavo *ne tiek*, kad Nikolas jau būtų išėjęs. Jis kažkur yra. Žinoma, jei teisingai nugirdau restorano pavadinimą. Būtų ne pirmas kartas.

Naršau po krepšį ieškodama voko, ant kurio užsirašiau restorano pavadinimą, ir pusė krepšio turinio pabyra ant grindų. Padavėja vis dar kiša man taurę vyno ir tenka ją paimti; tebenaršau po krepšį ir viskas baigiasi tuo, kad didžiąją vyno dalį užsipilu ant savęs. Ačiū Dievui, ant šitos suknelės nieko nesimato, nes, auginant tris vaikus, ji patyrė ir blogesnių dalykų. Po galais, kur tas Nikolas? O varge, servetėlė buvo naudota...

– Jūsų *batai*, – vėl šnypščia mergina.

Galiausiai dirsteliu žemyn ir pamatau, kad Kitas, tikriausiai tyčia, leido man išeiti iš namų avint rausvomis kilpinio audeklo šlepetėmis. Koks kiaulė. Prismaugsiu jį, tada paleisiu, atgaivinsiu, kad turėtų sąmonę ir matytų, kaip deginu jo vidurius... arba ne, duosiu jam prižiūrėti Metenę *jo namuose*.

Nepakęsiu, kad ši pritrenkianti mergina – aiškiai *ne* padavėja, jos batai per brangūs ir per aukštais kulnais – matytų mane pažemintą. Ji tokia graži, protinga ir *švari*, ir aš neabejoju, kad ji priskyrė mane prie tų, kurios jau per sprindį nuo senatvinės silpnaprotystės.

Apsimestinai lengvabūdiškai šypteliu.

– Ak, taip. Bent lietus jų nesugadino.

Nerūpestingai sukišu šlepetes į krepšį, tarsi nuolat tai daryčiau. Tiesą pasakius, ir darau. Žinoma, neaviu rausvomis šlepetėmis, kai vykstu į išleistuvių vakarėlį Londone, tai netgi man yra netvarkingumo riba, bet esu traiškoma, kai susiduria du mano pasauliai – maitinančios motinos žemės ir karjerą darančios žmonos.

Nors karjeros čia daug mažiau, negu galima tikėtis, ir tai natūralu, kai turi tris vaikus. Knygų įteikimo terminai kažkaip praslysta pro pirštus kaip kiaušinio tryniai. Neįsivaizdavau, kad bus taip sunku bent neatsilikti.

Staiga šalia atsiranda Nikolas, išblyškęs ir susijaudinęs.

– Melinša, kur, po galais, užtrukai? Jau pusė devynių, Vilis jau visą valandą teiraujasi tavęs! Kas tave užlaikė?

– Eismas, – atsakau, nustebinta jo trūkčiojimo.

– Sakiau tau leisti... tiek to. Jei jau esi čia, pradėk bendrauti.

– Jau pradėjau, brangusis, kalbėjausi su ta žavia mergina – koks puikus kostiumėlis, aš nemėgstu šartrezo, kalbu apie likerį, bet spalva nuostabi, ji labai dera prie gelsvų plaukų, kaip sumanu, beje, kuo tu vardu?

– Sara Kaplan, – sako ji.

Ji *tikrai* pritrenkianti mergina: nėra tradiciškai graži, to neleidžia nosis, bet kažko joje esama, geidulingumo, žemiškumo. Jai, kvailelei, turėtų būti baisiai šalta, vilkint tuo plonyčiu drabužiu, tačiau ji dar per jauna suvokti, kad tokiai gražiai ir gyvybingai, kokia ji yra, nereikia tonos makiažo ir trumpų sijonėlių dėmesiui patraukti, į ją gręžiotųsi net jeigu ji vilkėtų šiukšlių dėžės įklotu ir būtų užsidėjusi skrybėlę su apvaliu plokščiu dugnu.

Aš šypsausi.

– Ak, taip, Sara. Nikolai, kaip matai, aš bendrauju, kalbuosi su Sara, ji maloniai pasiūlė man išgerti, jau ketinau eiti ieškoti tavęs ir Vilio, o tu pats priėjai...

Jaučiu, kaip iš Nikolo bangomis liejasi įtampa. Neįsivaizduoju, dėl ko jis taip neteko galvos, juk ne dėl manęs, tikriausiai kas nors darbe; bet taip nepanašu į jį, paprastai jis toks susitvardantis. Tas bruožas ir pritraukė mane prie jo, tas absoliutus žinojimas, kas jis yra ir kur stovi, – ne visada *teisus*, žinoma, bet vis tiek įsitikinęs. Nikolo klodų yra daugiau, negu jis žino, bruožų, kurie, tikėjausi, iškils į paviršių santuokoje, bet dabar tai nesvarbu, mes tebesame geriausi draugai, geriausi meilužiai, laimingesni už daugelį šių laikų porų.

Imu jį už rankos ir vedu prie jo kolegų, raminamai šnibždėdama niekus jam į ausį, glostau jį jausmais, mintimis ir net ranka, kai stovime kalbėdamiesi ir juokdamiesi su Viliu, ir galiausiai jis mane apglėbia, priglaudžia, ir aš jaučiu, kaip jis šalia manęs atsipalaiduoja, bet ne tiek, kad visai dingtų tas vos apčiuopiamas pavojaus jaudulys.

Suvokiu, kad dabar ne laikas pranešti, jog Treisis grįžta į Solsberį.

4

Nikolas

Pabundu iš sapno apie blyškias, laibas galūnes ir auksinius kaip šiaudai plaukus, erekcija išbrinkusi, nuo jos man skauda sėklides. Lauke dar tamsu, šviečia tik akį rėžiančios kalėdinės lemputės, kurias Evei reikalaujant pakabinome išilgai pakraigių, ir dėl šito vulgaraus užkrečiamo amerikietiško vaizdo aš rizikavau gyvybe ir galūnėmis, lipdamas kopėčiomis, pasiskolintomis iš langų valytojo.

Braukiu delnu per šiltą įlinkį nuo Melos pečių iki klubų, delnu švelniai suimu jos užpakalį. Mano didysis pirštas vinguriuoja tarp jos kojų, glosto švelnius gaktos plaukus ir įslysta į kviečiančią drėgmę. Mela nereaguoja, bet iš to, kaip keičiasi jos kvėpavimas, aš žinau, kad ji nemiega.

Aš prisislenku arčiau, peniu liesdamas jos nugaros apačią. Švelniai randu jos klitorį ir pagreitinu piršto judesius ir spaudimą, o kita ranka per jos petį siekiu krūtų. Mela kažką neaiškiai sumurma ir apsiverčia ant pilvo, atimdama iš manęs krūtis ir tarpukojį.

– Nikolai...

– Viskas gerai, nesijaudink, turime laiko. Dar nėra nė šešių.

Pasislinkęs lovoje, aš paslepiu veidą tarp jos menčių ir liežuviu suku mažus ratus, pradėdamas nuo stuburgalio

ir slinkdamas prie tarpkojo. Saldu kaip levandų medus, kurį ji surenka iš mūsų avilių kiekvieną birželį.

Pasikėlęs ant šlaunų, liežuvį pakeičiu standžiu peniu prie jos iš užpakalio. Mela sujuda lovoje po manimi ir apsiverčia ant nugaros, svetingai praskėtusi lieknas kojas ir mieguistai šypsodama man. Jai patinka ankstyvo ryto seksas, patinka mums abiem. Atsibusti šiltam, susijaudinusiam, ištirpti vienas kitame – nėra geresnio būdo dienai pradėti. Mela traukia mane prie savęs, bet aš vėl pradedu iš toliau, atverdamas ją kaip prinokusią figą. Jaučiu jos nekantravimą, kai įsitempia šlaunys. Jos drėgmė drėkina man smakrą, lyg kąsčiau prinokusią kriaušę.

Mano penis tvinkčioja, kai guluosi ant jos. Jis baksnoja jai tarpukojį ir įslysta, mėgaudamasis jos stangriu, drėgnu gniaužtu. Jos mažos krūtys trinasi man į krūtinę. Aš judinu klubus ir lendu giliau į ją, jausdamas, kaip pažįstamas karštis pereina kūnu iki penio, o prakaitas sulipdo mūsų odas. Mano pėdos atsiremia į kojūgalį, o galvūgalis kaip timpanas daužosi į sieną. Karštis–noras–būtinumas–noras...

Sara.

Dieve, negi garsiai ištariau jos vardą? Baimingai dirsteliu į žmoną. Jos veido išraiška romi ir nesusirūpinusi, tokia kaip visada. Ačiū Dievui. Bet vis tiek.

Susmunku prie Melos ir mane užlieja palengvėjimas ir gėda. Ne savo žmonos ilgus, tamsius garbanotus plaukus mačiau išsidraikiusius ant pagalvės, bet Saros trumpai kirptą šiaudų spalvos galvutę. Net bučiuodamas Melos aukštas, rusvas mažas krūtis, mintyse slėpiau galvą rausvame, minkštame tarpe tarp Saros krūtų.

Nuo tos akimirkos, kai ta prakeikta moteris įžengė į mano kontorą, aš negaliu išmesti jos iš galvos. Tai jau daugiau negu refleksyvaus, greito, sveiko patino seksu-

alinis susidomėjimas, kai patraukli patelė pereina jam taką. Šis jausmas visa apimantis. Kur bežiūrėčiau, matau Sarą. Jaučiu, kad kraustausi iš proto. Juk nesu įklimpęs į nelaimingą santuoką ir neieškau meilės ryšių; brangus Dieve, šito man mažiausiai norėtųsi, nes jeigu kas žino, kiek žalos pridaro neištikimybė, tai aš žinau geriau. Jėzau, aš *myliu* Melą. Besąlygiškai. Nėra abejonės. Saros aš net nepažįstu.

– Buvo gera, – sako Mela, glostydama man plaukus. – Vėl.

– Ar tu...

– Ne. Bet nesvarbu.

– Svarbu, tikrai svarbu. Leisk man...

Ji atmeta mano ranką.

– Tu mielas, Nikolai, bet palaukime vakaro. Jau greitai sukils vaikai, ir mums reikia keltis. Šįvakar mergaičių Kristaus gimimo vaidinimas, man dar reikia prisiūti blizgučius laumžirgiui ir priklijuoti sparnus pterodaktiliui.

Aš saugiai pasineriu į namų reikalus, jų patogiose, pažįstamose klostėse slepiuosi nuo kitų, nerimą keliančių minčių.

– Tiesa, jau seniai vaidinau Baltazarą mokyklos scenoje, – sakau lipdamas iš lovos, – bet esu įsitikinęs, kad piemenys nesaugojo savo bandų susėdę ant žemės, kol pterodaktilis pleveno jiems virš galvų. Juk jis būtų sulesęs visą bandą. – Tvirtai susirišu mėlyno chalato juostą ir ruošiuosi bėgti šaltu koridoriumi į vonią. – Nesu įsitikinęs, ar ten buvo ir laumžirgis.

– Džiaukis, kad Kūdikėlis Jėzus tebegauna vaidmenį, – sako Mela, – bet po pernykštės nesėkmės su Chloja Vašington ir trimis šeško jaunikliais, dabar į prakartėlę guldys plastikinę lėlę.

Tyliai nusikeikiu, užmynęs ant „Lego" detalės.

– Džiaugiuosi, kai rudenį, per Derliaus šventę, nuėję į bažnyčią, jos vietoje nerandame mečetės.

– Senas apsimetėli, tu nebuvai bažnyčioje per Derliaus šventę nuo tada, kai vietoje plūgų pradėjo arti traktoriais, – sako Mela man pavymui, kai striksiu koridoriumi. – Nepamiršk, vaidinimas prasideda šeštą. Pažadėjai atvažiuoti ankstesniu traukiniu, kad spėtum laiku.

Atsidūstu leisdamas šaltą vandenį į prausyklę ir nardindamas skustuvą. Ant mano stalo guli tokia krūva nesutvarkytų popierių, kad stebiuosi, kaip ant viršūnės neatsirado sniego. Iki Kalėdų liko dešimt dienų, visi skuba išsiskirti, kol šalis neužsidarė įprastoms dviejų savaičių atostogoms, o pusė tarnautojų ir advokatų neišėjo pirkinių. Norėčiau, kad Mela suprastų, jog aš noriu matyti, kaip mano atžalos lipa į sceną, bet kažkas turi išlaikyti šeimą, kad būtų ir blizgučių, ir pterodaktilių sparnų.

Vis dar tamsu ir kandžioja šaltis, kai Mela išleidžia mane prie stoties prieš pat septynias. Dygus vėjas gainioja po platformą šiukšles ir gnaibo mane per drabužius. Brukuosi rankas kuo giliau į palto kišenes, trypčioju ir laukdamas traukinio pučiu debesis dūmų. Priešingoje platformoje jauna moteris dreba vilkėdama trumpą džinsinį sijonėlį ir lengvą vasarinę striukę, plikos kojos beveik mėlynos nuo šalčio. Nesiliauju stebėtis, kiek nepatogumų ištveria moterys dėl mados. Stebiuosi, kaip Sara nepersišaldo mirtinai su savo plonais drabužiais, su kuriais ji pasirodo darbe. Užtat ji visada atrodo patraukliai. Labai. Mela, žinoma, turi gražių, šiltų megztinių, jie be galo dailūs. Ir džinsai yra žymiai praktiškesnis drabužis.

Septintos valandos aštuonių minučių traukinys į Vaterlo atvažiuoja pavėlavęs dešimt minučių. Nepaisant ankstyvo meto, traukinys prisikimšęs kalėdinių dovanų pirkėjų,

nusitaikiusių į ryškiai apšviestą Oksfordo gatvę. Geležinkeliai, regis, tvarkosi su savo klientais kaip su žąsies kepenų paštetu: kuo daugiau jų prikemša į savo purvinus, pradvisusius vagonus, tuo turtingesni darosi. Kol privažiuojame Beisingstoką, vienadieniai keleiviai jau braunasi į pirmos klasės vagonus spausdami glėbyje plastikinius *Starbucks* puodelius ir prakaituodami *Puffa* striukėse. Vienas kitas teikiasi žvilgterėti atsiprašomai, bet dauguma įžūliai žiūri mums į akis, garsiai burbėdami tarpusavyje, esą jie sumokėjo už bilietus, o vagonuose net stovėti nėra vietos. Ko Britanijos geležinkelis iš jų tikisi, kad jie keliaus ant stogų, kaip Indijoje?

Man jų šiek tiek gaila – vištelės su baterijomis yra patogiau sutupdomos, – bet trukdantis traškančių paketų ir plepančių mobiliųjų įsiveržimas nebeleidžia man susikaupti prie bylos pastabų. Todėl iki Voukingo sprendžiu kryžiažodį, kol į vagoną įlipa graži, maždaug keturiasdešimt penkerių metų apkūni moteris – nuolatinė septintos valandos aštuonių minučių traukinio bendrakeleivė. Ji, kaip ir aš, yra karšta *The Times* akrosticho entuziastė. Metams bėgant mes be žodžių įpratome apsikeisti laikraščiais netrukus jai įlipus, kad galėtume palyginti pastabas, kai grąžiname juos vienas kitam likus penkioms minutėms iki Vaterlo stoties. Spėju, kad ji taip pat advokatė, nes kartais matau, kad ji irgi dirba su perrištomis bylomis; bet kadangi mes nesame kalbėjęsi, tiksliai pasakyti negaliu.

Visos vietos užimtos, todėl užleidžiu jai savąją. Ji linkteli dėkodama ir sėdasi į ją nebruzdėdama. Gyvenimas daug paprastesnis, kai yra konkrečios taisyklės, visi jas žino ir jų laikosi.

Dvi paauglės su šiltomis liemenėmis ir žygio kelnėmis – taip ir nepripratau prie tos mados dėl jos nevykusios andro-

ginijos – nusišaipo, kai atsistoju ant tako. Dirsteliu į savo atvaizdą traukinio lange ir staiga pamatau save jų akimis: nuobodus, senamadiškas vidutinio amžiaus verslininkas iki kaklo užsagstytu paltu, kurio maištingumas pasireiškia nebent metant užsienio monetas į automobilių stovėjimo aikštelės skaitiklį. Niūriai svarstau, ar šitoks atrodau Sarai. Ji turbūt vyresnė už šitas dvi tik keleriais metais.

Kaip kiekvieną rytą pastarąjį mėnesį, įeidamas į kontorą jaučiu su kalte sumišusį, atgrasų laukimo jaudulį. Stengiuosi nežiūrėti į kabyklą ir nematyti, ar ten jau yra jos rusvas vilnonis paltas.

Geibių sidabrinių blizgučių kilpa kabo virš tuščio Emos stalo kaip budelio kartuvės. Praeidamas akimis iki lubų nuseku lėtai judantį blizgutį – nedrįsčiau taip akivaizdžiai pakabinti tokio įtikinamo simbolio nelabai tvirtiems klientams – ir randu priebėgą savo specialiai neišpuoštame, nešventiškame kabinete.

– Šykštuolis, – pareiškė Mela praėjusį savaitgalį, kai atsisakiau lipti penkiasdešimt pėdų aukštyn pūvančiu ąžuolu sodo gale, kad nuskinčiau kelias amalo šakeles, besivejančias ant viršutinių medžio šakų.

Susilaikiau nepakomentavęs pagoniškos šios Kalėdų tradicijos prigimties arba kraujo spalvos uogelių lipnumo, kai trijų vaikų kojelės sutrypusios išnešioja jas po visus namus. Tik stengiuosi atkreipti savo žmonos dėmesį į du faktus: į monolitinę įkeisto nekilnojamojo turto sumą, kurią dar turime gerokai apmažinti, ir į mano ne tokį monolitinį gyvybės draudimą.

– Gerai, tada nupirk puokštę prie garažo toliau gatvėje, – sutinka ji trumpai pasvarsčiusi. – Juk taip labai nepakenks mūsų finansiniam saugumui, ar ne?

– Tu nežinai, kiek už jas prašo, – sakau niūriai.

Namuose, kur negaliu įveikti keturių moterų, aš nusileidžiu dėl amalo – ir dėl lempučių ant stogo, dėl bugienio ant turėklų (kuris netrukus susmigs į basas kojas), dėl popierinių girliandų, virvelių su iškabintais siaubingais kalėdiniais atvirukais ir dėl pasibaisėtinų raudonųjų puansetijų, kurias Kitas būtinai dovanoja mums kasmet, kad paerzintų mane; bet mano kabinetas yra mano. Čia nebus nei blizgučių, nei atvirukų su girtais elfais, ištemptais ant asfaltuoto M25 greitkelio kelkraščio. Aš nesu niurzglys, man patinka Kalėdos, *tikros* Kalėdos, kurias šiais laikais retai užtiksi: naminiai pyragai su kapota mėsa ir kaitintas vynas, mandarinai dovanų kojinėse ir pilni dubenys braziliškų riešutų, kalėdinių giesmių giedotojai, kurie moka daugiau negu dvi pirmąsias „Gerojo karaliaus Venceslavo" eilutes, vidurnakčio mišios; o nuostabesni už viską yra mano dukterų veideliai, kai jos iš ryto bėga laiptais žemyn ir pamato, kad Kalėdų Senelis („Santa Klausas", kaip pokštai arba vaišės ir šalta arbata tvirtai priklauso tik šaliai už keturių tūkstančių mylių kitapus Atlanto) iki kraštų pridėjo dovanų į pagalvėlių užvalkalus, kuriuos mergaitės paliko prie židinio kartu su šviežia morka ir stikline šilto *Harvey's Bristol Cream* pienu.

Ko *negaliu* pakęsti, kai „Linksmų Kalėdų" ar dar blogiau – „Laimingų švenčių" man nenuoširdžiai linki koks nors ateistas, kuriam ne gėda įkišti plastikinį švilpuką į tualetinio popieriaus ritinio vamzdelį, pridėti užsilikusį laimės pyragėlį ir prastai veikiantį fejerverką, ir reikalauti iš manęs penkiasdešimties svarų už tuziną papliauškų, be kurių mano vaikams puikieji mamos Kalėdų pietūs būtų vien kartus nusivylimas. Jei dėl to esu skrudžas, gerai – su tokia pravarde galiu susitaikyti.

Sėduosi prie stalo ir atplėšinėju laiškus. Trumpai padirbėju su vienu ar dviem skubiais laiškais, diktuoju atsa-

kymus, kuriuos Ema vėliau atspausdins, perskambinu keliems žmonėms, bet negaliu likti užsidaręs kabinete visą laiką. Turiu išmokti tramdyti savo atavistinį reagavimą į Saros buvimą. Tokia padėtis negali tęstis.

Likus dviem minutėms iki dešimtos sukaupiu jėgas – beveik tikrąja žodžio prasme, nes šiomis dienomis gyvenu su nuolatine daline erekcija, – ir einu pas kitus partnerius į konferencijų kambarį savaitinei bylų peržiūrai, ir užgniaužiu susierzinimo dygsnį pamatęs, kad Džoana ir Deividas ne vieni. Vilis Fišeris formaliai išėjęs į pensiją, bet tai nekliudo jam atsibelsti kiekvieną penktadienį jau keturias savaites iš eilės. O kadangi mes tebekaupiame pinigus jo daliai išpirkti, tai esame priversti pakęsti jo negyvą ranką ant vairalazdės.

– Nikolai, smagu tave matyti! – šūkteli Fišeris, kai pasidedu bylas.

– Labas rytas, Vili. Koks malonus netikėtumas.

– Pagalvojau, užsuksiu, pažiūrėsiu, kaip gyvenate be manęs, – linksmai sako Fišeris kaip kiekvieną savaitę. – Gal visi norėtų, kad aš pasitraukčiau, žaisčiau golfą ir leisčiau jums tvarkytis vieniems?

Stoja trumpa tyla, kol paaiškėja, kad paneigimas pageidautinas. Natūraliai jaunasis Deividas pirmasis skuba įsiteikti. Jei jis būtų gydytojas, sutaupytų Fišeriui krūvą pinigų tiesiosios žarnos tyrimams. Sunku patikėti, kad Deivido tėvas buvo gabiausias ir charizmatiškiausias iš mano sutiktų skyrybų advokatų. Endriaus Reimondo mirtis nuo leukemijos sulaukus penkiasdešimt ketverių buvo ir asmeninė, ir profesinė tragedija. O tai, kad šis riebaluotas, negabus akiplėša yra jo genetinis palikuonis, beveik nusikaltimas.

Už mano nugaros atsidaro durys, ir aš įsitempiu nuo *Allure* kvepalų dvelktelėjimo. Aną savaitę stovėjau prie

Chanel prekystalio *Harrods* parduotuvėje ir pirkau Melos mėgstamus No. 5 vedybų sukaktuvių proga, kai pardavėja šalia manęs purkštelėjo kitų kvepalų ant pirkėjos riešo. Iš karto pažinau, kad tai Saros kvepalai. Staigaus impulso pagautas, pridėjau didelį jų buteliuką prie kitų savo pirkinių. Net dabar jis teikia džiaugsmo Oksfemo damoms, kurioms panikos apimtas padovanojau pakeliui į namus.

– O, štai ir pati gražioji panelė! – šūkteli Fišeris ir pašokęs lydi Sarą prie stalo. – Sėskis, mieloji, sėskis. Džoana, jei truputį pasitrauktum – štai taip, jaunoji panele, gerai, šalia manęs.

Džoana piktai dėbteli, bet persėda ant gretimos kėdės. Sarai sėdantis, sijonėlis ant šlaunų pasikelia kelis colius ir pasimato kankinamas nėriniuotų kojinių kraštelių vaizdas.

Neatsakau į jos malonią šypseną, vartau savo užrašus apie bylas.

Džoana pradeda savo įprastą kalbą apie klientų įsiskolinimus, tiksliau, per tai atsiradusius mūsų pereikvojimus. Ji vidutinė advokatė, bet griežta ir vykusi valdytoja. Pačioje teisinės karjeros pradžioje ji įvertino savo tikrąjį talentą ir atitinkamai veikė. Didžiulis tėvo palikimas leido jai įsikinkyti į darbą su dviem gabiais, bet neturtingais jaunais advokatais, Viliu Fišeriu ir Endriumi Reimondu, kurie įkūrė firmą sėkmingai sujungę jos pinigus ir savo gabumus. Aš pasirodžiau po dešimtmečio. Nominalioji partnerė Džoana retai kišasi į klientų reikalus, bet ji yra tiek dygi, kiek Fišeris genialus. Be to, akylai jos vadovaujama, Fišerio, Reimondo ir Lajeno kontora tapo viena iš pajamingiausių mažų firmų šalyje.

Nėra ko stebėtis, kad Džoana balsavo prieš Saros įdarbinimą. Bet Deividas sulindęs į Fišerio užpakalį taip giliai, kad siekia tonziles, o senukas serga lėtine meile Saros grožybėms, akivaizdu, kad du balsai nustelbė vieną.

Nenoriu klausti savęs, kaip būčiau balsavęs, jei nebūčiau išvykęs į Lidsą. Mano nebuvimas pasirodė esąs pavojingas.

– ...nėra kito kelio, tik teismas, Nikolai?

Krūpteliu.

– Atleisk, Vili. Buvau nuklydęs. Ką sakei?

– Vilis kalbėjo apie Veinraito bylą Mančesteryje, Nikolai, – paslaugiai pasakė Deividas. – Jis turbūt neklysta sakydamas, kad į tavo pasiūlymą antroji šalis neatsiliepė.

– Neatsiliepė, nebent gavau atsakymą šį rytą ir dar nespėjau...

Sara purto galvą.

– Iš pat ryto paskambinau jiems. Klerės Niubold darbe nebuvo, bet kai kalbėjausi su sekretore, ji neoficialiai pasakė, kad Klerė mūsų pasiūlymą laiko labai dosniu, bet žmona tiesiog nenusileidžia.

– Po galais, – raukausi aš. – Tikėjausi, kad byla nepateks į teismą. Turimi ištekliai to nepateisintų. Užtektų dvi ar tris dienas pasivaidyti prieš teisėją, ir jie abu galėtų džiaugtis, jei liktų pinigų parvažiuoti namo taksi.

– Svarbu, kad užtektų sumokėti mums, – griežtai įsiterpia Džoana.

Lengvas rusvas palaidinukės šilkas aptempia Saros krūtis jai lenkiantis pasiekti bylos, jos pilkų akių žvilgsnis įtemptas. Speneliai styro per audinį. *Gerasis Dieve, ar ji bent vilki liemenuką?*

– Vyrui liks labai nedaug iš tų trisdešimties tūkstančių, jeigu byla pasieks teismą, – sako ji versdama savo užrašus. – Neskaitant keturiasdešimties, kuriuos jis skolingas mums. Ekonominiu požiūriu būtų protinga, jeigu jis duotų žmonai, ko ji nori, ir išeitų su likučiu...

Nejaukiai pasimuistau ant kėdės. Dieve, kaip skauda sėklides.

– Jis neturi pinigų. Užsidirbo prieš daugelį metų iš spaustuvėms teiktų lengvatų, bet daug prarado dėl akcijų rinkos nuosmukio. Maždaug tuo pat metu žlugo ir jo verslas. Neskaitant namo, kitas rimtesnis turtas yra jo pensija. Jam penkiasdešimt šešeri, ką dar jis gali nuveikti?

– Ko reikalauja žmona?

– Namo, kuris nėra užstatytas ir vertas maždaug pusės milijono, ir šešiasdešimties tūkstančių per metus jai ir dviem mažiesiems vaikams. Jis uždirba trisdešimt tūkstančių ir gyvena išsinuomotame vieno kambario bute. Ji klejoja, bet jis bankrutuos, jei mėgins išpildyti jos kliedesius.

– Panašu, kad pirmadienį važiuosi į Mančesterį, – žvaliai sako man Vilis.

– Jėzau. Tik to man trūksta likus savaitei iki Kalėdų.

– Pasiimk kartu Sarą.

Išsigąstu.

– Ką?

– Taip, jai kaip tik šito reikėtų. Sultingo daikto, kad galėtų suleisti dantis, – entuziastingai kalba Fišeris. – Ji įgis patirties, be to, ji jau susibičiuliavo su ana sekretore, o tai būtų labai naudinga. Ką gali žinoti, – sako jis, lenkiasi į mane ir mirkteli, – gal ir tu kai ko pasimokysi, Nikolai.

– Bet mūsų klientui per brangu vienas advokatas, ką kalbėti apie du...

– Mūsų sąskaita. Ne, Džoana, – sako jis griežtai, kai toji prasižioja prieštarauti. – Laikyk tai investavimu į firmos ateitį.

Sugnybu nosies galiuką. Dvi naktys viešbutyje toli nuo namų su moterimi, kurios jau keturias savaites negaliu išmesti iš galvos.

Kol grįšiu namo, mano sėklidės bus pajuodusios.

Nuotaika nepasitaiso, kai, nuskubėjęs į Vaterlo, norėdamas spėti į ankstesnįjį traukinį, pamatau, kad stotis laikinai uždaryta, nes ją užliejo vanduo. Aišku, lijo ne toks lietus, koks turėjo lyti. Kai po valandos stotis vėl atsidarė, nebeturėjau vilties spėti į dukterų Kristaus gimimo vaidinimą.

Nuvargęs ir suirzęs įslinkau į pritemdytą mokyklos salę likus dešimčiai minučių iki septynių, kaip tik tuo metu, kai laumžirgis ir visi mažieji pterodaktiliai suėjo į sceną paskutinį kartą nusilenkti kartu su aštuoniais Išminčiais ir Pyragaičių monstru. Tipendamas ant pirštų galų ir užstodamas kameras atsisėdu šalia Melos prieš pat užsidegant šviesoms ir žvaliai ploju, kai mūsų atžala nuo scenos pasileidžia bėgti į žiūrovus, o paskui ją seka visi kiti eklektiniai veikiantieji asmenys.

– Matei mane? – klausia Evė.

– Mačiau. Buvai nuostabi...

– Jai nutrūko uodega, – su panieka sako Sofi. – Per patį paukštelių šokį.

– Ar taip nebuvo sumanyta? Nebūčiau pagalvojęs.

– Ji *nenutrūko.* Siuzana Pelt ant jos užlipo. – Evė raukosi. – Tyčia.

Sofi žiūri iš aukšto.

– Tu stovėjai ne ten, kur reikia, ir ėjai ne ten, kur reikia, todėl užlipo.

– Ne!

– Taip!

– Mergaitės, – sakau griežtai ir paimu pterodaktilio sparnus, kol kas nors nesusižeidė.

Mela ima mūsų vaikus ir švelniai veda prie išėjimo. Ji nuvargusi šypsosi man virš jų galvų, bet iš jos pečių linijos matau, kad ji ant manęs pyksta, ir mane apima retai pasitaikantis irzlumas. Pavėlavau ne dėl savo kaltės.

Važiuojant namo pasakoju apie vandeniu užlietą stotį, o vėliau, lovoje, Mela parodo atleidusi, kai prisitraukia mane prie savęs, bet aš jaučiuosi per daug sudirgęs, todėl tik pabučiuoju ją į viršugalvį, laikau apkabinęs ir spoksau į tamsą. Juokinga šitaip nervintis dėl kitos savaitės; kad ir kokias jausmų nuosėdas Sara pakelia nuo dugno, jos greitai vėl nusės, jei paliksiu jas ramybėje. Reikia tik valdytis.

Mano gyvenimas tobulai harmoningas. Turiu žmoną, kurią myliu ir kurios trokštu, tris gražias, sveikas mergaites, darbą, kuris teikia pasitenkinimą ir yra pajamingas, solidų namą išskirtinėje Anglijos kaimo vietovėje – esu tikrai patenkintas savo likimu.

Ir vis dėlto, tarsi iš niekur, ši jauna moteris buvo įmesta į mano gyvenimą kaip sekso granata.

Miegojau prastai, ir kitą rytą esu piktas mergaitėms ir uždaras, nebendraujantis su Mela. Kai ji pasiunčia mane į Solsberį su kvailu įpareigojimu nupirkti raudono rumbuoto popieriaus, kad išeičiau iš namų, aš įeinu į vieną iš prabangių prekių parduotuvių, kuriose drabužiai pirakinami prie metalinių strypų pilkų grindų jūros vidury, ir nuperku brangią rudą avikailio skrandutę, kokios Mela nedrįstų nusipirkti. Tik išpirkęs kaltę kalėdinio pirkimo siautulyje ryžtuosi grįžti namo.

Pirmadienio rytą nubundu nusiteikęs geriau. Nėra abejonių, Sara tikra pagunda, tiksliau, būtų pagunda, jei kiltų bent mažiausias pavojus, kad ji atsakys tuo pačiu, bet tokio pavojaus nėra. Net jeigu ji atsakytų, aš nepasiduočiau. Daviau įžadus žmonai Dievo akivaizdoje, ir neketinu jų laužyti nei dabar, nei kada nors.

Kaip bjauriuosi tuo šiuolaikiniu eufemizmu „atsitiko tai, kas neišvengiama". Kaip teigė Bendžaminas Frankli-

nas, visko galima išvengti, išskyrus mirtį ir mokesčius. Taip pat neištikimybės.

Pastarąsias keturias savaites aš bėgiojau nuo Saros, stengiausi kuo mažiau susidurti su ja darbe, nelikti su ja vienas. Formaliai viskas vyko sėkmingai – nebuvo progos slapukiškiems fišeriškiems žvilgsniams ir prisilietimui „netyčia" lipant laiptais, – bet tokia vengimo politika sumenkino mane iki paauglišku nerimu ir hormonais putojančio jauniklio.

Kadangi atsisakymas tik kursto liepsną, akivaizdu, kad reikia keisti taktiką. Negaliu vengti Saros, todėl teks pripažinti problemą ir išspręsti ją visiems laikams. Ko gi aš bijau? Nieko neatsitiks. Be abejonės, atsidūrus dviese tokioje nedidelėje erdvėje karštis pratrūks ir aš galėsiu grįžti į savo ramų, patogų naminį gyvenimą niekam nepadaręs žalos.

Tikiuosi visa širdimi; nuolatinė erekcija labai apsunkina pastangas susikaupti ties kuo nors kitu, išskyrus nuolatinį sėklidžių skausmą.

Sara ir aš važiuojame į Mančesterį iš skirtingų šalies vietų, todėl kelionė traukiniu vienam nuostabiai maloni, aš peržiūrinėju bylos užrašus ir tvirtinu savo apsisprendimą. Kai atvykstu į *Picadilly* viešbutį miesto centre, suprantu, kad iš viso to reikalo išpūčiau didžiulį muilo burbulą. Kurio vyro, artėjančio prie keturiasdešimt penkerių, vedusio ar panašiai, neaplanko erotinės mintys, kai įstaigoje pasirodo tokia geisminga jauna sirena? Teisingas požiūris būtų ne baimintis to, kad moralinis nukrypimas yra neišvengiamas, bet ilgesingą akimirką pasvajoti apie jaunystę, apgailestaujant tyliai atsidusti ir palinkėti sėkmės vilties turintiems jaunikliams, sekiojantiems tą sireną. Nuodėmė yra ne pagunda, bet atsidavimas pagundai. Man pasisekė

labiau negu daugeliui. Turiu gražią ir seksualią žmoną, laukiančią manęs namuose.

Negaliu paneigti, Sara tikrai sukėlė man neramias erotines mintis, bet nebūtinai tai turi būti blogai. Reikia tik nukreipti jas kita linkme.

Metams bėgant iš klientų patyriau, kad nuobodulys daugeliui santuokų kelia didesnį pavojų negu gražaus kulkšnelio krustelėjimas arba pilvas, tvirtas kaip skalbimo lenta. Labai lengva abejingai įslysti į artėjantį vidutinį amžių, kai seksas tausojamas savaitgaliams, kai jubiliejaus proga užsukama į vietinį italų restoranėlį greitai užkąsti, kad būtų galima grįžti laiku namo žiūrėti „Midsomerio žmogžudysčių" ir anksti atsigulti. Tikriausiai man *reikėjo* tokio niukso, kad prisiminčiau, jog man tik keturiasdešimt treji; dar ne laikas autis languotas šlepetes ir prieš miegą gerti kakavą. Dieve, juk tebeturiu savus plaukus ir dantis! Kažkur net yra džinsai. Gal mums su Mela reikėtų netrukus išvažiuoti kur nors savaitgaliui, palikti vaikus pas jos mamą dienai ar dviem. Gal net nepagailėti pinigų kokioms nors šilkinėms prancūziškoms kelnaitėms ar dar kam nors.

Saros reikalas išblės taip pat greitai, kaip įsižiebė, jei protingai suvaldysiu tuos juokingus savo jausmus. Tiesą sakant, aš net laukiu artimiausių dviejų dienų. Palengvės, kai priimsiu iššūkį ir sugrąžinsiu reikalus į savo vietas, vėl juos valdysiu.

Įsiregistruoju, palieku administratoriui žinutę, kad Sara paskambintų man, kai šįvakar atvažiuos, ir einu į savo kambarį nusimaudyti ir atsišviežinti. Pasikalbėjęs su Londono kontora ir vietiniu advokatu, kuris rytoj tvarkys mūsų bylą, skambinu Melai palinkėti mergaitėms labos nakties.

– Gaila, kad praleidai Evės Biblijos atpasakojimą, – sako man žmona.

– Dieve, atsiprašau, visai pamiršau...

– Ne, *gaila*, kad praleidai, – linksmai šneka Mela. – Seniai taip nesilinksminau.

Pakišu ragelį po smakru ir pradedu varstyti batus.

– Tai pasakok.

– Mozė – toliau cituoju – „atvedė vergus žydus į Raudonąją jūrą, kur jie kepė neraugintą duoną, o tai yra duona be ingredientų. Tada jis užkopė į Cianido kalną ir gavo dešimt įsakymų. Jis mirė nepriėjęs Kanados žemės, bet įsakymų vykdytojai priėjo".

Prunkščiu iš juoko.

– Ne, ne, toliau – dar geriau. – Mela kikena. – „Senovės Egiptas buvo senas. Ten gyveno čigonai ir mumijos, jie visi rašė hidraulikais. Jie gyveno Saros dykumoje. Saros klimatas toks, kad visi gyventojai turi gyventi kitur."

Kūdikių lūpomis...

– Negi ji *šitaip* parašė? – stebiuosi aš.

– Parašė. Laikau rankose. Negaliu sulaukti kito pusmečio, kai jie pradės mokytis viduramžių istoriją.

Kai vėliau išjungiu telefoną, matau, kad Sara palikusi man žinutę balso pašte, kol su savo viduriniąja dukra aptarinėjau gerąsias egiptologijos puses. Lauke labai šalta, aš visai nenoriu kovoti dėl taksi su įstaigų ūžautojais likus savaitei iki Kalėdų, todėl džiaugsmingai priimu jos pasiūlymą susitikti aštuntą viešbučio restorane apačioje ir pietaujant aptarti rytdienos bylą. Juk reikia pavalgyti.

Po penkiolikos minučių, likus dviem minutėms iki aštuonių, apsišarvavęs teisinių bylų glėbiu, aš stoviu viešbučio hole ir dairausi savo kolegės.

O Dieve. O dangau. Patekau į rimtą bėdą.

Ji laukia manęs prie įėjimo į restoraną ir kalbasi su administratorium. Jos monumentalų kūną dengia minkšta, juoda vilnonė suknelė, kuri ir vos liečia, ir priglunda prie kiekvieno jos geidulingo įlinkio. Suknelė kukliai baigiasi ties keliais, bet Sara mūvi juodas kojines su siūle ir avi raudonais aukštakulniais bateliais, kurie gali ir sugadinti vaizdą, ir gražiai jį papildyti. Reikia būti moterim, kad žinotum.

Jaučiu, kad vėpsau prasižiojęs, ir susičiaupiu. Bylomis spausdamas savo kietą kaip lazda erekciją, giliai įkvepiu ir einu prie jos. *Darbo reikalai. Tik darbo reikalai.*

Jėzau.

Man artėjant, ji atsigręžia ir šypsosi.

– Puiku. Gavai mano žinutę.

Gilioje smailėjančioje iškirptėje rusva oda užsibaigia dosniai atvertu tarpu tarp krūtų. Ten tūno sidabrinis širdies formos pakabukas. Svarstau, ar jis šiltas nuo jos odos; gal ji tik ką jį pasikabino, ir jis palietus tebebūtų vėsus.

Mano penis sutrūkčioja ir pirmą kartą nuo tada, kai buvau penkiolikos, aš imu būgštauti, ar nesusileisiu į kelnes.

– ...klausiau, ar tiks vietos tarp pertvarų, Nikai?

Bukai linkteliu. Padavėjas palydi mus prie stalo, kelias akimirkas mes kilnojame servetėles, meniu ir duonos lazdeles. Aš atlaisvinu vietą ant stalo savo byloms ir pastatau tarp mūsų popierinį pylimą. Tik šitaip galėsiu atplėšti akis nuo jos krūtų.

Stoja tyla. Nejaukiai krenkšteliu, kariškai tiksliai išlyginu šūsnį bylų priešais save.

– Na... e... ar vėliau ketini kur nors eiti?

Ji keistai dirsteli į mane.

– Ne, o kas?

Žinoma, šiais laikais merginos kitokios: jos puošiasi dėl savęs. Pritariamas fizinis atsakas, kurio jos sulaukia iš nelaimingųjų vyrų, yra tik netiesioginė žala.

Ji perlaužia duonos lazdelę per pusę ir įsideda į burną. Tą pačią akimirką įsivaizduoju tas putlias rausvas lūpas ant savo trūkčiojančio penio. Negailestingai sukryžiuoju kojas ir kartoju daugybos lentelę iš aštuonių.

Mažytis trupinėlis įkrenta jai į iškirptę, ji abejingai palaižo smilių, įkiša tarp krūtų ir ištraukia trupinį. *Aštuoniskart šeši – keturiasdešimt aštuoni...*

– Na, ar ana pusė atsiliepė? – klausia ji pakeldama akis.

– Oficialiai ne, – sakau, dėkingai griebdamasis už pokalbio kaip už gelbėjimosi rato. – Bet mūsų advokatas Rodžeris penktadienį dalyvavo teisme kaip Sandros Reizen priešininkas, mat ji rytdienos byloje atstovaus žmonai. Sandra negalėjo komentuoti tiesiogiai, bet leido Rodžeriui suprasti, kad ketina įkalbinti žmoną apsieiti be teismo.

– Įdomu. Ar manai, kad žmona sutiks?

– Tikrai įmanoma...

Pusvalandį aptarinėjame bylą; pasijutęs saugus neutralioje teisinėje teritorijoje ir greitai susipylęs į skrandį porą taurelių viskio, galiausiai leidžiu sau atsipalaiduoti. Nėra abejonės, ši moteris daro man nerimą keliantį fizinį poveikį, bet ji dalykiška, greita ir kvalifikuota, todėl su palengvėjimu suvokiu, kad mano fantazijos, kad ir kokios šiurpios, lieka tik *fantazijos*. Atsakymo nesulaukusi mokinuko aistra vargu ar kelia grėsmę santuokai.

Sara peržiūri vynų sąrašą ir pietums užsako butelį padoraus, bet nebrangaus vyno; man daro įspūdį ir jos nuovoka, ir skonis. Mela dėl vyno visada nusileidžia man. Nežinau, ar sutikčiau, jeigu moteris taip vadovautų nuolat, bet naujovė tikrai įdomi.

Valgant – avienos pjausnys man, jūros ešerio filė jai – mūsų pokalbis išplatėjo ir apėmė teisininko profesiją bendrai ir mūsų firmą atskirai; ji leidžia sau parodyti linksmą tolerantiškumą, kai minimi Fišerio ir Deivido vardai, bet kitais klausimais yra pagirtinai diskretiška.

Tiesą pasakius, kalbu beveik vien aš; bet tokia pritarianti auditorija yra tikrai maloni permaina. Įsiklausanti vos ne į kiekvieną mano žodį. Kai minėtoji auditorija tokia jauna. Ir patraukli.

Sara vos prisiliečia prie maisto ir tuo mane stebina; ji nepanaši į išrankią valgytoją. Man labiau patinka moterys, kurios smagiai šveičia maistą; tai rodo entuziazmą gyventi.

– Ar viskas gerai? – klausiu. – Galime užsakyti ką nors kita, jeigu neskanu...

– Ne, ne, skanu. Bet nesu labai alkana. Gal suvalgiau per daug duonos lazdelių. – Ji atsilošia ir šypsosi – žavinga šypsena, – o padavėjas pripildo mums taures. – Nikai, ar seniai dirbi pas Fišerį?

– Dieve mano. Tuoj pagalvosiu. Pradėjau prieš pat savo trisdešimtąjį gimtadienį, todėl jau bus trylika, ne, šią žiemą jau bus keturiolika metų.

Akimirką ji stebi mane, skaisčios pilkos akys susimąsčiusios.

– Duočiau tau daugiausiai trisdešimt penkerius. Nors, pasėdėjus ir pamąsčius, tau galima duoti daugiau, jeigu jau spėjai pelnyti tokią reputaciją.

– Reputaciją?

– Klausyk, tik dėl tavęs pasiprašiau į šitą kontorą, – sako ji atvirai. – Nuolat girdžiu minint tavo pavardę, tu dalyvavai keliose precedentą sukūrusiose bylose. Gal neturėčiau taip sakyti, bet nežinau, kur galėčiau pasimokyti geriau, jei ne dirbdama su tavim.

Jaučiuosi juokingai pamalonintas.

– Labai miela iš tavo pusės, bet...

– Mielumas niekuo dėtas, Nikai. Tai tiesa.

Anksčiau niekas nėra vadinęs manęs Niku. Visad būdavau Nikolas. Man patinka mažybinė forma, skamba jauniau, ne taip nuobodžiai lyg pagyvenusio.

Ji atstumia į šalį nepaliestą lėkštę ir rimtai pasilenkia mano pusėn. Ačiū Dievui, kad tarp mūsų guli bylos, nes kitaip matyčiau jos tarpą tarp krūtų iki pat bambos.

– Houpvelo byla visiems laikams pakeitė skyrybų teisę šioje šalyje, – sako ji. – Iki to laiko nė viena žmona nebuvo apdovanota trečdaliu būsimų vyro pajamų. Ar, ėmęsis šios bylos, įsivaizdavai, kad sukursi šitokį reikšmingą precedentą?

– Ta byla buvo įdomi keliais požiūriais, tu labai įžvalgi, jei pradėjai apie ją kalbėti...

Įsikišo padavėjas klausdamas, ar norėtume kavos.

– Norėčiau, – sako Sara. – Gerkime bare, Nikai, šiek tiek atvėsime. Gal išgersime konjako?

Atvėsime? Žinoma, *atsipalaiduosime.* Dieve, ji kalba kita kalba.

– Nikai.

Aš jau pakankamai išgėriau, turėčiau grįžti į kambarį, dar kartą perskaityti bylos pastabas ir pamiegoti.

Bet nejučia seku paskui linguojančius Saros klubus – *aštuoniskart penki – keturiasdešimt* – prie dirbtinai aptrintų sofų, sustatytų kampu pritemdytoje baro patalpoje. Padedu bylas ant gretimo stalelio, o Sara nusispiria gundančius raudonus aukštakulnius ir pariečia kojas po savimi. Ji paremia smakrą ranka, o alkūne atsiremia į sofą, netyčia atverdama man pritrenkiantį krūtų juodoje nėriniuotoje liemenėlėje vaizdą. Galiu prisiekti, kad *matau* jos tamsiai rausvus spenelius...

– Houpvelo byla, – primena ji.

Ir vėl profesionalumas gelbsti mane. Sujudu kėdėje ir mintyse imu asmenuoti lotynų kalbos veiksmažodžius, nes daugyba nebetenkina.

Jos sidabrinis žvilgsnis įdėmus, kai kalbu apie sudėtingos bylos smulkmenas; kaip malonu išsamiai diskutuoti apie darbą su žmogumi, kuris tikrai supranta ir domisi, o ne bodisi smulkmenomis. Negaliu kaltinti Melos, kad ji praranda susidomėjimą, vos susakau pagrindinius bylos faktus; ji visada mielai klausosi, kai kalbu apie profesinius reikalus, bet tik kolega advokatas gali iš tikrųjų įvertinti konkrečias smulkmenas. Lygiai taip pat aš labai mėgstu Melos pavasarinę žirnelių sriubą ir godžiai ją srebiu, bet naminės vištos, iš kurios sriuba virta, aptarimas yra ne pati žaviausia pokalbio tema.

– Ar visada norėjai būti skyrybų advokatas? – klausia Sara, kai galiausiai tarp mūsų stoja draugiška tyla.

Stebiu, kaip ji ridena konjako taurę tarp delnų, ir mane užburia jausmingas jos ilgų rankų judesys. Gintarinis skystis, apšviestas pro krištolą, meta jai ant veido auksinius taškelius ir jie rusvai spindi jos vešliuose šviesiuose plaukuose.

– Na, taip. Trumpai dirbau korporacijų ir mokesčių teisėje...

– Žinau. – Ji juokiasi, ir tas juokas atsiliepia mano kelnių kišenėse. – Ar ne visi taip darome?

Šypsausi kartu su ja. Nepaisant kankinamos seksualinės įtampos – mane ištiko baisiausias pamėlusių sėklidžių variantas, – jaučiuosi stebėtinai atšilęs ir apimtas malonaus svaigulio: suvokiu, kad didele dalimi dėl išgerto alkoholio, bet taip pat dėl jos raminamos ir dėmesingos draugijos. Ji protingai man nuolaidžiavo ir leido plepėti visą vakarą – nesu visiškas neišmanėlis, bet toks nuolaidumas gerokai

pamalonina. Ir su ja *nepaprastai* lengva kalbėtis. Ir ji nepaprastai graži pažiūrėti.

Atlaisvinu kaklaraištį ir petnešas, susmunku į patogią sofą ir iš malonumo atsidūstu.

– Ne kartą norėjau parduoti savo dalį ir imtis bendrovių teisės, – prisipažįstu aš, – bet paprastai tuo pačiu metu gaudavau naujas sąskaitas už mokyklas.

– Gerai, kad nepardavei, nes tada man nebūtų tekę dirbti su tavim.

– Na, miela girdėti, bet...

– Sakiau tau, Nikai, – kalba ji lengvai brūkšteldama man per ranką, – *tu* buvai vienintelė priežastis, kodėl atėjau į jūsų firmą.

Jos ranka užsilaiko. Turėčiau švelniai pasitraukti. Būtų pats laikas padėkoti už malonų vakarą, susirinkti bylas ir lipti į viršų. Vienam.

Aš nepajudu.

Sekundės eina. Aštriai jaučiu jos prisilietimą prie mano rankos ir tai, kad tik keli milimetrai medvilnės skiria mano odą nuo jos. Neseniai mane apėmęs malonus svaigulys dingsta tarsi nebuvęs. Mano penis kietas kaip akmuo.

Mane apima nesulaikomas noras prisitraukti šią moterį – visiškai kitokią negu mano žmona – į glėbį, savo lūpomis prispausti tas blizgančias, nuolankias, rausvas lūpas, paslėpti veidą tarp tų putlių krūtų ir pasinerti į šiltą ir drėgną jos šerdį. Noriu joje atsipalaiduoti, įkaisti ir būti nešvankus; noriu su ja daryti tai, apie ką gėdinčiausi pasakyti žodžiais.

Jos pilkos akys sutinka mano žvilgsnį, ir jose aš matau sutikimą.

– Na, Nikai, – sako ji labai tyliai, ir jos balsas skamba intymiai, kaip paklodžių čiužėjimas, – ar norėtum užeiti ir išgerti po taurelę nakčiai?

5

Sara

Žodžiai virpa ore tarp mūsų. *Nagi, Nikai,* raginu jį tyliai. *Sutik, sakyk taip, taip, juk tu to nori.*

Tos jo gašlios, stovintį vandenį primenančios akys jau mato mane išsikėtojusią ant lovos su keturiais stulpais ir apibertą raudonais it kraujas rožių žiedlapiais kaip Mena Suvari, bet informacijos greitkelyje, jungiančiame jo smegenis ir balso stygas, tikriausiai vyksta remonto darbai. Dieve, Nikai, argi taip sunku? Ar seksas galėtų būti siūlomas dar akivaizdžiau?

Jei ilgiau reikės šypsotis ta ramia, viliojama šypsena, man surakins žandikaulį. Po galais, negaliu patikėti, kad šitaip trokštu jo sutikimo.

Lengvai perbraukiu liežuviu sausas lūpas ir nepražiūriu atsakomojo krustelėjimo jo kelnėse šviesiais ruoželiais. Nežinau, ar privačios mokyklos griežtumas kaip nors paveikė jo prostatą, bet šis įsitempęs, susitvardantis, tik misionieriaus pozą žinantis anglas iš tikrųjų yra seksualiausias iš mano sutiktų vyrų. Tik jis dar to nesuvokia.

Po galais, aš noriu būti ta, kuri jam parodys.

Suprantama, Eimė laiko isteriška mano aistrą vedusiam viršininkui. Kai tiek sielvarto suteikiau jai dėl romano su Teriu, negaliu jos kaltinti. Skirtumas tik tas, kad

aš žinau, ką darau, o svarbiausia, žinau, kuo viskas baigsis, žinau jau dabar, kol dar neprasidėjo. *Svarbiausia,* kol neprasidėjo. Trumpam pasiskolini kitos mergaitės žaislą, pažaidi, kol nusibosta, ir grąžini. Šitame žaidime tau nelieka nieko.

Ketinu tik pasiskolinti jį, sakau plonam balseliui, kuris dursčioja mano sąžinę. Niekas nenukentės. Niekas net *nežinos.*

Pasilenkiu paimti rankinės, suteikdama Nikui galimybę dar kartą dirstelėti į mano gundančius papus, ir metu jam smagų, šaunų žvilgsnį: *Eisi?* Nebedrįstu paliesti jo, nors labai trokštu. Vienas neatsargus judesys, ir jis paspruks.

Mano skrandis nerimsta nuo įtampos ir susijaudinimo. Tvinkčiojimas drėgnose kelnaitėse nuvibruoja iki pirštų galiukų. *Sakyk taip sakyk taip sakyk taip.*

Pasakysiu jums, jeigu nebūčiau įsivaizdavusi šito vyro be kelnių, niekada taip nesistengčiau. Iš pradžių būdavo juokinga matyti, kaip jis šauna iš kambario kas kartą, kai aš įeinu, arba pėsčias kopia keturis aukštus, jeigu aš įlipu į liftą – nėra ko stebėtis, kad jis numetė svorio. Bet pastarąsias porą savaičių liovėsi būti juokinga. Nikas man tikrai patinka. Noriu, kad ir aš jam patikčiau. Kaip jis pamėgs mane, jei sprunka nespėjęs išklausyti mano pasisveikinimo.

Turiu prisipažinti, kad visa tai kelia sąmyšį mano galvoje. Dar niekada joks vyras taip giliai manęs nejaudino. Nežinau, ar man tai patinka. Tik duok Dieve suprasti, kas jame taip mane jaudina.

Profesiniu požiūriu jis patikimas, tvirtai stovintis, netgi arogantiškas. Mačiau, kaip jis išspaudžia nuolaidas iš kitų advokatų ir dėl to mūsų klientai pasirengę iškalti auksinį jo atvaizdą, nes, kai Nikas sutvarko jų buvusiuosius,

jiems dar lieka tam lėšų. Negana to, jis žino, kad dirba gerai, o tai *taip* erotiška. Kai jis įsibėgėja ir drasko priešingąją pusę, aš pati jo beveik bijau. Ir kartu žaviuosi. Protingas vyresnis vyras savo jėgų žydėjime, saugus ir pasitikintis savimi – ir dar gundantis, dėl to nėra abejonės.

Bet yra ir kitas Nikas, toks sumautai beviltiškas su moterimis, apsimetantis, kad pasiklystų miegamajame; jis netgi *parausta.*

Ir jis visiškai, *visiškai* neatitinka standartų. Vedęs, turi vaikų, gerokai vyresnis ir dar mano viršininkas.

Ak, kokia netikusi kombinacija. Bet taip yra.

Galėjau pabučiuoti tą ištvirkėlį Fišerį, kai jis pasiūlė man kelionę į Mančesterį, tik tada jau niekaip jo nenusikratyčiau. Pagaliau atsirado proga pasikasyti niežtinčią vietą, kurios vardas – Nikas. Todėl šį vakarą atleidau visus stabdžius. Suknelė iš *Donnos Karan* kainavo man mėnesio algą – po galais, mielas Nikai, *ne,* vėliau neketinu „niekur eiti", – bet suknelė tiek verta. Iš Eimės pasiskolinau raudonus *Jimmy Choos* batus – dviem dydžiais per mažus, bet dabar dvidešimt pirmas amžius: didžiapėdės negražios merginos taip pat turi eiti į puotą, arba iškelsime jums bylą. Suknelė ir batai atliko didžiąją darbo dalį – jiems šiek tiek padėjo *Wonderbra* liemenėlė, – bet Nikas taip nesupranta užuominų, jis nemokėtų paflirtuoti, net jeigu reikėtų gelbėti savo suspaustą užpakalį. Tai reiškia, kad visą vakarą tai turėjau daryti aš: ištraukti jį, priversti kalbėti apie save, grąžinti mus į saugaus pokalbio teritoriją, kai tik jis imdavo nervintis, ir tada išmušti žemę jam iš po kojų gerai išmėgintu trupinėlio iškirptėje triuku. (Tai beveik vienintelis maistas, kurį šįvakar valgiau. Aš išbadėjusi. Nenorėjau daug valgyti, kad Nikas nepasibjaurėtų. Vyrai nepakenčia moterų, turinčių gerą apetitą.)

Sutinku, visa tai – antifeministiniai niekai iš *Taisyklių*. Bet būkim atviri, tokie yra vyrai. Galėsiu padaryti jam įspūdį vėliau savo žėrinčiu intelektu ir teisiniais gabumais. Kelias į vyro širdį eina per jo *ego*, užsukdamas pro pimpį; visas šis vakaras tam ir skirtas.

Tik klausimas, ar man pasisekė?

Galima sužinoti vienintelių būdu. Kadangi jis dabar atrodo kaip praradęs kalbos dovaną, aš stojuosi ir paskutiniu mostu metu miegamojo pirštinę.

Daryk ką nors, Nikai. Aš atsidūriau nepatogioje padėtyje, čia labai pučia vėjas...

Aleliuja, jis stojasi kartu su manimi.

– Manau, – sako jis dvejodamas, – manau...

Jo kišenėje suskamba telefonas.

Velnias. Tik ne jo žmona, maldauju, tik ne dabar. Kai aš jau *taip* arti.

– Labas vakaras, Džordžai... ne, visiškai ne, dar ne vėlu. – Nikas vien lūpomis ištaria man *Veinraitas*, ir aš vėl pradedu kvėpuoti. Mūsų klientas. Jau beveik vidurnaktis, bet negali kaltinti vyro dėl tokio nervinimosi. Rytoj ant siūlo pakibs visa jo ateitis. – Kuo galiu padėti? Žinoma, sakyk...

Tai tik įprasti paskutinės akimirkos panikos klausimai ir raminami atsakymai. Bet po dešimties minučių, kai Nikas išjungia telefoną, iš tiesių jo pečių ir iš langinių, užvėrusių jo drumstas akis, staiga suprantu, kad aš jį praradau. Praėjo tik šiek tiek daugiau negu akimirka. Jis ką tik trumpai susidūrė su būsimų skyrybų šmėkla – mūšiais dėl globos, išlaikymo čekiais, slaugymu ir makaronų virimu – ir mirtinai išsigando. Neabejoju, tas skambutis priminė, ką jis gali prarasti. *Prakeikimas ir dar kartą prakeikimas.*

O gal ir ne.

Na, ar ne gražu? Laimingos šeimyninės Kalėdos su mamyte ir tėveliu, su visu rinkiniu dėdžių, tetų, pusseserių ir pusbrolių, įvairių veltėdžių draugų ir kaimynų – aš jau įžengiau į Bridžitos Džouns pragarą – ir jų „tinkama santuokai" kolektyvinė atžala; nepamirškime ir vikarės. Ji vilki turkišku raštu išmargintą *Laura Ashley* stiliaus palaidinį, tikrą nusikaltimą madai, bet tai šiek tiek sušvelnina faktas, kad ji yra moteris. Arba taip mes turėtume suprasti. Sunkoka pasakyti.

Dar trūksta tik, kad Kolinas Firtas ateitų vilkėdamas rankomis megztą nertinį su Kalėdų eglutėmis ir strazdais. Iš tikrųjų, *tik to* man reikia. To, ir dar gero....

– Sara, mieloji, štai kur tu! Viskas gerai, Mariele, radau ją, ji čia, prie bandelių. Ar ką nors pametei, brangioji? Tavęs už sofos beveik nesimato. Nepametei? Tai išlįsk iš ten.

– Perla, atleisk, ne, aš kaip tik ketinau...

– Tau – *teta* Perla, panele Suaugusioji!

Antros eilės *senelė*, bet nesismulkinsim.

Vos vos šypteliu.

– Atsiprašau, aš...

Patenku į naftalinu ir menopauze dvokiantį glėbį.

– Tikiuosi, kad tu dar ne per didelė pabučiuoti tetulę. Gera mergaitė. Ak, mieloji, tavo plaukai *labai* trumpi. Atrodai kaip berniukas. Tavo mama mane įspėjo. Niekis, jie ataugs. Na, užteks tūnoti kampe, eikime, pasisveikink su visais. Nereikia drovėtis.

Iš tikrųjų tai aš ir tūnau kampe todėl, kad reikia pasisveikinti su visais, ir patikėkite, dėl drovumo niekada neturėjau bėdos. Man nudilo dantys nuo tų berniukų, esančių kambaryje, ir iš to, kaip jie arba a) spokso į mane, arba b) manęs vengia, spėju, kad jie tebenešioja įkandimų žymes.

Mano mama rengia Kalėdų pobūvius nuo tada, kai aš dar tikėjau, kad labai šaunu, kai raudona pižama vilkintis senelis naktį įslenka į tavo kambarį ir palieka dovanų. Pobūviai leidžia pasireikšti dviem jai svarbiems dalykams: galimybei pasipuikuoti (prieš žemesnės kastos giminaičius) ir palypėti aukštėliau socialiniais laiptais (su aukštesnės kastos kaimynais). Kartu ji įgyja pretekstą kiekvieną sausį keisti kilimą, nes anas sulaistytas vynu.

Dievas žino, kodėl tėvas su tuo taikstosi. Vargšas tėtis. Jis nekenčia pobūvių. Po Jos Didenybės kreipimosi į tautą, jiedu su dėde Deniu paprastai išsmunka į oranžeriją ir ten leidžia popietę gosliai sklaidydami pusiau pornografinius žurnalus, kurių kolekciją tėtis laiko plastikiniame maišelyje po agurkų gaubtais ir mano, kad niekas nežino. Taip ir toliau daryk, tėti; nors dėl *Busty Beauties* žurnalų man kyla abejonių. Kai kurios jų mergaitės atrodo tikrai deformuotos.

Per kiekvienas Kalėdas įprastieji tikėtini asmenys užgriūna spausdami glėbyje namie gamintus saldumynus ir siaubingas puansetijas (kodėl visi pakvaišę dėl tų mažų pabaisų), o viename iš baisiosios gyvenimo spiralės galų būna arba atsiradęs kūdikis, arba nauja senelė. Tai reiškia, kad daugelį metų aš žaisdavau gyvates ir kopėčias, gydytojus ir slauges, monopolį, *PlayStation*, kvailį, vėl gydytojus ir slauges su tuo pačiu pusbrolių ir kaimynų sūnų rinkiniu. Tiesą sakant, labai tingėdama įsimylėti aš susitikinėdavau su dauguma jų vienu ar kitu metu, o laiko tarpai skyrėsi nuo vienos valandos iki metų. Tie kasmečiai šventiniai susiėjimai yra tik kankinantis partrenktos kelyje romantikos ekshumavimas.

Pirmas buvo Garetas, kuris kas kartą, sutikęs mano tėvus, apkabindavo tėtį ir paspausdavo ranką mamai. Atvi-

rai sakant, jis buvo kiek keistas. Pasakiau jam, kad man patinka kačiukai, ir jis nusivedė mane į zoologijos sodą pažiūrėti liūto jauniklių. Jis pjaudavo žolę zigzagais.

Marko šnervės buvo mažesnės net už mano. Mūsų vaikai gimtų su žiaunomis. Pamečiau jį praėjus keturiasdešimčiai minučių po mūsų pirmojo pasiglamonėjimo, kol vienas iš mūsų neuždusome.

Pusbrolis Džonatanas buvo – ir tebėra – gražiausias iš mano turėtų kavalierių; šiek tiek mažiau smarkaujantis už Džudą Lo. Jis pasitraukė praėjus trims savaitėms – kalbu apie Džonataną. Turėjau tai numatyti, kai įsirašiau į nepadorių šokių grupę Y klube, o jis paklausė, ar ten nėra baleto būrelio.

Derilas buvo mielas. Bet bukas. Pasakiau jam, kad man reikia erdvės, ir jis pavasarį išvalė mano drabužių spintą.

Ir dar buvo Endrius. Moterys turi tuziną proto kanalų ir sugeba laikyti juose savo mintis atskirai. Endrius turėjo tik dvi mintis. Pirmoji: „Ar iš to gausiu sekso?" Antroji: „Aš alkanas." Labai dažnai abi mintys puikiai sutapdavo.

Mudu su Endriumi susitikinėjome beveik metus tik dėl sekso. Jis buvo pritrenkiantis. Ši mūsų santykių pusė problemų nekėlė. Deja, kitų pusių nebuvo. Su Endrium buvo paprasta. Kai jis sakydavo: „Tavo gražios akys", tai reiškė *noriu sekso.* Kai sakydavo, kad mano graži šypsena, tai reiškė *noriu sekso.* Nereikėjo būti mokslų daktaru, kad suprastum jo leksiką.

Bėda buvo ta, kad jam vis neužteko. Man reikėjo vieno vaikino, kuris pildytų visus mano norus. Endriui reikėjo visų merginų, kad jos pildytų tą vieną jo norą.

Spėju – iš tetulės Perlės prislopintu balsu transliuojamos informacinės laidos, kad trisdešimt vienerių metų Endrius išsiskyrė antrą kartą ir vėl yra tinkamas jaunikis,

„todėl dar ne vėlu, mieloji", – kad per šešerius metus jis nepasikeitė nuo tos akimirkos, kai užklupau jį mokantį lingvistikos kaimynės ponios Niukomb septyniolikmetę dukterį Libę mano tėvų lovoje.

Apsidairius darosi aišku, kad aš esu bendro naudojimo daiktas. Bet kai pagalvoju, įpjovų ant mano lovos kojos skaičius palyginti nėra didelis. Aš nekalta, kad trys ketvirčiai mano buvusiųjų šiuo metu susirinkę viename kambaryje.

O Dieve. Ir Martinas. Buvau pamiršusi Martiną. Ir, pasakysiu jums, pamiršti nebuvo lengva.

Jei Anglijos mokyklose irgi būtų leidžiami amerikietiški klasių žurnalai, Martinas būtų tas, kuris tikriausiai mirs vienas. Kitais žodžiais tariant, jeigu jis užsiliepsnotų, aš spėčiau neskubėdama pasiskrudinti zefyrus.

– Na, laaaabas, – sako Martinas mano krūtims.

Gražūs akiniai, Martinai. Man labiausiai patinka raištelis, kuriuo jie surišti „Žvaigždžių karų" stiliumi. Puikiai sumanyta.

– Atleisk, jau išeinu...

– Išeini? Maniau, kad būsi visą vakarą.

Ištraukiu apkramtytą vištienos trupinį, ką tik iš jo šlapios burnos įkritusį į mano iškirptę. Patikėkite, šį kartą darau tai ne erotiniais sumetimais.

– Man reikia... susisiekti su kontora, telefonu neprisiskambinu... reikia nueiti...

– Juk Kalėdos. Ar kontora neuždaryta?

– Uždaryta... bet aš... esu budinti advokatė. Per Kalėdas daug kas skiriasi. Šeimos šventė. Nevirškinimas yra dažna priežastis.

– Tikrai? Nebūčiau pagalvojęs. Bet kada nors turėtume atsiimti už prarastą laiką, – sako jis man įkandin, kai pėdinu prie kiemo durų. – Tęsti nuo ten, kur sustojome, a?

O *kur* mes sustojome? Nors galvą kirsk, neprisimenu. Tas šmikis tikriausiai buvo prisirūkęs žolės.

Nuėjau pusę kelio daržu, kol man toptelėjo, kad dabar gruodžio mėnesio pavakarys, ketvirta valanda, o aš tik su plonu šilkiniu nertiniu ir dirbtine šypsena.

Drebėdama susmunku ant akmeninio suolelio šalia motinos naujosios „vandens puošmenos", siaubingo akmeninio išsigimėlio, kuris švirkštų skystį pro kiekvieną skylę, jei nebūtų užšalęs. Prakeiktasis *Ground Force* žurnalas, jis už daug ką turėtų atsakyti. Mano motinai nereikia skatinimo. Atvirai sakant, nesu įsitikinusi, kad septynių pėdų aukščio bronziniai nuogaliai yra tokie reikšmingi. Nereikėjo leisti jai važiuoti į Čelsio gėlių parodą. Įsivaizduokite užmiesčio rūmus, pastatytus lūšnų rajone.

Trepsiu kojomis, kad tekėtų kraujas, ir pučiu į rankas. Dieve, ką aš čia veikiu? Mano gyvenimas sumautas. Man dvidešimt šešeri, turiu darbą, butą, draugų, tamsoje šviečiantį vibratorių, ir štai, leidžiu Kalėdas drebėdama tėvų darže šalia pseudoklasikinių statulų.

Vaikystėje dar turėjau viltį pabėgti. Siuntinėdavau lėkštes su pyragu, įdarytu kalakutiena ir svajodavau, kad vieną dieną švęsiu Kalėdas su įdegusiu kaip bronza Adoniu kokiame nors saulės įkaitintame, baltame kaip cukrus paplūdimyje. Stebėdavau tuos dvidešimt ar daugiau nevykėlių, sliūkinančių paskui savo tėvus į mūsų svetainę, ir su visu keturiolikmetės pranašumu niekinamai žvelgdavau į visišką jų *nykumą*. Aš *gyvensiu kitaip*. Tada neįsivaizdavau, kad, kartą paleista į laisvę, kada nors čia grįšiu. Niekada nebūčiau trynusi lūpų su Garetu/Marku/Džonatanu/Derilu/Endriumi/Martinu, jeigu būčiau nujautusi, kad gresia bent menkiausias pavojus po dešimties metų vis dar flirtuoti su jais.

Buvo žavingas laiko tarpas, jis prasidėjo tada, kai man buvo šešiolika, ir baigėsi maždaug prieš porą metų, kai visi draugai irgi buvo nevedę ir per Kalėdas mes slidinėdavome Prancūzijoje, plaukiojom banglentėmis prie Australijos krantų, dulkindavomės Tailande. Man atrodė, kad tai niekada nesibaigs. Staiga jie visi susiporavo, kai kurie iš jų jau turi vaikų, tačiau didžiąją metų dalį man tai *nė kiek* nerūpi. Bet ar gali per Kalėdas nematyti, kad tebesi viena? Todėl arba nusiperki vieną porciją gatavos kalakutienos ir sėdi, žiūrėdama kalėdinę laidą kvailiams ir arkliams, arba važiuoji namo į priemiesčio namus, pseudo-Tiudorų stiliaus lizdą su trumpomis užuolaidėlėmis, kur savo vaikystės aplinkoje aš pritinku kaip šiitas sinagogoje.

Spoksau į artimiausią graikišką statulą, bet pradeda lynoti. Dieve, tavo humoro jausmas tikrai dieviškas. Juk žinai, kad *ne statulą* turėjau galvoje svajodama apie bronzinį Adonį. Ir krantas turėjo būti *saulės* nudegintas.

Po galais, kodėl Nikas turi būti vedęs? Ir kodėl aš prisileidau jį taip arti? Ir kodėl, vardan *Manolo,* jis vienintelis vyras planetoje, neskaitant mano tėčio, yra ištikimas savo žmonai?

Neapgaudinėju savęs, kad galėtume tęsti nuo ten, kur (beveik) sustojome, kai Didžioji Britanija vėl pradės dirbti po Kalėdų. Suflė nepašildysi.

Kitą rytą Nikas užėjo į mano kambarį pasakyti, kad ana pusė staiga nusileido, – „tiek to, Sara, dirbome ne veltui. *Si vis pacem, para bellum:* nori taikos, ruoškis karui", – ir kad jis išvažiuoja namo artimiausiu traukiniu, kai tik užbaigs tvarkyti popierius. Grįš pas savo kvaištelėjusią žmoną, neabejotinai iš visos širdies atsiduseš, nes pavyko pasprukti nuo kontoros Jezabelės. Net nemačiau, kada jis išsiregistravo.

Ir dabar jis nuo valgių lūžtančio stalo gale tikriausiai pjausto puikiai iškeptą, sultingą kalakutą, o jo trys gražios mergytės linksmai dūksta, apvilktos švariomis, naujomis išeiginėmis suknelėmis. Po prabangiai išpuošta, kampe stovinčia Kalėdų egle (tikra, suprantama) guli krūva neatplėštų dovanų, apgalvotai normuotų, kad nesukeltų per didelio jaudulio. Iš muzikos aparatūros tyliai sklinda „Išgirskit Dievo angelus". Ant indaujos stovi atkimštas butelis *Chateau Latour'85*. O viršuje, ant *jos* pagalvės, parengta tam laikui, kai vaikai suguls miegoti, guli mažytė aksominė dėžutė, kurios viduje... o Dieve. *Jau gana.*

Staiga lietus virsta liūtimi. Martinas vis dar tebėra alpinariume šalia virtuvės ir tyko manęs, todėl aš bėgu į šiltnamį. Man įsiveržus, ten visiškai tamsu; prireikia akimirkos, kol akys pripranta. Kvepia drėgna žeme, kompostu ir negyvais vorais. Tėtis sėdi pačiame gale prie lentynų su vazonėliais, o aš šypsodama pabrėžtinai purtau lietaus permerktą sijoną, kad tėtis ir dėdė Denis spėtų paslėpti pornografinius žurnalus.

Bet po kelių akimirkų sutrikęs ir murmėdamas pro mane prabėga ne dėdė Denis.

Tai Libė, kaimynės ponios Niukomb duktė.

– Ji man slapta atnešė gabalėlį šokoladinio torto, – sako tėtis, paduodamas man pritrupintą lėkštę. – Žinai, kad tavo mama vėl liepia man laikytis naujos sumautos dietos... – Jis nutyla, pastebėjęs mano veido išraišką. – Ką, tavo galva, ji čia veikė? Pamanei, kad slapta atbėgo pasigniaužyti su tavo senuku?

Žinoma, taip ir pamaniau, jai tai įprasta.

– Žinoma, ne, – atšaunu.

Tėtis springsta juoku.

– Pamanei, ar ne? Pamanei, galas griebtų! Nekantrauju papasakoti draugams *King's Arms* bare. Viešpatie, kaip man būtų pavykę! Mergina tokia jauna, kaip mano duktė!

– Jaunesnė, – piktai sumurmu aš.

Akivaizdu, aš kvaištu. Viskuo kalta ta istorija su Niku: galvoje man tik meilės ryšiai. Kad *mano tėčiui* kada nors tai rūpėtų. Jiedu su mama taip seniai gyvena kartu, kad net supanašėjo. Mama mane labai supykdo, bet neabejoju, kad tėčio laivelį vairuoja ji. Na, nesvarbu.

Jis šiltai spusteli man pečius.

– Štai taip, mieloji. Tokia mergina net nepažvelgtų į tokį senuką, kaip aš.

Argi? Žiūriu į savo tėtį, žiūriu *atidžiai* – į jo žalsvas kelnes be raukšlelės, į šviesiai mėlyną megztinį, kurį mama padovanojo jam šį rytą, „nes tinka prie tavo mėlynų akių", kurgi ne – ir labai stengiuosi būti objektyvi. Jis nebe toks laibas, koks buvo jų vestuvių nuotraukose, bet ir nebe toks spuoguotas, o tai pliusas. Į jį smagu žiūrėti; būtų visai mielas, jei nebūtų mano tėtis, nepaisant tos kvailos apkiautėlio šukuosenos, kurios jis nepakeitė nuo septyniolikos metų. Jis bent neužsiaugino alaus gėrėjo pilvuko, kaip dėdė Denis ir kiti jo bičiuliai iš *King's Arms* baro. Bet ar *tai* jam tikrai neberūpi? Žinoma, jiedu su mama retsykiais... bet geriau nesigilinti. Negraži mintis. Dvidešimt šešerius metus jis gyvena santuokoje, įsikūręs, susitvarkęs, iš tikrųjų *vedęs*; jam neberūpi flirtas, plaštakės paširdžiuose ir pasimatymai vazonėlių stoginėse.

Ir tada išsigandusi suvokiu, kad jam tik keturiasdešimt treji, tiek pat, kiek Nikui. Kuriam *tai* tikrai dar rūpi.

Naujųjų metų išvakarėse dar blogiau.

Buvau ketinusi sprukti iš Londono, atsikratyti kelių draugų ir susirasti gerą vakarėlį. Jei nepavyktų, svarsčiau, ar nesurengus savo (neišvengiamai prastesnio) vakarėlio, jei tik surinkčiau užtektinai dalyvių. Ir paskutinė galimybė būtų sėdėti su Eime iki penktos valandos ryto, – kaip daro visos meilužės, priverstos solo leisti šventes ir savaitgalius, – ir žiūrėti, kaip kamuolys nukrenta ant CNN *Times* aikštėje, nes patobulintieji naujieji leiboristai sukniso pramogą Trafalgare. Vieno dalyko *tikrai* ketinau nedaryti: dalyvauti su tėvais Šv. Edvardo bažnyčios parapijos naujametinėje sūrio ir vyno vakarienėje.

Turėsiu pavesti tai motinai. Jei ji gerai pamąstys, organizuos makiavelišką agitacijos kampaniją už proporcingą atstovavimą.

Prieš tai buvo Kalėdų dovanos: naujausia elektroninė užrašinė, *Bose* jungimo sistema mano *iPodui*, pusė lentynos *Chanel* makiažo (man labiau patinka MAC, spalvos naujoviškesnės, bet mama teigia, kad *Chanel* klasiškesnis), labai gražus šalikas iš *Hermès* (nors nežinau, prie ko aš jį nešiosiu; aš ne tokio tipo mergina, su šaliku atrodau kaip kaimietė). Ir dar lemiamas smūgis – kalėdinis atvirukas su naujausiais duomenimis iš Visa, Amez, River Island, Gap – viskas apmokėta. *Po galais,* turėjo susidaryti keli tūkstančiai svarų. Gal net daugiau. Aną mėnesį *Agnès B* vyko išpardavimas. Aną kartą atvykusi pas mane, mama tikriausiai peržiūrėjo mano dėklą – buvusį kelnaičių stalčių – ir viską rado. Bet aš buvau per daug užsiėmusi savo naujuoju mokumo jausmu, kad prieštaraučiau įsibrovimui. Per daug.

Užsitikrinusi Padėką, ji pereina prie Kaltės.

Pašnibždomis kalbamės virtuvėje apie tėtį:

– Brangioji, tau atrodo, kad jis numetė svorio? Tai dėl streso darbe. Įpilk karšto vandens. Sušils arbatinis. Žinoma, jis tavęs *baisiai* ilgisi, jam labai smagu, kai tu atvažiuoji aplankyti. Jis pralinksmėja. Žinau, esi labai užsiėmusi savo „karjera". – Kad ją kur galas, taip ir girdžiu kabutes. – Aš tavęs nekaltinu, kad neparvažiuoji namo dažnai. Ne, brangioji, nugriebtą pieną! Kaip gaila, kad negali pabūti ilgiau.

Ir toliau:

– Ponios Niukomb duktė Derliaus šventėje laimėjo prizą už biskvitą, ar sakiau? Džoana taip didžiavosi. Libė kepa be galo skanius šokoladinius tortus, tiesiog tirpsta burnoje... Gal paduotum man nuo lentynos arbatžolių indelį, brangioji? Sėdmens nervas labai mane kankina, po tavo gimimo aš iki galo nepasveikau. Koks tai buvo košmaras. Ar sakiau, kad Marielės duktė susilaukė dvynukų? Dabar Marielė turi keturis vaikaičius...

Todėl kai ji paklausė, ar nenorėčiau nueiti su jais į tą sumautą sūrio ir vyno vakarienę – tėčiui suteiktum džiaugsmo, mes galėtume pasipuikuoti savo protingąja dukteria, pastaruoju metu tavęs beveik nebematome, brangioji! – supratau, kad įkliuvau.

Dabar man aišku. To aš niekada nepakeisiu.

– Mama, man nereikia, kad mane kam nors pirštum! – šnypščiu įsiutusi, o Martinas entuziastingai pumpuoja mano tėvo ranką ir triumfuodamas viepiasi man. – Dėl Dievo meilės, kodėl jis?

– Nepiktžodžiauk, mieloji, už sienos bažnyčia, – ramiai sako mama. – Visada maniau, kad Martinas tau patinka.

– Kas tau sudarė tokį įspūdį?

– Tu, brangioji. Tą vakarą tėtis užtiko judu šiltnamyje ir turėjo pasikalbėti su jaunuoju Martinu.

Prisiekiu, nieko panašaus nepamenu. Arba tai ankstyvas Alzheimerio ligos pasireiškimas, arba tas šmikis buvo pakišęs man žolelės. Nors, kai pagalvoju, buvo vakaras, kai eksperimentavau su tomis mažytėmis sugeriamojo popieriaus suktinėmis; gal tada ir buvo tas vakaras.

– Būk jam draugiška, – griežtai sako mama. – Jis tik paskutinę minutę sutiko ateiti darydamas paslaugą.

Toks faktų iškraipymas akimirką atima man žadą. Tos akimirkos Martinui užtenka, kad įspraustų savo landų užpakalį į kėdę greta manęs ir atitvertų mane tarp sienos ir priekalo. Savo kieto priekalo.

– Na, paliksiu jus dviese, – žvaliai sako mama keldamasi nuo stalo.

– Mama...

– Eime, Vinsentai, – sako ji tėvui. – Noriu paragauti sūrio, kol nesibaigė skanieji gabalėliai. Marielė sakė, kad yra puikaus *Crottin de Chavignol*, labai žemiško ir kieto, kaip sako mūsų sūrių gamybos mokytoja, ir dar yra *Tomme de Savoie*, norėčiau paragauti...

Sūrių gamybos mokytoja? Ar mama tikrai šitaip pasakė, ar aš įpuoliau į triušių urvą?

Tėvas atsiprašomai dirsteli į mane, kai motina tempia jį šalin. Dėl Dievo meilės, tėti, ar gali bent kartą paprieštarauti tai Gorgonei?

– Ar ne puiku? – sako Martinas pasislinkdamas arčiau. – Pagaliau mes vieni.

– Kambaryje, kur pilna žmonių, – pabrėžiu aš. *Liudininkai*, Martinai.

Jis nykščiu stumteli akinius nosimi aukštyn.

– Aną dieną tu šiaušeisi. Pabėgai. Laikei mane lietuje, per tave peršalau. Mama labai supyko. Bet žinau, jog jūs, merginos, mėgstate pakankinti vyrus, kad neužsimirštų, a?

O Dieve. Jis tikrai yra Fišerio slaptos meilės vaisius. Stveriu nuo stalo butelį pigaus raudonojo vyno, prisipilu į vandeniui skirtą stiklinę ir vienu mauku išgeriu. Vakaras žada būti labai, *labai* ilgas.

Libė Niukomb sukikena ir numeta vieną iš glėbyje laikomų knygų ant bugienio šakelėmis papuoštos popierinės staltiesės. Pakeliu galvą ir dėbsau į jos tolstančią nugarą. *Karve, jei tu tokia kietuolė, tai kodėl irgi esi čia Naujųjų metų išvakarėse?*

– Gal norėtum pašokti? – viltingai klausia Martinas.

– Negaliu. Turiu perskaityti šitą labai įdomią knygą apie... sūrius.

– Nežinojau, kad domiesi sūriais.

– Domiuosi, labai. Mano sūrių mokytoja labai griežta, neleidžia ateiti pusiau pasirengus. Turiu perskaityti viską apie... – atverčiu knygą, – pelėsinius sūrius.

– Ir aš pusiau pasirengęs, – vaiposi Martinas, – jei supranti, ką noriu pasakyti.

– Deja. Turiu susikaupti. Antradienį testas.

Staiga vidinėje aplanko pusėje pastebiu autoriaus nuotrauką ir mano kelnaitėse tvinksteli. Po galais, koks patrauklus. Tikras puolęs angelas. Kampuotas žandikaulis, puikios akys, žvelgiančios taip, tarsi kviestų griūti su juo į lovą. Kas jis?

Vėl pavartau knygą. Treisis Pitas, na, taip, girdėjau apie jį. Treisio Pito sūriai, garsioji prabangių sūrių parduotuvė – Dieve, kur ji? Kažkur Kovent Gardene. Tai sūrių parduotuvių Harvis Niksas. Kita tokia yra tik Niujorke. Neryškiai prisimenu, kaip mama sakė, kad komitetas šiais metais pirks sūrį iš Pito, kai per anas Kalėdas buvo patirta tokia nesėkmė dėl pelės.

Čia tai bent vyras. Kvailas vardas, tiktų komikso privačiam sekliui – Treisis Pitas, šaunusis detektyvas, ką sau

galvojo jo tėvai? – bet, turint tokį veidą, galima pasivadinti ir motina Tereza...

Šūkteliu iš netikėtumo, kai Martinas sukiša liežuvį man į ausį.

Na, užteks. Trenkiu jam „Sūrių mėgėjų vadovėliu", krentu ant grindų, pralendu po stalu ir nuskubu į kitą kambario galą. Neliksiu, kartoju, *neliksiu* čia ilgiau nė akimirkos. Net jei tektų pėsčiomis grįžti namo į Londoną.

Na, gal ne su šitais aukštakulniais. Kur tie mano velnio tėvai?

Mamos nesimato, gal ji gretimame kambaryje skaito su Mariele sūrių šventraštį, bet tėvą pastebiu iš karto.

Jis sėdi prie baro, bet ne vienas. Matau, kaip Libė Niukomb sukeičia kojas, jos juokingai trumpas sijonėlis pasikelia ant šlaunų ir atveria jas tėčio žvilgsniui. Jos lūpos praviros, ji dėmesingai gaudo kiekvieną jo tariamą žodį – taip, teisingai, mano tėčio, specialisto, kelio ženklų M25 greitkelyje žinovo, ir švysčioja savo ilgais šviesiais plaukais po visą kambarį kaip šampūno reklamoje. Paleistuvė. Nelaižyk lūpų ir nekaišiok iškirptės *mano tėčiui*. Jis laimingai susituokęs vyras. Priešingai sveikam protui, reikia tai pripažinti. Bet vis tiek.

Norėčiau žinoti, ką ta kekšiukė mano kabinanti. Šviesūs plaukai, kojos iki čia, be liemenėlės: gaudo žuvį statinėje. Jis neturi jokių šansų. Pažiūrėk, namų ardytoja, *jis jau pakliuvo ant kabliuko*. Jau ir taip sunku išlaikyti santuoką ir be kokios nors dvidešimtmetės jauniklės, spaudžiančios jos silpnąją vietą. Būkim atviri, visi žinome, kad ta vieta yra vyrai.

Aš ryžtingai prieinu ir savininkiškai įsikimbu tėčiui į parankę.

– O, sveika, mieloji, – sako tėtis, akivaizdžiai nustebęs dėl tokio netikėto dukters meilės pasireiškimo. – Kas atsitiko jaunajam Martinui?

– Nieko mirtina, – sakau apgailestaudama. – Tėti, ar jau galėtume išeiti? Aš tikrai pavargau, rytoj turėsiu važiuoti į Londoną.

– Ką, išvažiuosi prieš vidurnaktį? Kas atsitiko mano pobūvių mėgėjai? – Jis sušiaušė man plaukus. – Buvo laikas, kai nesiguldavai iki aušros.

– Na, jai jau nebe dvidešimt vieneri, – saldžiai sako Libė. – Negaliu patikėti, kad turi suaugusią dukrą, Vini. Atrodai per jaunas.

Vini? *Vini?* Nuo kada mano tėtis nebevadinamas Vinsentu? (Arba tėčiu.)

– Meilikautoja, – niurna tėtis ir jo ausų galiukai paraudo.

– Tėti, *prašau*, aš tikrai pavargau...

Libė žino, kada trimituoti atsitraukimą. Aš susiraukiu, kai ji pakšteli tėčiui į skruostą ir palinki laimingų Naujųjų metų. *Vinis.* Dieve, tie vyrai tokie nenuovokūs.

– Tau to visai nereikėjo, mieloji, – sako tėtis tyliai. – Aš jai šiek tiek patinku, žinau, bet tai nekaltas dalykas. Kvailas susižavėjimas. Ji iš jo išaugs.

– Tėti, jai ne trylika. Ir reikalas nėra toks nekaltas, ji netekusi dėl tavęs galvos...

– Man užtenka tavo mamos, – nutraukia tėtis, o žvilgsnis sušvelnėja, kai pažiūri į mamą, vadovaujančią priėmimui prie sūrių stalo. – Ir visada užteks.

– Neįsivaizduoju, kaip tu ją pakenti, – murmu aš.

Tėvas žiūri į mane beveik nusivylusiu žvilgsniu ir staiga aš pasijuntu dvylikametė.

– Šių laikų vaikai apsėsti noro būti įsimylėję, – šaltai sako tėtis. – Jums atrodo, kad tai tik drugelio plevenimas paširdžiuose ir romantiški pasivaikščiojimai paplūdimyje.

– Aš ne tokia naivi, tėti. Žinau, kad po kurio laiko tampa nuobodu. Bet jei žmonės myli vienas kitą...

– Manai, kad to gana? *Mylėti?*

Piktai gūžteliu pečiais.

– Buvo dienų, kai pabusdavau, o tavo mama erzino mane vien tuo, kad kvėpuoja. Neabejoju, kad man ji jautė tą patį. Buvo savaičių, net mėnesių, kai vos ištverdavome viename kambaryje. Bet prakenti tą laiką. Kuri bendrą gyvenimą ir laikaisi jo, kad ir kaip kartais sunku. Juk nepradedi kasti daržo iš naujo kas penkias minutes ir neskubi sodinti kito augalo, jei tavo pasirinkta gėlė nepražydo, ar ne? Nusprendi kitaip, laistai, trėši ir *lauki.* Aš stengiuosi tau pasakyti, mieloji, ir manau, jog galvoju teisingai, kad santuoka – tai įsipareigojimas. Ir kompromisas. Abipusis kompromisas ir, – jis atsidūsta, – susitaikymas su tuo, kad gal nėra taip, kaip tikėjaisi.

Tik ne man, galvoju griežtai. Man nereikia ąntrarūšių dalykų. Neketinu gyventi kaip mama ir tėtis, kurie laikosi kartu iš įpročio ir baimės.

Man reikia aistros! Ugnies! Ir romantikos! Tos legendinės meilės, apie kurią skaitome. Bogartas ir Bekol, Hepbern ir Treisis. Kristoferis Ryvas ir ponia Ryv. Tėtis neteisus: santuoka neturi būti kompromisas. Jeigu žmonės tikrai vienas kitą myli, drugelius *galima* išsaugoti. Tik reikia rasti sielos draugą ir laikytis jo viskuo, ką turi.

Tik klausimas: o jeigu *tavo* sielos draugą anksčiau suranda kita?

Gyvenimas nėra toks švarus ir tvarkingas. Kartais žmogus suklysta ir gyvena su ne jam skirtu žmogumi. Ar tai reiškia, kad pora turi visam laikui likti kartu? Ar ne geriau išmėginti laimę su tikrąja meile, kad ir kur ją randa? Net jei dėl to gali kentėti kiti.

Tėtis spusteli mane glėbyje.

– Prieš išeinant dar noriu pašokti su tavo mama. Jai patinka Sinatra. Ar šiek tiek pabūsi viena?

Stebiu, kaip tėvai išeina šokti. Jie dar per jauni, kad būtų tokie beviltiški ir čiūžčiotų vienoje vietoje, kai net dvigubai vyresni už juos bedančiai pensininkai grakščiai pračiuožia pro šalį kaip ant ratų. Mano tėvai puikiai dera vienas prie kito, jie dengia vienas kito klaidas ir su praktikoje įgytu patyrimu lengvai atlieka šokio sukinius. Bet šokdami pro šalį jie moja draugams ir plepa su jais apie orą, tačiau nežiūri aistringai vienas kitam į akis. *O aš noriu daugiau.*

Staiga visi sujunda, juokiasi ir stumdosi, ir aš suprantu, kad iki vidurnakčio liko tik kelios minutės.

Visi poromis – net Martinas sugebėjo įsprausti Libę Niukomb į tamsų kampą. Kai išmuš vidurnaktį, žinau, kad tėtis dovanos mamai ypatingąją Kalėdų dovaną, kurią laiko pirmajai Naujųjų metų minutei, – visada gražų papuošalą, vienais metais brangesnį, kitais pigesnį, bet visada unikalų, užsakytą specialiai jai: kaip jis sako, norėdamas iš anksto padėkoti už būsimas tris šimtus šešiasdešimt penkias dienas kartu (arba šešiasdešimt šešias, jei metai keliamieji, jis nesismulkina).

Man nusibodo būti vienai. Noriu, kad kas nors išgelbėtų mane nuo tetulių ir šoktų su manim sutinkant Naujuosius metus. *Aš* norėčiau ypatingosios dovanos, pirmo bučinio ir vyro, kuris parvežtų mane namo, jei per daug išgėrusi negalėčiau pareiti. Man taip nusibodo nutaisinėti narsią miną esant vienišai. Po perkūnais, šiuo metų laiku tikriausiai *labai gera* būti ištekėjusiai.

Kai Big Beno dūžiai sublerbia iš garso aparatūros, išknisu iš rankinės savo kišeninį kompiuterį ir surandu Niko duomenis. Nepalikdama sau laiko svarstymui, randu savo mėgstamą dainą, pridedu prie elektroninio laiško ir paspaudžiu: „Siųsti".

6

Melinša

O dangau, nedažnai to sau linkiu – Viešpats žino, kad nenoriu erzinti likimo, jis kartais turi bjaurų įprotį suprasti tave paraidžiui; visada bijau linkėti sau numesti svorio, kad galiausiai nenukirstų kojos automobilio avarijoje: štai *dabar* tu sveri mažiau, – bet kartais negaliu negalvoti, kaip šiuo metų laiku turėtų būti gera vienai, be vaikų.

Nereikėtų su įkarščiu, beviltiškai ieškoti privalomų turėti žaislų, kurie išparduoti praėjusį spalį. Nereikėtų skubių kelionių į Solsberį nupirkti, be kitų dalykų, devynis svarus bulvių (kurias nuskusti gali tik trečią Kalėdų ryto valandą). Nebūtų nepakeliamų įvairių religijų Kalėdų giesmių koncertų, kuriuose net neįžiūri savo atžalėlių, nes jas užstoja aukščiausias mokykloje vaikas, visuomet pastatomas pirmos eilės viduryje.

Ir, o varge, nebūtų įtūžusių leidėjų, paliktų sėdėti vienų brangiuose Londono restoranuose, nes priešpiečių laikas sutapo su Kalėdų giesmių koncertu ir tu pamiršai juos įspėti.

Štai kad ir ta miela mergina su džinsais žemu juosmeniu ir gelsvu zomšiniu švarkeliu šalia lagaminų lentynos. Ji tikrai nevažiuoja pirkti Kalėdų dovanų trims dešimties metų neturinčioms mergaitėms. Tik ne avėdama tokiais seksualiais batais su keturių colių kulniukais. Koks nors

aistringų akių Adonis Kalėdoms tikriausiai išsiveš ją į kokį puikų balto smėlio paplūdimį prie Karibų jūros, toli nuo lipniais pirštais vaikų ir pasipūtėlių, viską geriau išmanančių vyrų, kurie išmeta instrukcijas, o po to nesugeba surinkti Barbės muzikos įrašų studijos.

Laikausi tvirtai įsikibusi kilpos, kai traukinys daro staigų posūkį. Aš išprotėjau. Važiuoti į Londoną apsipirkti likus keturioms dienoms iki Kalėdų yra tas pat, kaip grįžti į „Titaniką" ledo kubelių. Kojas jau skauda, nors apsiaviau patogiai, ir dar tik penkios minutės, kaip išvažiavome iš Solsberio. Traukinys perpildytas, nėra vilties atsisėsti. Tiesą sakant, stoviu nosį įsmeigusi į gabardino paltą, kuriuo vilki gan stambus verslininkas, suspaustas šalia manęs.

Mano kelnaitės graužia. Norisi pasikasyti. Negali būti, kad nuo etiketės, aš ją nukirpau (truputį nejauku, kai ant tavo kelnių užrašyta „8–9 metų mergaitei", o tau daugiau nei 36–38, bet Sofi apatiniai drabužiai daug jaukesni už mano), taigi – taip ir *žinojau*. Tikros Kalėdų eglutės daug gražesnės, Nikolas visai teisus, bet...

Nežinau, kodėl Gabardino Paltas taip keistai žiūri į mane. Juk tai tik pušies spygliai.

Kalėdos yra vaikų šventė, tikrai. Bet kai vaikai yra trys, tai reiškia, kad reikia nupirkti daug dovanų nuo Kalėdų senelio (negaliu vadinti jo Santa, Nikolas baisiai supyksta), nuo tetulių, senelių ir močiučių, kurie paskambina ir sako: „Brangioji, gal nupirktum joms ką nors nuo manęs, tu žinosi, ko jos nori." Ir nors toks jų poelgis gražus ir ilgainiui jie tau grąžins pinigus, dabar tau reikia galvoti apie šimtus kitų dalykų, kuriuos turi rasti, nupirkti ir suvynioti. Nors nuo pernai negaliu suprasti, *ką*, mano mamos galva, trys vaikai galėtų daryti su puodų degimo krosnele, jei ne mėginti iškepti vargšelį triušį.

Reikėjo pradėti pirktis anksčiau, suprantama. Taip ir ketinau daryti; bet tada mano dėmesį atitraukė visokių kalėdinių skanumynų planavimas – šiais metais sumaniau kepti žąsį, kimštą persimonais, kepenimis ir nugarintu 1985-ųjų metų *Chateau d'Yquem* vynu, nors baiminuosi, ką pasakys Nikolas, kovotojas už tradicijas, kai nepasirodys kalakuto, todėl dabar beviltiškai atsilieku. Tiksliau, maždaug dviem mėnesiais. Labai miela, kad Liza pagloboja mergaites, bet dievai žino, kur dabar rasiu Barbės slidinėjimo aprangą Chlojai. Vargšė antelė, ji savo klubų apimtimi panaši į Lizą, šešioliktas dydis devynerių metų vaikui tikrai neįprastas. Laimė, kad į ją labai miela žiūrėti – plaukai kaip iš prerafaelitų paveikslų, – bet ji gimė ne tą šimtmetį. Septynioliktas amžius jai būtų pats tas; Rubensui ji patiktų. Jeigu tik Nikolas galėtų vietoje manęs pabėgėti į *Snow+Rock*, jam iš Holborno tik viena ar dvi minutės, ir ką nors nupirkti. Bet jis išvykęs į Mančesterį. Nors jei ir nebūtų išvykęs, dovanų pirkti jis nemoka. Nikolas kažkodėl galvoja, kad dviejų X chromosomų turėjimas automatiškai daro mane dovanų pirkėja, bet jis net ne...

Kalėdų atvirukai. Įmečiau juos į pašto dėžutę, o gal ne? O Viešpatie, negi palikau juos ant priekinės volvo sėdynės? Dangau, paprastai taip neužsimirštu. Kalėdos, jos mane kasmet paverčia tokia užuomarša. Atrodo, kad protas skuba pirmyn, fiksuodamas viską, ką dar turiu padaryti...

Išsiunčiau atvirukus. Tikrai išsiunčiau.

Norėčiau, kad man užtektų drąsos mėgdžioti Luizą. Ji turi susikūrusi trejų metų Kalėdų atvirukų ciklą: pirmais metais siunčia visiems, kurių pavardės nuo A iki H, kitais metais – nuo I iki P, ir trečiais – nuo Q iki Z, todėl visi gauna atvirukus kas treji metai. Pakankamai dažnai, kad nesiraukytų ir neišbrauktų jos iš savo sąrašų.

Pro traukinio langą spoksau į pliaupiantį lietų, kai sustojame dėl dar vienų inžinerinių darbų. Jau dešimta; pusę penkių turiu grįžti į Evės Biblijos skaitinius. Man reikia išnaršyti Londoną ne tik ieškant dovanėlių sudėti į kojines, bet ir sutaupyti laiko nuvažiuoti į *Harrods Food Hall* nupirkti ispaniško *Roncal* sūrio (kaip sunku rasti to riebaus, sviestiško *Navarre*) bulvių apkepui. Pito parduotuvėje turėtų jo būti, tikrai yra, bet akivaizdu, kad negaliu eiti, ten gali būti Treisis, jau užtektinai blogai tai, kad jis grįžta į Solsberį, net po tokios daugybės metų...

Ne, negalvok apie tai. Apgailestauja tik išlepėliai, taip sako Kitas.

Dar viena keleivių srovė susigrūda į traukinį Vokingo stotyje, ir staiga pasidaro taip ankšta, kad sunku kvėpuoti. Jaučiuosi važiuojanti gyvuliniame vagone į Aušvicą – o Dieve, ne tai turėjau galvoje, siaubinga šitaip kalbėti, negalima nė lyginti...

– Šito aš nepakęsiu, – staiga paskelbė Gabardino Paltas, lįsdamas iš po lagaminų lentynos, kur pastarasis keleivių antplūdis jį įstūmė. – Už tuos pinigus, kuriuos dabar kainuoja bilietai, aš galiu tikėtis sėdimos vietos. Jeigu jie nepateikia užtektinai antros klasės vagonų, mes turime teisę susirasti vietas kitur.

Jo akcentas ir blyškiai geltonas šilkinis kaklaraištis neginčijamai rodo, kad yra iš grafysčių aplink Londoną. Kai tyli nuskriaustoji dauguma galiausiai prabyla, lauk bėdos.

Vagonu perbėga pritarimo murmesys. Jame tikrai tvanku; mes visi vilkime šilčiausiais žieminiais drabužiais, mūvime pirštinėmis, susisagstę, apsivynioję šalikais ir kepurėti, ir vagone pradeda dvokti kažkuo nepraustu. Mus pagauna sąmokslininkiška bičiulystė – jei tu, tai ir aš, – ji man primena vaikystės žaidimus. (Mano sesuo Kleo buvo

drąsesnė už mane, ji net drįsdavo paskambinti prie Iškrypėlio durų – jis nebuvo iškrypėlis, o tik vienišas senas našlys, kurio vaikai gyveno per toli, kad jį dažnai lankytų, – ir prieš nubėgdama suskaičiuodavo iki trijų.)

Dvi panašios į pudingą merginos berankovėmis *Puffa* striukėmis – įsivaizduoju, ką Nikolas pasakytų apie jų nosyse įvertus žiedus – atstumia duris į pirmos klasės vagono koridorių. Gabardino Paltas padeda išsigandusiai jaunai moteriai perstumti dvigubą vežimėlį per linguojantį slenkstį. Po kelių minučių mes sudrimbame į prabangias vietas, apimti malonaus įžūlumo jausmo.

Ruožuotas verslininkas priešais mane greitai pakelia rausvą laikraštį sau prie veido ir nepritardamas caksi liežuviu. Aš kikenu ir galvoju: man *trūksta* Nikolo.

Metams bėgant aš daug ko išmokau iš savo dukterų. Pavyzdžiui, kad karališkojo dydžio vandens čiužinyje esančio vandens užtenka užtvindyti trijų miegamųjų butui trijų colių gyliu. (Evė, praėjusią vasarą.)

Septynerių metų mergaitė gali įskelti ugnį titnaginiu akmeniu, nors keturiasdešimt trejų metų advokatas teigia, kad šitaip ugnis įskeliama tik filmuose. (Vėl Evė.)

Stabdžių skystis iš garažo, sumaišytas su balikliu iš skalbyklos, virsta dūmais ir jų būna labai daug. (Evė. Ją pasekė Kitas, o tada Nikolas, kai abu apie tai išgirdo.)

Visada patikrink orkaitės vidų prieš įjungdama – plastikiniai *Fisher Price* žaislai orkaitės nemėgsta. (Beje, Solsberio gaisrinė atsiliepia greičiau nei per keturias minutes.)

O šį rytą sužinojome, kad skalbyklės gręžimo būgnas sliekams galvos neapsuka. Bet apsuka triušiams.

Kai triušiams apsisuka galva, jie išvemia dukart daugiau, negu patys sveria.

Prieš pusryčius valytis nuo rankų gyvūno vėmalus nėra šventiškiausias būdas pradėti Kalėdų dieną, galvoju aš, šveisdama plyteles su nereikalingu įkarščiu. Todėl kai Nikolas prisėlina prie manęs ir pakiša rankas po chalatu norėdamas paglamonėti mano nuogą užpakalį, man turėtų būti atleista už tai, kad neatsakau jam tokiu pat meilumu.

Nepasakyčiau, kad man nepatinka seksas su mano vyru. Jei būtų galima porai savaičių pasprukti į vilą prie vandens Maldyvuose, – jeigu kas nors pasirūpintų vaikais, – kur nebūtų telefono, piktų leidėjų, mokyklos renginių ar skalbimo, nieko geriau nenorėčiau – na, gal ne visai nieko; turiu prisipažinti, kad jaučiu didelę silpnybę naminiam duonos ir sviesto pudingui ir riebiam *Jilly Cooper*, – bet mintis, kad seksas būtų poilsis, o ne namų apyvokos darbas, atrodo patraukli. Tačiau pastarosiomis dienomis, kai Nikolas patenkintas nurieda į savąją nedrėgnąją lovos pusę, aš pagaunu save galvojant: šiandien ketvirtadienis, todėl dabar nereikės – ak, iki kito savaitgalio – to daryti. O tai tikriausiai nėra pats romantiškiausias požiūris į mylėjimąsi su savo sielos draugu. Bet šimtas penkiasdešimt du Kalėdų atvirukai patys neužsirašo.

Su netikėtu ilgesiu prisimenu, kaip vieną vakarą nustebinau Nikolą jo kabinete, kai pasirodžiau ten netrukus mums susipažinus, po lietpalčiu vilkėdama tik juosta kojinėms prisegti. Įtikinau valytoją įleisti mane (paaiškėjo, kad ji buvo karšta mano gerbėja ir pirko visas mano virimo knygas) ir sėdėjau ten dvi valandas tamsoje laukdama, kol Nikolas grįš iš teismo. Jis labai vėlavo; būčiau praradusi kantrybę ir išėjusi namo, bet buvau įdėjusi tiek pastangų, kad negalėjau taip visko mesti. Buvau išsitepusi spenelius valgomaisiais šokoladiniais dažais – jų ieškoti

nusibeldžiau net į erotinių daiktų parduotuvę damoms, vadinamą „Ša!" šiauriniame Londone, ir ta kelionė metro buvo gėdingiausia ir labiausiai jaudinanti mano gyvenime – ir netgi pasibarsčiau gaktos plaukus kakavos miltelių; baiminausi, kad jie gali ištirpti ar kas kita atsitikti Nikolui nespėjus pasiekti taip toli, bet to neatsitiko, viskas buvo *tobula*, vyko taip, kaip įsivaizdavau, kaip filme, rodomame vėlai naktį.

– Nedek šviesos, – pasakiau kiek įmanoma aistringesniu balsu, kai jis įėjo į kabinetą ir siekė jungiklio.

Jis šoktelėjo beveik šešias pėdas, kai įžengiau į gelsvą gatvės šviesos dėmę ir atsisagsčiau lietpaltį. Jo burna taip ir prasižiojo; vos visko nesugadinau nusijuokusi iš jo nustebusios išraiškos.

– Užsimerk, – pasakiau, stengdamasi nekikenti. – Dabar išsižiok.

Maitinau ji brangiu belgišku šokoladu, nupirktu *Harrods* parduotuvėje, ir sagsčiau jam kelnes; vienas kartusis apelsininis triufelis su konjako įdaru, ir jis pasiguldė mane ant savo stalo, o pats dingo man tarp kojų su godžia išraiška kaip katinas, ką tik gavęs (šokoladinės) grietinėlės.

Dabar atsidūstu ir siekiu pašteto. Jau *labai* seniai mes nesimylėjome kitur, tik tarp *John Lewis* geriausių egiptietiškos medvilnės (du šimtai siūlų kvadratiniame colyje) paklodžių. Aš nebeturiu energijos.

Atmetus įvykį su triušiu, Kalėdų rytas praeina palyginti gerai. Viena akimirka buvo *truputį* dygoka, kai Luiza padovanojo Nikolo tėvams dyglialapės kanapės sodinuką; laimė, doriems viskas atrodo dora, ir Kitas diskretiškai (gal kiek entuziastingai) nusavino jį, kol jo dar nepastatė mano uošvių automobilio gale, ir lyg niekur nieko persisodino jį Ešeryje.

– Bet Deizė sakė, kad jaučia artrito skausmus, – naiviai prieštarauja Luiza, kai mudvi su Kleo užsipuolame ją virtuvėje, – o kanapės geriausiai malšina skausmą...

– Mama, liaukis, – šnypščia Kleo. – Jei domiesi narkotikais, tai bent atsisakyk kvailos hipiškos šnektos ir vadink daiktus tikrais vardais.

Kleo apsimeta pamiršusi, kaip ji, norėdama pasirodyti drąsi, išmėgino stiprų imbierinį alų, vogė obuolius ir nugvelbė lūpdažį iš *Woolies*. Ji teigia, kad jos susižavėjimas Doniu Osmondu yra tik mano vaizduotės darinys ir kad *Fame* jai visada buvo niekalas. Kleo dabar yra gerbiama samdoma buhalterė („Kraujas pasireikš, – atsiduso Luiza, išgirdusi apie Kleo sprendimą, – ir baigta kalba apie ceremonijų atgaivinimą.") ir gal vargšams mieliesiems Lajenams būtų tinkamesnė marti už kuoktelėjusią virėją, kuri jiems teko; bet yra taip, kaip yra.

Sulaukusi trisdešimt devynerių, Kleo maištingai tebėra viena. „Aš pasirinkau, – sako ji trumpai ir atžariai, kai, geriant cheresą, Deizė Lajen nedrąsiai paklausė jos, ar ji su kuo nors *susitikinėja*. – Panorėjusi galėčiau suteikti laimę bet kuriam vyrui."

– Taip, – murma Kitas, – bet dar nesuteikei nė vienam.

Aš *garbinu* Edvardą ir Deizę Lajenus – ji švelni avytė, o jis *toks* džentelmenas, mandagus ir korektiškas, net sulaukęs aštuoniasdešimt dvejų išlaikė nuostabią tiesią kariškio laikyseną; tačiau matosi, kad juos gąsdina šių laikų pasaulio sparta, jie jaučiasi atstumti ir žūtbūtinai laikosi už visko, kas sena ir įprasta. O Nikolas – na, Nikolas kartais yra tikras savo tėvų sūnus. Iškyla į paviršių auklėjimas, ne tik prigimtis.

Ištempiu Kitą iš kambario prieš pat karalienės kalbą; jeigu jis pamatys, kaip Nikolas ir Edvardas stovėdami

klausosi jos didenybės – ką jie paprastai daro, – tai nebepajėgsiu jo suvaldyti.

Kalėdiniai pietūs dešimčiai asmenų visada yra šioks toks išbandymas, ypač tada, kai kuris nors iš svečių akimirksniu sumano tapti vegetaru. „Nuostabi mintis, Sofi, – entuziastingai palaiko ją Kitas, – pradėsime rytoj. Nekenčiu antros švenčių dienos likučių", – bet, laimė, žąsis priimta palankiai ir, o stebukle, jos nesugadino nei paniškos keturiasdešimt minučių trukusios Metenės paieškos (galiausiai radome ją kietai įmigusią po žiedimo stalu boilerinėje, apsiavusią naujomis minkštomis šlepetėmis), nei keistai išmaningi Evės alchemijos bandymai. Kitas tikras asilas. Tarsi ano mėnesio įvykio su kepimo milteliais ir actu būtų per maža, jis dar aprūpino ją priemonėmis pasigaminti miegamajame H_2SO_4.

Po priešpiečių atplėšusi Nikolo dovaną, jaučiuosi siaubingai nemaloniai dėl savo atžarumo su chalatu ne todėl, kad sekso malonę reikėtų sieti su ištaiginga muskato spalvos avikailio skrandute iš *Joseph* (nepaneigsiu, kad jeigu tie dalykai būtų susiję, tai per pastarąjį mėnesį aš tikrai jį užsitarnavau; nežinau, kas pasidarė mano vyrui, teks skolintis Evės chemijos rinkinį ir sukurti kokių nors bromidų į jo arbatą), – bet jis išleido daug pinigų, bjauriai daug pinigų. Pirko iš *Joseph* parduotuvės, o aš...

– Nuostabu, brangioji, ačiū, – sako Nikolas, atplėšęs mano staiga sumenkėjusią dovaną – kašmyro megztinį pilkai žalios, kaip jo akys, spalvos, – labai reikalingas daiktas.

– Žinau, jis ne toks puikus, bet tu prašei...

– Man jis puikus, – sako jis tyliai, – ir bus labai šilta, kai slidinėsiu kitą savaitę. Tu man labai gera žmona, Melinša, vyras negalėtų norėti geresnės. Kitos nenorėčiau. Tikrai.

– Kaip keistai jis kalbėjo, – pasakoju Kitui vėliau. – Pastarąsias kelias savaites jis išvis elgiasi keistai. Jį varo iš proto tai, kad Fišeris nuolat žiūri jam per petį, nors jau išėjo į pensiją...

– Keistai?

– Taip. Pasislink, Kitai, negaliu pajudinti alkūnių.

– Nesuprantu, kodėl *nepasakai* jam, kad rūkai, – atsidūsta Kitas, grakščiai iškvėpdamas dūmų žiedą. – Vargu ar jis skirsis su tavim dėl *Marlboro*. Tu kaip Metenė, slepiesi boilerinėje su cigarete, kad galėtum greitai patraukti dūmą.

– Gal su draugu, kuris yra greitas?

– Aš ne iš tų, kurie skuba, mieloji. Klausk Polo. Arba Džeimso. Arba...

Nutraukiu jį, kol jis neišpasakojo visos savo sekso istorijos (sulauktume ir Velykų).

– Aš nerūkau, Kitai. Kalėdos ir gimtadienis nesiskaito.

– Nesiskaitytų, jei rūkytum tik per *savo* gimtadienį, lėlyte. Dabar pasakok apie brangutį Niką. Kuo jo elgesys keistas?

Giliai įkvepiu ir ilgai kosėju, kaip romantinė herojė su pažengusia džiova. Patirties stoka; tik aš pati kalta, kad susipažinusi nepasakiau Nikolui, jog rūkau.

– Nevadink jo Niku, Kitai, jis nepakenčia. Nežinau, kaip pasakyti, jis tiesiog elgiasi keistai.

– Kartoji tą patį, – pastebi Kitas.

– Visų pirma, jis visiškai pašėlo. Na, lovoje jis visada būna stebėtinai nusiteikęs, gal ne itin lakios vaizduotės – nepamiršk, buvo ir klevų sirupo laikai. Žinoma, ir slaugės drabužiai, mokinės uniforma, na, ir matrona...

– Melinša, – sako Kitas, – malonu, kad pasakoji, bet nebūtina.

Kartais pamirštu, kad Kitas – ne mergina.

– Atleisk. Ir dar jis labai irzlus, sako, kad dėl darbo, bet...

– Su manimi jis visada irzlus, – raukosi Kitas.

– Ir tu ne per daug neriesi iš kailio, Kitai.

– Stengiuosi, kiek galėdamas...

– Kitai, Kalėdoms padovanojai jam *raudonus analinius rutuliukus.*

– Norėjau, kad visiems būtų smagu, mieloji.

– Tavo laimė, kad jis priskyrė juos Sofi papuošalų rinkiniui. Atsiimk juos, kol ji nesuvėrė iš jų pakabuko ir nepadovanojo mokytojai. – Užspaudžiau cigaretę. – Nenorėjau pasakyti, kad Nikolas suirzęs, gal tik prastos nuotaikos. Kartais jis šiurkštus kaip lokys. Ir tada staiga vėl siaubingai, *siaubingai* mielas ir dėmesingas...

Kitas pabrėžtinai tyli.

– Net *nepagalvok* apie tai, – įspėju. – Tik ne po...

– Taip, – sako Kitas. – Tavo mintį supratau.

– Nors, – kalbu toliau, – aną rytą lovoje jis ištarė tos merginos vardą, tiesiog juokinga...

– *Juokinga?* Melinša, išprotėjai?

– Kitai, nežiūrėk į mane šitaip. Jis tik truputį nedorai fantazuoja apie tą merginą iš kontoros, Sarą. Kartą ją mačiau, kiek pamenu, ji buvo gan drovi, bet tu ir aš žinome, kad Nikolas niekada nieko *nepadarytų.* Jis tikrai jaučia baimę svetimavimui ir nėra ko stebėtis, žinant, kas buvo nutikę jo tėvams. Jam išsprūdo nesąmoningai. Neabejoju, jis net nesuvokia, ką pasakė. Sudegtų iš gėdos, jei kada nors jam priminčiau.

– Deja, Poliana, manau, kad tavo optimizmas šį kartą pagrįstas, – apgailestaudamas sako Kitas. – Neįsivaizduoju, kad Nikolas galėtų barškinti ant stalo savo kontoros paleistuvę, nors šis vaizdas maloniai stulbina protą. Ne, viskas tik dėl darbo, mieloji, arba dėl auglio smegenyse...

– Nejuokinga, Kitai.

– Kita vertus, *tave* aš puikiai įsivaizduoju krečiančią išdaigas.

Jis nebežino, apie ką kalbu.

– Išdaigas? Aš? Kokias išdaigas?

Kitas pakelia savo elegantišką figūrą nuo žiedimo suolo ir neskubėdamas eina durų link.

– Ketinau tau pasakyti, – tarė jis atsainiai. – Treisis Pitas atidaro naują restoraną Solsberyje, todėl jis grįžo. Ir girdėjau... – jis atsisuko į mane niūriai, patenkintas šypsodamasis, – girdėjau, kad jis tikisi gauti *tave* sau už šefę.

– Ak, Nikolai, gražu, net kvapą gniaužia.

Įsmeigiu slidžių lazdas į sniegą, dantimis po vieną pirštą nusitraukiu pirštines, nusivynioju šaliką ir geriu į save nuostabų vaizdą. Apačioje Briansono slėnis atrodo absurdiškai, kaip Kalėdų tortas, prismaigstytas mažų, žalių plastikinių pušaičių. Pikta vakarykštė pūga praėjo, palikusi puikią pėdos storumo sniego dangą ir ryškiai mėlyną dangų.

– Gražu, – trumpai atsako Nikolas.

O varge. Maniau, kad intensyvus ryto slidinėjimas kiek pataisė jam nuotaiką. Kitaip tariant, nuvaikė sunkias mintis.

Aš jį myliu ir vis dar geidžiu jo.

– Ar ką darau ne taip? O gal ko nedarau? – klausė jis šį rytą beviltiškai rimtai, bet aš nebenoriu sekso, taip, kaip jis. Tik ne šiomis dienomis. Su trim vaikais, dėl Dievo meilės. Ir, deja, aš tiesiog *nepakenčiu* sekso rytais. Nesijaučiu užtektinai žvali. Aplink mane per daug nesutvarkyto gyvenimo, per daug dalykų sukasi galvoje – fizinio lavinimo aprangos, priešpiečių dėžutės, reikia pašerti triušį, sutaisyti langą – ir man per maža miego. *Niekada* neužtenka miego.

Sunku pasiduoti nuotaikai netgi naktį, kai negali atplėšti akių nuo laikrodžio: vidurnaktis, po šešių valandų turėsiu keltis, ir jei tai užtruks dar dvidešimt minučių, tai...

Bet iš ryto, kai viską atiduotum už penkias minutes miego. Kai žinai, kad bet kurią akimirką gali įeiti mergaitės. Po dešimties bendro gyvenimo metų galima tikėtis, kad jis supras, kada tu esi nusiteikusi...

– Geriau čiuožkime, – sako dabar Nikolas, – kiti mūsų laukia.

Jis pasileidžia greitojo nusileidimo trasa man nespėjus net pirštinių apsimauti. Aš vis dar stengiuosi sukimšti šaliką po slidinėjimo striuke ir nerangiais pirštais sugraibyti užtrauktuką, o jis jau pasiekęs staigų posūkį į kairę. Dirsteliu aukštyn, merkdamasi nuo saulės apšviesto sniego ryškumo, norėdama pamatyti, kur Nikolas, ir stebiu, kas ten vyksta: už gūbrio gretimame take tarsi iš niekur pasirodo būrelis snieglentininkų, Nikolas sustojęs posūkyje taisosi batą ir laukia manęs, o snieglenčių kraštai žvilga saulėje kaip peilių ašmenys. Nustebęs Nikolas pakelia akis, o du snieglentininkai prašvilpia pro jį, užtverdami kelią. Dar keturi leidžiasi tiesiai į jį, todėl jam nelieka kitos išeities tik griūti į sniego pusnį tako pakraštyje, jei nenori, kad jį suplotų.

Taip pat akimirksniu viskas baigiasi, Nikolas keliasi iš sniego, o pašaipus snieglentininkų šūksnis: „Traukis iš kelio, seneliuk!" – nuaidi kalnų šlaitais.

Stebiuosi, kad Nikolas pasakoja šią istoriją pasišaipydamas iš savęs, kai po dvidešimties minučių susitinkame su Liza ir jos vyru Džailsu trasos šlaito kavinėje. Jo bloga nuotaika tirpsta kaip sniegas ant megztinio.

– Pats kaltas, – priduria jis. – Sustojau viduryje trasos. Nereikėjo to daryti. Ir dar pačiame posūkyje. Na ir kvailys.

– Jie taip pat galėjo žiūrėti kur čiuožia, – nesutinka Liza.

– Ak. Snieglentėmis manevruoti sunkiau negu slidėmis, – sako Džailsas.

Džailsas toks žmogus, kuris kiekviename įžiūri gerų bruožų, net gyvybei grėsmę keliančiuose Australijos ir Naujosios Zelandijos snieglentininkuose. Kažkas girdėjo jį sakant, kad Osama bin Ladenas, vienas iš maždaug devyniasdešimt penkių brolių, yra tikras šeimos vyras.

– Ar gerai jautiesi? – sunerimusi klausinėja Liza. – Užsakiau tau papildomą lėkštę keptų bulvyčių už patirtą šoką.

Nikolas liūdnai nusijuokia.

– Iš ryto man ant užpakalio bus didžiulė mėlynė, o mano saulės akiniai liko apsivynioję aplink pušį, bet, atmetus tai, galiu didžiuotis, kad patyriau tik vieną nesėkmę. Džailsai, ar kada bandei čiuožti snieglente?

– Jaunimo žaidimas, – nepritaria Džailsas.

– Džailsai! Tau tik trisdešimt penkeri, – sakau juokdamasi.

– Aš ne taip gerai išsilaikiau, kaip tu, Melinša, – sako jis galantiškai. – Ir esu užtektinai senas šuo, kad suprasčiau, jog nauji triukai – ne man.

– Aš sakyčiau, kad tik nauji triukai ir palaiko žmogų jauną, – susimąstęs sako Nikolas, pūsdamas pakaitintą vyną ir antrą kartą šį rytą nustebindamas mane.

Tiesą pasakius, Nikolas gerokai stebina mane per antrąją atostogų pusę, o aš stebinu mus abu, nes toks neįprastas Nikolas atrodo man erotiškas. Tiesą pasakius, toks erotiškas, kad Nikolui tenka sunkus išmėginimas prancūziškai prašyti prezervatyvų vietinėje vaistinėje dešimt minučių po vienuoliktos vakaro; o man (gėda prisipažinti) net į galvą neatėjo jų įsidėti.

– *Edepol nunc nos tempus et malas peioris fieri,* – triumfuodamas sako Nikolas, mesdamas pakelį ant lovos, o savo drabužius ant grindų. – Laikas blogoms mergaitėms tapti dar blogesnėmis.

– Kas taip pasakė? – klausiu, prisitraukdama jo gražų nuogą kūną.

– Plautas.

– Man patinka Plautas, – sakau tvirtai.

Viskas prasidėjo tą rytą, kai jis vos ne vos prasilenkė su snieglentininkais. Nulipu pusryčių pavėlavusi, nes dvidešimt minučių vilkau demoniškąją Metenę jos žieminiu kombinezonu vesti į kaimo lopšelį, ir randu Nikolą dingusį.

Evė pakelia galvą nuo pusryčių dubenėlio ir išsišiepia saldžia Češyro katino šypsena iki ausų.

– Tėtis sakė, kad lauks tavęs prie pusinio karšto tabino per priešpiečius, – paskelbia ji.

Žiūriu į Sofi laukdama vertimo.

– Jis lauks tavęs per priešpiečius Le Pusene su karštu vynu, – atsidūsta Sofi. – Eve, iš tavęs jokios naudos. Tarsi tėtis būtų šitaip kalbėjęs.

Ir galiausiai, mažiau nustebčiau, jeigu Nikolas įvažiuotų į trasos kavinę vairuodamas baltą fordą ir reikalaudamas seksualinio patenkinimo.

– Čiuožti snieglente? – šūkteli Kitas, kai paskambinau jam mobiliuoju iš kavinės tualeto norėdama pasidalinti apokaliptine naujiena. – Nikolas?

– Snieglente, Nikolas, – patvirtinu. – Niekada nesitikėjau ištarti tuos du žodžius viename sakinyje.

– Tada protingai skamba ir naujiena, kad kažką pagrobė ateiviai, – ištaria Kitas. – Nuo šiol visai kitaip žiūrėsiu į įvykį Rosvelyje ir Teritorijoje 51. Beje, – sako jis reikš-

mingai, – šerdamas jūsų triušį pastebėjau, kad tavo atsakiklyje yra daug žinučių.

– Kitai, nereikia.

– Nesuprantu tavęs, – sako jis piktai. – Argi tau nesmalsu, po šitiek metų?

Treisis visada gebėjo gundyti, galvoju aš, o jo šėtoniška šypsenėlė užvaldo mano mintis. Suprantama, apie tai negali būti nė kalbos. Pirmiausia turiu galvoje valandas. Mergaitės turėtų prie savo lovų pasistatyti mano nuotraukas, kad susidūrusios su manimi koridoriuje vidurnaktį nepamanytų, jog pas mus kažkas įsilaužė.

Bet nuosavas restoranas...

Neįmanoma. Nėra prasmės net galvoti apie tai, todėl aš labai stropiai apie tai negalvoju.

Nesvarbu, kokias valandas Treisis man siūlo, niekaip negaliu sutikti; per daug pavojinga visais atžvilgiais. Myliu Nikolą labiau, negu maniau esant įmanoma, bet neketinu rizikuoti viskuo stodama į ugnies liniją.

Paaiškėjo, kad Nikolas visai gabus snieglentininkas. Po dviejų dienų, per kurias jis įgijo visą rinkinį mėlynių, tuo sukeldamas žalią Evės pavydą, jis staiga suvokė snieglentės esmę ir trečią rytą su savo snieglente prisijungė trasoje prie mūsų, mirtingųjų slidinėtojų.

Jis net surado laiko nusipirkti naujai žalsvai striukei ir pilkoms kelnėms, pastebiu apstulbusi. Bet man patinka matyti jo ryškiai mėlyno kombinezono, kurį jis turi nuo mūsų pažinties pradžios, nugarą, tad prie naujovių bus nelengva priprasti.

Mane apstulbina ir jo baltos ausinės – *ausinės*! Kaip ir jas užsidėjęs vyras, kuris iki 1994-ųjų metų nesutiko atsisakyti vinilo plokštelių, o dabar klausosi, kaip dainuoja kažkokia mergaitė, kurios net vardo nesu girdėjusi.

– Tavimi dėta, nesiskųsčiau, – murma Liza priešpiečiams skausmingai gerdama karštą šokoladą. – Kai prasideda vidutinio amžiaus krizė, elektroninė užrašinė ar snieglentė yra palyginti nekalti dalykai. Ir pripažink, jam tai tinka.

Liza teisi; pasikeitimai tikrai Nikolui tinka. Stebint, kaip mano vyras praūžia pro šalį snieglente, ištiestomis rankomis palaikydamas pusiausvyrą, sulenkęs kelius, vėjo kedenamais plaukais – varge, jam reikia apsikirpti, – man trenkia mintis: *štai tikrasis Nikolas.* Kartais dirsteldavau į praeitį – paprastai gulėdama lovoje, – bet per tuziną kartu išgyventų metų dar niekada nemačiau jo taip aiškiai.

Savo santuokoje truputį nusivyliau vienu dalyku – man niekaip nepavyko palaužti geležinės Nikolo savitvardos. Pasirodo, kad skrupulingas angliškas Edvardo ir Deizės Lajenų auklėjimas buvo stropesnis, negu suvokiau.

Bet gal neužtektinai stropus.

Ne. Treisis Pitas gali pastatyti nors Tadž Mahalį Solsberio centre, neketinu atsakinėti į jo skambučius.

– Sofi, paskubėk! – šaukiu į laiptų viršų, perkeldama Metenę ant kito klubo. – Sakiau tau, kad šiandien turime reikalų, mes pavėluosime!

Sofi pasirodo laiptų aikštelėje.

– Mamyte, nerandu švarių kelnaičių! Visos tarsi dingo! Negaliu eiti į mokyklą be kelnaičių!

Oi!

– Mieloji, pasiimk iš švarių skalbinių pintinės. Rytoj viską sutvarkysime. Pirma diena mokykloje visada sukelia sumaištį, tu gi žinai.

Po kelių minučių Sofi pradunda pro mane laiptais ir įlenda ant galinės volvo sėdynės šalia Evės. Aš apeinu

aplinkui prisegti Metenės jos kėdutėje. Vos suimu penkis galus, kurie „turi lengvai susisegti, nors jūsų vaikas raitosi" (galiu prisiekti, kad sagtis tvirtesnė už laivyno plombas), kaip ji žiaukteli ir išvemia bulves ant savęs, ant sėdynės, ant manęs ir – negali būti...

– Eve! Ką, po galais, Don Žuanas veikia automobilyje?

– Mamyte! Šiandien pasirodymas ir sakiau tau dar rytą...

– Nešk jį atgal į narvelį sandėliuke. *Mikliai*! Sofi, padėk man įnešti į namus Metenę ir perrengti. O Viešpatie, telefonas...

Skambina mano ginekologo sekretorė, reikia nukelti vizitą, nes šiandien staiga atsirado nenumatytas Cezario pjūvis, suprask, kvietimas žaisti golfo ir valgyti ilgų priešpiečių prie devynioliktos duobutės. Ar galėčiau ateiti valanda anksčiau – *anksčiau*? ak, pasigailėkit! – kad spėčiau pasitikrinti. Sekretorė kalba labai atsiprašomu tonu, bet abi žinome, kad nieko nepakeisime. Juk ginekologas yra vyras.

Galėčiau atšaukti vizitą, bet ginekologas liks nepatenkintas ir privers mane laukti tris dienas, kai kitą kartą man užeis skausmingas cistito priepuolis (kuris, jei Nikolas dar liks tokios formos, gali prasidėti netrukus).

Todėl, užuot vizitą atšaukusi, strimgalviais skubu į mokyklą – „Mamyte, matei tos ponios prie šviesoforo veidą? Jis buvo toks juokingas, ar mes vėl ko nors vos nepartrenkėme?" – užvežu Metenę Lizai ir grįžtu namo, turėdama vos kelias minutes laiko.

Paprastai prieš eidama pas ginekologą aš papildomai apsitvarkau higienos prasme (tai tas pat, kaip išsivalyti dantis prieš balinimą arba išsiurbti palovį prieš ateinant valytojams), bet aišku, kad šį kartą turėsiu laiko tik pavir-

šutiniškai apsitvarkyti. Bėgu laiptais aukštyn, nusimetu kaftaną – gelbstintis drabužis, nesuprantu, kodėl jis nebemadingas, – sudrėkinu naktinius marškinius sėdėdama prie kriauklės ir greitai šluostausi savo apačią tikėdamasi, kad ji atrodys bent *prideramai*. Metu marškinius į skalbinių krepšį, greit užsivelku kaftaną, šoku į automobilį ir skubu pas gydytoją.

Šis karštligiškai skubotas chaosas tėra tik eilinis rytas, galvoju dvidešimt minučių sėdėdama už narvo arkliams gabenti ir griežda dantimis iš apmaudo.

Suvokiu, kad Nikolas, kaip daugelis vyrų, kurių žmonos *nedirba*, slapčia tiki, kad visą dieną gulinėju, valgau šokoladinius pyragaičius ir matuojuosi batus. Iš dalies jis teisus, nes tai aš ir *daryčiau*, nuvedusi mergaites į mokyklą, išvaliusi virtuvės grindis, sudėjusi skalbinius į skalbyklę, surankiojusi visas nešvarias kojines (kai pastarąjį kartą valiau po *Aga* virykle, po Don Žuano narveliu ir, fe, sausainių skardinėje sumedžiojau net keturias), įjungusi skalbyklę, atrinkusi Nikolo drabužius sausam valymui, pasupusi Metenę ant sūpuoklių kaimo pievelėje, įdėjusi į *Aga* troškinį, iššluosčiusi vandenį po varvančia skalbykle, paskambinusi santechnikui, išdžiausčiusi skalbinius, paguldžiusi Metenę miegoti, įnešusi skalbinius, kai pradėjo lyti, susitarusi dėl mersedeso remonto, užrašiusi kitokio suflė gaminimo idėją, vėl išnešusi skalbinius, kai liovėsi lyti, keturis kartus atsiliepusi telefonu prekiautojams, norintiems įsiūlyti man dvigubus langų stiklus, prilipdžiusi prie lentelės sniego senio vatą, parašiusi penkis sakinius su prieveiksmiais, kurie baigiasi galūne -ai, pamaitinusi mergaites, išmaudžiusi jas, perrengusi, paskaičiusi pasaką, paguldžiusi, keturiasdešimt minučių su jo motina aptarinėjusi jo tėvų auksinių vestuvių reikalus, po Evės lova

su žibintuvėliu apieškojusi monstrų, vėl paskaičiusi joms pasaką, išlyginusi Nikolo marškinius rytdienai, išvirusi mums pietus, suplovusi indus, susitvarkiusi ir atsigulusi į lovą. Išrikiuokite tuos batus, kuriuos reikėtų matuotis, ir rytoj tikrai turėsiu laiko.

Kitas sako, kad be reikalo taip baisiai stengiuosi, tegu Nikolas pamato tą paklaikusį taškymąsi po paviršiumi, o ne mielą, ramią gulbę ant vandens; bet aš negaliu, Nikolas laiko mane tokia gabia, tokia organizuota, tokia neparmušama. Neištverčiau jo nusivylimo.

Per vėžlio žingsniu važiuojantį arklių furgoną pavėluoju pas ginekologą dešimt minučių. Sekretorė greitai nuveda mane į tuščią apžiūros kambarį, o jos šypsenėlė sako: „Geriau tu, o ne aš", – aš nusimetu drabužius ir atsigulu ant kėdės, uždėjusi kojas ant balnakilpių, ir stengiuosi atrodyti deramai atgailaujanti. Neverta susipriešinti su didybės apsėstais maniakais, apsiginklavusiais šaltu skėtikliu.

Spoksau į lubas ir leidžiu mintims klajoti. Jei ketinčiau tapti Treisio šefe – žinoma, aš ja netapsiu, bet *jeigu*, juk šiuo metu mikrogastronomijoje vyksta nuostabūs dalykai, – ak, skamba siaubingai nuobodžiai ir moksliškai, – visai nesusiję su tuo, kai braškėms suteiki šokolado skonį, o bulvės primena žirnius, nors *iš tikrųjų* taip ir yra...

(Atsipalaiduok, *atsipalaiduok*, jis matė tai tūkstančius kartų.)

...ir jei kas nors imtųsi tokios gastronominės rizikos, tai nebent Treisis, stebiuosi, kodėl jis taip ilgai neatidarė savo restorano...

(Oi, *šaltos* rankos.)

...nors įsivaizduoju, kad sardininiai ledai Solsberyje gal ir ne...

Ginekologas nusijuokia man tarp šlaunų.

– Vaje, vaje, ponia Lajen, šį rytą mes labai pasistengėme, ar ne?

Žiūriu pro iškėstas kojas į jo viršugalvį.

– Ką pasakėte?

– Visada malonu, kai kas nors nužengia papildomą mylią. O dabar atsipalaiduokit, užtruks tik akimirką...

Važiuodama namo, trumpai apsvarstau jo pastabą, drėgnai pasimuisčiusi ant sėdynės – tiek daug lubrikanto, suprantu, jis būtinas, nebent kas nors susijaudina, kai pašalinis vyras zonduoja šaltu metalu; nesakau, kad tai *blogai*, bet man atrodo kiek panašu į sekso fantazijas, bet vos įeinu pro kiemo duris, suskamba telefonas, o kai nuraminu Elį, vis labiau irztantį savo agentą, lengvabūdiškai pažadėjusi tuziną naujų receptų ir užbaigtą trumpą apžvalgą (tuziną! iki vasario vidurio!), vizitas jau išgaravęs man iš galvos.

Bet viskas paaiškėja, kai grįžta mergaitės.

– Mama, – šaukia Sofi iš vonios, – kur mano naktiniai marškiniai?

– Kokie marškiniai? – šaukiu atgal, o mano galva užimta virykle (iš orkaitės traukiu kiek apdegusį troškinį ir nieko kita negalvoju).

– Tie, kurie gulėjo prie kriauklės, – sako Sofi pabrėžtinai kantriai. – Kišenėlėje buvo visi mano blizgučiai.

Stoviu nuoga, pasirengusi lįsti po dušu – ak, kokia gėda! – kai į vonią įpuola Evė, o jos akys pastirusios išblyškusiame, išsigandusiame veide.

– Atėjo Liza ir nepastebėjo trapaus pyrago, kurį tu buvai išnešusi atvėsti, ji atskubėjo pro virtuvę su šlepetėmis ir sako, kad turi *tuoj pat* nulipti žemyn pažiūrėti televizoriaus.

Šiurpas nueina per nugarą, kai stveriu rankšluostį. Intuicija sako, kad mano šeimai atsitiko kažkas baisaus.

Liza sėdi susilenkusi ant sofos priešais televizorių, alkūnėmis pasirėmusi į kelius. Ji pašoka ir bėga manęs apkabinti, bet paskutinę akimirką suvokia, kad nedera: *kol kas*, galvoju su siaubu, ir sustoja sutrikusi, timpčiodama savo seno bumbuluoto megztinio kraštą.

– Kas, Liza? Kas yra?

– Bomba, – sako Liza bejėgiškai. – Netgi penkios. Vėl Londone, jos visos turėjo sprogti vienu metu piko valandą...

– Kur? – klausiu kimiai, lyg kalbėčiau su pilna burna riešutų sviesto.

– Trafalgaro aikštėje, prie Marmurinės Arkos – ten siaubinga, o Dieve, Mela, tie vaizdai Viktorijos stotyje, Naitsbridže ir...

Ji patyli. Negaliu pakelti jos užuojautos kupino žvilgsnio.

– Holborne... o Dieve, Nikolas.

Kokie nenauji, kokie beviltiški yra sandoriai, kuriuos sudarome su Dievu. Meldžiu, apsaugok jį, ir aš kiekvieną sekmadienį eisiu į bažnyčią. Meldžiu, apsaugok jį, ir aš paaukosiu šimtą svarų labdarai. Meldžiu, apsaugok jį, ir aš niekada nebepyksiu, kai jis išmėto drabužius ant grindų, kai nepasikloja lovos, pasišvęsiu būti tobula žmona, tobula mama, padarysiu viską, tik, maldauju, maldauju, apsaugok jį.

Kitas atvažiuoja po dešimties minučių. Jis pasiima vaikus ir išsiveža pas save – „Kas nori nakvoti pas dėdę Kitą? Ne, Eve, neklaužada, *neleidžiu* vežtis to bjauraus triušio, nebent kartu vežtumeis jam morkų ir svogūnų", – ir aš sėdžiu prikaustyta prie televizoriaus, pabalusiais pirštais spausdama prie krūtinės rankšluostį, nepajėgdama atsiplėšti nuo siaubingų žinių laidos, o galvoje tuščia iš baimės.

Šį kartą teroristai pranoko patys save ir, regis, susprogdino elektrinę. Todėl didelė Londono dalis aptemusi ir ne-

veikia telefonai, nei laidiniai, nei mobilieji. Nėra galimybės susisiekti, sužinoti, todėl man norisi tik šokti į automobilį, važiuoti ten ir *pažiūrėti*, bet negaliu, keliai į Londono centrą uždaryti, pusė miesto aptverta, todėl sėdžiu čia įsitempusi kaip lankas, nedrįsdama nė sekundei liautis mintyse kartojusi mantrą – *apsaugok jį apsaugok jį apsaugok jį*, – kad nenutraukčiau plono siūlo, ant kurio laikosi mano vyro gyvybė.

Stebiu tiesioginę laidą siaubingai atsainiai. Dūmai iš griuvėsių, žudynės – ar čia ne Tel Avivas? Bagdadas ar Kabulas? Bet tik ne Londonas. Negi ir *vėl*?

Viskas atrodo nerealu. Po akimirkos ta moteris, apdengta murzinos spalvos antklode, vėl atsimerks, nuo paauglio berniuko bus nuvalytas pomidorų kečupas, žmonės, pridengti folijos antklodėmis, liausis virpėti ir atsikels išgerti kavos, juoksis ir skųsis valgyklos sumuštiniais, mankštins kojas ir lauks kito filmavimo. Tik tie sumaigyti gūbriai po mėlynomis antklodėmis nėra rūpestingai paruoštos dekoracijos, ant šaligatvio matosi ne raudoni dažai, o pamestas meškiukas – visada atsiranda meškiukas, ar ne? – priklauso tikram vaikui.

Nors žinau, kad telefonas neveikia, spaudžiu ir spaudžiu kartojimo mygtuką, kol Liza galiausiai atima iš manęs ragelį.

– Jis tau paskambins, – sako ji žvaliai, – kai tik vėl veiks linija. Jam nieko neatsitiks. Pažįsti Nikolą, jis gyvas ir sveikas. Prisimink, kaip jis čiuožė snieglente.

Na ir kas, noriu šaukti aš. Net didžiausias sveikuolis neapsaugotas nuo vinių, stiklų, plytgalių ir betono!

Apie vidurnaktį žinių stilius pasikeitė į rezultato modelį; reporteriai labiau susikaupė, kai atlėgo pradinis adrenalininis „Paskutinių naujienų!" skubumas, jie pasakoja naujausias žinias stovėdami prie apšviestų smilkstančių,

pajuodusių nuolaužų krūvų, o fone dirba gelbėtojai paniurusiais veidais. Studijose riejasi terorizmo „žinovai" ir politikai. O aš vis dar nežinau, ar mano vyras gyvas, ar ne, ar jis yra vienas iš tų dviejų šimtų – Dieve mano! *Dviejų šimtų!* – sprogimo paverstų mėsos ir kaulų gabalais; o gal jis bus įtrauktas į statistiką vėliau.

Ilgainiui išsiunčiu Lizą namo pasirūpinti jos pačios vyru. Vėl skambinu Nikolo tėvams ir pažadu jiems pranešti, vos tik ką nors sužinosiu.

– Viskas gerai, kol negauni blogos žinios, – narsiai sako Edvardas, bet girdžiu, kaip už jo tyliai rauda Deizė. Tada susiraitau ant sofos, vis dar apsisiautusi rankšluosčiu, sausomis akimis, plačiai atsimerkusi ir laukiu. Laukiu.

Nes juk mums visiems teko patirti, kad šitaip yra sužinoma apie tai, kad tavo vyras, tavo vaikas žuvo nuo teroristų bombos eidamas namo iš darbo; nėra jokio oro antpuolio, nieko negalima pasakyti aiškiai, ar tai juoda, ar balta, įvyko taip ar kitaip. Kartoji sau, kad tavo mylimas asmuo turi daugiau galimybių būti partrenktas autobuso, bet baimė kausto tave, kol nekantriai lauki telefono skambučio, po valandos tu dar lauki, o siaubas tirštėja paširdžiuose; *taip,* telefono linijos neveikia, *taip,* jis tikriausiai įstrigo kur nors automobilių spūstyje prie sankryžos, bet valandos eina, išaušta kita diena, *jis* dar nepaskambino, o ten dviem šimtams šeimų blogiausia *jau* atsitiko, nors jie dar nežino. Baimė sieloje auga kaip atomo grybas, tau lieka laikytis įsikibus už plonyčio vilties siūlelio, tarsi nuo jo priklausytų tavo sveikas protas, nes iš tiesų taip ir yra.

Kitą rytą prieš septynias galiausiai suskamba mano telefonas.

– Mela, čia aš, – sako Nikolas.

Ačiū ačiū ačiū ačiū...

– Mela, girdi mane? Po galais, tas ryšys...

– Girdžiu, – šnibždu apsvaigusi.

– Tikriausiai matei žinias. Aš sveikas, tik sukrėstas, kaip supranti, bet mums pasisekė, kontora neteko tik kelių langų, didžiausius nuostolius patyrė kita Holborno pusė. – Jo tonas lėkštas, bejausmis. *Suprantama, dėl sukrėtimo.* – Viskas ne taip baisu, kaip atrodo per televiziją, bet, o Dieve, užtektinai baisu.

Žodžiai liejasi iš manęs, prieš tai buvę užspausti dvylika košmariškų valandų.

– Ar tikrai tu sveikas? Kur buvai, kai tai įvyko? Ką darei? Kur tu buvai, aš mėginau skambinti...

– Aš sveikas, – kartoja jis. – Klausyk, labai apgailestauju, kad tau teko nerimauti, bet... palauk.

Girdžiu keistą garsą, tarsi tekėtų vanduo, tada kažkas tarkštelėjo, kai Nikolas vėl paėmė ragelį. Jo balsas duslus, lyg jis kalbėtų iš spintos.

– Mela, naktis buvo siaubinga, – sako jis nuvargusiu balsu. – Suprantu, tu ėjai iš proto, bet nieko negalėjau padaryti. Stengsiuosi kuo greičiau parvažiuoti namo, bet įsivaizduoji, ką reiškia mėginti kur nors pajudėti. Net nežinau, ar jau važinėja traukiniai.

– Vaterlo stotis vėl atidaryta, pranešė per žinias. Kur dabar esi?

– A, taip. Kontoroje, žinoma. Praleidau čia naktį. Mela, dabar baigsiu kalbėti, gerai? Būsiu namie, kai tik galėsiu. Kaip mergaitės?

Tokio sukrėsto jo balso man neteko girdėti. Akivaizdu, kad jis nesako man nė pusės, ir man paširdžius tarsi kumščiu sugniaužia. Dievas žino, ką jam teko patirti, kokių baisybių matyti. *Nedaug trūko, kad būčiau jo netekusi.*

– Mergaitėms viskas gerai, – sakau. – Jos pas Kitą.

– Žinoma.

– Nikolai, liaukis. Jis buvo baisiai dėl tavęs susirūpinęs... kaip mes visi.

– Atleisk. Taip.

– Aš tave myliu, – sakau staiga užvaldyta jausmų. – *Labai* tave myliu, Nikolai.

Jis dvejoja, o aš šypsausi pro ašaras. Jam nejauku sakyti tai girdint visai kontorai, net dabar. Kaip būdinga Nikolui.

– Aš irgi, – sumurma jis pagaliau.

Tik tada, kai jis išjungė telefoną, suvokiau, kad nepaklausiau, ar jis skambino tėvams. Mėginu skambinti jam į kontorą, bet girdžiu tik išjungto telefono garsą – aišku, kad linijoje tebėra spragos, Nikolui pasisekė, kad prisiskambino. Pati paskambinu Lajenams, pranešu naujieną ir iš lėto slenku į virtuvę, staiga apsvaigusi.

Atrodė, kad pastarąsias dvylika valandų buvau sulaikiusi kvėpavimą. Mane pykina, jaučiuosi pakili, pavargusi, sutrikusi, pikta, kvaila, visokia tuo pat metu. Nebenorėčiau dar kartą sulaukti tokios nakties. Kaip baisu, kad toks atgrasus įvykis primena tau, kiek daug gali prarasti.

Staiga pasijuntu menka ir susigėdusi. Vakar didžiąją laiko dalį mintyse siutau ant Nikolo tik už tai, kad jis išvažiavo į darbą, o aš likau vergauti prie karštos lyginimo lentos ir rankioti triušio spirų iš vaisių dubens. Bet jo darbas vos nekainavo jam gyvybės. Prie viryklės pajuntu palengvėjimą, džiaugsmą ir malonumą, kitaip negaliu.

Štai kodėl, kai Treisis Pitas stumteli viršutinę virtuvės durų dalį ir pirmą kartą pamato mane nuo tada, kai netekau mūsų kūdikio, aš stoviu ten visiškai nuoga, o mano gaktos plaukai šviečia nuo blizgučių.

7

Nikolas

Stodamasis padariau didžiausią klaidą. Ne tik matosi mano kieta kaip metalinis strypas erekcija, jei kam rūpėtų ten dirstelėti, bet ir atsiduriu tokioje padėtyje, iš kurios žiūriu tiesiai žemyn pro šilkinę aviečių spalvos Saros palaidinukę – Viešpatie aukščiausias, *nėra liemenuko*, – ir šitaip dar pagilinu problemą, kurią stodamasis norėjau sumažinti.

Imu nuo pasitarimų stalo rudo popieriaus aplanką ir slepiuosi už jo – tikrąja ir perkeltine prasme.

– Taigi. Aha. Ponia Stokbridž. Gavome žinią iš jūsų vyro, – žvaliai sakau savo klientei. – Regis, jis pateikė protingą siūlymą, kaip išspręsti mūsų rūpestį dėl pačių skyrybų, o jūsų finansinių reikalavimų reikėtų atsisakyti. Jis atnaujino įsipareigojimą paskirti jūsų sūnų jo mirties tarnyboje draudimo išmokos gavėju, o jus jis skiria...

Saros antakis sujuda. Pastebėjau, kad jos antakiai tampa ypač judrūs, kai kalbėdamas vartoju tokius žodžius, kaip *iš anksčiau* ir *kaip gali būti*. Ji visiškai nepanaši į advokatą.

– ...jus jis skiria, – kalbu skubėdamas, – visų išmokų už gyvybės draudimą gavėja. Jo advokatas pranešė mums, kad po jo mirties ši suma bus apie du šimtai tūkstančių svarų. Tokia padėtis liks, kol bus išspręstas skyrybų klausimas arba kol atsisakysite... savo platesnio pareiškimo...

– Kad jis liktų laisvas ir galėtų vesti tą paleistuvę? – įsiterpia ponia Stokbridž.

Sutrikęs stebiu savo klientę, nes jos staigus įsikišimas pertraukė mano juridinės kalbos grožybes. Santūri, pasipudravusi ir labai tvarkingai vilkinti ponia Stokbridž daro sudvisusios, žuvimi pasmirdusios moters iš Londono biržos įspūdį. Ponia Stokbridž *ne tokia* moteris, kurią norėčiau pabučiuoti. Neįsivaizduoju, kad ji galėtų įkišti savo liežuvį man tarp lūpų, jei ji pabėgtų, jei pasiliktų, jei ji ištirptų manyje, burna prie burnos, abu aistringi...

Jėzau. Prakeiktoji daina, kurią Sara man atsiuntė. Negaliu išmesti jos iš galvos.

Kitoje stalo pusėje Sara sukruta ant kėdės, jos nesuvaržyti speneliai išsikiša į priekį per šilką. Dedu galvą, kad nė vienas vyras negali likti abejingas.

– Ponia Stokbridž, suprantu, kad ši padėtis jums nemaloni...

– *Nemaloni!*

Ašaros ir pakelti balsai: mano galva, tai Dantės dešimtasis pragaro ratas. Kai kas nors tavo akivaizdoje verkia, *visko* gali nutikti. Natūralu, kad pasijuntu nejaukiai. Aš negaliu prisiminti įnirtingų savo tėvų kovų, nes, kaip Melinša tvirtina, buvau tik pusės metų amžiaus; tai normalus, natūralus angliškas atvirumas. Tikriausiai.

Einu šonu aplink stalą galvodamas, kaip geriausiai raminti nuo jausmų sprogstančią klientę. Gal pasiūlyti arbatos...

Trumpai papurčiusi galvą, Sara nutraukia mano triūsą prie arbatos padėklo.

– Ponia Stokbridž, suprantu, atrodo neteisinga, – sako ji tyliai, – kad po trisdešimt ketverių santuokos metų jis palieka jus dėl merginos, kuri dar nebuvo gimusi, kai jūs pradėjote bendrą verslą. O dabar turite jį parduoti, taip pat ir savo mielus namus, išsikelti į mažytį butą, o jis gali lyg

niekur nieko pradėti naują gyvenimą ir nesidairyti atgal. Puikiai suprantu, kad tai atrodo neteisinga.

Ačiū Dievui. Kartais moters prisilietimas yra svarbiau už viską. Negalima tikėtis, kad vyras sugebėtų tramdyti ašarų krioklius ir raminti jausmų protrūkius. Vyro ne tokia prigimtis.

– Ji buvo mūsų vaikaitės auklė, – sako ponia Stokbridž dusliu balsu. – Maniau, kad jis kas vakarą eina į mūsų Sandros namus lankyti kūdikio.

– Reikalo atitaisyti negalime, – užjausdama kalba Sara, – bet galime pasistengti, kad jums išeitų kuo geriausiai. Jis gaus skyrybas, to neišvengsime, bet priversime jį brangiai už jas sumokėti. O kartais, – priduria ji sumaniai, – kai pasakai žmogui, kad jis *negali* gauti to daikto – ar to asmens, – jis dar labiau jo įsigeidžia.

Ponia Stokbridž ir aš akimirką apmąstome pasakytus žodžius. Be abejonės, mūsų klientė galvoja, kad jos patraukli šviesiaplaukė advokatė ant tvirtų jaunų pečių nešioja protingą galvą. Iš tikrųjų, Saros prielaida teisinga; esu padėjęs išskirti daug antrųjų santuokų, kurias gerokai paskubino ginčytinos, užsitęsusios pirmosios skyrybos. Tai, kas galėjo būti tik trumpas romanas, dažnai jėga paverčiama kažkuo daug rimtesniu, negu jo sukeltas chaosas yra vertas.

Vis dėlto, galvoju nuvargęs ir jau mažiau stebėdamasis, juk aš taip pat mielai nusivesčiau gražiąją šviesiaplaukę ponios Stokbridž advokatę į lovą. Ir kokia *laimė*, kad kontora artimiausiu metu neturės bylų, kurios būtų sprendžiamos ne Londone.

– Ponia Stokbridž, – sakau vėl imdamas reikalus į rankas, – pasiūlymas doras – žinoma, finansine prasme – ir aš patarčiau jį priimti, kad ir nenoromis. Tik todėl, kad jūs neturėjote finansinio saugumo, mes galėjome pasipriešinti jo prašymui galutinai nutraukti santuoką.

– Neparodykite jam, kaip jums skaudu, Džoana, – ragina ją Sara. – Išeikite pakelta galva. Ir nepamirškite, čia dar ne pabaiga. Kai baigsime, jis turės išvaryti savo naująją žmoną dirbti, kad galėtų sumokėti už *jūsų* išlaikymą.

Ne visai jaukiai jaučiuosi dėl Saros karštai priešiško požiūrio, bet, pasirodo, moterys geriau viena kitą pažįsta: ponia Stokbridž reaguoja į jos žodžius. Tarp mūsų kalbant, įtikiname klientę priimti tokį mūsų pasiūlymą, už kurį ji mums dosniai sumoka, ir, pasirašiusi pluoštą dokumentų, galiausiai išeina. Man jos labai gaila. Kaip nepasisekė, kad ji užklupo vyrą ir auklę nusikaltimo vietoje ant dukters sofos; jei nebūtų užklupusi, dedu galvą, jaunoji panelė niekada nebūtų privertusi savo pagyvenusio meilužio atsisakyti sotaus valgio tris kartus per dieną, tvarkingai išlygintų marškinių ir iškeisti visa tai į jos nepaneigiamus, bet trumpalaikius lovos burtus. Nėra abejonės, romanas gan greitai būtų savaime užsibaigęs. Bet dabar žala jau padaryta. Užuot patogiai išėjęs į pensiją greičiau negu po trejų metų, jis ir vėl vidurnaktį užmins ant *Lego* detalės.

Mano sekretorė Ema pabeldžia ir įkiša galvą pro duris.

– Pone Lajenai, turiu Vilsono bylos E formą, ji notaro patvirtinta. Ar norėjote, kad iš ryto išsiųsčiau ją Kovanui Finčui?

– Iki Vilsono bylos svarstymo liko labai nedaug laiko. – Dirsteliu į laikrodį. – Dabar beveik šešios. Užvešiu Kovanui pakeliui į stotį, šitaip pelnysime kelias papildomas dienas. Ar galėtum prieš išeidama paskambinti jiems ir įspėti, kad lauktų?

Ema linkteli ir dingsta. Kai surinkęs Stokbridž popierius išeinu paskui ją iš pasitarimų kambario, Sara priderina prie manęs žingsnį. Aš nieko nesakau, nes negaliu sugalvoti, ką nereikšmingo pasakyti.

Dainos, kurias ji atsiuntė man per Naujuosius metus, pakeitė viską. Jos reiškė, kad Mančesteris nebuvo proto aptemimas išgėrus per daug alkoholio ar pagunda, kilusi dėl artumo. Tai reiškė, kad aš nesupratau jos kvietimo *užeiti ir išgerti taurelės nakčiai* potekstės. Sara žinojo tiksliai, ką ji daro, kai dainos žodžiais kvietė vedusį vyrą įsivaizduoti, kas būtų įvykę, jei mes būtume pasibučiavę.

Aš to nenoriu. Aš myliu savo žmoną. *Aš myliu savo žmoną. Aš to noriu.* Noriu miegoti su ta moterimi labiau, negu kvėpuoti. Bet vis tiek to nedarysiu. Esu išauklėtas žmogus, ne koks šiurkštus galvijas.

Pakeičiu Stokbridž bylą visa krūva dokumentų, skirtų Kovanui Finčui, apsivelku paltą ir siekiu portfelio.

– Štai, ir aš galiu dalį paimti, – sako Sara ir ištiesia rankas kaip padėklą.

Sudvejoju, bet nešulys tikrai sunkus. Jei atsisakyčiau, pasirodyčiau pabrėžtinai nemandagus. Trumpai linktelėjęs, sukraunu Vilsono raštiškus parodymus jai ant rankų. Mane nudvelkia *Allure* kvapas ir dar kažkas, ko negaliu aiškiai nustatyti – tik Sarai būdingas saldumas.

Išeiname iš kontoros ir kartu einame Holborno link. Einant per siaurą šoninę gatvelę netoli metro stoties, įstringa grotelėse Saros kulniukas. Ji stabteli jo išlaisvinti, koja išsimauna iš batelio, ji juokiasi mėgindama neprarasti pusiausvyros, nepriminti kojine šlapio šaligatvio ir nepaberti dokumentų. Suprantama, aš stabteliu šalia jos. Du dideli įstaigų pastatai abiejose gatvės pusėse apsaugo mus nuo visa galia pūstelėjusio sprogimo gūsio, kuris nuskrieja Didžiąja Holborno gatve ir po akimirkos išsisklaido.

Jei ne Saros batelis, dabar būtume nuėję dar dešimt pėdų pagrindine gatve. Tiksliai ten, kur žemyn sminga tūkstančiai mirtį nešančių stiklo šukių. Vienos tokios užtektų mums užmušti.

Keista, kaip greitai suveikia gyvybės instinktas. Puolu ant Saros ir įstumiu į parduotuvės tarpdurį, o ausyse zvimbia nuo sprogimo. Sprogimas susiurbė visą orą ir ištraukė deguonį mums iš plaučių. Susilenkę slenkame palei sieną, galvas apsidengę paltais, kad apsisaugotume nuo dusinančių plytų dulkių, debesimis tvyrančių aplink mus, dideliais gurkšniais gaudome sausą orą, o iš akių srūva ašaros.

Paskui mūsų ausys atsikemša ir mes krūptelim nuo staiga prasidėjusios tūkstančio automobilių signalizacijos ir apsaugos signalų staugimo. Po kelių minučių orą pripildo gaisrininkų ir greitosios pagalbos mašinų sirenos. Atrodo, kad dejuoja pats sužeistas miestas. Man užtenka akimirkos suvokti, kad duslusis garsas yra bendra visų įstrigusiųjų ir mirštančiųjų dejonė.

Mudu su Sara žiūrime vienas į kitą. Veidai, plaukai ir drabužiai storai padengti pilkomis dulkėmis. Sidabrinėse Saros akyse nematau nė lašelio baimės, tik smalsumą, palengvėjimą – ir adrenalino sukelto jaudulio kibirkštėlę.

– Ar manai, kad baigėsi? – ramiai klausia ji.

Jos mokėjimas tvardytis tokios krizės akivaizdoje mane gąsdina. Galiu įsivaizduoti Melos paniką, atsidūrus tokioje situacijoje, nors, žinoma, ji bijotų daugiau dėl vaikų negu dėl savęs. Bet Sara valdo jausmus kaip vyras; man tai ir nauja, ir pavojingai patrauklu.

Abu pašokame, kai ant žemės tarkšteli nauja duženų ir nuolaužų krūva.

– Tikriausiai baigėsi, nebent jie užslėpė kitą bombą ir ji sprogs, kai atvažiuos gelbėtojai, – sakau svarstydamas, kada mes visi tapome tokie teroristų žinovai. – Šita bomba galėjo būti viena iš kelių susprogdintų mieste, kaip aną kartą...

Dar vienas sudužusio stiklo crescendo, šį kartą už pėdos nuo mūsų.

– Geriau nelikime čia, – paraginu aš. – Dievas žino, kiek sprogimas išjudino pastatus.

Sara stojasi braukdama nuo drabužių plytų dulkes.

– Mano butas Teobaldo gatvėje, – sako ji, – už dešimties minučių kelio.

Susidūrimas su mirtimi paveikia sveikai. Žmogus priverstas prisiminti, kad yra mirtingas, o gyvenimas – trumpas ir trapus.

Carpe diem. Naudokis šia diena.

Greitas žvilgsnis į gatvę patvirtina, kad mūsų kontoros pastatas išliko beveik nepatyręs žalos, tik išdužo keli langai. Pirmas mano instinktas varo mane bėgti į sprogimo vietą, kur aš tikrai daugiau kliudyčiau, negu padėčiau; bet vienišas policijos automobilis jau užtvėręs gatvę. Ir nėra kam išgelbėti manęs nuo manęs paties.

Mobiliajame telefone signalo nėra – įprastas dalykas šiomis dienomis išjungti tinklą per teroristų išpuolius, norint išvengti nuotolinio valdymo sprogimų, – bet aš vis tiek jį išjungiu.

Laikydamiesi už rankų mudu su Sara bėgame Didžiosios Holborno gatvės link instinktyviai – gal net absurdiškai, – susilenkę, saugodamiesi naujo išpuolio. Atrodo, kad mūsų sostinė virto nusiaubtomis Bagdado gatvėmis. Apversti automobiliai, dulkėmis apnešti pastatai, nugriuvę gatvės lempų stulpai; o virš viso to tvyro tirštas, sunkus dulkių ir dūmų debesis. Stebiuosi gelbėjimo tarnybų sparta, jie jau užtvėrė visą įvykio vietą; bet, kita vertus, jie jau yra žiauriai pasimokę.

Mes pereiname į kitą Holborno gatvės pusę, stiklo duženos traška mums po kojomis, einame toliau Heton Gardeno gatve, beveik nekreipdami dėmesio į išdarinėtas šio

deimantinio rajono parduotuvių vitrinas. Beveik negirdime keistos tylos nenukentėjusiose šoninėse gatvelėse, nepastebime, kad nebėra transporto ir pėsčiųjų. Aš per daug užimtas, bėgdamas atseginėju jos palaidinukės sagutes, o jos rankos per daug karštligiškai tampo mano diržo sagtį mums aplenkiant automobilius, panikoje pamestus gatvės viduryje.

Įgriūname pro laukujas jos namo duris, ir aš stumteliu ją ant nešvarių namo laiptų. Užvertęs jos sijoną iki liemens ir nusmaukęs kelnaites, įspraudžiu kelį jai tarp kojų ir stumiu žemyn savo kelnes. Ir štai aš joje, mano kraujas tvinkčioja, riaumoja, *griaudėja*, kai užbaigiu.

Po akimirkos pasitraukiu iš jos ir, laikydamasis už suktinių laiptų kolonos, stojuosi priduseęs ir slepiu savo išglebusį pimpį atgal į kelnes.

– Na, gal buvo gerai *tau*, – sausai sako Sara, – bet aš nieko nejaučiau.

Ji stodamasi išsitiesia, gražiai nubraukia žemyn sijoną ir paima kelnaites. Liūdnai glostausi smakrą, šiek tiek pasibjaurėjęs – ir susijaudinęs – dėl savo elgesio šiurkštumo.

– Atleisk. Negalėjau susilaikyti.

– Nemalk niekų, galėjai.

– Nemalsiu niekų, – sutinku aš. – Bet nesijaudink. Atsilyginsiu.

– Nesitikėk, kad išsisuksi, – sako ji linksmai.

– Čia?

– Taip...

– Čia?

– Jėzau, *taip*...

– Šitaip? – Ji klūpo tarp mano šlaunų, krūtys su braškių spalvos speneliais blizga nuo prakaito. – Nikai, turi man pasakyti, ko tu nori. Kaip kitaip aš žinosiu?

Jokia moteris dar nėra manęs šito prašiusi.

– Man patiko, ką darei... su mano... savo nagais, – galiausiai išmekenu.

– Šitaip? – murkia ji.

– *Taip*, – aikteliu aš.

Sekso metu Sara kalba. Tai ne plepėjimas be ryšio, ne nacių komandos ir ne pornofilmų šlykštynės; ji *kalba* su manim.

Ar tau taip patinka? O gal taip? Greičiau? Lėčiau? Dabar geriau? Ar tai tave įkaitina? Man patinka, kai taip darai. Ar gali lūpomis paliesti tą vietą, kur buvo tavo pirštai? Nuostabu, tiesiog *nuostabu*. Ar norėtum pamėginti šitaip? O gal taip? Pažiūrėkim, ar galime? Regis, galime. Dieve, kaip mane užveda. Jei tik galėtum. Gal pamėgintume. Ak, puiku, *puiku*.

Niekas jos nevaržo. Ji kikena, kai nuo mūsų prisispaudusių slidžių nuo prakaito kūnų pasigirsta panašus į pirstelėjimą garsas. Ji juokiasi, kai įstringame gimnastikai būdingoje pozoje ir turime pamažu išsipainioti po vieną sąnarį, kaip žaidžiant tvisterį. Prezervatyvas ištraukiamas iš naktinio stalelio stalčiaus – „Laimė, kad mano ciklas prasideda po dviejų dienų, kitaip tas pasidulkinimas ant laiptų būtų baisi *katastrofa*", – lengvai ir dalykiškai: „Citrinos ir žaliosios citrinos kvapo ar paprastą?"

Po visko ji pasiverčia į savo pusę ir užsidega cigaretę. Spoksau į ją, apstulbintas labiau nei tada, kai graibydamas po jos lova popierinių servetėlių dėžutės radau didžiulę (juodą) dirbtinę varpą.

– Nežinojau, kad rūkai!

– Nerūkau. Tik po sekso. – Ji atidaro pakelį. – Ak, liko tik viena. Gėda laikyti visą pakelį dėl vienos cigaretės.

– Tikrai?

Ji vėl paliečia mano penį.

– Taip, Nikai. Tikrai.

Tik tada, kai dienos šviesa pradeda sklisti pro suodiną Saros miegamojo langą, aš išdrįstu pagalvoti apie Melą.

Savo žmoną. Moterį, kurią ką tik išdaviau du nedovanotinus kartus; tiksliau *keturis* kartus. Bet skaičiumi tikrai nėra ko didžiuotis.

Mane užlieja dreskiančios gėdos banga. Visagalis Dieve, *ką aš padariau?*

Atsargiai išlipu iš lovos, kad nepabudinčiau Saros, pagraibau švarko kišenėje ir įjungiu mobilųjį telefoną. Balso pašte išklausau keturiolika žinučių – visos, išskyrus vieną, nuo mano žmonos – ir mane ima vis labiau pykinti, kai suvokiu, kaip augo Melos panika. Jėzau, nereikėjo išjungti telefono. Ką ji turėjo išgyventi praėjusią naktį?

Dar kartą dirstelėjęs į lovą, tyliai išeinu į svetainę – keista, kaip mergina sugeba vienu metu būti ir minimalistė, ir netvarkinga, – ir skambinu namo.

Ji pakelia ragelį po pirmo skambučio.

– Mela? Čia aš.

Tyla. Svarstau, ar nenusėdo baterija, ir pasitikrinu ekrane.

– Mela, ar girdi? Po galais, tas ryšys...

– Girdžiu, – šnibžda ji mieguistu balsu.

– Tikriausiai matei žinias, – sakau stengdamasis kalbėti normaliai. *Kas yra normalu, kai tu ką tik sulaužei visas duotas priesaikas?* – Aš sveikas, tik sukrėstas, kaip supranti, bet mums pasisekė, kontora neteko tik kelių langų, didžiausius nuostolius patyrė kita Holborno gatvės pusė. Viskas ne taip baisu, kaip atrodo per televiziją, bet, Dieve, užtektinai baisu.

– Bet ar *tikrai* tu sveikas? Kur buvai, kai tai įvyko? Ką darei? Kur tu buvai, aš mėginau skambinti...

Mane stukteli kaltės sukelto nekantrumo banga. Ar būtina iš to daryti tokią *dramą?*

Tada pajuntu bauginančią sąžinės graužatį: ji iš nerimo nemiegojo visą naktį, *tuo metu, kai aš...*

– Aš sveikas. Klausyk, apgailestauju, kad tau teko nerimauti, bet... palauk.

Sara išlipo iš lovos ir klupiniuodama nuėjo į vonią. Ne itin noriu, kad ji žinotų, jog skambinu žmonai – kam berti druską ant žaizdos, – bet, svarbiausia, nenoriu, kad Mela išgirstų kitos moters apsiplovimo garsus. Išeinu į mažytį koridorių ir uždarau duris. – Mela, naktis buvo tikras pragaras, – murmu aš pridengęs telefoną. – Žinau, tu tikriausiai labai išsigandai, bet nuo manęs niekas nepriklausė. Pasistengsiu grįžti namo kuo greičiau, bet gali įsivaizduoti, ką reiškia dabar mėginti kur nors pajudėti. Net nežinau, ar traukiniai vėl važiuoja.

– Vaterlo stotis vėl atidaryta, pranešė per žinias. Kur dabar esi?

Tvyksteli panika ir aš prisiverčiu ją nuslopinti. *Tas klausimas nieko nereiškia. Klausimas visiškai normalus.*

– Ak, taip. Suprantama, esu kontoroje. Čia ir nakvojau. – Siaubo apimtas pagalvoju, kaip greitai, kaip lengvai ateina melas. – Mela, dabar baigsiu kalbėti, gerai? Būsiu namie, kai tik galėsiu. Kaip mergaitės?

– Mergaitėms viskas gerai, jos pas Kitą...

Prakeikimas.

– Suprantu.

– Nikolai, liaukis. Jis labai dėl tavęs nerimavo – kaip ir mes visi.

– Atleisk. Taip.

– Aš tave myliu, – sako ji, ir jaučiu, kad ji verkia. – *Labai* myliu tave, Nikolai.

Dar niekada gyvenime nesijaučiau toks paniekos vertas niekšas. Kaip galiu miegoti su kita moterim ir kartu mylėti savo žmoną? Kaip galiu sakyti žmonai, kad ją myliu, kai ant mano odos tebėra lipnūs kitos moters syvai?

Greitai atsigręžiu, kai Sara praveria koridoriaus duris; ji nuostabiai, didingai nuoga.

– Aš taip pat, – sakau greitai į ragelį ir išjungiu telefoną.

Sara neklausia, su kuo kalbėjausi, aš taip pat nesisiūlau aiškinti. Jaučiu, kaip mano penis vėl sukruta, kai seku paskui ją į miegamąjį, ir ieškau žodžių, kaip jai pasakyti, kad ketinu be skrupulų ją palikti. Nepaneigsiu, gyvenime nepatyriau tokios mano kūną tenkinančios nakties; bet nėra jokių abejonių, kad ji nebegali kartotis. Žinau geriau už daugelį, kur tas kelias nuves, jei toliau juo eisime. Į skausmą ir sielvartą visiems, kurie su tuo bus susiję. Geriau užbaigti dabar. Ji moteris; ji linkusi įsijausti. Atsiras jausmai man. Turiu atsisakyti jos švelniai, kol jai dar neskaudės.

Imu kelnes nuo svetainės grindų ir nerangiai lendu į jas, o Sara grįžta iš miegamojo, juosdamasi raudono, kava aptaškyto kimono diržą.

– Klausyk, Nikai, – sako ji timpčiodama ausies spenelį, – naktis buvo puiki, nuostabi, bet tai buvo vienas kartas, ar ne? Noriu pasakyti, tu šaunus, bet, kalbant atvirai, aš nenorėčiau pradėti tarnybinio romano.

Stoviu vieną koją įkišęs į klešnę. Kuo nepatiko naktis? Ar seksas nebuvo puikus? *Aš* maniau, kad puikus. Netgi neįtikėtinas. Tai kodėl...

– Ne dėl tavęs, – sako ji prisėsdama ant baltos sofos ranktūrio. – Man buvo labai gera, tikrai. Bet pripažink, tas bombos sprogimas atmetė įprastas taisykles, ar ne? Mes labai gerai tuo pasinaudojome, nieko nesakau. Bet mums reikės kartu dirbti ir aš nenoriu, kad ši naktis tam kliudytų, todėl pamaniau, kad bus geriau, jeigu aš, na, supranti, dabar pat viską nutrauksiu.

Turėčiau jausti palengvėjimą. Ji mane paleido.

– Tau šitaip tinka? – klausiu.

– Taip. Tikrai. Dėl manęs nesijaudink.

Balse nesigirdi apgailestavimo.

– Gerai. Gerai. Tai... gerai.

– Mūsų maža paslaptis, – sako ji.

– Žinoma.

– Taigi. – Ji stojasi. – Išsivirsiu kavos ir tikriausiai vėl atsigulsiu. Šiandien turbūt nedirbsime. Norėtum kavos?

– Ne, aš... geriau grįšiu į... turiu... reikia važiuoti į stotį. Bet ačiū.

– Gerai. Išeidamas atidžiai užtrenk laukujas duris, kartais jos užsikerta, atrodo, kad užtrenkei, o iš tikrųjų lieka praviros. Šiais metais jau du kartus kvietėme policiją valkatoms išvaryti.

– Pasistengsiu. Gerai. – Prisiderinu prie jos dalykiško tono. – Liepsiu Emai išsiuntinėti visiems elektroninius laiškus ir pranešti, kada kontora vėl dirbs. Kuo greičiau, tuo geriau. Jei įmanoma, tai rytoj, net jeigu dieną ar dvi mums nesudės langų.

Ji siekia pultelio.

– Ačiū, Nikai. Per tą laiką galėsiu namie padirbėti su Jeitso byla, visus anos savaitės dokumentus turiu čia. Beje, – priduria ji, akis įsmeigusi į ekraną, kur korespondentas gyvai pasakoja apie valymo darbus Trafalgaro aikštėje, – man patinka tavo plaukai. Jaunina tave dešimčia metų. Sakiau tau, kad ilgesni atrodo gražiau.

– Ak, Nikolai! Atrodai *siaubingai*!

– Ačiū, – sakau kietai. – Dabar jaučiuosi daug geriau.

Mela apkabina mane, slepia veidą man ant peties, ir aš sustingstu iš siaubo. *Reikėjo pas Sarą išsimaudyti po dušu.* Nuplauti jos šilumą ir rustelėjusios saulėje odos medaus kvapą; vis dar jaučiu ant savęs jos sudžiūvusių syvų lipnumą – dar neteko miegoti su moterimi, kuri išsilieja, tokio erotiško jausmo neteko patirti. Mela tikrai supras, *tikrai...*

Pravirkusi iš palengvėjimo, žmona paleidžia mane, ir aš seku paskui ją į šiltą virtuvės tvankumą. Kiekvienas

įmanomas paviršius apstatytas keptuvėmis ir moliniais indais su šviežiai pagamintu maistu, dar šiltu iš *Aga* orkaitės: meduolis, polenta su pelėsiniu sūriu, ožkos sūrio apkepas su česnaku, abrikosais apteptas paštetas, persikai tešloj, duona su alyvuogėmis, ant grotelių kepta putpelė. Maisto užtektų visai epikūrininkų kariaunai. Įprasta Melos reakcija į emocinę krizę. Tikiuosi, kad maistą galima užšaldyti.

Ji nukelia nuo viryklės pieno prikaistuvį su kremu.

– Brangusis, turėjau galvoje ne tai, kad atrodai nesveikai, tik kad esi susilamdęs ir susivėlęs – nuo tavęs taip ir dvelkia bomba, siaubas, tikra Gajaus Fokso naktis, tik daug, *daug* baisesnė. Tos dulkės plaukuose – Dieve, plaukai jau vėl per ilgi, turėsiu susitarti su...

– Melinša, – nutraukiu ją, – aš ką tik likau gyvas po teroristų sprogdinimo. Beveik nemiegojau keturiasdešimt aštuonias valandas, – čia sakau tiesą, – ištisą dieną važiavau namo, o tu nerimauji dėl ištepto švarko ir plaukų ilgumo?

Ji atrodo priblokšta.

– Nikolai, aš taip siaubingai nerimavau dėl tavęs, negali įsivaizduoti – ir žinau, kaip tau buvo *siaubinga*...

– Man buvo geriau negu daugeliui, – sakau ramiai.

– Taip. Žinoma. Ak, Nikolai.

– Bet, – įterpiu greitai, kol ji vėl nepradėjo, – man *patinka* tokie mano plaukai. Jaunina dešimčia metų. Kur mergaitės?

– Metenė lovoje, ji nebesulaukė, bet Sofi ir Evė valgomajame, ruošia namų užduotis. Gal tau išvirti puodelį...

– Užteks ir viskio. Nesirūpink, aš pasiimsiu.

Suprantu, kad Mela įsižeidė, jos veidas suglumęs, bet išeidamas iš virtuvės tyčia nepažvelgiu jai į akis. Nemaniau, kad bus šitaip sunku.

Vos pamačiusi, Sofi puola prie manęs su melodramatišku įkarščiu; jos krikštatėvis galėtų didžiuotis. Bet Evė nepakelia akių nuo savo darbo, iš stropumo jos liežuvio

galiukas iškištas, o ji įnikusi į užduotį. Lygiai taip pat daro Mela, kai rašo naują savo virimo knygą.

– Sveika, Sofi, – sakau, šiaušdamas savo vyriausiajai dukteriai plaukus. Dirsteliu Evei per petį. – Ką darai, mieloji?

– Darbą, – sako Evė trumpai.

– Kokį darbą?

– Rašo apie Dievą ir motinas, – šaiposi Sofi. – Mes rašėme prieš *daugybę* metų.

– Prieš *daugybę* metų tu buvai tokia, kaip Evė, – sakau išmintingai.

– Kas mūsų namuose bosas? – klausia Evė žiūrėdama aukštyn.

– Jūsų mama suteikė man tą garbę, – sakau sausai.

– Mama, be abejonės, – sako Sofi. – Galima suprasti iš to, kaip ji apžiūrinėja kambarį. *Ji* viską pamato po lova.

Man nereikia priminti, kokia visa matanti yra Melos akis. Imu Evės namų užduočių sąsiuvinį ir peržiūriu jos bauginančius atsakymus, užrašytus ryškiai raudona spalva: Evė natūraliai apsimetė, kad mokyklos taisyklė namų užduotis rašyti nuobodžiu juodu pieštuku jai negalioja.

Pasirodo, kad Čarlzas Darvinas buvo nudistas (ne itin graži mintis), kuris parašė „Apie rūšių organą", ir toje knygoje, pasirodo, jis pareiškė, kad Dievo para ne dvidešimt keturios valandos, bet kas galėjo tai žinoti, jei tais laikais nebuvo laikrodžių?

Evės akys susiaurėja ir kviečia mane juoktis. Tai kova. Negaliu įsivaizduoti, kokie ultramadingi mokymo metodai verčia pradinės mokyklos mokytojus klausti ne pagal metus išsivysčiusių šešiamečių, iš ko Dievas sukūrė mamas, bet Evės atsakymas – „Pradėjo iš vyro kaulų, o po to tikriausiai naudojo virveles" – perša mintį, kad mano vidurinioji duktė turi platesnę vaizduotę negu jie.

Slopinu kvatojimą iš Evės atsakymo į naivų užklausimą: „Kas padarytų tavo mamą tobulą?" „Dažai. Jos plaukams. Nudažyčiau juos, gal mėlynai." Staiga stingdanti mintis perkerta juoką ir nutildo mane taip griežtai, kad Evė liaujasi šypsotis ir nustebusi dirsteli į mane. *Štai akimirkos, kurių pasigestum, jei netektum Melos.*

Skyrybos paverčia vaikus į pasidalinamus gyvus daiktus. Gyvenimas su vienu iš tėvų, kas antras savaitgalis ir trečiadienių vakarai su kitu. Kūčios su tėčiu šiais metais, Kalėdos kitais. Galime mėginti pagražinti tokį neteisingumą ir pavadinti jį bendra globa, bet liūdna tiesa yra ta, kad vaikas turi tik vienus namus; kitur jis yra svečiuose.

Negaliu patikėti, kad buvau toks prakeiktas kvailys. Dieve mano, jeigu Mela *kada nors* sužinos.

Paguldau Evę į lovą ir pakeičiu keturis „Kempiniuko Plačiakelnio" raundus – iškreipta idėja, ypač Teksaso vandens voverė; kur dingo Pūkuotukas? – uždraustu *Smarties* maišeliu. Melą ištiktų priepuolis, jei ji sužinotų, bet šįvakar man stinga jausmų ir balso vaidinti sunkiems pono Krabo, Kalmaro ir kitų vaidmenims.

Sofi patogiai įsitaiso ant įdubusios virtuvės sofos su „Liūtu, ragana ir drabužių spinta" rankose. Apsimetęs, kad negirdėjau Melos prašymo pasilikti ir paplepėti, kol ji baigs virti pietus, aš išsliūkinu į savo kabinetą.

Susmukęs krėsle, niūriai spoksau į viskio taurę. Viskas atrodo taip įprasta. Išskyrus tai, kad pirmą kartą nuo mūsų pažinties aš negaliu pasakyti Melai, kas slegia man smegenis. Mūsų santykiai visada buvo tokie atviri; mes abu taip gerai pažįstame vienas kitą. Kaip aš *galėjau* juos sugadinti?

Tas kartas bus vienintelis. Bombos ir nenumatytos aplinkybės, taip sako draudikai. Žinoma, *galėjau* to išvengti, bet – įvykiai, mielas vaike. Įvykiai. Kaip pastebėjo Makmilanas.

Bet absoliučiai tikra, visiškai neabejotina yra tai, kad kas buvo, daugiau nepasikartos. Aš *negaliu...*

– Tė-ė-ėti!

– Mela! – šaukiu pro atviras kabineto duris.

Girdžiu, kaip tarška prikaistuviai, bet Mela neatsako.

– Tė-ė-ėti!

– Mela! Evė kažko nori!

Šaltas skersvėjis, traukiantis nuo virtuvės koridoriaus, sako, kad Mela išėjo į sandėliuką. Užgniaužęs irzlumą, pastatau taurę ir einu prie laiptų.

– Kas yra, Eve?

– Noriu gerti. Ar gali atnešti vandens?

– Ne. Buvo laikas prašyti. Gana triukšmauti, šviesa užgesinta.

Vos spėju paimti taurę viskio, kai vėl pasigirsta jos balsas.

– Tė-ė-ėti!

– Ko dar?

– Aš tikrai, *tikrai* noriu gerti. Ar galėčiau gauti vandens? *Prašau.*

Kur, po perkūnais, Mela?

– Pasakiau ne! Nusiramink, Eve, rytoj tau į mokyklą. Jei dar prašinėsi, atėjęs plekštelsiu per užpakalį.

Šį kartą taurė pasieka mano lūpas.

– Tė-ė-ė-ė-ėti!

– Ką?

– Kai ateisi plekštelt man per užpakalį, ar gali kartu atnešti vandens?

Vėliau atpasakoju šį pokalbį Melai, kai mudu draugiškai valomės dantis vonioje. Mes apsikeičiame visa žinančiomis tėvų šypsenomis – „Ji gavo vandens, ar ne?" – „Taip. Vos neišlaisčiau iš juoko, kai nešiau laiptais", – ir priduriu sau: *Matai, viskas bus gerai, tu sugebėsi pamiršti.*

Praėjusi naktis buvo klaida, nesąmoninga klaida, bet kas padaryta – padaryta. Turi nebegalvoti apie tai. Pamiršti. To niekada nebuvo.

Bet kai atsigulame, Melos ranka švelniai braukia man per krūtinę ir slenka žemiau tarsi klausdama, bet aš užsitraukiu antklodę iki pečių ir nusigręžiu nuo jos.

Kitą rytą šoku iš lovos, liepdamas Melai grįžti po antklode. Beregint organizuoju mergaites – tikrai nesuprantu, kodėl rytai Melai atrodo tokie varginantys, ypač po to, kai Evė išdavė paslaptį ir prisipažino, kad mama pusryčiams visada duoda joms minkštų pyragaičių, – ir išvežu jas į mokyklą. Jų priekaištą: „Tėti, tu pamiršai įdėti priešpiečius" (galiu prisiekti, kad sumokėjau už mokyklos pietus), – nutildo dešimties svarų banknotas, kuris, be abejonės, bus išleistas vien pasibjaurėtiniems valgyklos traškučiams. Pradedu suprasti, kad pagrindinė mano neprotingo poelgio pasekmė bus išgedę dantys ir vaikiškas nutukimas.

Pakylėtas energijos ir optimizmo, kuriuos galima priskirti nusistatymui atversti naują lapą, aš sustoju prie *Margot's Flowers* parduotuvės ir pareikalauju prabangiausios puokštės iš parduotuvės atsargų.

– Žmonai, – priduriu be reikalo.

Mergina darbuojasi sekatoriumi ir rafija, o aš priešinuosi norui paskubinti ją.

– Sukaktuvės ar gimtadienis?

– Nei tas, nei kitas.

Ji šelmiškai šypsosi.

– O varge. Atsidūrėme nemalonėje, ar ne? Ką padarėte?

– Aš nieko *nepadariau*, – atsakau griežtai.

– Nesvarbu. – Ji mirkteli. – Ši puokštė turėtų pelnyti jums kelis teigiamus taškus.

Mela atrodo nustebusi, kai įeinu į virtuvę su gėlių puokšte, dydžiu ir svoriu beveik prilygstančia mažam vaikui. Ji susiveržia savo padėvėto frotinio chalato dirželį ir tik tada ištiesia rankas puokštei paimti.

– Ką padariau, kad jų nusipelniau?

– Ar reikia priežasties dovanoti žmonai gėlių? – sakau įgeltas.

Ji dvejoja.

– Ar už tai, kas įvyko Londone?

Dėkoju Dievui, kad ji atgręžė man nugarą siekdama vazos. Šokas tikriausiai atsispindi mano veide. *Ji žino. Iš kur ji gali žinoti?*

– A... Londone?

Ji perkerpa celofaną ir slepia veidą žieduose.

– Ak, kaip gražu. Kalbu apie bombas, Nikolai. Potrauminis stresas ar kaip jis vadinasi. Atsiduri arti mirties ir staiga pradedi vertinti tai, ko vos nepraradai, esi tarsi iš naujo gimęs, apie tai buvo straipsnis *Daily Mail*.

Man taip palengvėja, kad akimirką nepajėgiu žodžio ištarti.

– Taip, – mekenu. – Taip. Galima sakyti.

– Kaip gaila tų vargšų žmonių – kol kas nustatė šimto septyniasdešimt devynių asmenybes, ir aišku, kad bus daugiau, baisu net pagalvoti. Bet mums pasisekė, brangusis, nieko siaubinga mūsų šeimai vakar neatsitiko. Negalime leisti tiems žmonėms nugalėti, negalime jiems nusileisti.

Nedrąsiai šypsausi ir pro ją siekiu laiškų, gulinčių ant virtuvės stalo. Mela vėl nusigręžia į gėles ir patenkinta murma, įstatydama paskutinį žiedą į vietą.

– Galiu užvežti tave į stotį važiuodama į Solsberį, – sako ji sunkiai nešdama vazą į svetainę. – Tavęs tikriausiai reikės kontoroje viskam sutvarkyti ir vėl pradėti dirbti. – Ji

stabteli ant virtuvės slenksčio. – Nikolai. Norėjau tau pasakyti, kad vakar mačiau Treisį Pitą, jis buvo užsukęs – pasiūlyti man darbo.

Aš kruopščiai peržiūrinėju rudus vokus ir ištraukiu raginimą pratęsti *Lawyer* žurnalo prenumeratą. Turiu pasirūpinti, kad Ema nepamirštų sutvarkyti.

– Hm?

– Dirbti – iš tiesų tai vadovauti – jo naujajam restoranui.

Ema išsiuntinėjo elektroninius laiškus kviesdama personalą grįžti į darbą šiandien. Neskaitant išdaužytų langų, kuriuos ji jau sugebėjo pakeisti – „Žinau žavingą vyrą Epinge, pone Lajenai, mokėsime grynaisiais, bet jis viską sutvarkys akimirksniu", – mūsų kontora mažai nukentėjo. Jaučiu ir siaubą, ir nenoromis jaudinuosi nuo minties, kad vėl pamatysiu Sarą.

– Jis labai norėtų – mokėtų kvailai daug pinigų – ir pažadėjo, kad nereikės dirbti iki vėlyvo vakaro, užteks personalo man pavaduoti, bet aš, žinoma, iš pradžių norėjau paklausti tavęs...

– Ko paklausti?

– Ar turėčiau sutikti.

– Ak. Taip. Žinoma, sutik.

– Sutikti? – Ji nustebusi. – Tikrai?

– Be abejonės, – sakau išsiblaškęs. – Man tikrai reikia važiuoti, Mela.

– Taip, atsiprašau, palik mane ir eik rengtis. – Praeidama ji brūkšteli per kamštinę pastabų lentelę, kabančią šalia *Aga*; pageltusių popierėlių pluoštas nuplasnoja ant žemės, Mela surenka juos ir prisega vieną po kito siutinančiai lėtai. – Beje, prisiminiau. Kitą savaitę mokykloje atvirų durų diena. Nikolai, tą dieną grįžk namo anksčiau, *nieku gyvu* negalime vėluoti. Tik ne po mokyklos vaidinimo.

Man nereikia priminti tos mažos nesėkmės.

– Gerai. Pasistengsiu būti. Kada?

– Penktadienį, devynioliktą dieną. Pradžia septintą valandą. *Maldauju,* nevėluok. Neištversiu, jeigu Evė protestuodama vėl kas vakarą guls į lovą apsiavusi guminiais aulinukais.

– Penktadienį, devynioliktą dieną?

Sara nutaiso grimasą.

– Suprantu, sakau per vėlai, bet spaudai skirti bilietai visada vėluoja. Mišelė negali eiti, ji tą savaitgalį dirba Paryžiuje, bet ji žino, kaip mėgstu operą, todėl pasiūlė. Žinau, ne visi ja žavisi – „Tristanas ir Izolda" gan sunkus kūrinys...

– Viešpatie, ne, man patinka Vagneris! Iš tiesų tai jis mano mėgstamiausias kompozitorius. Ir jau daug metų nemačiau „Tristano".

– Tikrai? Kaip keista, jis ir mano mėgstamiausias kompozitorius.

Jėzau, ji atrodo nuostabiai su tuo tamsiai violetiniu sijonu. Tokia nuolanki, tokia gundanti. Smulkūs prakaito lašeliai spindi šešėlių pakalnėje tarp jos krūtų.

Atsidūstu.

– Tiktai...

– Atleisk, Nikai, tu tikriausiai užimtas. Be reikalo pakviečiau.

– Bet kurį kitą vakarą susigundyčiau, – sakau atvirai. – Bet devynioliktą dieną negaliu, mokykloje bus vienos mano dukters renginys, *privalau* dalyvauti...

Ji gūžteli pečiais.

– Tai kitą kartą. Gal taip ir geriau, – priduria ji, įsimeigusi savo pilkas akis, – nes negaliu garantuoti, kad spėsi į paskutinį traukinį namo.

Skamba kaip konstatavimas.

Bet abu žinome, kad tai klausimas.

8

Sara

Velniop, nekenčiu operos. Neįsivaizduoju, kas mane apsėdo jon kviesti; tikriausiai netekau proto. Ir dar Vagneris, dėl Dievo meilės. Toks niūrus ir slegiantis. Nesu storulių poniučių kūrybos gerbėja, bet, tarkim, Mocartas būtų pakenčiamas. Gal „Figaro vedybos", jos man beveik patinka. Vagneris bičiuliavosi su Nyče, anot trumpos anotacijos; tai daug ką paaiškina apie šitą porą. Nėra ko stebėtis, kad Nyčė tapo nihilistu, jeigu jam teko nuolat klausytis tokio virkavimo.

Dirsteliu šnairai. Nikas pasilenkė į priekį savo netikro aksomo krėsle, bokštu sunėręs ilgus pirštus ir tarsi sustingęs žiūri į džiūgavimą scenoje. Palaima.

Slepiu žiovulį už programėlės. Ko tik nepadarome dėl meilės. Štai kad ir tokia miestietė, kaip princesė Diana, žaliais guminiais batais nusibeldusi į Belmoralį, kad įrodytų princui Čarlzui, jog labiau už viską jai patinka visą dieną stovėti pliaupiant lietui, kol vyrai, dvokiantys arkliais, ir moterys, panašios į pastaruosius, nepataikydami šaudo nekaltus fazanus.

Sutinku, neneigsiu, kad pradėjau *žavėtis* Niku. Jaučiu jam potraukį. Kitaip manęs čia nebūtų. Pagalvokit, kiek jis man davė pylos dėl tų bilietų! Jėzau. Jį ištiko *tikras* pykčio

protrūkis, kai buvome palydėti į geriausias vietas, jis murmėjo, kad nėra ko stebėtis, jei BBC pateko į bėdą, juk mes visi mokame už tas spaudos veltui gaunamas pramogas, tai mokesčių mokėtojų pinigai, ar aš įsivaizduojanti, kiek kainuoja vieta priekinėje eilėje prie orkestro?

Tiesą pasakius, Nikai, žinau. Beveik keturis šimtus svarų. Už tuos pinigus galėjau nusipirkti tą nuostabų rusvo šifono korsetą iš *La Petite Salope*; ten buvo mano dydžio.

(Pastaba sau: kai kitą kartą išsigalvosiu nemokamas pramogas, gautas iš išgalvotos keliaujančios draugės tam, kad galėčiau begėdiškai gundyti savo viršininką – vėl, – pasistengsiu, kad pramoga būtų pigesnė.)

Galiu prisiekti, kad pasenau dešimčia metų, kol sulaukiau, kada vėl užsidegė šviesos ir žiūrovai – jų vidutinis amžius: devyniasdešimt penkeri ir trys ketvirčiai – girgždėdami stojosi ant savo skaudančių kojų aplodismentams. Storulė šalia vos nepartrenkė manęs, kai jos rausva tafta apmautos rankos pradėjo pumpuoti kaip mėsingi stūmokliai. Tegu geriau mane nušauna, jeigu aš kada nors užsiauginsiu tokias tešlas. Dar vienas nusilenkimas ir ji išeis.

Ačiū Dievui, kad nesu ištekėjusi už Niko. Įsivaizduokite, jei tektų nuolat tai ištverti...

Tada jis atsigręžia ir nusišypso tokia berniukiška pasitenkinimo šypsena, kad širdis man šokteli ir susikeičia vietomis su skrandžiu.

– Tau tikrai patiko, ar ne? – sako Nikas meiliai einant prisigrūdusiu taku. – Atrodei visiškai paskendusi muzikoje.

Dėl tavęs, branguti, galėčiau paskęsti bet kur.

– Aha.

– Nedažnai sutiksi moterį, kuriai tikrai patinka Vagneris. Jis mielesnis labiau išsilavinusiai muzikoje ausiai. Pa-

našus į tavo raudonąjį zinfandelio vyną. Mela ... khm ... daugelis moterų mieliau klausosi lengvesnės muzikos. Labai populiarus Mocartas. Jei jos iš viso mėgsta operą. – Ranką laikydamas man žemiau nugaros, jis veda mane per žmonių knibždančią fojė. – Mocarto atmesti negalima, be abejonės, bet, mano galva, negalima lyginti „Stebuklingosios fleitos" su solidžiuoju „Nibelungų žiedu".

Eilinį žiovulį paverčiu kostelėjimu. Nikai, slopini seksо nerimą plepalais apie operą, bet nesaldžialiežuviauk. Ir nemanyki, kad man pro ausis prasprūdo tai, ką taip froidiškai prasitarei. Oi!

Nepasakyčiau, kad išgirdusi jos vardą pajutau kaltę. Tai, kas vyksta tarp Niko ir jo žmonos, – ne mano reikalas. Argi ne? Atvirai kalbant, man jų abiejų gaila. Ji, vargšelė, matyt, su juo nespėja. Tikriausiai jaučiasi visai išmušta iš vėžių, kai patenka į jo pasaulį. Ir kaip turėtų būti apmaudu tokiam protingam ir išsilavinusiam žmogui, kaip jis, gyventi su tokia nuobodžia priemiesčio moterimi. Ką jie vienas kitam gali *pasakyti?* Jų namuose pokalbis tikriausiai sukasi apie vaikus ir kokios rūšies mentę patiekti sekmadienio priešpiečiams. Jam turėtų būti taip *nuobodu*: įeini į miegamąjį ir išeini iš jo. Nėra ko stebėtis, kad jis dairosi kitur.

Kai pagalvoji, aš tikriausiai ir jai palengvinu naštą. Jis gali pasikalbėti su manim ir nusikrauti įtampą jai net nežinant. Galiu lažintis, kad namo jis grįžta geresnės nuotaikos, kai gali dalintis streso našta su moterimi, kuri iš tikrųjų jį supranta. Ir aš nenusiteikusi juos išskirti, tikrai ne. To *niekada* nepadaryčiau.

Ačiū Dievui, kad savaitgalį pasiskaičiau apie tą prakeiktą operą. Reikia žengti vienu žingsniu priekyje, jei noriu būti panelė *Simpatico.*

– Žinoma, negalima nuneigti fakto, kad „Tristanas ir Izolda" pakeitė muzikos istorijos kryptį, – dėstau aš. – Vagneris, paskatintas nežabotos aistros Matildai, vieno iš savo globėjų žmonai, paėmė būdingiausius viduramžių literatūros neištikimuosius ir perpynė jų tragediją su kvazirytietiška Šopenhauerio filosofija...

– ...ir galiausiai perrašė visą harmonijos taisyklių vadovėlį! Visiškai! Moteris, kuri yra graži *ir* protinga. Sakyk, ką manai apie...

Po galais, neklausinėk, aš įsiminiau tik tą vieną pastraipą iš „Operos apžvalgos".

Bet graži ir protinga: man patinka. Svarbiausia, kad jam irgi patinka.

Kodėl supratingos moterys paprastai nori nuovokių vyrų, bet daug protingų vyrų jaučiasi laimingi turėdami rankose bukiausias marionetes? Ar biologiškai taip labai būtina, kad medžiotojas-saugotojas poruotųsi su pneumatinėmis vaikščiojančiomis įsčiomis (išmeskite kaip nederamą)?

Nikas Lajenas neeilinis žmogus. Tikiuosi, kad jo kvaištelėjusi žmona moka tai įvertinti.

Pasisuku ant savo keturių colių kulniukų – rytoj už tai atsiimsiu: pūslės tokios, kad gali ant jų šokinėti kaip ant batuto – ir leidžiu, kad besistumdanti minia prispaustų mane prie Niko krūtinės išeinant į Kovent Gardeno aikštę.

– Žinai, Nikai, tokia daugybė aistrų sužadino man apetitą, – sakau. – Už kampo yra mielas, nedidukas *Yzuo* suši baras, dirba iki vėlumos. Jų sašimi kaip ne šio pasaulio, nors, žinoma, jei labiau mėgsti suši...

Geležinis strypas po vilna su juostelėmis spaudžia man šlaunį.

– Anaiptol, – išpoškina Nikas ir parausta. – Puikiai pasirinkai: mano mėgstamas restoranas. Koks nepaprastas sutapimas...

Tiesą sakant, ne toks jau nepaprastas. *Google* yra nuostabus paieškų įrankis. Gali rasti įvairiausių naudingų dalykėlių, kai įrašai kieno nors vardą. Pavyzdžiui, interviu, kuriuos prieš keletą metų jie davė teisės žurnalams ir pateikė visų savo pomėgių sąrašą. Ar manot, kad išpešiau tą apgailėtiną vokišką zirzalą iš oro?

Suši tikrai šiek tiek nustebino, turiu pripažinti. Maniau, kad Nikas yra iš tų vyrų, kurie mėgsta pyragą su jautienos ir inkstų įdaru ir desertą su saldžiu padažu. Tikrai, lėtai tekantis vanduo graužia gilią vagą.

Mano skrandis gurgia, lyg visą dieną būčiau nevalgiusi (taip ir yra, nes nebūčiau galėjusi užtraukti iki viršaus atlasinės Emės kokteilių suknelės užtrauktuko), ir dabar mano eilė degti iš gėdos. Po galais, triukšmingas virškinimo traktas – tai gražumėlis. Vyrams nepatinka moterys, kurios valgo tik tam, kad būtų gyvos. Žalia žuvis yra minimalistinis maistas (kaip priešprieša itališkajam, nes jį valgyti galima tik su tais žmonėmis, su kuriais neketini mylėtis). Gal mano entuziazmas operai yra visiška nesąmonė, bet laimė, kad suši mėgstu *iš tikrųjų*. Nežinau, ar princesė Diana iš meilės nurytų žalią ungurį. Spėju, kad ji visada jį išvemtų.

Kai prieiname kitą aikštės kraštą, duslus balsų bruzdesys staiga virsta konkrečiu (moterišku) spiegimu, ir kitą akimirką manęs vos nenumuša nuo kojų liesa šviesiaplaukė mergina rudomis zomšinėmis kelnėmis ir blizgančiais keistais batais, išlėkusi kaip viesulas iš artimiausios parduotuvės tiesiai į mane.

Net nesiteikusi atsiprašyti, ji atšoka nuo mano tariamai pneumatinės krūtinės ir strykteli prie (*labai* patrauklaus)

vaikino, išėjusio paskui ją, o mažytis mobilusis telefonas tebėra prisegtas jam prie ausies.

– Sumautas *šunsnuki*! – šaukia mergina patraukliajam vaikinui. – Dabar tu kalbiesi su *ja*, ar ne? *Manęs* niekas nepaliks, šikniau!

Prisimerkiu, kai ji taip pliaukšteli jam per veidą, kad garsas nuaidi per visą Kovent Gardeną.

– Jūs abu vienas kito verti! Ji niekada nepaliks savo vyro, tu tai žinai, ar ne? Linkiu, kad ji padarytų tave nelaimingą!

Užburiantis gatvės spektaklis. Beregint susirenka minia; vienas kitas numeta monetų manydami, kad tai režisuota pramoga. Vyras man atrodo keistai pažįstamas, nors dar negaliu atkurti iš kur. Dieve, koks menkutis jos užpakalis. Stebiuosi, kaip tokios merginos atsisėsdamos nepersiduria sau sėdmenų.

Ji piktai nueina, minia greitai prasiskiria. Jis liūdnai trūkteli pečiais ir vėl dingsta sūrių parduotuvėje, esančioje už jo.

Kai žmonės pradeda skirstytis, prieinu prie vitrinos. Tas sūris priekyje atrodo mirtinai. Prispaudžiu nosį prie stiklo, norėdama perskaityti, kas parašyta vėliavėlėje šalia jo. *Brie de Meaux*. Dieve, kaip aš jį mėgstu. Ir dar *Brillat-Savarin* bei kitas skaniai atrodantis *Fourme d'Ambert*. Šiaip nė velnio neišmanau apie sūrius, bet jų nuotraukas mačiau knygelėje, kurią gavau per Naujuosius metus, todėl iš jos ir iš sumautų mamos sūrio pamokų...

– Po galais, juk tai Treisis Pitas! – šūkteliu. – *Žinojau*, kad jo veidas man matytas!

– Hm?

– To, kuris gavo antausį. Nagi, tu taip pat jį pažinai...

– Atidžiai nežiūrėjau, – neaiškiai atsako Nikas ir per mano petį žiūri į sūrius. – Tiesą sakant, mano žmona buvo

su juo susižadėjusi. Jei tai tas pats žmogus. Prieš daugelį metų. Nepamenu, kuris kurį paliko...

Ta kvaištelėjusi moteris buvo susižadėjusi su *karščiausiu planetos vyru*?

– Juokauji.

Jis trūkteli pečiais.

– Tai buvo seniai.

Dieve. Akimirką svarstau, ar ponia Lajen nėra kitokia, negu atrodo iš paviršiaus.

Nikas šypsosi ir suspaudžia man pečius. Rizikuoju atsainiai kyštelti ranką jam už alkūnės ir mes pamažu einame *Yuzo* link. Mano džiaugsmui, jis neatšoka nuo mano prisilietimo, nors esame viešumoje ir Kas Nors Gali Pamatyti. Kita vertus, gal jo mintys per daug užimtos svarstant, ką darysime, kai liksime vieni, ir mano rankos jis nepastebi.

Seksas su Niku daugiau negu karštas. Nujaučiau, kad seksas su juo bus tikrai nešvankus, nes Niko pasąmonėje yra tas seksą veikiantis dalykas; bet net aš pasijutau užklupta netikėtai (*ak, nurimkit mano pulsuojančios kelnaitės!*), kai jis pargriovė mane ant nutrinto bendrų laiptų kilimo mūsų inauguraciniam pasibarškinimui. *Pasigailėkite, pone Lajenai, jūs toks stiprus! Vargšei bejėgei mergaitei lieka tik pasiduoti.*

Keturi kartai per naktį. Turiu pasakyti, kad tai yra gerai kiekvienam vyrui, juolab *jo* amžiaus. Ir jis tikrai netvėrė pasididžiavimu; bet geriau būtų leidęs perpjauti sau gerklę, negu garsiai apie tai pasakęs.

Aš velniškai išsigandau, kai bomba sprogo. Žinau, Nikui atrodė, kad esu rami ir šalta, bet aš tokia darausi, kai mirtinai išsigąstu. Atrodo, kad mano protas pasislenka į šalį, kol krizė baigiasi. Šokas trenkia man vėliau: po trijų dienų aš taip drebėjau, kad galėjau suplakti į jogurtą rytinę kavą su pienu.

Reikalas tas ir *bėda* ta, kad, kai Nikolas įstūmė mane į parduotuvės tarpdurį ir savimi užstojo nuo sprogimo, manyje sutiksėjo kažkas netikėta. Jis taip pasielgė instinktyviai, net negalvodamas. Nors norėčiau tikėti, kad jis tai darė dėl manęs, manau, kad jis būtų tą patį padaręs ir Osamai bin Ladenui, jeigu ten būtų ėjęs su juo, toks jis žmogus. Ir dėl to tik dar didvyriškesnis. Tikriausiai ant jo *Fruit of the Loom* apatinių per trafaretą kukliai užrašyta „Supermenas".

O dabar aš atsidūriau šiek tiek keblioje padėtyje. Jausmų Nikui požiūriu.

Kaip gaila, kad Luizos Lein vaidmuo jau užimtas. Nieko negaliu padaryti, dabar Nikas man tikrai *patinka.* Ir ne dėl kaitinančio sekso ar jaudulio vaikymosi. (Nors turiu pripažinti, kad buvau piktdžiugiškai sujaudinta, kai jis staiga atsisakė eiti į savo dukters mokyklos renginį, kad galėtų nueiti su manimi į operą, juk tie vieninteliai paskutinę minutę gauti bilietai pareikalavo visų mano gyvenimo santaupų ir dar skolos įsipareigojimo mano būsimam pirmagimiui. Bet neabejoju, jo duktė net nepastebėjo, kad jo nėra. Vaikai nepastebi, ar ne?)

Jis ištiesia ranką pro mane atidaryti restorano durų, koks mielas senamadiškas berniukas. Kai einu pro jį, jis apdovanoja mane lengviausiu, saldžiausiu sekmadienio ryto bučiniu į mano trumpaplaukį sprandą, ir keliai man tiesiog sulinksta nuo aistros ir ilgesio.

Jis *neįsivaizduoja,* kaip buvo sunku apsimesti abejinga po mūsų pirmosios nakties, vaizduoti, kad manęs nedomina niekas, tik tas vieno vakaro dalykas. Bet tik šitaip galėjau jį išlaikyti. Turėjau pati atsitolinti nuo jo, kol jis pirmas to nepadarė. Nes jis būtų sprukęs, net kulnai mirgėję.

Žinau, kad Nikas man nepriklauso. Žinau, kad tik skolinuosi jį; bet ir to nereikėtų daryti. Esu labai, labai negera mergaitė, mirsiu kaip vieniša senmergė su keturiolika kačių ir eisiu į pragarą.

Bet žinojimas, kad to negalima daryti jokiomis aplinkybėmis, visą reikalą daro dar seksualesnį. Gerai, sakykit, kad aš apgailėtina, bet dėl to, kad jis taip daug kuo rizikuoja, jog galėtų pabūti su *manimi*, jaučiuosi labai svarbi. Jis gali netekti žmonos, kuri jam tikriausiai rūpi, savaip, ir atsidurti kokiame mažyčiame butelyje be vaikų, kuriuos jis aiškiai dievina; visų mūsų gyvenimas lengvai gali tapti siaubingai sumautas. Bet dabar jis čia. Su manimi.

Aš vis tiek ketinu jį grąžinti. Prisiekiu.

Nikas padeda man nusivilkti paltą; staiga jį apima siaubas ir jo rankos sustingsta ant mano pečių. Atsigręžusi dirsteliu į jį. Jo veidas papilkėjęs, ir vieną baisią akimirką man atrodo, kad jį ištiko širdies smūgis.

Tada akimis nuseku jo išsigandusį žvilgsnį. Riebi vidutinio amžiaus moteris, vilkinti per siaura gėlėta suknia, plaukia mūsų link, o jai iš paskos seka vyras tvido kostiumu ir – nejuokinkit – raudonu taškuotu kaklaraiščiu. Iš Niko akių, apimtų tokio siaubo, lyg jis būtų numetęs ant galvos savo naujagimį, suprantu, kad moteris jį pažįsta. Arba tai, arba jis baisisi ja taip, kaip aš kaklaraiščiu.

Jo rankos nukrenta nuo mano pečių kaip nusvilusios.

– Nikolai! Koks malonus netikėtumas! Džailsai, žiūrėk, kas čia! Nesitikėjome tavęs čia sutikti!

Velniop. Ir man kyla mintis, kad Nikas tyčia organizavo ši nedidelį žmonos draugų ir savo meilužės susitikimą.

– Susitikimas darbo reikalais, – šiaip taip išspaudžia Nikas. – Klientai. Kiek užtrukome.

– Vargšelis! – užjaučiamai kalba ji. – Ar Evės atvirų durų diena ne šįvakar? Chlojos klasei vyko aną savaitę. Kaip gaila, mažoji Evė *labai* nusivils, kad negalėjai dalyvauti.

Velnias, jau pasijuntu kalta.

– Kartais nieko negali padaryti, Liza, – švelniai priekaištauja Džailsas.

– Bent jau turėjai draugiją, – priduria ji atviraširdiškai. – Tada kas kita, ar ne?

Ji šypsosi man aiškiai laukdama supažindinimo. Nikas mirtinai susidomėjęs savo portfelio rankena, todėl, jausdamasi šiek tiek nedora, kam įtraukiu šiuos žmones į mūsų sumaištį, ištiesiu ranką ir meldžiuosi, kad tik toji moteris iš tikrųjų nesusivoktų, kaip yra iš tiesų.

– Sara Kaplan. Niko jaunesnioji partnerė. Čia viena iš tų varginančių bylų, kurios tęsiasi be pabaigos, suprantate?

– Ak, taip! O gal ir ne – jūs, žaviosios karjeros merginos, nežinau, kaip jums pavyksta. Spėti visur. Aš tik namų šeimininkė. Neabejoju, kad tai jums atrodo labai nuobodu.

– Ne, tikrai ne.

– Ak, Nikolai, – atleisk, Sara, – tik pažiūrėk, kiek valandų! Jei nebūsi atidesnis, pavėluosi į paskutinį traukinį! Na, nepulk į paniką, nėra ko skubėti, mes luktersim, kol tu užkąsi, ir parvešime tave namo, ar ne Džailsai? Kokia sėkmė, kad Džailsas šiandien atvažiavo roveriu. Turėjome paimti kelis jo tetos daiktus, *Sotheby* aukcionas negalėjo jų atvežti...

– Šiais laikais sunku susitarti, – liūdnai pasakė Džailsas.

– Traukiniu nebūtume parsivežę. Tiesa, automobilyje kiek ankštoka, bet gale dar yra vietos, todėl viskas gerai, – šypsosi Liza. – Jei sutinki įsitaisyti šalia Chlojos daiktų. Ar ne sėkmė, kad susitikome?

– Ar ne? – aidu kartoja Nikas.

– Gal ir tave pavėžėti, mieloji? – klausia ji manęs.

– Ne, nereikia. Kelios stotelės metro, ir aš namie.

– Tokį vėlyvą vakarą? Ar tikrai saugu? Gal turėtum išsikviesti taksi?

– Nereikia, – sakau, staiga panūdusi žūtbūt sprukti iš čia. Ji atrodo tokia dora moteris. – Dažnai taip grįžtu. Ir nesu pernelyg išalkusi. Geriau jau eisiu. Buvo malonu su jumis abiem susipažinti. Pasimatysime pirmadienį, Nikai.

Tauškinu žemyn metro laiptais ant savo įžūlių kulniukų taip, tarsi mane vytųsi pragaro šunys. Jėzau Kristau, vos neįkliuvome. Jei jau turėjome ką nors sutikti, tai ačiū dangui, kad tai buvo Poliana ir ūkininkas Džailsas. Po galais, kokia galimybė sutikti pažįstamą? Dešimties milijonų gyventojų mieste jiedu turėjo įeiti būtent į mūsų suši barą...

Po šito Nikas neprisiartins prie manęs per dešimt mylių. Atvirai sakant, nežinau, ar kaltinčiau jį. Viskas staiga darosi per daug sudėtinga, kad man patiktų. Iš tikrųjų, pradedu jaustis menkysta. Vis mažiau esu panaši į gundytoją sireną ir vis labiau panaši į pigią kekšiukę.

Šlamštas šlamštas šlamštas.

– *La Perla*? – pagarbiai šnibžda Eimė.

– *La Perla*, – sakau, stengdamasi nesipūsti.

– Teris niekada nepadovanojo man net *M & S*, – sako ji ilgesingai, pirštais liesdama rafinuoto rusvo šilko ir nėrinių gniužulą, kyšantį iš mano sporto krepšio. – Kodėl jis tau jau perka *La Perla*? Juk mylėjotės tik vieną kartą.

– Kai pasimyli tik vieną kartą, tada jie ir nuperka tau *La Perla*, – tarsteliu aš.

– Tai kokio galo nori viską *užbaigti?*

– Ką galiu tau pasakyti? – atsidūstu, kimšdama šilkinį drabužį į kelionės krepšį. – Vienos iš mūsų gimsta turėdamos sąžinę, kitos ją įgyja, o kai kurioms ta sąžinė primetama. Maniškė priklauso primestųjų rūšiai, patikėk. Neįsivaizduoji, ko esu priversta atsisakyti.

– Išprotėjai. Kita dovana bus iš *Tiffany*, galiu lažintis. Užsimink apie daiktą iš jų 1837-ųjų metų kolekcijos...

– Gera mintis, Eime. O atsiskaityti su jais jis galėtų, na, nežinau, gal savo *vestuviniu žiedu*.

– Nėra ko irzti. Aš tik pasakiau, – prunkšteli Eimė. – Bet nesuprantu, kodėl vaizduoji tokią kankinę. Kuo tu dėta, jeigu jis kažkam neištikimas. Kartais santuoka pasibaigia savaime, ir niekas negali to pakeisti. Pažvelk į mane ir Terį...

Šis palyginimas manęs anaiptol nedžiugina.

Tiesa yra tokia: aš irgi nesuprantu, kodėl taip kankinuosi. Gal ne tiek dėl kaltės jausmo, kiek dėl augančios baimės, kad įsmukau iki kaklo. Turiu išsikrapštyti dabar, kol dar galiu.

– Judvi ten gale, – nemandagiai įsikišo balsas. – Ar prisidėsite prie mūsų, ar šiandien bilietai parduodami tik žiūrėti?

Kaltai krūptelim. Rodžas, mūsų sadistiškasis *Pilates* instruktorius, balansuoja ant didžiulio guminio kamuolio kaip cirko ruonis. Visa klasė priekaištingai dėbso į mus. Mokytojo pataikūnai.

Nuleidusios galvas skubame į savo vietas: pačiame priekyje, kur negalima tinginiauti ir prispausti užpakalius – atsiprašau, *dubens kaulus* – prie grindų, kai jis nemato.

Visi nutaisome leisgyvio tarakono pozą: gulime ant nugaros, kojos ant kamuolio, klubai pakelti dvidešimt centimetrų virš čiužinio. Tokioje padėtyje galiu išsilai-

kyti maždaug dešimt sekundžių, ir tik tada, jeigu verta pasistengti dėl vyro.

Susmunku. Rodžas prišoka.

– Oi! – cypteliu aš.

– Klubus aukštyn! Jūsų pačių labui! Laikome dvi minutes, visi!

– Jis man stuktelėjo! – šnypščiu Eimei. – Savo rodomąja lazdele!

– Dabar jis taip daro, – šnibžda ji man. – Jam leidžiama, aš tikrinau. Parašyta ten, kur pasirašėme, kai mus priėmė į jo klasę.

Ak, gerasis Dieve! Ką aš čia veikiu? Juk man dar negreitai prisireiks stangrių šlaunų ir tvirto užpakalio. Kai Niko nebėra, neilgai trukus aš vėl mėgausiuos didžiąja sekso sausra, buvusia iki jo. O jei rasiu kokią varlę, vertą bučinio, bus dukart sunkiau, nes dabar žinau, ko netenku. Galite vadinti mane išlepinta, bet „Xmenai" ir greitas pavalgymas *Pizza Express* bare jau nebeteikia tiek žavesio, kaip pietūs dviese *Yuzo* bare arba vakaras operoje.

Gerai. Blogas pavyzdys. Bet esmė aiški.

Po penktadienio nesėkmės suši bare visą savaitgalį tūnojau užsidariusi savo bute, rijau *Ben & Jerry* ir vienu prisėdimu peržiūrėjau visą filmo „24" penktąjį sezoną – man patinka Kiferis Saterlandas, ką galiu pasakyti? Nežinau, ar kaltas nuolatinis miego stygius, ar esu emociškai labiau įklimpusi į Niką, negu pati maniau, bet kai radau po lova jo raudonas petnešas, negalėjau negalvoti apie tai, kaip aną sykį jas panaudojome; kartu prisiminiau, kaip lengvai mūsų klubai sugludo, kai jis prisitraukė mane prie savęs, kaip jis šypsojo pro miegus, kai saulės šviesa įspindo pro žaliuzes ir nudryžavo jo veidą, ir, nespėjusi susivokti, pradėjau žliumbti ir pražliumbiau dvi valandas iš eilės.

Nuleidžiu užpakalį ant čiužinio. Kaip galiu šitaip jo ilgėtis, kai mums vos pavyko išsisukti? Juk aš nepradedu jo įsimylėti. Tai tik trumpas romanas. Tik seksas. Ir aš tikrai ketinau jį grąžinti.

Tik dar ne dabar.

Dvi juokingai mažytės pėdos grėsmingai sustoja prie mano kairiosios ausies. (Jėzau, ar jis jas tvarstė?)

– Panele Kaplan. Jei jums pačiai nerūpi spūstelėti savo sėdynės, kaip galite tikėtis, kad kas nors kitas norės?

Ak, liaukis. Palik mane ramybėje ir keliauk atgal į Kaliforniją.

– Aukščiau. *Aukščiau*! Jau geriau. Visi stipriai suspaudžiate. *Ir laikote.*

Buvau įsitikinusi, kad Nikas ateityje elgsis su manimi taip, lyg sirgčiau pažengusiu paukščių gripu, todėl nutariau pasitenkinti ta naktimi kaip nuostabiu vienu kartu.

Tas kartas buvo tikrai nuostabus. Bet tik vienas, ir pakartojimo nebus.

Todėl pirmadienį gėlės išmušė mane iš vėžių. Koks gražus Niko poelgis – gal kiek banalus, – bet kadangi laiškelio nebuvo, nesupratau, ką, po galais, jos reiškia? Pasibučiuokim ir susitaikykim ar pasibučiuokim ir atsisveikinkim?

Vagnerio muzikos rinkinys antradienį buvo labai romantiška mintis (ir, laimė, lengvai iškeičiamas į *Arctic Monkeys*). Trečiadienį – Pirmojo pasaulinio karo poezijos knyga: kaip miela ir išradinga, jis tikriausiai peržiūrėjo mano knygų lentyną, kad sužinotų, ką mėgstu – jau pradėjau suvokti, o *La Perla* vakar sudėjo taškus ant i. Aš tikrai neketinu leisti, kad jo netikėta ir gan jaudinanti dvylikos Kalėdų dienų rutina vėl mane įtrauktų, jau apsisprendžiau; baigta, viskas pernelyg sudėtinga, pavojinga ir nepatogu; dar svarbiau – mano motina sužinojusi mane

užmuštų; bet vis tiek nieko negaliu padaryti, netveriu smalsumu sužinoti, ką jis sugalvojo šiai dienai...

– Svarbu ne skaičius, svarbu *kokybė*, – barasi Rodžas, kai apsimetu kilsčiojanti greitais trumpais judesiais.

Šnypščiu Eimei:

– Ar mums rūpi vyrai, ar raumenys?

Nikas prie šilkinių kelnaičių slapčia įkišo *Claridge* viešbučio durų kortelę; labai seksualu, labai diskretiška, labai *draudžiama*. Man neteko būti *Claridge* viešbutyje. Labai norėčiau išmėginti jų sveikatingumo spa: sako, kad jis nuostabus. Bet, suprantama, savo sprendimo nekeisiu.

Negaliu patikėti, kad tai tas pats vyras, kuris dar prieš kelias savaites slėpdavosi už dokumentų šūsnies, kai įeidavau į kabinetą. Dabar panašu, kad jis viena dalimi yra ponas Čipsas, o dviem dalimis – Kazanova. Atvirai sakant, tai trikdo. Gali būti slaptosios gelmės; gali būti šizofrenija.

Bet gali būti – ta mintis suteikia man rausvą spindesį, kokio *Pilates* nesugeba išgauti, – gali būti, kad aš pažadinau jame keistą, audringą romantiką.

Eimė yra kaip tik tokia draugė, kokios reikia merginai, kai jai užeina nemalonūs sąžinės priepuoliai.

– Prieš aistrą neatsilaikysi, – sako ji devintą kartą. – Juk tu nenorėjai, kad taip atsitiktų.

Tai *nėra visiška* tiesa, jei prisiminsime pritrenkiančią *Donos Karan* suknelę, kurią vilkėjau Mančesteryje. Bet nesismulkinkime.

Mano kompiuteris dzingteli, ir aš pridedu ragelį prie kairės ausies, kad kalbėdama galėčiau priimti elektroninius laiškus.

– Jis atsiuntė man dar vieną laišką. Negaliu patikėti, kad jis šitaip elgiasi darbe. O jeigu kas nors kitas juos matė?

– Ką jis rašo?

– Palauk, atidarysiu. Dieve, kažkas lotyniškai, jis nuolat taip daro. Keista, bet gražu, tikrai. *Amans, sicut fax, agitando ardescit magis.* Ir kokį velnią tai reiškia?

– Pakartok.

– *Amans, sicut fax, agitando...*

– „Meilužis, kaip fakelas, dega ryškiau, kai jį supurtai." Kaip protinga! Po sukrėtimo penktadienį suši bare jis...

– Taip, taip, supratau. Iš kur žinai vertimą?

– Klasikinis išsilavinimas, – sako Eimė. – Už tai kaltinu tėvus.

– Tai *tu* turėtum užmegzti su juo romaną, – bumbu aš. – Tavo tinkamas temperamentas, neminint kalbų mokėjimo.

– Bet apyrankes iš *Tiffany* jis perka tau, – griežtai atkerta Eimė.

Kai grįžau iš sporto salės anksčiau, penktadienio dovana laukė manęs prie kompiuterio gražioje mėlynoje dėžutėje su firmos ženklu, perrištoje baltu atlasiniu kaspinu. Su malonumu sukioju kairės rankos riešą. Pusę savo gyvenimo troškau tokios sidabrinės apyrankės – iš 1837-ųjų metų kolekcijos, suprantama. Dėl to vieno dalyko mano motina visada buvo apmaudingai tvirta: kad ir kiek kalbėjau, ji laikėsi nuomonės, jog meilužis moteriai iš viso neturėtų pirkti dovanų. Ta apyrankė, aišku, nepakeis mano nusistatymo užbaigti romaną.

Eimė pagirtinai susilaikė nepriminusi: „Ar aš tau nesakiau?", kai pranešiau apie pastarąjį meilės įrodymą; nors nesusilaikė neatsiuntusi elektroninio laiško su užuomina apie *Tiffany* soliterus.

– Bet jis gi vedęs, – kartoju jai nebe taip užtikrintai.

– O tu sakei, kad būsi patenkinta, jei jis ir liks vedęs.

– Ta-a-aip, – atsakau.

– Tai kam pakenksi, jei matysies su juo? Kalbėkime atvirai, jei vyras dėl tavęs skiriasi, vadinasi, santuoka nebuvo vykusi, ar ne? Juk ne tu įsitempei jį į lovą. Jis suaugęs vyras, pats nusprendė. Jei ne tu, bus kita, – priduria ji ciniškai. – Kai vyrai pradeda lakstyti, jie nesiliauja.

Jaučiu, kad Eimė kiek per daug mėgaujasi mano atvirumu. Negaliu jos kaltinti. Kaltas mano pasipūtęs požiūris į romanus su vedusiais vyrais. Bet tai nereiškia, kad man turi patikti prastas pyragas.

Ir savo požiūrio aš nekeisiu.

– Manai, kad turėčiau vėl su juo susitikti?

– Ak, dėl Dievo meilės, – atšauna ji, ir skamba kraupiai, kaip mano žodžiai aname gyvenime. – Vis tiek susitiksi, pati žinai. *Užbaigsi*, kurgi ne. Ko lauki, ar kad aš tave įkalbėčiau ir tu vėliau nesijaustum blogai?

Tiesą sakant, taip.

– Puiku. Parašysiu tau laišką. Klausyk, – ji atsidūsta. – Jeigu jis tau tikrai patinka ir tu nori, kad iš to kas išeitų, tai klausk patarimo tos, kuri apie tai išmano, pirko marškinėlius ir mezgė priderintą sarongą...

– Ką? *Ką?* Neminėti žmonos? Niekada neprašyti jo likti nakčiai?

– *Niekada* nepamiršk pašalinti plaukų.

Eimė yra profesionali meilužė (nenoriu pasakyti, kad rūsyje ji turi *S & M* kalėjimą, tik ji yra meilužė jau ketverius metus ir tikriausiai žino, ką sako), todėl tikiu jos žodžiais. Jei ji liepia pašalinti plaukus, aš tik pasiteirauju iki kur.

Dirsteliu į laikrodį. Po valandos turiu susitikti su Niku *Claridge* viešbutyje. Prakeikimas. Per vėlai pranešta, kad mūsų antras karštas pasimatymas būtų malonus. Bet Nikas tikriausiai nežinojo, kad jo naujasis klientas staiga at-

šauks susitikimą ir tvarkaraštyje atsiras puikių viešbučių miegamojo pavidalo skylė. Tokia, kurios žmona niekada nepastebės.

Atidarau vonios spintelės duris ir naršau joje, kol randu šalto vaško rinkinį, kurį Eimė man padovanojo Kalėdoms prieš dvejus metus. (Dabar galvoju, keistai parinkta dovana.) Jokiu būdu neklijuosiu karšto vaško ant bikinio zonos, labai ačiū. Šiuo metodu reikia tik patrinti juostas rankose, kol įšyla, atskirti jas ir prispausti vidinėje šlaunų pusėje (ar kitur). Tylu, jokio triukšmo. Nesu to dariusi pati, paprastai einu į saloną, bet negi būtų sunku?

Nutepsenu atgal į miegamąjį ir, užuot patrynusi juostas rankomis, šildau jas plaukų džiovintuvu. Ar mano nauja rausva šilkinė suknelė bus per puošni? Ji kiek siauroka, užtat tarpas tarp krūtų atrodo įspūdingai. Bet visada galiu ją supaprastinti apsiavusi batus neaukštais kulneliais, ne savo įprastais dangoraižiais.

Grįžusi į vonią, įjungiu šiltus suktukus plaukams išlyginti, nusirengiu nuoga ir vieną koją užkeliu ant klozeto. Dar kartą peržiūriu instrukciją ir prilipdau vaško juostą dešinėje bikinio zonos pusėje, užklodama dešinę savo mergaitiškų grožybių dalį iki pat šlaunies. Susikaupiu skausmui. Dieve, kokios ilgos tos juostos...

Viešpatie aukštielninkas! Aš apakau! Apakau iš skausmo!

Pamažu pasaulis nustoja suktis ir regėjimas grįžta. Dirsteliu žemyn ir matau, kad nuplėšiau tik pusę juostos. Dar vienas gilus įkvėpimas, ir vonios kambarys dingsta atsinaujinusiame šviesų ir žvaigždžių sūkuryje.

Kai sąmonė grįžta, pažiūriu į juostą, mano ištvermės liudininkę. Ji tuščia kaip naujagimio dienoraštis.

Pažiūriu žemyn. Plaukai – ir vaškas – tebėra ten. *Ant manęs.* Jautriausioji mano kūno dalis dabar padengta

stingstančiu vašku ir susivėlusiais plaukais. Ak, dėl Dievo meilės! Teks pasinaudoti skustuvu, ir baigta. Jei šįvakar teisingai elgsiuos, tai barzdos šeriai susimaišys su mano skutimosi šeriais.

Nukeliu koją nuo unitazo, pastatau ant grindų ir iš karto suvokiu savo klaidą.

Dabar aš – kaip čia gražiai pasakius – *sandariai užantspauduota.*

Pingvino žingsniu bėgioju po vonią, svarstydama, ką daryti. Šešios dvidešimt penkios. *O šūdas, o velnias.* Vanduo! Karštas vanduo ištirpdys vašką. Tada nusiskusti, apsirengti ir bėgti. Įlipsiu į tokį karštą vandenį, kokį galėsiu pakęsti, vaškas ištirps ir aš nubrauksiu jį kempine. Paprasta.

Prileidžiu į vonią tokio karšto vandens, kad galima sterilizuoti švirkštus, ir įlipu. Rausvosios suknelės nesivilksiu, nusprendžiu pradėjusi garuoti.

Čia aš pastebiu, kad yra blogesnių dalykų, negu vašku užlipdyta apatinė kūno dalis: daug blogiau, kai vašku užlipdyta apatinė tavo kūno dalis prisispaudžia ir prilimpa prie lieto metalinio vonios dugno karštame vandenyje, – kuris, beje, plikina kūną, bet netirpina vaško. Taigi dabar aš prilipau prie sumautos vonios dugno.

Kai mobiliuoju telefonu paskambinu Eimei šaukdamasi pagalbos – ačiū Dievui, kad įsinešiau jį, jei skambintų Nikas, – ji tik po dviejų minučių liaujasi juoktis ir atsikvepia.

– Ar mėginai skambinti klientų pagalbos telefonu, kuris užrašytas ant dėžutės? – klausia ji galiausiai.

– Puiki mintis, Eime, – sakau lenkdamasi per vonios kraštą, kad nenualpčiau nuo karščio. Garai plaukia man aplink pečius ir aš vos neišmetu telefono į vandenį. – Palik tą pokštą kitam vakarui.

– Išleisk vandenį ir išsilaisvink.

Po penkių minučių tebesu prilipusi prie tuščios ir sparčiai vėstančios vonios dugno. Pradedu drebėti. Tik man galėjo taip nutikti. Palyginti su tuo, visai gražu pamiršti persiauti šlepetes.

– Gerai. Kokia kita protinga mintis?

– Ar dėžutėje yra losjono? – klausia Eimė. – Paprastai jo įdeda, kad galėtum nusivalyti vaško likučius. Pamėgink patrinti juo...

Prireikia sudėtingo manevro su plaušine, bet galiausiai numetu losjono buteliuką taip arti, kad galiu pasiekti iš vonios. Atidariusi pauostau – dvokia. Abejodama patrinu tas vietas tikėdamasi, kad visiems laikams nepraradau galimybės patirti daugkartinius orgazmus.

– Padeda! *Padeda*! Ak, ačiū Dievui, ačiū Dievui. Eime, tu žvaigždė. Bet jeigu tu kada nors, *kam nors* apie tai prasitarsi, pasmaugsiu tave tavo žarnomis.

– Kaip įdomu, – sako Nikas, po valandos pakėlęs galvą nuo mano šlaunų. – Aš dar niekada... ar jūs, merginos, tai kaip nors vadinate?

Manau, kad tikrasis pavadinimas būtų Monumentalus mėšlas.

– Tai vadinama braziliškuoju plaukų šalinimu.

– Aha. Tikriausiai pagal tą merginą iš Ipanemos ir jos strėnų juostą. Ar skauda?

– Mažiau negu tada, kai prilimpi prie metalinės vonios dugno, – atsidūstu aš. – Tiek to. Ilga istorija.

Nikas šypsosi ir vėl paneria galvą.

– Man atrodo labai jautru. Ir reikalauja švelnaus dėmesio. Čia. Ir tikriausiai *čia*...

– Truputį pro šalį, – sakau, išlenkdama nugarą ant pagalvių.

– Visada gali čia pasilikti, jeigu nori, – siūlo Nikas, kaip jau siūlė per penkis ankstesnius mūsų apsilankymus viešbutyje. Jis džiovinasi plaukus rankšluosčiu ir nerūpestingai numeta jį vonioje ant grindų. – Tau nebūtina išeiti su manim. Sumokėjau už visą naktį, gali pasimėgauti.

– Aš tau sakiau, galime susitikinėti pas mane, čia tau brangiai kainuoja.

– Ne tavo rūpestis. – Jis nuogas atsisėda ant lovos krašto, paima mano ranką ir nykščiu vedžioja delno linijomis. Į akis nežiūri. – Ir čia šiek tiek saugiau, Sara. Vieta anonimiškesnė. Aš galiu susitikinėti su daugeliu klientų viešbučio restorane, ypač dieną. Jeigu mane vėl pastebėtų išeinantį iš tavo buto, būtų sunkiau paaiškinti.

Prieš porą savaičių mes vėl vos neįkliuvome, kai vieną vakarą Džoana, kontoros karo kirvis, susidūrė su Niku, išeinančiu iš mano namo. Jis sugebėjo sukurpti kažkokį paaiškinimą apie užneštus dokumentus, bet nesu įsitikinusi, kad toji patikėjo. Pastaruoju metu ji keistai į mane dirsčioja, ypač tada, kai dirbu viena su Niku.

Negaliu patikėti, kad taip keblu turėti meilės romaną. Maniau, kad didžioji svetimavimo dilema liečia tik moralę, o ne strategiją. Dieve, jo žmona gyvena net ne toje pačioje grafystėje. Negaliu suvokti, kaip moterys sugeba užmegzti romanus su svainiais, gyvenančiais už poros namų, ir neįkliūti. Mano galva, Krašto saugumas, MI5 ar kaip jie ten vadinasi, nepraloštų, jeigu dvigubų agentų ieškotų svetimaujančiuose priemiesčiuose.

Kelis kartus buvome susitikę *Claridge* viešbutyje nedoriems meilės paišdykavimams popietę, kai klientai išeina iš teismo; man beveik labiau patinka šitie greiti pasimatymai ekspromtu, o ne stropiai suplanuoti susitikimai vaka-

rais. Visada jaučiuosi kiek prislėgta, kai Nikas turi išeiti laiku, kad spėtų į paskutinį traukinį namo.

Jis paima laikrodį nuo naktinio stalelio ir užsisega odinį dirželį ant riešo. Kai jis stojasi, aš staiga pasislenku prie jo, įsidedu jo pusiau kietą penį sau į burną ir traukiu prie savęs jo sėdmenis. Akimirką jis priešinasi, paskui pajuntu, kaip pasiduoda, jo kūnas virpa ir jis sugriebia mano pečius taip stipriai, kad gali likti mėlynės.

Kai tik pajuntu jo sūrų skonį, jis išsilaisvina ir pastumia mane ant lovos. Akimirką man atrodo, kad jis tuoj išeis; bet tada, staiga erotiškai pakeitęs tempą, jis griūna ant lovos šalia manęs ir pradeda bučiuoti man tarp krūtų, pilvą, jo liežuvis įsmunka į mano bambos duobutę – „Dieve, kas čia, po galais?" – klausė jis, pirmą kartą pamatęs ten žiedą. „Ar neerzina?" – ir gašliai slenka žemiau, bet ne užtektinai žemai. Jis barsto bučiniais man vokus, nosį, skruostus, lūpas, kaklą, judant jo blakstienos kutena man odą. Mano krūtis stipriai spaudžia jo krūtinė. Jis kvepia taip maloniai ir šiltai, kaip cinamonas pakaitintame vyne, kaip gvazdikėliai apelsinuose, kaip kankorėžiai lauže.

Šitaip sumaniai valdomas visas mano kūnas yra ištisa erogeninė zona. Jo mokėjimas susilaikyti, valdyti tempą, nepasiduoti mano troškimui paskubėti, turėti jį tuojau pat, varo mane iš proto.

Kai jau esu pasirengusi surikti taip, kad išgirstų visas viešbutis, jis paneria galvą man tarp kojų, aš sukišu rankas į jo plaukus, mano kūnas trūkčioja kaip įelektrintas jo liežuviui liečiant mano klitorį. Karštligiškai apsivynioju kojomis jo pečius. Jis įkiša į mane du pirštus ir viduje judina juos lyg šokčiojančią žuvį, vis dar liečia mano klitorį, ir tas jausmas man dar nepažįstamas, tai erotinis geležin-

keliukas, skubantis vis aukštyn. Akyse sproginėja žvaigždės. Nervų galūnėmis tvyksčioja žaibai. Užbaigiu greičiau ir stipriau nei kada nors anksčiau, mano kūnas daužosi į lovą, o per jį lūžta ir vėl lūžta bangos.

Galiausiai Nikas pakelia galvą ir pasitraukia kiek toliau, skruostą prispaudęs man prie pilvo, o aš drebu nuo patirtos aistros.

– Aš labai... labai gerai čia jaučiuosi, – sako jis tyliai. – Saugus, saugesnis negu kitur pasaulyje.

Ar jis – *ar jis ką tik vos neištarė to žodžio?*

Jis apsiverčia ant nugaros šalia manęs. Po kelių minučių apkabinu jį visu kūnu, apiberiu jo veidą bučiniais, o jo šeriai bado man burną. Apžergusi jį, slenku žemyn krūtine trumpais bučinukais, mėgaudamasi sūriu jo prakaituotos odos skoniu. Pačiulpiu jo kairįjį spenelį ir jis sudejuoja pritardamas. Atsakymas supulsuoja man tarp kojų ir aš stveriu jo penį, plieną, padengtą aksomu...

Suskamba jo mobilusis telefonas, ir man nereikia klausti, kas skambina.

Suglebusi išsitiesiu lovoje ir stengiuosi neparodyti, kad pyktelėjau, kam jis nusprendė atsiliepti. Seksuali, rami meilužė, o ne irzli ir reikli draugė.

Nikas sutrikęs šypteli man ir negrabiai velkasi drabužius, ragelį suspaudęs tarp kaklo ir ausies.

– Jau važiuoju. Ką tik baigiau. Taip, žinau, ir apgailestauju, bet...

Paduodu jam batus. Jis nežiūri man į akis, veidas bereikšmis, o ragelyje spygčiojama. Ji man neatrodo laiminga. Vargšas Nikas, tik to jam trūksta, priekabios žmonos, kuri nuolat ant jo zyzia, kai jis visą dieną sunkiai dirbo, kad ji galėtų gerai gyventi. Jei aš būčiau už jo ištekėjusi, niekada šitaip ant jo neniurzgėčiau. Matau iš arti, ką jam

tenka išgyventi, kokį stresą kasdien patirti. Aš dirbu su juo. Ji tikrai negali to suprasti.

– Nežinau kada. Gal dirbsiu. Taip, suprantu, bet nieko negaliu padaryti. Klausyk... *klausyk*, Melinša. Sakiau, kad apgailestauju. Teismui vasario keturioliktoji yra tik diena tarp vasario tryliktosios ir penkioliktosios. – Jis nuvargusiu judesiu persibraukia ranka veidą. – Žinau. *Žinau, kad turėjai, bet...*

Dar vienas neaiškios kalbos pliūpsnis. Jis prieina prie veidrodžio, pirštais persibraukia plaukus ir patikrina, ar ant švarko neliko išdavikiškų šviesių plaukų. Gerai, kad jis atsargus. Džiaugiuosi. Nė trupučio neprieštarauju.

– Klausyk, pasikalbėsime, kai grįšiu namo.

– Ar tikrai rytoj vakaras tiks? – klausiu susijuosdama chalatą. – Galime susitikti kitą vakarą, jei susidaro keblumų, aš neprieštarausiu.

– Tikrai prieštarausi, – sako Nikas netikėtai šiurkščiai. – Ir nekaltinčiau tavęs. Pažadėjau, kad Valentino dieną kur nors nueisime, tai ir nueisime. Dabar, – jo balsas suminkštėja, – paduok man portfelį ir užsirakink vonioje, gundytoja, nes gal nepajėgsiu tavęs paleisti.

Širdyje jaučiuosi trapi ir viliojanti, tarsi tai būtų mūsų pirmas pasimatymas. Tam tikra prasme taip ir yra; mūsų pirmas pasimatymas ypatingą dieną. Pernai Valentino dieną praleidau Andoroje su Eime, mes abi pasislėpusios stengėmės paskandinti savo neviltį dėl netinkamumo romantiškiems santykiams. Mes negalėjome žinoti, kad interneto pažinčių agentūra pasirinko tą patį viešbutį Meilės šventės savaitgaliui. Keturiasdešimt dvi įsimylėjusios poros laikėsi už rankų ir visą laiką šypsojosi. Susirgau migrena.

Vėl peržiūriu suši meniu, siurbteliu mimozos kokteilio ir tikiuosi, kad Nikas skuba ir tuoj bus čia. Visą dieną buvau įstrigusi Birmingeme dėl bylos, todėl nemačiau jo nuo tada, kai jis vakar išėjo iš viešbučio. Negaliu sulaukti, kada įteiksiu jam savo dovaną. Na, bent jau apsivilksiu dėl jo.

Atsisakau suši ir sašimi – džiaugiuosi, kad Nikas vėl pasirinko *Yuzo*; tikėkimės, kad šį kartą nutrauksim nesėkmių ruožą, – ir dvejoju, ar imti jūros dumblių, ar agurkų salotų. Gal palauksiu, kol ateis Nikas, ir pažiūrėsiu, ko nori jis. Iš tikrųjų, kai pagalvoju, mes nė karto normaliai nepietavome drauge, neskaitant to vakaro Mančesteryje. Bus labai miela prieš įšokant į lovą pasėdėti ir *pasikalbėti* kaip tikrai porelei.

Penkiolika po aštuonių. Nagi, Nikai, *nekenčiu*, kai reikia vienai laukti prie stalelio. Juk ilgiau nebegalima vartyti meniu ir stengtis neatrodyti liūdnai, net jeigu meniu toks sudėtingas, kaip *Yuzo*.

Padavėjas mandagiai stovi man prie alkūnės.

– Ar jau galite užsisakyti, panele?

– Ne, aš kai ko laukiu. Atėjau truputį per anksti: jis turėtų tuoj pasirodyti. – Viltingai dirsteliu į duris, kai jos dzingtelėjusios atsidaro. – Mano kūnas virpteli iš malonumo ir palengvėjimo. – Ak, žiūrėkite, *štai* ir jis!

– Kai išsirinksite, panele.

Ačiū Dievui. Vieną akimirką jau pamaniau...

Džiugi šypsena mano veide išblėsta, kai Nikas atsainiai žengia mano stalelio link, o šis staiga pasidaro toks matomas ir neapsaugotas.

Atsilikusi per du žingsnius eina jo žmona.

9

Melinša

Juk moteris visada *žino*, jai pasako nuojauta. Nikolas nuojauta netiki, sako, kad tai pasąmonė atrenka vos pastebimus ženklus ir kūno kalbą, kurių budri sąmonė nepastebi, sudeda juos ir *cinkt*! Štai suma; tada pagalvoji (kai tas rezultatas paaiškėja esąs teisingas atsakymas) – šit kaip! Nuostabu, tikriausiai man pasakė nuojauta.

Todėl tikriausiai ne telepatinis šeštasis jausmas, o mano išmintinga pasąmonė baksnojo protui į pašonę: žiūrėk, jis maunasi džinsus, nors visada džinsų nekentė; žiūrėk, šiomis dienomis jis pats kraunasi komandiruočių lagaminus, nepalieka to daryti tau; žiūrėk, jis pakeitė losjoną po skutimosi, jo nauji marškiniai, ar jis visada rakino šitą stalčių, nuo kada jis pradėjo žaisti skvošą?

Jeigu prie tavo nušveisto pušinio virtuvės stalo sėdėtų geriausia draugė, priešais pasistačiusi vėstantį nepaliestą kavos puodelį, garsiai skųstųsi dėl aiškiaregiško nerimo, pridėtų tuos skundus prie bendro aštrių, smailių bakstelėjimų ir įgėlimų, patirtų per pastarąsias savaites ir mėnesius, katalogo, tu pasakytum, kad vyksta meilės romanas (tik mintyse, žinoma, nes garsiai to nepasakysi, kol ji pati nesupras), meilės romanas, *jis užmezgė meilės romaną*!

Bet Kitas yra Kitas...

– Jis užmezgė meilės romaną, brangioji, – pasakė jis drąsiai, nepaisydamas mandagybių kalbant apie kitų žmonių svetimaujančius mylimuosius, ramiai pūsdamas dūmų ratus per stalą. – Tai matosi taip pat aiškiai, kaip tavo *labai* graži strazdanota noselė.

– Kitai!

Jis dunksteldamas nuleido taburetę ant keturių kojų.

– Mieloji. Jis negrįžta iki vėlumos – viena. Nauja šukuosena, nauji drabužiai – nesu įsitikinęs dėl juodų džinsų, tačiau naujas ir todėl precedento neturintis noras vaidinti prakaituotą vyrišką sportininką – antra. Arba jis užmezgė meilės romaną, arba, – jis klastingai nusišypsojo, – jis perėjo į manąją gatvės pusę ir nedrįsta tau pasakyti.

– Dėl Dievo meilės, Kitai, Treisis ne gėjus.

Kitas išskėtė savo elegantiškas rankas: tada nežinau.

– Bet Kitai, – šnibždėjau aš, rankomis apkabinusi vos pastebimą po sijonu pilvo apvalumą, apie kurį kol kas žinojo tik Kitas, – ar jis galėjo užmegzti meilės romaną, ar tu įsitikinęs, *visiškai* įsitikinęs?

– Miela mergaite, nemanyk, kad man nerūpi. Aš taip pat jį myliu. Suprantu, tai tikras pragaras; bet galiausiai juk geriau yra žinoti, – atsiduso jis stodamasis išvirti šviežios kavos. – Visi požymiai yra, deja, – ir sulig tais žodžiais mano saugus, gražus, tobulas gyvenimas galiausiai atsidūrė ant pražūties slenksčio ir nepataisomai užgulė man pečius.

Aš sustoju prie žieminių šalavijų krūmo ir giliai traukiu į krūtinę nueinančio vasario oro gurkšnį, o trylikos metų senumo prisiminimai staiga užpuola ir smogia į paširdžius taip stipriai, kad akimirką užgniaužia kvapą. Žinoma, Kitas neklydo. Visi požymiai *buvo*. O aš nebuvau Kitui

pasakojus apie numetamus telefono ragelius, vėl atnaujintą rūkymą, naujai atsiradusį norą kiekvieną sekmadienį ištisas valandas vedžioti šunį bendruomenės žemėje. Klasikiniai, vadovėliniai požymiai.

Akivaizdu.

Bet netiesa.

Pastumiu užsklendžiamus vartelius – be abejonės, Treisis turi mieliausią ir gražiausią visame kaime namą šiaudiniu stogu, apaugusį vijoklinėmis rožėmis, su vingiuojančiu raudonų plytų takeliu – iš visų galių stengiuosi jaustis laimingai ištekėjusi trisdešimties su trupučiu mama, turinti tris vaikus, o ne nėščia, netekusi galvos dvidešimt dvejų metų mergaitė, kokia buvau paskutinį kartą stovėdama prie Treisio durų.

Peteliškės plaka sparneliais man paširdžiuose. Einu trumpais, tankiais žingsneliais, kad nepaslysčiau ant tako, įkvepiu šalto oro kamuolius. Žinoma, reikėjo apsiauti tinkamus, plokščiapadžius batus. Bateliai aukštais kulniukais gražūs ir jaunatviški, su blizgučiais ir kaspinėliais, bet jie beviltiškai stokoja sukibimo jėgos, aš galiu nusilaužti koją, sprandą ar dar blogiau.

Tą dieną Kitas, žinoma, mėgino sulaikyti mane, kad nevažiuočiau bartis su Treisiu, bet aš jo neklausiau, užsirakinau nuo jo automobilyje. Ir dabar dar girdžiu, kaip jis beldžia į langą, o aš žviegiančiomis padangomis lekiu keliuku, pasiryžusi tuojau pat išsiaiškinti su Treisiu, nes nuodinga mintis jau glūdi mano smegenyse. Stebuklas, kad važiuodama į nieką neatsitrenkiau ir nesusimaigiau į košę; nors, suprantama, kelias artimiausias niūrias sielvartingas dienas ir savaites buvo akimirkų, kai apgailestavau, kad to neatsitiko. Gailėjausi, kad išlikau gyva per tą skubotą kelionę, kai mečiau bjaurius kaltinimus Treisiui,

vos tik jis atidarė duris, ir, užuot pranešusi jam nuostabiąją, nepaprastąją, brangiąją naujieną, kurią saugojau ir kuria džiaugiausi, aš smeigiau ja jam kaip riterio ginklu, kad sužeisčiau ir įskaudinčiau.

Aš nesuteikiau jam galimybės pasiaiškinti ar apsiginti, nes *buvo visi požymiai.* Ne, aš tekina grįžau į automobilį nematydama kelio pro ašaras ir, žinoma, nepastebėjau tepalo balutės, susirinkusios ant keliuko, išvarvėjusios iš mano automobilio, nors Kitas ištisas savaites spaudė mane remontuoti. Ar galiu rasti teisingų žodžių savo vargšui negimusiam mažyliui: tu būtum gyvenęs, jei aš nebūčiau taip baisiai pykusi, jei būčiau nepaklausiusi savo „nuojautos", jei būčiau nuvežusi savo sumautą automobilį sutaisyti...

Priekinės durys atsidaro, ir aš vos neįkrintu į rožės krūmą.

– Pastarąsias penkias minutes stebiu, kaip tu dvejoji, – sako Treisis, o jo gražios burnos kampučiai trūkčioja. – Vienu metu jau maniau, kad grįši namo, todėl ketinau išeiti ir tiesiog įtraukti tave.

– Viešpatie, to tai nedaryk, – sakau išsigandusi, – tu neįsivaizduoji, kaip šiame kaime kaimynai liežuvauja.

Greitai praeinu pro jį stengdamasi nepastebėti, kaip maloniai jis kvepia, ir einu tiesiai į svetainę, kurioje Treisis be didelių pastangų sugebėjo suderinti savo aistrą kampuotam švediškam minimalizmui su tradiciniu kaimo namu. Nežinau, kaip įmanoma suderinti Tiudorų stiliaus sijas ir žalvarinius pakinktus su plokščiaekraniu televizoriumi ir juoda odine sofa, bet Treisio svetainėje atrodo, kad tie daiktai yra daugiau negu šiaip geri bičiuliai.

Kaip ir pats Treisis, galvoju išsiblaškiusi; tiek kampų, žavesio ir prieštaringumų, bet koks tobulas derinys visko, ko, regis, tau norisi...

– Ar galiu pasakyti, ponia Lajen, kad puikiai atrodai *su* drabužiais, – lėtai sako Treisis uždarydamas paskui mane duris. Nuo to garso krūpteliu kaip žiurkė spąstuose. – Nors vertinu tavo pastangas, kurių ėmeisi, kai matėmės paskutinį kartą; jis suteikė naują prasmę Nuogo virėjo sąvokai.

– Tu pažadėjai, – sudejuoju aš, ir mano skruostai liepsnoja.

– Nurimk. Mano burna užrakinta. Nors, turiu pasakyti, blizgučiai buvo labai gražus sumanymas.

– Treisi!

Jis iškelia rankas.

– Gerai, gerai. Daugiau niekada neminėsiu, pažadėjau. Ką gi. Eime į virtuvę. Ten kaip po audros, ponia Lajen, nors viską dariau pagal instrukciją – nelengva, pasakysiu tau, dievai žino, koks šunsnukis sadistas išrado tą prakeiktą *Aga*, ji arba įsijungia, arba išsijungia, tarpinės padėties nėra. Noriu, kad pasakytum, ką manai apie mano ryžius su baltaisias svogūnais ir parmezano kvapu ir kavą iš automato...

– Tu pamėginai! – šaukiu patenkinta.

– Tu man liepei, – sako Treisis gailiai.

Einu paskui savo nosį – koks skanus kvapas, iki šiol nesupratau, kaip esu išalkusi; bet negalėjau valgyti pusryčių nei priešpiečių, buvau per daug susinervinusi, kokia kvailystė, iš tikrųjų, juk nei Treisis, nei aš – žinoma, nemačiau jo labai seniai (neskaitant gėdingo įvykio su blizgučiais), nemačiau iš tikrųjų nuo tada, kai buvome meilužiai, ir aš jau beveik pamiršau, koks jis gali būti *patrauklus*...

Karštligiškai stengiuosi susikaupti ties virtuve. Treisio juodoji gražuolė, puikioji prancūziška keturių orkaičių *Aga*, virtuvė gali ja didžiuotis, bet visa kita tikriausiai paimta iš *Bon Appétit* puslapių – visas tas nerūdijantis plienas taip

nuostabiai stilingas, suprantama, bet ar galite įsivaizduoti ant jo uogiene išteptų pirštelių atspaudus? Sukiojuosi tarp visų gražių daiktų kaip vaikas saldainių parduotuvėje; lėkštutės, *Robocoup*, pilnas *Global* peilių rinkinys (ką ten šneka apie japonus ir šaltą plieną?), greitpuodis ir, ak, *kokia palaima*, sena Grisvoldo lieto metalo troškintuvė su rankena. Jis tikriausiai visą naktį stovėjo eilėje prie *eBay* parduotuvės, kad galėtų ją nusipirkti.

Treisis pakelia ant *Aga* lėtai verdančio prikaistuvio dangtį ir paneria medinį šaukštą.

– Na, ateik. Paragauk.

Klusniai prasižioju. Treisis palinksta į priekį, sulenktą delną pakišęs po šaukštu, kad neprilašėtų, ir aš žinau, kad iš tikrųjų tai yra pats bjauriausias šablonas – maitinti vienam kitą, juo taip piktnaudžiaujama filmuose, bet vis tiek tas veiksmas yra tokia uždrausta, skrandį gniaužianti erotika.

Hipotetiškai sakant.

– Ska-mmm-nu, – murmu su pilna burna rojaus.

– Nepaisant sveiko proto, – sutinka Treisis.

Žmonės pamiršta, kad maisto gaminimas yra ir mokslas, ne tik menas. Užtenka pagalvoti apie majonezo paslaptį: tai padažas, tirštai primaišytas aliejaus lašelių, aštuoniasdešimt procentų sudaro aliejus; gali padaryti lašelius stabilesnius įplakęs porciją aliejaus į paprastą trynį su druska, mat druskos krisleliai išskaido trynio granules į sudėtines dalis, ir prašau, niekas nesukreša. Pats tikriausias mokslas.

Ar gali molekulinė virtuvė nežavėti? Tai tikrai nauja maisto gaminimo sritis. Tokios revoliucijos kulinarijoje nebuvo nuo – na, nuo Eskofjė laikų. Kaip paaiškinau Treisiui, ir galėjau pabučiuoti jį už tai, kad jis su tuo sutiko, no-

rint šiuo metodu sukurti neįprastus ir originalius receptus, reikia analizuoti sudedamųjų dalių molekulinę sudėtį naudojant infraraudonojo spektrometro magnetinio rezonanso įrangą – kiekvienas sintetinės chemijos specialistas arba fizikas tokią įrangą turi – ir panašios sudėties maisto produktai puikiai dera, nors tvirtai tiki, kad neturėtų derėti, kaip tarpusavyje nedera Elizabeta Teilor ir Ričardas Bartonas, jei suprantate, apie ką kalbu. Hestonui Bliumentaliui šiuo atžvilgiu puikiai sekasi; jo receptai tokie genialūs. Taigi...

– Šoninės su kiaušiniene ledai? – klausia Treisis dvejodamas kitą savaitę, kai pateikiu jam meniu apmatus. – Sardinių ant paskrudintos duonos šerbetas ir merengos, keptos skystame azote ant stalo?

– Juk daug įdomiau negu spirite kepti blyneliai, sutinki? – karščiuojuosi aš.

Jis perskaito puslapį iki apačios.

– Kalmarų filė vyniotiniai su kokosais ir imbiero sviestu, menkės kepenys su pomidorų sėklomis, sušaldytų kepenų drožlės su sultiniu, termiškai skirtinga žirnių sriuba...

– Karšta paviršiuje ir šalta dugne, – paslaugiai aiškinu aš.

– Suprantu. Po jos – alyvuogių aliejuje kepta anties krūtinėlė su šokoladiniais rutuliukais, o desertui figų ir juodųjų alyvų *tatin* su minkšto prancūziško sūrio ledais, be abejonės.

– Tai darbas su natūraliais kvapais, nepridedant nieko chemiško, kad būtų gerai, – išpyškinu aš, nebepajėgdama slėpti susijaudinimo. – Iš esmės šitaip būtų kuriami kvapai ir medžiaga, kuri perkeltų tavo skonio receptorius į laimingesnį pasaulį.

– Tu pakvaišusi hipė, tikra savo motinos duktė, – plačiai šypsosi Treisis. – Nors nežinau, ką ji pasakytų apie sraigių košę. Vargšės sraigės.

– Aš noriu sukurti autorinį patiekalą, – kalbu atmesdama plaukus ir nubraukdama juos pieštuku, kad nekliudytų. – Pinas Mafeo išgarsėjo savo švelniu žąsies kepenų paštetu su dvidešimt keturių karatų aukso kiaušiniu – jis ima mažą, pailgą merengą ir aptepa vos vos suplakta grietinėle, tada panardina į skystą azotą – ten beveik du šimtai laipsnių žemiau nulio, *įsivaizduoji*! – grietinėlė akimirksniu sustingsta ir susidaro medžiaga, panaši į kiaušinio lukštą. Tada jis švirkštu suleidžia į merengą mango padažą ir suvynioja ją į dvidešimt keturių karatų auksinį lapą. Perdaužtas jis skleidžia į trynį panašaus mango padažo...

– Tai aš esu perdaužtas, – murma Treisis. – Tikriausiai, jei su šituo sutikau. Panašiau į Frankenšteino laboratoriją negu į sumautą virtuvę.

– Beje, tu man priminei, – priduriu aš. – Man reikės kai kurių šitokių daiktų mano virtuvėje namie. Nikolas dabar tiek daug dirba – nuo tada, kai Vilis Fišeris išėjo į pensiją, Nikolas beveik *gyvena* kontoroje, – ir grįžta taip vėlai, kad aš jau būnu užmigusi. Būtų daug lengviau, jeigu savo receptus galėčiau kurti namie vakarais, kai suguldau vaikus, o ne samdyti auklę ir ateidinėti čia.

Žinoma, tai visiška tiesa (vargšas Nikolas net savaitgaliais sulaukia skambučių iš kontoros); bet ne visa.

O tiesa ta, kad Treisis tebėra pavojingai ir velniškai seksualus ir nuostabus, ir aš nesu visiškai įsitikinusi, kad kasdien gaminti maistą užsidarius dviese su juo šitame jaukiame namelyje – kai visi žinome, jog virtuvė skatina seksą labiau negu Mulen Ružas, – kaip jau darėm ištisą

savaitę, yra tokia pašėlusiai gera mintis. Aš *dievinu* Nikolą, suprantama, esu įsimylėjusi iki ausų, tikrai niekada nepadaryčiau nieko, ko negalima daryti; bet bėda ta, kad Treisis tebėra neužbaigtas reikalas, ir bus daug geriau, jeigu niekada neprireiks raišioti palaidų galų. Geriau visiems, kuriuos tai liečia.

Kai praradau mūsų kūdikį, Treisis nė karto man neprikišo. Jam ir nereikėjo. Aš pati užtektinai sau prikaišiojau. Visa tai dabar atrodo taip liūdna, kvaila ir *nereikalinga*. Man tada reikėjo pasikalbėti su mama; dar svarbiau, reikėjo pasikalbėti su Treisiu. Bet man buvo tik dvidešimt dveji, buvau nepatyrusi ir beviltiškai naivi. Užsimerkusi galėdavau suplakti lengvą kaip plunksnelė suflė, bet nieko neišmaniau apie meilę. Kokia stipri ji gali būti.

Aš neturėdavau jėgų pažiūrėti į save veidrodyje. Ir negalėjau ištverti minties, kad jo akyse galiu išvysti neapykantą ir pasibjaurėjimą, kokius kasdien mačiau savo akyse.

Todėl ligoninėje atsisakiau matytis su Treisiu, grįžusi namo neatsakinėjau į jo skambučius, neatidarydavau jam durų, kad ir kiek jis ginčijosi ir maldavo, ir – galiausiai – imdavo šaukti ant manęs reikalaudamas išeiti ir susitikti. Todėl, kad aš nepajėgiau. Nepajėgiau stoti prieš vyrą, kurio vaiką nužudžiau per savo kvailumą ir nepasitikėjimą. Treisis nebuvo užmezgęs jokio meilės romano, *žinoma*, ne; paaiškėjo, kad jis susirado dar vieną darbą (paskutiniojo dešimtmečio ekonominio nuosmukio metu įsikūrusi sūrių parduotuvė merdėjo), jis to darbo nekentė ir niekino jį, bet jam jo reikėjo, kad galėtų sumokėti už sužadėtuvių žiedą. Vienas agentas – su kuriuo jis, karti ironija, susipažino per Kitą – pasiūlė jam tapti naujai sukurtų džinsų etiketės Veidu (jei žodis tinkamas). Iš čia nauji drabužiai,

staigus poreikis palaikyti formą, paslaptingi telefono skambučiai. Treisis išmoko būti matomas ant skelbimo lentų, laikraščiuose ir žurnaluose, suteikti gan paprastiems džinsams tokią asociaciją su seksu, kad jie rekordiniais skaičiais skrido nuo parduotuvių lentynų.

Tokiais skaičiais, kad apmokėjo ne tik už spindinčio pusantro karato žiedo kainą, bet ir įmoką už butą netoli Kings Roudo, per kurio slenkstį Treisis planavo pernešti mane, kai tik ištarsiu: „Taip."

Ir būčiau ištarusi, žinoma. Bet tada, kai sužinojau, ko Treisis siekė, buvo jau per vėlu.

Vienintelis asmuo, kuris grasino atimti iš manęs bjaurėjimosi savimi privilegiją, buvo Kitas. Jis mėgino sutvarkyti reikalus. Įkalbinti mane, kad leisčiau Treisiui grįžti į savo gyvenimą. Jis nesuprato – nė vienas iš jų nesuprato, – kad tokią išeitį aš pasirinkau. Kad mylėjau Treisį labiau nei kada anksčiau, bet žinojau – ar *maniau* žinanti, juk buvau moteris-vaikas, – kad vargšas mūsų kūdikis visada bus čia, stovės it šešėlis tarp mūsų, jo netektis temdys ir juodins kiekvieną mielą akimirką, uždarys mus pilkoje liūdesio ir nevilties spiralėje, kol iš mūsų meilės nebeliks nieko. Negalėjau to daryti Treisiui. Juolab po to, ką jam jau padariau.

Po penkių mėnesių sutikau Nikolą.

– Niekas nevyksta, Treisi. Tik ne šią vėlyvą valandą...

– Juk tu nemiegojai, ar ne? Jaučiu.

– Ne tai svarbu.

Jo balsas šaipokiškas.

– Aš manau, kad svarbu. Argi ne?

Trumpai padedu ragelį ir kiek sandariau užveriu Nikolo kabineto duris, kad nepažadinčiau mergaičių.

– Treisi, dabar pusė vienuolikos. Viršuje miega trys maži vaikai, neskaitant kvaišos triušio, katės ir keturių žiurkėnų.

– Keturių žiurkėnų?

– Per kinų Naujuosius metus mano mama padovanojo mergaitėms keturis rusiškuosius žiurkėnus, po vieną kiekvienai ir vieną atsargai, ir kol kas jie gyvena susidėję homoseksualioje palaimoje. – Aš atsidūstu. – Viena iš mamos apsunkinančių dovanų, nes jie kakoja kaip tikri žiurkėnai. Nors turiu pasakyti, kad šita dovana ne tokia apsunkinanti, kokia buvo pernai joms į kojines įdėti dviračių trimitai – tikriausiai ji sukaišiojo juos, kai prižiūrėjo vaikus per Piemenėlių mišias. Kalėdų rytą pusę šešių būčiau galėjusi ją pasmaugti, bet dabar tiek to, tu neskambink man taip vėlai, juk gali atsiliepti Nikolas...

– Man buvo nuobodu, – nerūpestingai sako Treisis, ir aš, pralinksmėjusi ir suirzusi vienu metu, negaliu negalvoti apie tai, kad Kitas ne veltui jį mylėjo; jiedu tokie *panašūs*. – O tu išsklaidai nuobodulį. Be to, turiu pasikalbėti su tavimi apie tiekimo šaltinį.

– Ar nepalauks iki ryto?

– Nepalauks, jei važiuosi su manim.

– Kur važiuosiu?

– Ką tik Normandijoje radau nuostabų naują tiekėją, *fantastiški* sūriai, Mela, ne šio pasaulio, tau jie patiks. Jei išvažiuosime pirmuoju tunelio traukiniu po šešių, galėsime...

Nusijuokiu.

– Treisi, nekalbėk niekų, aš negaliu. Rytoj šeštadienis, Sofi eina į jojimo klubą, nors turiu pasakyti, kad ji jau baigia išaugti iš tos stadijos, ačiū Dievui, neįsivaizduoji, kaip tai brangu; po pietų bus Evės gimtadienio šventė. O Metenė, regis, persišaldė, todėl net kalbėti apie tai negalime.

– Vargšelė. Ar Nikolas negali vieną dieną jų prižiūrėti?

Nikolas yra geras tėvas, geras vyras, bet vien pagalvojus apie tai, kad galėčiau visai dienai palikti jį tvarkytis su mergaitėmis, o pati bastyčiausi po Prancūziją ieškodama sūrių – aišku, kad Treisis dar *nepažįsta* Nikolo...

– Treisi, jis dar negrįžęs iš darbo. Negaliu tikėtis, kad rytoj jis prižiūrėtų vaikus. Jam reikia atsigauti, jis taip sunkiai dirba.

– Tu taip pat, – sako Treisis, – ir dar sunkiau, kaip įsivaizduoju.

Vieną truputį isterišką akimirką pagalvoju apie skalbyklą, apie nešvarių skalbinių krepšį, pilną iki viršaus, apie perpildytą lyginti surinktų drabužių krepšį, kuriame jau galima atlikti archeologinius kasinėjimus. Apie indų plovyklę, kaupiną nešvarių lėkščių nuo vakar vakaro, – neturėjai atliekamos akimirkos pasiknisti tarp jų ir ištraukti permirkusius spagečius, ir jie užkimšo filtrą, – apie virtuvės šiukšlių dėžę, taip prigrūstą atliekų, kad nebegaliu ištraukti plastikinio įdėklo. Apie tuščią sandėliuką – „Mamyte! Čia jau nebe *Cheerios*, čia vienos *dulkės*, mes badausime, Evė žada kviesti socialinės apsaugos tarnybą!" – apie pavėluotą sumokėti automobilio draudimą, apie pamirštą sausąjį valymą, vėluojančius gimtadienio atvirukus, į biblioteką negrąžintas knygas. Apie perdegusią šaldytuvo lemputę, kurią vis ketinu pakeisti, apie nešvarią patalynę, kurią privalau pervilkti, kol ji pati neišlipo iš lovų. Apie neparašytus Kalėdų padėkos laiškus, neprisiūtas korteles su vardais, Sofi mokslinį projektą, rankraštį, kurio dar neįteikiau, o Dieve, o Dieve...

– Beje, kur yra tavo vyras tokią vėlyvą valandą? – klausia Treisis. – Ar neminėjai, kad šįvakar Evei buvo kažkoks renginys?

Aš nedažnai pykstu – pyktis reikalauja laiko ir energijos, man abiejų ir taip stinga, negaliu jų švaistyti *susierzinimui*, – bet šį vakarą būčiau galėjusi visai smagiai užmušti Nikolą. Išsirinkau jį tik todėl, kad jis atrodė kaip vyras, kuris niekada tavęs nenuvils.

– Jis turėjo dirbti, kažkoks vienuoliktos valandos susitarimas, kurį būtinai reikėjo išgvildenti, – sakau pro sukąstus dantis. – Vargšė Evė, ji taip nusiminė. Jie ruošė kažkokį ypatingą projektą apie Stounhendžą, ji taip ilgai dirbo. Visos jų klasės mergaitės parengė pristatymus ir tik jos vienintelės tėtis neatėjo pažiūrėti. Man plyšo širdis.

– Vežkis ją rytoj kartu, – pasiūlė Treisis. – Kodėl ne? Nikolas su kitomis dviem susitvarkys, o jai kelionė į Prancūziją pataisys nuotaiką.

Kai Treisis šitaip kalba, viskas atrodo įmanoma. Jam viskas visuomet atrodo taip aišku, taip lengva. Jis turi tiek energijos, tiek aistros ir pasiryžimo, jų pakanka, kad ir tave nuneštų su juo, nors giliai širdyje žinai, kad tai nėra taip paprasta.

Jis pripildo pasaulį tokia galimybe. Tuo tarpu Nikolas...

Bet negaliu pradėti jų lyginti. Arba pateksiu į bėdą.

Kitas tikriausiai tebelaiko mane dvidešimt dvejų metų mergina, kvailoka ir nepatyrusia. Žinau, kodėl jis taip stengėsi įtikinti mane pradėti dirbti pas Treisį; tai visai nesusiję su fantastiška galimybe daryti karjerą, su svajonės išsipildymu, nes taip būtų. Kitas taip ir nedovanojo Nikolui už tai, kad šis tuo metu įėjo į mano gyvenimą, užtrenkdamas duris Treisiui, ir nepaliko Kitui galimybės išpirkti kaltę. Kai pasakiau, kad išteku už Nikolo, Kitas primygtinai teigė, kad per anksti, kad Treisis dar tebėra mano mintyse, kad man reikia Nikolo dėl klaidingų priežasčių. O *iš tikrųjų* tai reiškė, kad jis nenori gyventi su kaltės jausmu.

– Nagi, Mela, – vilioja Treisis, – važiuok su manimi į Normandiją.

– Kaip būtų gera bent kartą viską palikti, – sakau ilgesingai.

– Tai verslas. Nuvažiuosime ir grįšime tą pačią dieną. Žinai, kad bus smagu, Evė bus mums vadovė – oi, po galais. Turiu baigti kalbėti...

Pro tolimą gatvės triukšmą girdžiu pakeltą merginos balsą; žodžių nesuprantu, bet jos jausmai aiškūs. Šypsausi galvodama, į kokį karštą vandenį Treisis įšoko šį kartą. Per tuos metus kartkartėmis matydavau jį paskalų skiltyse – vienas iš geidžiamiausių Londono jaunikių, žinoma, aš juk nepavydžiu, – paprastai vis su kitomis laibomis kaip skalikai merginomis, kurių šonkauliai panašūs į badaujančių šventųjų. Reikėjo tik laiko, kad visa tai jį įtrauktų.

– Iki rytojaus, – greitai sako Treisis ir išjungia telefoną.

– Pažiūrėsim, – atsakau į orą; tėvų pamėgtas švelnesnis būdas pasakyti: „Ne, aš per daug pavargęs ginčytis"; nenoromis šypsausi ir dedu ragelį.

Jis visada mane šitaip veikia. Priverčia šypsotis, priverčia patikėti, kad kiekviena jo sugalvota pamišusi idėja – parašyti knygą, turėti restoraną, *vesti mane* – yra vienintelis teisingas dalykas. Todėl ir neišdrįsau susitikti su juo tuos trylika metų, kol neįsitikinau, kad esu visai, *visai* saugi.

Ilgai neišeinu iš Nikolo kabineto, spoksau į įrėmintą mudviejų nuotrauką. Buvau nusivylusi meile, kai sutikau Nikolą; kas nebūtų nusivylęs po to, kas atsitiko su Treisiu. Bet neabejodama žinojau, kad jis yra tas vyras, už kurio noriu ištekėti, o apie Treisį taip negalvojau. Gal Nikolas ne toks prašmatnus, gal ne taip mane jaudina, nuo jo man negniaužia paširdžių; bet neįmanoma visą gyvenimą gy-

venti ant jaudulio peilio ašmenų. Jei Treisis buvo idealus meilužis, tai iš karto supratau, kad Nikolas bus idealus vyras. Vyrai kaip batai – jie arba seksualūs, arba patogūs, abejopi nebūna.

Nepasakysi, kad Nikolas neseksualus. Savaip. Jame yra gelmė, pridengta ir tamsi, kūniška, jausminė povandeninė srovė, apie kurią jis nenutuokia. Reikėjo tik, kad ten pasibelstų tinkama moteris. Tada buvau įsitikinusi, kad ta moteris esu aš.

– Nesakei man, kad vakar vakare Liza parvežė tave iš Londono, – sakau lenkdamasi nukelti purvinų Metenės guminių batų, kai kitą rytą kiek po dešimtos Nikolas lipo laiptais žemyn. – Ji sakė, kad visi grįžote kiek po vidurnakčio. Ji galėjo šį rytą nevežti Chlojos į jojimo klubą, kai mačiau ją, atrodė nuvargusi...

– Kaip galėjau tau pasakyti? Tik dabar atsibudau.

Pažiūriu nustebusi.

– Dėl to nereikia būti tokiam dygiam.

– Dieve. Dar nespėjau nulipti laiptais, o tu jau užsipuoli. Nežinojau, pas mus jau policinė valstybė. Kur mes esame, Žemutiniame Gvantaname?

– Mamyte! Negaliu!

– Atleisk, žirniuk. Štai, viskas padaryta.

Stebiu, kaip Metenė laiminga tapsena į svetainę, ir nueinu paskui Nikolą į virtuvę nusivyniodama šaliką ir nusitraukdama pirštines. Šilumoje man pradeda varvėti nosis.

– Nikolai, ar kas atsitiko?

Jis manęs tarsi negirdi, varsto vieną po kitos spintelių dureles.

– Matau, man negresia pavojus šiuose namuose gauti puodelį normalios kavos.

– Indaujos gale stovi dėžutė, šalia kakavos. Nikolai, ar darbe viskas...

– Ne sumautos *Nescafé*! Kalbu apie *tikrą* kavą. Žmogus gali tikėtis gauti normalų tikros kavos puodelį savo sumautuose namuose! Ar prašau per daug?

Spoksau į jį nustebusi, kol jis trankosi ir daužosi po virtuvę. Nikolas visada buvo arbatos mėgėjas; gan išrankus ir reiklus arbatos mėgėjas, kuris kaitina arbatinuką, pirma pila pieną, geria *Kashmiri Chai* arbatą, kuriam arbatžolių maišeliai yra verti pasmerkimo, o *Tetley* prilygsta keiksmažodžiui. Nepamenu, kad jis kada nors gyvenime būtų gėręs kavą.

Kitame gyvenime gal būčiau pasvarsčiusi, ar Nikolas... bet ne; vien nesėkmė su Treisiu išmokė mane vertinti pasitikėjimą.

Pasigirsta beldimas į virtuvės langą ir langų valytojas linksmai moja mums. Viduje atsidūstu. Pamiršau, kad šiandien jis ateina; ir kad ima užmokestį tik grynaisiais. Šį mėnesį reikalai kiek sunkoki – per Kalėdas išleidome daugiau, negu atrodė – tas pašėlusiai prabangus paltas iš *Joseph* parduotuvės. Nekantraudama laukiu progos jį apsivilkti. Ir pastaruoju metu Nikolas paima daugiau grynųjų nei paprastai; išlaidos – manyčiau – ilgainiui sugrįš, bet kol kas... O aš tikėjausi pradėti vasario mėnesį nepalietusi namams skirtų pinigų papildomiems reikalams...

– Nikolai, ar turi grynųjų?

– Dieve, regis, turiu. Nesimato pabaigos, ar ne? Piniginėje, tikriausiai ant mano stalo. Einu nusimaudyti po dušu, kol šie namai nevirto Pikadilio aikšte.

Stabtelėjęs tik tam, kad nuo virtuvės stalo pasigriebtų telefono įkroviklį, jis kopia laiptais, o jo įtempta nugara turkiškais raštais taip ir spinduliuoja pasipiktinimą. Nusi-

valau varvančią nosį popierinio rankšluosčio skiaute. Pasipiktinimą kažkuo, ko ne visai suprantu. Juk ne jis kėlėsi šeštą ryto su trim vaikais.

Jo aptrinta odinė piniginė guli ant jo stalo. Išsiimu du dvidešimties svarų banknotus, o kartu netyčia išsitraukia keli kasos kvitai ir vaikų nuotrauka. Stabtelėjusi pakeliu ją ir mano suirzimas tirpsta. Man patinka šita nuotrauka. Fotografuota tik prieš porą mėnesių; Evei kaktos viduryje pūpso didelis raudonas gumbas, kuris išskiria jos kirpčiukus į dvi sroveles, kaip upelį aplink akmenį. Ji susimušė kaktą bėgdama su Chloja ir Sofi nuo Stoukso kalvos; ji buvo taip pasiryžusi laimėti lenktynes, kad nebegalėjo sustoti ir apačioje visu greičiu trenkėsi į svirną. Žinoma, ji net nepravirko. Gumbas išnyko tik po dviejų savaičių. O Sofi, jau pradedanti mėgti fotoaparatą, truputį palenkusi galvą į šoną, žiūri pro tas tamsias blakstienas – varge, jau labai greitai ji taps tikrai pribloškianti. Tarp jų įsitaisiusi Metenė. Pieneliu kvepiantis paskutinis mano kūdikis. Apvalutė ir linksma, džiugiai šypsosi man naiviomis akutėmis po drėgnomis blakstienomis. Nuotrauka šiek tiek paplaukusi, visoms trims būtų buvę ne pro šalį nusiprausti ir susišukuoti; bet fotoaparatas pagavo jas, pagavo jų *esmę*. Jos tokios yra.

Sprendžiant iš apsilamdymo, Nikolui nuotrauka irgi patinka. Matau žymes ten, kur jis su meile braukė nykščiu, kaip aš darau dabar. Iš kito kambario atsklinda vaiko riksmas, po jo pasigirsta dunkstelėjimas ir bėgančių kojų trepsėjimas. Kišu nuotrauką atgal į piniginę ir renku kvitus, pabirusius po visą Nikolo stalą.

Mano akį pagauna pavadinimas. Stabteliu. *La Perla*? Nežinojau, kad jis yra girdėjęs tą pavadinimą. Nebūčiau girdėjusi ir aš, jei ne Kito atnešamos naujienos. Ir jis išleido – pradedu blykšti – *kiek?*

Gerasis Dieve! Koks Nikas mielas, dosnus ir romantiškas; ir koks žavingas. Reikalai lovoje pastaruoju metu buvo – na, gan ramūs. Po sekso šventės per Kalėdas sekė badmečio mėnuo. Akivaizdu, kad šitaip jis ketina sutvarkyti reikalus.

Viduje šypsodama atsargiai sulankstau kvitą ir įkišu atgal, kad Nikolas nežinotų, jog mačiau, ir Valentino dienos staigmena nebūtų sugadinta.

Tik po dešimties dienų randu suknelę, prilygstančią miegamojo išdykavimams su *La Perla*. Žinoma, anksčiau aš mėgau vaikšioti po parduotuves, bet dabar nuolat nerimauju dėl kainų. Kartais pažiūriu į savo mielus sandalus su dirželiais iš *Gina* arba į kvailą rausvą rankinę iš *Chloe*, kuriuos privalėjau nusipirkti tą vasarą, kai susipažinau su Nikolu. Dabar jie guli spintos gale, kišenėlės pilnos monetų, kurios tikriausiai nebecirkuliuoja, taip seniai nebuvau paėmusi jų į rankas. Už tuos daiktus dabar galėčiau sumokėti už mergaičių mokyklines uniformas. Kaip galėjau būti tokia ekstravagantiška, ką aš sau galvojau?

Bet Nikolas aiškiai nepabūgo vargo. Todėl išnaršau visą Solsberį ieškodama ypatingo drabužio, stebuklingos suknelės, kuri sėkmingai paslėptų vieną faktą; nors formaliai gal tebenešioju tą patį dydį, kaip prieš dešimt metų, kai dar neturėjau trijų vaikų, bet nenuneigsi, kad viskas šiek tiek smuktelėjo – na, pietų kryptimi. Įdomu, kokio amžiaus sulaukusi imi nebesirūpinti išvaizda? Šešiasdešimties? Septyniasdešimties? Kada nusprendi – gerai, gana, nebereikia blakstienų tušo, nebereikia paryškinimų, nebereikia dietų, nuo šiol vaikščiosiu apsmukusi, pilka, susiraukšlėjusi, stora ir *laiminga*?

Nekantriai laukiu senatvės. Šis vidutinis amžius varo iš manęs gyvybę.

Galiausiai randu tai, ko ieškojau. Randu vienoje iš tų baisių prabangių parduotuvių, kur pardavėjos atrodo kaip modeliai iš Paryžiaus, o norint įeiti reikia paspausti skambutį. Niekada nebūčiau drįsusi eiti į tokią parduotuvę, jei nebūčiau pasijutusi beviltiškai. Bet suknelė tikrai labai graži, galvoju stovėdama viduryje parduotuvės ir kovodama su sąžine. Ji man tobulai tinka. Gal ir brangi, bet tokios geros kokybės, kad laikys visą amžių. Ir išparduodama; nuolaida tik dešimt procentų, bet ir dešimt procentų yra šis tas. Neketinau vėl pirktis juodos, bet šioji taip skiriasi nuo visų kitų mano juodų suknelių. Neturėjau tokios, kuri būtų virš kelių, kaip ši, o juoda visada gerai, niekada neišeis iš mados, ir ji *lieknina.* Suprantama, man nereikės pirkti naujų batų, senieji juodi bateliai puikiai tiks, ir sutaupysiu pinigų. Pasielgčiau neekonomiškai, jei nepirkčiau suknelės.

Ir tada prie kasos, kai atmetama viena kredito kortelė po kitos ir aš ištraukiu atsarginę, skirtą ypatingiems atvejams, kai griūtų stogas, paaiškėja, kad ji taip pat pereikvota, – kadangi ištisus amžius nemačiau sąskaitos, nežinau, ar daug, – ir aš svarstau, ar sugebėčiau įkalbėti Nikolą grąžinti prabangiąją *La Perla* jo neįžeidusi.

Paraudusi iš gėdos nusigręžiu ir sliūkinu iš parduotuvės kaip nusikaltėlė. Šaunioji pardavėja tikriausiai mano, kad esu bankrutavusi, esu viena iš tų, kurios negali susilaikyti nepirkusios, apie kurias rašo, arba dar blogiau, kad kortelės vogtos...

– Taip ir pamaniau, kad čia tu, – plačiai šypsosi Treisis užtverdamas man kelią.

Ne visai suprantu, kodėl Nikolas toks *keistas.* Iš pradžių vakar, kai paskambinau jam ir paklausiau, kada Kitui atvažiuoti pabūti su vaikais Valentino dieną...

– Nežinau, kada, – sausai atsakė jis. – Gali būti, kad dirbsiu.

– Bet viskas organizuota! Užsakiau vietas *Lemon Tree* restorane! – sušukau aš.

– Taip, suprantu, bet nieko nepadarysi.

– Nikolai, kalbame apie Valentino dieną, – sakau iš nusivylimo paaštrėjusiu tonu. – Ištisas savaites tavęs beveik nematau, pastaruoju metu dirbi keisčiausiu laiku, nuo tada, kai tapai partneriu, – tiesą sakant, nuo tada, kai Vilis išėjo į pensiją, – ir aš atsiprašau, kad skambinu tau mobiliuoju, kai tikriausiai įpusėjęs svarbus susitikimas, bet iš tiesų, ką man daryti? Tu praleidi svarbius vaikų renginius, savaitgaliais užsidarai kontoroje, kartais naktimis vos grįžti namo, ir vėl reikia išvažiuoti į darbą; jei svečių kambaryje nematyčiau sulamdytos patalynės, net nežinočiau, ar buvai grįžęs. Mažiausia, ką gali padaryti – praleisti vieną dieną – *Valentino* dieną – su žmona.

– Klausyk...

– Nemanau, kad prašau per daug.

– *Klausyk,* Melinša. Sakiau tau, kad apgailestauju, bet teismui vasario keturioliktoji yra eilinė diena tarp vasario tryliktos ir penkioliktos dienos.

Svarbus buvo jo *tonas*, o ne tai, ką jis kalbėjo. Tarsi būčiau įkyrus vaikas, priekabi žmona; kaip neteisinga, juk aš ne tokia, niekada tokia nebuvau.

– Aš taip laukiau, – sakau tyliai.

– Žinau; *žinau*, kad laukei, bet...

– Nikolai, nedūsauk, – nutraukiu aš, dabar jau tikrai įskaudinta ir supykusi. – Jei tau atrodo, kad tavo darbas svarbiau už...

– Klausyk, pakalbėsime apie tai, kai grįšiu namo.

– Kada? – klausiu aš. – Kada tu grįši? Kada tiksliai, Nikolai? Nes aš nebematau, kur yra mūsų vieta tavo tokiame perkrautame tvarkaraštyje. Iš tikrųjų.

Kai jis išjungė telefoną man nebaigus kalbėti, aš negalėjau patikėti. Per visus mūsų santuokos metus jis niekada šitaip nepadarė. Mes visus reikalus aptariame, kad ir kaip sunku ar skausminga būtų, o jau esame vedę dešimt metų, ir kartais tikrai būna sunku ir skausminga.

O kai po to barnio, to gan *siaubingo* barnio, kai šį rytą skambinau jam į kontorą, Ema pasakė man, kad šįvakar jis nedirbs, bent jau niekas neįrašyta į tvarkaraštį, tas keistasis reikalas susitvarkė. Sugalvojau, kad nustebinsiu jį nuvažiuodama į Londoną ir nusivesdama jį į mūsų pamėgtąjį suši restoraną Kovent Gardene (keista, kad Nikolas mėgsta suši; tiems, kas jo nepažįsta, Nikolas atrodo kaip vyras, kuriam patinka mokyklos valgyklos melasos pudingas); mes jame jau taip seniai nebuvome.

Tai būtų tarsi alyvmedžio šakelė, kurią neščiausi norėdama pasakyti, kad apgailestauju dėl barnio. Bet viskas vyksta ne taip, kaip vyliausi.

Oranžinė gatvės lempų šviesa meta keistus šešėlius jam ant veido, kai jis pasilenkia prie juodo taksi įsėsti greta manęs. Nuo tos šviesos jis staiga atrodo toks pasenęs ir labai pavargęs.

Šalta ranka sugniaužia man paširdžius. Jis atrodė toks priblokštas, kai prieš pusvalandį įėjau į jo kabinetą, kad pamaniau, jog už manęs tūno vaiduoklis. Jis vis dar atrodo taip pat – o Viešpatie, gal jis serga? O jeigu taip? Serga ir nieko man nesako. Gal net vėžiu.

– Ar nieko neatsitiko? – klausiu sunerimusi, kai taksi išleidžia mus Kovent Gardene. – Ar tikrai jautiesi...

– Aš sveikas. Būk gera, neklausinėk.

Nervingai seku paskui jį į *Yuzo*, nusimetu paltą ir svarstau, ar jis pastebės mano naująją suknelę. Koks Treisis mielas – to visai nereikėjo, esu įsitikinusi, kad jis neplanavo pirkti visam restorano personalui juodų *Max Mara* drabužių, – bet, kai įėjo į parduotuvę ir šitaip išgelbėjo reikalus, ar galėjau atsisakyti paieškų kelionės į Italiją? Po to, kai atsisakiau važiuoti į Prancūziją. Juolab kai jis paaiškino, kad Kora ir Benas, jo verslo partneriai, važiuos kartu; nepanašu, kad būsiu su juo *viena*, – tik penkios dienos, bet nežinau, ar Nikolui irgi atrodys taip pat...

– Ar ten tik ne Sara? – šūkteliu.

– Nežinau. Ten ji?

– Taip, *žinoma*, mielasis. – Niuksteliu jam alkūnę. – Negalim apsimesti, kad jos nematome. Eikime, pasisveikinkime su vargše mergina. Panašu, kad ji siaubingai tavęs išsigando.

Labai keista, nes maniau, kad jie neblogai sutaria.

– Ji tikrai nenorėtų, kad kliudytume...

Vyrai. Kartais tiesiog stebiesi.

– Kaip malonu tave matyti, – sakau šiltai, norėdama užglaistyti rūstų Nikolo žvilgsnį. – Koks įdomus sutapimas! Tu ko nors lauki – žinoma, juk Valentino diena, koks kvailas klausimas. Neabejoju, kad gavai daug mielų atvirukų, kaip gera būti jaunai ir netekėjusiai.

Ji gražiai nurausta.

– Nelabai...

– Melinša, eikime, atsisėskime.

Prisimenu, kaip baisu sėdėti ir laukti prie stalelio vienai, kai jautiesi taip, tarsi visi į tave žiūrėtų ir svarstytų, ar tavo pora neatėjo į pasimatymą.

– Sara, kokia graži apyrankė. Iš *Tiffany*, ar ne? Tau pasisekė, aš seniai tokios noriu.

– Melinša...

– Nikolai, palauk. Tai čia bus judviejų pirmoji Valentino diena kartu? O gal elgiuosi labai nemandagiai, kad klausiu? Juk taip romatiška, kai...

Jos telefonas du kartus pypteli; ji peržiūri žinutes, staiga pašoka ir čiumpa paltą.

– O Dieve, kokia aš kvailė, jis laukia suši bare kitoje aikštės pusėje, aš klaidingai supratau. Buvo labai malonu vėl jus pamatyti, ponia Lajen, linkiu malonaus vakaro. Iki rytojaus, Nikai, sudie.

Negaliu paaiškinti, nuo ko man palengvėja. Sara labai patraukli mergina – net mielasis ištikimasis Nikolas negali nepastebėti, kad ji spinduliuoja jausmingumą, kurio nė vienas gyvas vyras negalėtų ignoruoti; bet akivaizdu, kad ji jau kažkam priklauso. Jai gerai. Jai.

– Ji tokia įsimylėjusi, – šypsausi aš. – Kaip gražu!

– Mela, ar galime užsisakyti? – nuvargęs sako Nikolas.

Neabejoju, kad jis pradeda sirgti. Kai aną kartą jis buvo toks, tai po to keturias dienas išgulėjo lovoje su aukšta temperatūra. Jis toks išsiblaškęs, kad valgant pietus vos sugeba palaikyti pokalbį ir vos neužmiršta įteikti man blizgančio popieriaus maišelį, kurį kišo į portfelį, kai įėjau į jo kabinetą. Tik tada, kai juokais primenu jam, jis įteikia jį man blankiai šypsodamas.

– Atleisk. Aš... mm... nenupirkau atviruko, – sako vengdamas žiūrėti man į akis.

– Ak, Nikolai. Tarsi tai būtų svarbu. – Atidarau maišelį ir išvynioju plono šviesiai rausvo popieriaus paketėlį. Slyvų spalvos šilkas šniokšteli slysdamas man ant kelių – Ak, kaip gražu! – Laikau dailų liemenuko ir kelnaičių komplektėlį prie krūtinės ir saugau, kad švelnūs nėriniai neprisiliestų prie lėkštės. – Tau patinka?

– Žinoma. Kitaip nebūčiau pirkęs.

Dirsteliu į etiketes ir nusijuokiu.

– Matosi, kad seniai nepirkai. Jie man dviem dydžiais per dukslūs. Turėsiu nunešti juos atgal ir pakeisti. Ar pasilikai čekį? – Sudvejoju, maišelio dugne staiga aptikusi mažytę mėlyną dėžutę. – Ak, Nikolai. Negali būti...

Sulaikau kvapą, pamačiusi sidabrinius rato formos auskarus.

– Nikolai, jie nepaprastai dailūs. Nežinau, ką sakyti.

Akimirką nekalbame nė vienas. Mane apėmė keistas jausmas, tarsi stovėčiau ant uolos krašto, o mano gyvenimas būtų pakibęs ant plauko.

– Laimingos Valentino dienos, – sako Nikolas tyliai.

Jis šypsosi man, rami šypsena pasiekia akis ir atrodo, kad per stalą pūstelėjo šiltas Karibų vėjelis.

Bučiuoju jam į skruostą.

– Nežinau, kuo viso to nusipelniau, bet ačiū. Tikrai esi romantiškiausias vyras, ir atsiprašau, kad vakar tave sunervinau, aš nenorėjau...

– Ne, tai aš atsiprašau, – sako jis greitai. – Atsiprašau už viską.

– Už ką tau atsiprašinėti?

– Kad nevertinau tavęs taip, kaip turėčiau. Kad nebuvau dėkingas už tai, ką turiu. Kad per retai sakiau tau, jog tave myliu. O aš tave myliu, Mela. – Jo išraiška staiga tapo kaip persekiojamo žmogaus. – Myliu tave labiau, negu galiu apsakyti. Ir nenoriu niekada tavęs prarasti.

– Tu manęs neprarasi...

– Nesijuok, Mela, kalbu rimtai. Kartais visko atsitinka, žmonės pridaro klaidų, neįvertina to, ką turi, tol, kol pasidaro per vėlu.

Slyvų spalvos šilkas guli palietas man ant kelių.

– Ką nori pasakyti, Nikolai?

– Nieko. Tik tu ir mergaitės esate svarbiausios, tu tai žinai. Ar ne?

– Žinoma, – atsakau netvirtai.

Staiga išsigąstu. Mintyse prasiveria durys į ten, kur nenoriu eiti. Tvirtai uždarau jas.

– Mela, gal išvažiuokime kur nors, iš tikrųjų pabūkime kartu, – staiga pasiūlo Nikolas. – Tik dviese, mergaites paliktume pas mano tėvus arba su Luiza. Gal prie ežerų arba į Paryžių, tau visada patiko Paryžius. Ar net į Kornvalį, galėtume nuvažiuoti į Roką, žinau, jis kiek pasikeitė nuo mūsų medaus mėnesio laikų, bet galėtume apsistoti tame pačiame namelyje, kurį tada išsinuomojome, pasėdėti prie židinio, *pasikalbėti*. Iš naujo vienas kitą pažinti. Ar negalėtume?

Pastatau ausis. Gal Nikolas neserga, bet jis tikrai įsitempęs ir pavargęs. Ar seniai jis šitaip persidirbęs, o aš nepastebiu? Aš per daug užsiėmusi mergaitėmis, receptais ir knygų terminais – ir Treisiu.

Šį pastarąjį mėnesį ar du beveik nepastebėdavau, kada Nikolas išeina ir pareina, buvau pagauta savo gyvenimo nerimo. Įskaitant ir graužatį dėl santykių, kurie pasibaigė prieš trylika metų. Jei tarp Nikolo ir manęs atsirado nelauktas atstumas, tai ar aš kalta ne tiek pat, kiek jis?

– Važiuokime namo, – sušnabždu.

Naktį, kai pasimylėjome taip švelniai ir meiliai, kaip seniai nebuvo, kai jis tris kartus sukėlė man orgazmą ir užmigo šiltame mano įdegusių rankų glėbyje kaip patiklus vaikas, aš spoksau į tamsą ir galvoju, kaip neįtikėtinai man pasisekė turėti šitą vyrą. Gal Treisis siūlo man jaudinančias galimybes, bet Nikolas suteikia man tai, kas *tikra*. Tai, kas svarbu. Laimę, saugumą, pasitenkinimą, meilę.

Šypsausi. Net jeigu jis pamiršo, kad mano ausys nepradurtos.

10

Nikolas

Kai buvau devyniolikos, susipažinau su australiete mergina. Tada buvo ilgosios atostogos Oksforde; bepinigis ir paviliotas mergaitės, kurios vardą jau seniai pamiršau, leidau vasarą su tėvais Ronos Alpėse mažame La Palu kaimelyje už pusvalandžio kelio į šiaurės rytus nuo Grenoblio.

Vieną rytą pabudęs pamačiau, kad tėvai išėję iškylauti, palikę mane su teisės knygomis (kurių nugarėlės, apgailestauju, iki šiol neįlenktos; tą padėtį tikriausiai pastebėjo mano visa reginti mama). Ten buvo *Jean de Florette* kraštas – lėtai virusi kaimo gyventojų nesantaika dėl bendruomenės šulinio baigėsi.... likus kelioms savaitėms iki mūsų atvykimo, – todėl trokšdamas gaivaus rytinio dušo prieš pradėdamas apleistas studijas, turėdavau paėjėti nuo mūsų nuošalaus medinio kalnų namelio iki neįmanomai fotogeniško ežero.

Taip prasidėjo svaigiausios dešimt mano gyvenimo dienų.

Erotinis atspaudas, kurį paliko Kristina, kai atsistojo nuoga skaidriame vandenyje, tikra šių dienų sirena, buvo toks ryškus, kad net dabar, praėjus beveik dvidešimt penkeriems metams, nuo tos minties man prasideda erekcija. Jos oda ryto saulėje blizgėjo kaip panardinta į sirupą. Stebėjau, kaip ji delnais nubraukė nuo veido šlapius plaukus, kaip išsilenkė jos nugara ir dangaus fone išryškėjo aukštos,

tvirtos krūtys rausvais speneliais. Rudų plaukų kuokštas matėsi tarp jos ilgų, be galo ilgų įdegusių kojų.

Pastebėjusi mane stovintį pražiota burna ir sužavėtą, ji tik nusišypsojo, mirktelėjo ir grakščiai nėrė atgal į vandenį.

Jai buvo dvidešimt devyneri, jos būdas buvo toks pat nuolaidus, kaip ir jos šiltas, atsiduodantis kūnas. Buvau atsikratęs slegiančios nekaltybės sulaukęs septyniolikos su savo amžiaus ne ką daugiau patyrusia mergaite; dvejus metus po to apie moteris vis dar išmaniau mažiau negu apie reaktyvinį variklį. Kristina ištaisė mano apgailėtiną neišmanymą. Ji vedė mano rankas, liežuvį, penį, mintis netramdomai, ryžtingai, pasitikėdama, ir nesigėdydama ėmė malonumo tiek, kiek davė.

Iš pat pradžių buvo aišku, kad mūsų santykiai neišeis už nuostabiųjų kūniškųjų ribų, kad jie neturi ateities už šito laiko ir erdvės. Nežinau, dėl kokių priežasčių buvau įleistas į jausmų rojų, ir nenoriu žinoti; greitai durys vėl užsivers. Todėl godžiai malšinau troškulį, kol galėjau. Eidavau prie to ežero kiekvieną dieną, godžiai imdavau ją, nusprendęs išsunkti iš jos kūno visas malonumo akimirkas, tikėdamasis, kad jai išvykus prisiminimai padės man išsilaikyti.

Bet nepadėjo. Daugelį metų seksas su bet kuria moterimi man būdavo prėskas ir kietas, kaip savaitės senumo biskvitas, kurio atsikandi pirma paragavęs nektaro.

Buvau pamiršęs, ką Kristina priversdavo mano kūną jausti, kol nesutikau Saros. Juk prisimename braškių skonį, bet net gyviausias prisiminimas yra tik neryški, blanki kopija, palyginti su sibaritišku malonumu, kurį jauti suleidęs dantis į braškę.

Ta viena naktis su Sara pabudino jausmus, apmirusius nuo anų laimingųjų dienų prie ežero, kai buvau nesubrendęs devyniolikmetis. Kaip aprašyti tai, ko neįmanoma apra-

šyti? Aš atsidaviau jos dosniam, pribrendusiam kūnui, visas virtau peniu, kiekvienas mano kūno raumuo ir sausgyslė virpėjo jos karščiu. Jaučiau jos saldžią drėgmę iki kojų pirštų galiukų. Pirmą kartą gyvenime būdamas moteryje netekau galvos; Kristinai nė iš tolo nepavyko to pasiekti. Nesuvokiau nieko, tik troškau ją užvaldyti ir būti jos užvaldytas.

Noras visiškai nesuderinamas su tuo, kad, nepaisant visko, aš tebemyliu žmoną.

– Juk nesi pametęs galvos, ar ne, senas bičiuli? – sako Džailsas. – Kad ir kaip norėtum. Žinoma, aš tavęs nekaltinu, senuk, mačiau tą merginą; vyrukui sunku atsilaikyti. Bet reikalas tas, Nikolai, kad Mela yra puiki moteris. Tik kvailys galėtų jos netekti dėl gražučio veidelio.

Paniuręs dėbsau į savo alų.

– Ji nuostabi moteris. Nesu jos vertas.

– Tai kas tada darosi? – švelniai sako Džailsas. – Į tave nepanašu. Visada buvai toks sveiko proto žmogus.

– Matyt, dabar nebe toks sveiko proto.

Jis linkteli savininkui.

– To paties. Klausyk, Nikolai, visi padarome klaidų. Kartais tenka būti šventuoju – tokios šiais laikais merginos. Tiesmukesnės nei seniau. Tiesą sakant, prieš kelis mėnesius ir man taip buvo. Mergina iš septintos devyniolika traukinio, visada sėdi pirmame vagone už garvežio, kaip ir aš. Žavinga mergina. Dirba reklamos srityje. Po kurio laiko pradėjome plepėti, kaip paprastai nutinka. Tikrai, kelionė tapo smagesnė. Nespėjau apsidairyti, o ji jau kviečia mane eiti su ja į galerijos atidarymą.

– Ką atsakei, – klausiu smalsiai.

– Žinoma, kad atsakiau ne, – gyvai sako Džailsas. – Klausyk, bičiuli. Nenoriu gadinti tau nuotaikos. Bet jeigu kartą

atversi tas duris – ką žinai, kur jos tave nuves? Aš nesu merginų išsvajotasis, niekada nebuvau paveikslėlis, žinau tai, bet Liza mane pamilo. Sudaužyčiau jai širdį, jeigu ji sužinotų, kad laižau medų kitur. Juk judviem su Mela sekasi gerai. Ir dar reikia galvoti apie mergaites. Kam rizikuoti?

Tūkstantį kartų savęs to klausiau. Permiegojau su ja vieną kartą po bombų sprogimo, tą galėčiau paaiškinti; pavojus verčia mus pasielgti taip, kaip normaliomis aplinkybėmis nepasielgtume. Ir gal viskas tuo būtų baigęsi, jeigu Sara nebūtų pasiūliusi bilietų į operą – kaip nuostabu, kad jai gali patikti Vagneris! – ir aiškiai parodžiusi, kad ji suinteresuota nuotykį pakartoti. Jei nebūtume netikėtai sutikę Lizos ir Džailso, aš būčiau vėl nusivedęs ją į lovą. Ir tą kartą pavojų būčiau sukūręs pats.

– Liza pasakė Melai apie vakar vakarą, Džailsai. Pasakė, kad netikėtai sutikot mane Londone ir parvežėt namo.

– Tau labai pasisekė, Nikolai. *Labai* pasisekė. Galėjo baigtis kitaip, jei būtum sutikęs kitus žmones. Bet Liza gera moteris. Vertina dalykus pagal tikrąją jų vertę. Dėl jos gali būti ramus.

Išgeriu alų ir pastatau bokalą. Džailsas visiškai teisus. Penkios minutės anksčiau, ir geriausia Melos draugė būtų pamačiusi Sarą, prilipusią prie manęs kaip lapas. Nereikėjo leisti jai liesti mane viešumoje; kaip velniškai neatsargu. Iš viso nebereikėjo niekur su ja eiti.

Amare et sapere vix deo conceditur. Dievai neleidžia mums vienu metu mylėti ir būti išmintingiems.

Bėda ta, kad vienos nakties su Sara neužteko. *Toli gražu.*

Žinau, kad šis reikalas turi baigtis, ir greitai; per aukšta kaina. Galiu netekti visko, kas man svarbu. Viešpatie galingasis, juk kasdien dirbu su santuokų traukinių katas-

trofomis. Dar aną penktadienį mano kabinete buvo klientas, gyvenęs santuokoje dvejus metus ir devynis mėnesius. Žmona porą kartų persileido, o tas kvailys atsidūrė lovoje su savo sekretore. Dabar jam teks atiduoti žmonai namą ir gerą riekę nuo kelių būsimų jo gyvenimo metų; ir tai esant geriausiam scenarijui, *jeigu* pavyks turėti tinkamą teisėją. Tuo metu jo sekretorė tik dirstelėjo į išankstinę žmonos išlaikymo sąskaitą ir parodė kulnus.

Turiu išvesti Sarą iš savo gyvenimo kartą ir visam laikui. Bet atsisakymas tik dar labiau kaitina karštį. Tikriausiai, jeigu ji nebebus uždraustas vaisius, jeigu leisiu reikalams klostytis savaime, karštis ir pats atvės. Esu įsitikinęs.

Valentino diena. Liko mažiau negu mėnuo. Laikysiuos iki Valentino dienos, visame pasaulyje siejamos su meile ir romantika, ir tada viską užbaigsiu. Bus paskutinis aistringas susitikimas, ir mes atsisveikinsime apgailestaudami, bet bičiuliškai.

Kai nusibrėžiu laiko limitą, gniuždantis kaltės jausmas sumažėja. Aš jau sulaužiau priesaiką, žala padaryta. Dar kelios savaitės, tik tiek prašau.

Aš Saros nevilioju jokiais apgaulingais pažadais. Ji jauna mergina, jai viskas prieš akis. Nepanašu, kad ji nusiteikusi eiti su manimi ilgą kelią. Ji protinga moteris, supranta, kad nesu geras laimikis ateičiai. O būdama tokio amžiaus ji dar tikriausiai negalvoja apie ateitį. Ji džiaugiasi tuo, ką turi: smagumu, geru pokalbiu ir velniškai fantastišku seksu.

Pirmadienį siunčiu jai pusę gėlių parduotuvės atsiprašydamas už sugadintą vakarą, o kitą dieną – dėžutėje įpakuotą Vagnerio muziką, kuri jai taip patinka. Jau daugelį metų nebuvau pagautas tokio romantiško polėkio; trečiadienį nustebinu pats save, pas bukinistą aptikęs retą poezijos knygą – buvo tikras atradimas, kai jos knygų len-

tynose pamačiau tuziną gerokai nučiupinėtų Pirmojo pasaulinio karo poetų tomų; tikėjausi rasti lengvą skaitalą, kokį mėgsta Mela, – o ketvirtadienio dovaną įkvėpė vienos mano klientės komentaras.

– *La Perla!* – įpykusi sako moteris, kai įsiveržė į mano kabinetą mojuodama popierėliu, kuris pasirodė esąs *American Express* kredito kortelės ataskaita. – Esu ištekėjusi už to šunsnukio jau dvidešimt septynerius metus, bet jis nė karto nieko nenupirko man iš sumautos *La Perla*!

Google atskleidžia man šios ypatingosios moterų Gralio taurės esmę, esu paliktas pats kapanotis, kai ateina laikas atlikti delikatų darbą – nupirkti daiktą. Neįsivaizduoju, kokio dydžio pirkti Sarai; matavimas saujomis pamėgdžiojant pantomimą labiau sukelia juoką, negu padeda. Tačiau galiausiai nustatome mano pirkinio parametrus ne visai deramai lygindami su kelių pardavėjų *apvalumais*; netrukus man jau reikia rinktis arba rusvos spalvos nėrinių grožybę, arba viliojančios slyvų spalvos liemenuką ir kelnaites, tokius plonyčius, kad, regis, jie vargiai atlaikytų tas penkias minutes tarp atidengimo ir nusirengimo.

Perku abejus; vienus dovanosiu dabar, kitus – Valentino dieną. Tai bus mano atsisveikinimo dovana; prisiminimas apie paskutinę įspūdingą naktį kartu prieš atsisveikinant.

Į rusvąjį drabužį įkišu *Claridge* viešbučio rakto kortelę. Tame viešbutyje mūsų romanas įgauna pagreitį kitą dieną po to, kai dovanoju jai paskutiniąją dovaną – sidabrinę apyrankę iš *Tiffany*, kurios, kaip žinau, ji labai troško.

Valentino diena vis artėja, o mes tas kelias savaites susitikinėjame viešbutyje. Drįstu užsibūti iki vėlumos ne daugiau negu kartą ar du per savaitę, bet pasitaiko pasimatyti po pietų, kai koks nors klientas atšaukia susitikimą; tokie pasimatymai aistringesni dėl spontaniškumo.

Man kainuoja visą turtą (kredito kortelės baigia pasiekti ribą; laimė, kad firmos pelno dalis finansinių metų pabaigoje balandžio mėnesį padengs išlaidas prieš Melai pastebint), bet visas šis romanas toks pramuštgalviškas, kad suprantu, jog man nerūpi. Greitai jis baigsis. Kai nebeliks kredito, mokėsiu grynaisiais.

Negaliu pasakyti Sarai, kad jau ketinu užbaigti mūsų romaną, būtų žiauroka, bet labai, labai saugausi nepasiūlyti jai daugiau, negu galiu duoti. Šalia to malonumo, kurį man teikia mylėjimasis, Sara man patinka, labai patinka. Mažiau už viską norėčiau ją įskaudinti.

Bet vis tiek vieną akimirką, Valentino dienos išvakarėse, aš vos neprasitariau.

Jau ketinu išeiti ir skubėti į paskutinį traukinį namo po nuostabaus vakaro su Sara, kai ji sumano pamaloninti mane pašėlusiu oraliniu seksu. Man reikia eiti – ir taip vėluoju, – bet, Dieve, atrodo, kad ji turi tuziną liežuvių ir visi susimokė išvesti mane iš proto. Traukinių tvarkaraščiai ir nerimaujančios žmonos nieko nebereiškia. Pažadai, melas, meilė ir tiesa – niekas nebesvarbu, išskyrus moterį, klūpančią priešais mane. *Karštis, šiluma, drėgmė... Jėzau Kristau Visagali.*

Leidžiu jai privesti mane prie ribos, tada staiga nuo jos atsitraukiu. Labiau už viską noriu sujaudinti ją taip, kad nebesivaldytų, kaip ji sujaudino mane; noriu, kad ji raitytųsi lovoje, geisdama mano prisilietimo. Bučiuodamas jos odą, jaučiu karštą prakaitą, mano burna slenka nuo krūtų iki bambos ir iki keistai pliko iškilumo. Jai aistringai judant po manimi atrodo, kad visas jos kūnas yra ištisa erogeniška zona. Aš susilaikau, stropiai kontroliuoju tempą, tyčia neleidžiu jos iškvepiamiems šūkčiojimams skubinti mane.

Galiausiai, kai jau žinau, kad atvedžiau ją ten, kur man reikia, liežuviu liečiu tas vietas, kur jai iki skausmo to norisi.

Kai ji užbaigia, aš pasislenku lovoje ir padedu skruostą jai ant pilvo mėgaudamasis jo švelnumu ir jaukumu. Atsipalaidavusi šiluma smelkiasi į mane, kai kiek aukščiau ausies girdžiu lėtėjantį širdies dunksėjimą. Neprašyti žodžiai išplaukia į paviršių.

– Aš labai....

Galėčiau nusikąsti liežuvį. Gerasis Dieve, kraujas subėgo man į pimpį, o smegenyse pristigo.

Čia ir dabar aš labai ją myliu, žinoma. Bet moteriai šie piktnaudžiaujant pasakyti žodžiai reiškia daugiau negu tai, kokią prasmę vyras įdeda į juos sakydamas.

– Aš labai gerai čia jaučiuosi, – skubiai pasitaisau. – Saugus, saugesnis negu kitur pasaulyje.

Ji slepia jausmą greitai, bet nepakankamai greitai. Spėju pamatyti jos akyse viltį ir atsitraukęs apsiverčiu ant nugaros, kad ji mano akyse nepastebėtų apgailestavimo ir prasidedančios klaustrofobijos. *Maniau, kad ji išmintingesnė.*

Po akimirkos ji jau raita ant manęs, rankomis veda į save mano penį, ir aš svarstau, gal tik įsivaizdavau. O tada, kaip siutinanti neišvengiamybė, suskamba mano mobilusis telefonas.

– Ema, ar gali sujungti mane su Saimonu Džeileriu? Man reikia iki penktadienio išsiaiškinti kelis Vasersteino bylos punktus, o rytoj, kiek žinau, jis visą dieną bus užimtas teisme.

Grįžtu į kabinetą ir imdamas portfelį dirsteliu į laikrodį. Beveik septynios; turėsiu skubėti, kai tik pakalbėsiu su atsakovo advokatu. Nenoriu, kad Sara viena sėdėtų *Yuzo* bare, tik ne šįvakar.

Rytoj tokiu metu viskas bus baigta. Toks mano pasirinkimas, taip jau kuris laikas planuoju; bet atsisveikinti bus sunkiau, negu maniau.

Iš stalo stalčiaus išimu blizgantį maišelį su atsisveikinimo dovanomis Sarai ir atidarau protfelį. Bekišant maišelį tarp bylos ir laikraščio, kai negaliu sulaikyti erotinio laukimo drebulio, durys atsidaro ir aš greitai užsegu portfelį, kad nepamatytų Ema.

Bet tarpduryje stovi ne Ema.

Būtų neįmanoma atsisakyti žmonos kvietimo. Mane taip prabloškė jos netikėčiausias atsiradimas mano kabinete, kad aš tik vargais negalais susivokiau ištarti jos vardą, juolab sugalvoti įtikinamą pretekstą pabėgti. Bet deginantis kaltės jausmas, kurį sėkmingai buvau išstūmęs iš minčių pastarąsias kelias savaites, dabar ėmė brautis į laisvę su tūkstantį kartų didesne jėga.

Neįsivaizduoju, kas įvyks per artimiausias dvidešimt minučių, ir negaliu valdyti įvykių eigos. Šis priverstinis atsakomybės nusimetimas iš dalies prilygsta palengvėjimui. Gal Sara mane išduos: netyčia arba specialiai, kaip paniekinta moteris. Gal Mela supras tą pačią akimirką, kai pamatys mano kolegę, sėdinčią mano pamėgtame restorane, kuris pastaruoju metu įgavo ne visai malonių Pikadilio aikštės bruožų. Jei mane lydi sėkmė, tai šis dvokiantis taksi kelyje įkris į prarają ir kartu praris mane.

Išpiltas lipnaus prakaito ir vos nevemdamas iš baimės mėginu įsivaizduoti gyvenimą be žmonos ir dukterų, bet nepajėgiu.

Negaliu net pažvelgti Sarai į akis, kai mano žmona skuba prie jos pasisveikinti – Dieve šventas, ar jai būtina komentuoti tą prakeiktą apyrankę? – ir įsitveriu į arčiausios kėdės atkaltę, kol Mela nepaliaujamai plepa.

Pasirodo, Sara šaltesnio proto, negu būčiau galėjęs tikėtis. Per kelias akimirkas ji sugalvoja pasiteisinimą ir dingsta.

– Ji atrodo tokia įsimylėjusi, – linksmai sako Mela, ištiesdama servetėlę. – Kaip gražu!

Pykinimas kyla.

– Ar galime užsisakyti, Mela? – sakau beviltiškai.

Vos pajėgiu susikaupti ties jos žodžiais mums sunkiai dorojant patiekalus. *Brangus Dieve, kaip aš išnarpliosiu šitą nuodėmingą mazgą?* Negaliu patikėti, kad tai aš sugebėjau atsidurti tokioje beprotiškoje, melodramatiškoje padėtyje. Po velnių, rytoj ketinau viską užbaigti! Mela, regis, yra palaimingoje nežinioje, bet išlieka galimybė, kad Sara taip įpyks dėl to, kas jai atrodo išdavystė, kad sieks keršto stodama akistaton su mano žmona. Neturiu jėgų galvoti apie skausmą, suteiktą Melai. Ir mergaitėms. Kaip galėsiu vėl pažiūrėti joms į akis, jeigu jos sužinos, ką padariau? Esu septynis kartus idiotas, kad leidau savo genitalijoms vadovauti man kaip mokinukui. Jėzau, leisk man išeiti iš tos padėties gyvam ir sveikam, ir prisiekiu Dievu, aš daugiau *niekada*...

– Nagi, neversk manęs laukti.

Krūpteliu.

– Ką pasakei?

– Ak, Nikolai, nebūk bjaurus, juk mačiau, kaip įkišai ją į portfelį, – erzina mane Mela. – Nebegaliu laukti, *mirštu*, kaip noriu dovanos, būk geras, duok ją dabar.

Taip jau lemta, kad šis gėdingas farsas turi būti suvaidintas iki karčios pabaigos. Siekiu po stalu savo portfelio.

– Atleisk. Aš... mm... nenupirkau atviruko.

– Ak, Nikolai, tarsi tai būtų svarbu.

Ji atidaro maišelį ir išvynioja apatinius drabužius, kuriuos išrinkau kitai moteriai. Man norisi vemti iš gėdos, kai ji nieko nenutuokdama prisideda šilko ir nėrinių putas prie savęs.

– Ak, kaip *gražu*! Tau patinka?

– Žinoma, – murmu. – Kitaip nebūčiau pirkęs.

– Matosi, kad senokai nepirkai, – juokiasi ji apžiūrinėdama etiketę. – Dviem dydžiais per dukslūs, turėsiu nunešti juos atgal ir pakeisti. Ar tebeturi čekį? – Ji dirsteli į maišelį ir aikteli. – Ak, Nikolai. Negi tu...

Maldauju, nepastebėk, kad jie priderinti prie apyrankės, kurią mūvėjo Sara, maldauju, nesuvesk galų, maldauju, būk kaip visada, miela, pasitikinti, tyra.

– Nikolai, – ji gaudo orą žiūrėdama į auskarus. – Jie nuostabūs. Nežinau, ką sakyti.

Ir staiga, akimirksniu, migla išsisklaido. *Non pote non sapere qui se stultum intellegit:* žmogus dar turi proto, jeigu suvokia, kad yra kvailas.

Aš myliu Melą, visada ją mylėjau. Nuo tos akimirkos, kai ją pamačiau, supratau, kad ji yra Ta. Ji mano brangiausia draugė, mano meilė, mano vaikų motina. Jai nestinga švelnumo, širdies tyrumo ir tvirtos dvasios, ko nei vienoje kitoje moteryje nemačiau. Ir ji myli mane, labiau, negu esu nusipelnęs. Žinau, kad ji niekada net nepagalvotų mane išduoti; jos lojalumas ir ištikimybė yra absoliutūs. Kaip galėjau rizikuoti visu tuo dėl dalyko, kuris yra ne daugiau, kaip išgarsintasis pasivoliojimas šiene?

– Su Valentino diena, – sakau žmonai ir sveikinu iš tikrųjų.

Vėliau tą naktį, pasimylėję pirmą kartą nuo tada, kai pradėjau miegoti su Sara, – žinoma, tai ne amerikietiškieji erotikos kalneliai, kaip su Sara, bet seksas buvo perpintas meile ir švelnumu, kuriuos jaučiu tik mylėdamasis su žmona, – mudu kuriame planus romantiškai išvykai į Kornvalį, kur praleidome medaus mėnesį; statome oro pilis ir kalbame apie mūsų svajones vaikams ir sau. Užmingu padėjęs galvą ant jos sulenktos alkūnės ir iš sielos gelmių pasižadu, kad nuo šiol viskas bus kitaip.

Keturias dienas Sarai pavyksta išvengti bent akimirką atsidurti vienai su manimi, ir pavyksta taip pat išradingai, kaip kadaise man pavykdavo išvengti jos.

Ji įeina į mano kabinetą ir vėl išeina, nešina glėbiais bylų, ir stengiasi, kad tada Ema būtinai būtų netoliese. Dievas žino, kaip atlaiko jos šlapimo pūslė. Buvau valandomis įsitaisęs prie moterų tualeto, bet jos nepastebėjau. Gal ir man patiktų žaisti su ja stručius, bet žinau, kad amžinai slėpti galvas smėlyje negalėsime. Turiu užbaigti šiuos santykius švariai, su įmanomai mažesniu pykčiu. Turiu jai viską paaiškinti dėl savo paties ramybės ir kažkaip rasti tinkamą akimirką aptarti vienam puikiam darbui, atsiradusiam *Falkners Penn* firmoje ir labai tinkamam jaunai, ambicingai advokatei, kuri nori tapti partnere nesulaukusi trisdešimties.

Turiu būti įsitikinęs, kad ji neketina manęs išduoti.

Galimybė pasitaiko penktadienį, kai iš Vusterio netikėtai atvažiuoja Emos sesuo, ir Ema paprašo nenumatytos laisvos popietės.

Džoana ir Deividas išėję; sekretorių atsisveikinimo vakarėlis sumažino likusiąją personalo dalį. Leidžiu išeiti ir tai vienai, likusiai budėti, ir ji patenkinta išskuba pas kolegas į kitą gatvės pusę.

Sara pažiūri išsigandusi, kai įeinu į posėdžių kambarį, ir akimirksniu pašoka nuo stalo.

– Turiu nunešti ataskaitą Emai...

– Emos nėra. Ji pasiėmė laisvą popietę ir išėjo su seseria apsipirkti.

– Tai gal kuri nors kita...

– Jos visos *Milagro* bare Dženės išleistuvėse. Sara, – ištiesiu ranką sulaikydamas ją, – turiu paaiškinti.

Ji sustingsta.

– Nemanau, kad būtina.

– Suprantu, sunku patikėti, bet nenutuokiau, kad ji ketina atvažiuoti, kol nepasirodė mano kabinete. *Prisiekiu.* Niekada tau to nepadaryčiau, privalai žinoti. Negalėjau tau paskambinti, ji buvo su manimi visą laiką, ji norėjo eiti tik į *Yuzo*... Dieve, ar dideli šansai...

– Manau, kad labai dideli, kai *Lawyer* žurnale visam pasauliui paskelbei apie savo pomėgius, – kandžiai pasakė Sara.

– Bet aš tikrai nenutuokiau, kad ji...

– Nikolai, nereikia. Abu suprantame padėtį. Tu vedęs, žinojau tai nuo pradžios. Nebereikia knisti iš naujo. Puikiai praleidome laiką, bet abu žinojome, kad anksčiau ar vėliau viskas baigsis. Šitaip bent nė vienas neliksime įskaudintas.

Jos akys įtartinai blizga. Perbraukiu nykščiais po jomis.

– Nė vienas neįskaudintas?

Susiradau ją posėdžių kambaryje vedamas pačių garbingiausių ketinimų. Tikrai tikėjau, kad šis pokalbis suriš palaidus galus.

Bet užteko prisiliesti. Tarp mūsų įsidega liepsna; mano penis akimirksniu sukietėja, o kai Saros vokai suvirpa, aš užuodžiu jos susijaudinimą. Tvirtai laikydamas jos veidą delnuose braukiu per jos lūpas savosiomis. Jaučiu metalinį kraujo skonį ir nežinau, kuriam iš mūsų įdrėksta.

Ji traukia mano marškinius iš kelnių, o aš vedu ją atbulą prie blizgančio raudonmedžio stalo ir keliu sijoną virš šlaunų. Ji atsega mano diržo sagtį. Sagutės pažyra ant stalo, kai atplėšiu jos palaidinukę. Nekantriais pirštais nutraukiu kelnaites. Po akimirkos jau esu joje, jėga guldau ją ant stalo paviršiaus pašėlęs, piktas ir įkaitęs nuo aistros. Mano burna nusileidžia ant jos cinamono spalvos spenelio, aš šiurkščiai kandžioju jį pro plonytį jos liemenuko audinį. Pasigirsta dunkstelėjimas, kai jos bylų krūva nubilda nuo stalo ant grindų.

Jos kojos apsiveja man liemenį, ir aš smengu į ją giliau. Ji nutraukia marškinius man nuo pečių, o aš atsegu jai liemenuką; mūsų oda susilietusi šnypščioja. Sara kvepia vanile, prakaitu, mėtomis ir seksu. Jos prisirpusios krūtys vešliai nulinksta abiejose krūtinkaulio pusėse ir juda nuo kiekvieno stumtelėjimo. Ji atsilošia, giliai iš gerklės sklinda gomurinis urzgimas. Jos nagai giliai įsminga man į mentes, aš krūpteliu *nepalik žymių*, o paskui tik – o Dieve o Dieve *o Dieve*...

Po akimirkos ji užbaigia, jos kūnas krūpčioja taip stipriai, kad nugara daužosi į stalą. Jaučiu, kaip jos syvai užlieja mus abu, ir to man beveik užtenka, kad vėl prasidėtų erekcija.

– Jėzau, apsisiusiojau...

– Ne. Tu tik užbaigei. Supranti. Išmetei sėklą.

Ji netikėdama juokiasi.

– Eik tu sau.

Pasitraukiu nuo jos ir užsimaunu kelnes.

– Tau jau šitaip buvo. Nedaug moterų taip daro, bet kurios gali... *Jėzau*. Neįsivaizduoji, kaip tai erotiška.

– Juokauji?

– Ar galėčiau dėl tokio dalyko juokauti?

– Tu geriau žinai. – Ji atsisėda ant stalo ir nutraukia žemyn sijoną. – Po galais, išrovei iš palaidinukės pusę sagučių. Ar negalėjai akimirką pakentėti ir atsegioti?

– O tu galėjai?

Jos veido išraiška niūri ir karšta.

– Ne.

– Niekas nesibaigė, ar ne? – šnibždu viena ranka suimdamas jos krūtį, o kita traukdamas prie savęs jos sėdmenis. – Tarp mūsų.

Jos spenelis akimirksniu sukietėja. Mano penis jau beveik pasirengęs naujam kartui. Atsiklaupiu prie jos, sėdin-

čios ant stalo krašto, praskečiu jos kojas ir slepiu veidą jos drėgname tarpukojyje.

– Mes net nepradėjome, – dejuoja ji.

Mano mama dažnai sako: *Kiekvienas pastebi atpjautą torto gabalėlį.* Ji nori pasakyti, kad pastebi pirmąjį atpjautą gabalėlį. Paskui skirtumą sunkiau įžiūrėti.

Kai pirmą naktį miegojau su Sara, mane kankino kaltė. Kiekvienas po to sekęs susitikimas didino išdavystę; bet kažkaip kaltė, kuri anksčiau trynė man odą iki pūslių, o sielą – iki gyvuonies, dabar tik spaudžia kaip netinkamas batas.

Jei noriu būti atviras, turiu prisipažinti: man dabar rūpi viena – nebūti sugautam.

– Nepalik man žymių ir vėl, – šnibždu glostydamas nuogą Saros petį, kai gulime patamsyje jos miegamajame, abu išvargę. Nebegaliu sau leisti ilgam užsakyti kambario *Claridge* viešbutyje; neturime kitos išeities, tik naudotis jos butu, kad ir kaip rizikuotume. – Po posėdžių kambario visą savaitę turėjau keltis pusvalandžiu anksčiau, kad spėčiau nusiprausti po dušu, kol Mela neatsibudo.

– Atleisk. Netyčia taip padariau.

– Žinau. Bet turime būti atsargūs...

– Gana, – kietai sako Sara. Ji lenkiasi per mane pasiekti cigarečių nuo miegamojo stalelio. – Ką man daryti, apsimauti chirurgo pirštines?

– Būtų geriau, jei to nedarytum. *Nerūkytum.* Juk šiaip tu nerūkai; man nepatinka, kad rūkai lovoje.

– Tada mylėkimės kokioje šaunioje vietelėje kitur.

– Dabar kalbi kaip aikštingas vaikas.

– Todėl liaukis kalbėti su manimi kaip su vaiku!

Ji švysteli kojas nuo lovos ir nuoga eina prie lango, pirštu praskleidžia užuolaidą ir piktai išpučia dūmą.

– Man nusibodo taikstytis į laiką tarp priešpiečių ir pasitarimo su kitos šalies advokatu. Susieinam, pasimylim ir tu išeini. Ne itin romantiška, ar ne?

– Mes kartu pietavome... buvome operoje...

– Sumautas Vagneris!

– Maniau, kad Vagneris tau patinka. „Tristanas ir Izolda" buvo tavo idėja...

Ji įmeta cigaretę į bjaurų puspilnį šaltos kavos puodelį ir atsisėda ant lovos greta manęs, o jos veido išraiška akimirksniu tampa atgailaujanti

– Patinka, Nikai. Atleisk. Nenoriu būti įkyri. Man gera būti su tavimi, ir viskas. Tik negaliu pakęsti, kad šitaip...

– O kaip kitaip galėtų būti, Sara?

– Aš nieko neprašau, – greitai sako ji. – Ne tai turėjau galvoje.

– Būnu pas tave kiek galėdamas ilgiau, – sakau pavargęs. – Aną savaitę pavėlavau į traukinį iš Vaterlo stoties, teko važiuoti taksi iš Londono net iki sumauto Viltšyro. Ar įsivaizduoji, kiek tai kainuoja? Apgailestauju, kad negaliu pabūti čia dažniau, apgailestauju, kad negaliu pasilikti nakčiai, bet tu *žinojai,* kad šitaip bus.

Ji mėgina lengvai nusijuokti, bet neišeina.

– Galėtum dažniau paskambinti man savaitgaliais.

– Ne taip lengva. Namų telefonu skambinti negaliu, per daug rizikinga. Mela gali nugirsti arba vaikai gali pakelti kitą ragelį. – Pasimetu pagalvę sau po galva. – Mano mobilusis namuose nesusijungia, mes esame už tinklo zonos ribos. Turiu nuvažiuoti pusę kelio iki Solsberio, kad galėčiau juo naudotis, o pasiteisinimų skaičius ribotas. Atleisk.

– Nikai, aš žinau tikrąją padėtį. Neprašau jokių įsipareigojimų, tu tai žinai. – Ji nusuka akis. – Tik norėčiau bent retsykiais atsibusti šalia tavęs, kartu pusryčiauti, skaityti laikraštį, tik tiek.

Ne, noriu jai atsakyti, *tie dalykai daromi su žmona, o ją aš jau turiu.*

Su gailesčiu ir susierzinęs stebiu, kaip ji piktai timpčioja palaidą paklodės siūlą. Ji per giliai įklimpo. Ji pradeda man šį tą jausti, kad ir ką kalbėtų; o aš užbaigsiu mūsų santykius ją įskaudindamas. Turiu užbaigti. *Turiu užbaigti.*

Bet atsargiai. Negaliu rizikuoti, kad po to ji nenubėgtų pas Melą. Gal reikėtų nusivežti ją kur nors, viską paaiškinti, švelniai atstumti.

– Klausyk, – sakau, – Mela minėjo kelionę į Italiją apie Velykas – kažkokių tiekėjų paieškos dėl jos naujojo restorano, nelabai kreipiau dėmesį. Jos nebus kelias dienas, mergaitės gyvens pas jos motiną. Galėčiau ką nors organizuoti.

Jos nuoga kairioji krūtis yra viliojamai arti mano peties. Jėzau. Mano penis krūpteli ir aš tiesiu ranką į Sarą; ji atsitraukia, kramto lūpą ir apžiūrinėja nagus.

– Nikai.

Jėzau, kas dar?

– Nikai, ar judu su Mela... ar jūs vis dar, na, supranti?

– Ką vis dar?

– Dieve, ar turiu pasakyti paraidžiui? – ji rausteli. – Ar judu tebesimylite?

Neįmanoma tiesiai atsakyti į tą klausimą. *Aš vedęs*, noriu atšauti jai, *žinoma, tebesimyliu su žmona*; nebe taip dažnai kaip anksčiau, mūsų miegamojo prancūzišku bordeliu nepavadinsi, bet taip, mes mylimės, taip, ačiū, seksas malonus, kartais net daugiau negu malonus. Bet jis skiriasi nuo sekso su tavimi, juk nepalyginsi tarpžvaigždinės kelionės su išvyka į Bornmutą; bet aš vyras, o tai reiškia, kad kartais esu nusiteikęs nuvažiuoti į Bornmutą, o kartais noriu apsivilkti astronauto kostiumą.

Bet Sara nori girdėti ne tai. O aš Saros labui noriu, kad ji būtų patenkinta, nes ji man tikrai patinka ir aš ją gerbiu, nenoriu įskaudinti; savo labui taip pat.

– Ji jau nebe taip domisi seksu, – sakau krūpteldamas viduje nuo šios naujos išdavystės. – Vaikai ir kiti rūpesčiai, ji retai yra tam nusiteikusi. O nuo tada, kai sutikau tave, – šį kartą Sara nepasitraukia, kai tiesiu į ją ranką, – aš irgi tam nenusiteikęs.

Ji jau patenkinta išsitiesia šalia manęs.

– Tikrai? – klausia ji įsileisdama mane. – Man tokios problemos niekada nekyla.

Po trijų savaičių šlepsiu basas siaurais mūsų išsinuomotos trobelės Roke laiptais ir randu Melą triūsiančią virtuvėje. Kažkas bjauriai dvokia ir garuoja ant viryklės. Pasilenkiu prie keptuvės pažiūrėti ir pažiūriu dar kartą.

Ten, meistriškai paskrudinta riebaluose, guli mano juoda vilnonė kojinė.

– Mela, ką, po galais, tu darai?

– Tai, ko vakar naktį prašei, – sako ji, patyrusia ranka apversdama ją žuvų peiliu, – kai atėjai gultis visiškai girtas.

– Nepamenu, kad būčiau prašęs iškepti kojinę.

Ji klastingai šypsosi, jos tamsios akys smagios, ir man viskas aišku.

– Labai juokinga, – sakau griebdamas iš keptuvės apskrudusią kojinę ir pūsdamas pirštus. – Ar ilgai laukei, kad pričiuptum mane dėl to sąmojingo žodžių žaismo?

– Maždaug nuo aštuntos valandos ryto, – kikena Mela.

Kartais mano žmona atrodo nedaug vyresnė už vaikus. Tokiomis akimirkomis suprantu, iš kur Evė gavo nestandartinį humoro jausmą ir požiūrį į gyvenimą.

Surengiau šį ilgą savaitgalį, nes buvau pažadėjęs Melai; kroviausi daiktus sunkia širdimi ir apimtas blogos nuojautos. Keturios dienos kartu taip arti vienas kito, kai neišblaško nei vaikai, nei darbas, kai stinga net namų ruošos ar televizoriaus, kurie galėtų atmiešti tokį neįprastą artumą. Mielas scenarijus jaunavedžiams; išbandymas net labiausiai atsidavusiems sutuoktiniams. O koks išbandymas vyrui, įsivėlusiam į svetimavimo romaną.

Tikėjausi, kad bus nejauku, net sunku, kad tęsis ilgos tylos, pokalbiai bus įtempti. Maniau, kad mūsų atitolimas bus skausmingai akivaizdus abiem.

Bet visai nesitikėjau, kad vėl įsimylėsiu žmoną.

Vakar nėjau miegoti iki paryčių, mėginau suvokti netvarką širdyje ir galvoje. Kad ir kaip esu apsvaigęs nuo Saros, aš ne toks kvailys, kad palaikyčiau tuos jausmus meile ar kuo panašiu į ją. Mano išdavystės yra tik seksualinio pobūdžio; apie jokius jausmus čia nereikia net kalbėti. Nežinau, ar tai geriau, ar blogiau.

Seksas su Mela malonus. Švelnus, koks niekada nebūna su Sara. Bet su Sara jis toks, kokio nesu pažinęs. Galiu prašyti visko, ko noriu, būti, kuo noriu. Nebijau būti pasmerktas, palaikytas nešvankiu, iškrypusiu, savanaudžiu. Ji nežiūrėtų į mane, kai ryte per pusryčius pramušu mergaitėms virtus kiaušinius, ir neprisimintų, ką dariau jai praėjusią naktį. Turiu visiems laikams nusigręžti nuo tos sekso laisvės, atsisakyti Saros. Tai prilygtų atsibusti aklam žinant, kad daugiau niekada nematysiu saulėtekio.

Kai Mela išvažiuos, primenu sau. Tada turiu pasakyti Sarai, kad viskas baigta. Jeigu nepasakysiu, anksčiau ar vėliau Mela sužinos ir aš jos neteksiu. O aš myliu Melą labiau, negu trokštu Saros. Turėtų būti nesunku.

Žinoma, ir nebus.

Apkabinu rankomis žmoną ir bučiuoju į viršugalvį.

– *Mea culpa*. Kai nuėjai miegoti, išgėriau daugiau degtinės, negu įsivaizdavau...

– Aš pati kalta, kad nuėjau miegoti ir neprižiūrėjau tavęs. Bet juk „Kasablankos" pabaiga niekada nesikeis, o aš po vakar dienos buvau taip nuvargusi...

Ji rausteli, o aš nesulaikau šypsenos. Ji mano žmona jau dešimt metų, mano trijų vaikų mama, bet rausta kaip paauglė, kai jai primenama maloni popietė lovoje.

– Kalbu apie nusileidimą į įlankėlę, Nikolai.

– Ak. Norėtum pakartoti šiandien?

– Juk nenorime vaikščioti tais pačiais senais takais, ar ne? Pasidarytų nuobodu.

– Argi?

– Taip. – Ji traukia iš orkaitės šviežiai iškeptą pyragą – net per atostogas mano žmona gamina valgį – ir atstumia mano ranką. – Neskubėk. Trumpas laukimas išeis tau į gera. Pyragas priešpiečiams. Pamaniau, kad iškyla atvirame ore būtų labai smagi, įdienojus oras bus geras kaip kovui; galėsime šiltai apsisiausti ir pasėdėti paplūdimyje.

– Atvirame ore man patinka.

Ji vėl kikena.

– *Nikolai...*

Mano mobilusis sužviegia. Jis guli ant palangės šalia Melos, ji siekia jo paimti, bet akimirksniu, kuris tęsiasi amžinybę, spėju pagriebti jį pirmas.

– Gal klientas, – sakau greitai. – Turėjau palikti poniai Vaserstein savo numerį, tik taip galėjau būti laisvas penktadienį ir pirmadienį.

Mela žiūri nustebusi.

– Dažnai šitaip nedaryk, nes niekada neturėsi poilsio. – Ji užkloja pyragą lininiu rankšluostėliu. – Man reikia pasiimti teniso batelius iš automobilio bagažinės, jei ketiname eiti pasivaikščioti. Ar matei raktelius?

– Jie mano striukės kišenėje ant turėklų.

Išsinešu telefoną į daržą ir drebu basas, vilkėdamas tik chalatą.

– Sara, ką, po galais, manai skambinėdama man į namus?

Ji priblokšta.

– O Dieve, Nikai, labai atsiprašau. Neketinau tau skambinti, turbūt netyčia paspaudžiau mygtuką. Jėzau, tikiuosi, nepridariau tau bėdos. Tikrai apgailestauju.

Atsidūstu.

– Tiek to. Man pačiam kartais taip pasitaiko.

Galimybė įkliūti per mobilųjį telefoną varo man siaubą: žinutės, įrašai apie skambučius. Pradėjau įkrovinėti jį kontoroje, kad Mela nepamatytų to, ko neturi matyti.

– Ar viskas gerai?

– Turbūt. Esu pas tėvus. Nuobodybė, sunku įsivaizduoti. Jie nori, kad atvažiuočiau pas juos Velykų sekmadienį, kaime bus kažkokios kiaušinių varžybos, tarsi man rūpėtų. Kaip sekasi Viltšyre?

– Ką? A, taip, Viltšyre. Gerai, gerai. Na, turiu baigti kalbėti. Pasimatysime antradienį...

– Ar galėsi ateiti po darbo?

– Galbūt. – Pakeliu akis, kai Mela pasirodo prie kiemo durų. – Na, turiu baigti.

Išjungiu telefoną. Visada žinojau, kad meilės romanas susijęs su apgavyste, bet kad ilgainiui meluosiu ne vienai moteriai, bet dviem, to nenuspėjau.

Mela laukia, kol prieinu prie jos, tada ištiesia ranką delnu į viršų ir klausia nenuleisdama akių nuo mano veido.

– Nikolai, – sako ji ramiai, – kieno čia lūpų dažai?

11

Sara

– Ak, Nikai. Sumautas bjaurybe, – iškvepiu aš.

Tuksenu pirštu į skubų DHL paketą, kurį Ema paliko ant savo stalo, o kurjeris turi nuvežti Nikui pasirašyti. Jis ne namuose ne Viltšyre su kvaištelėjusia žmona ir gražiais fotogeniškais vaikais. Tas melagis dabar prakeiktam Kornvalyje ir smaginasi – atsiprašau už žodžius.

Kaip greitai tu mokaisi, Nikai Lajenai. Nuostabu, kaip sparčiai tu išmokai meluoti pro sukąstus dantis. Gali prilygti profesionalams.

Padarau tai, ką visada darau, kai Didysis Blogasis Pasaulis man pasidaro per sunkus: savaitgaliui išvažiuoju pas tėvus.

Kažkuo giliai ramina miegas savo siauroje lovoje tarp paklodžių su Barbės atvaizdais. Mano senas gauruotas meškiukas (iš *Harrods*, suprantama) laukia manęs ant pagalvės, tebevilkėdamas skylėtą nertinį, kurį jam numezgiau per Kalėdas savo nauja automatine mezgimo mašina, kai buvau dešimties metų. (Reikalavau: 364 dienas. Naudojausi: keturiasdešimt septynias minutes.) Neprieštaraučiau suaugti, jei tai reikštų iki vėlumos žiūrėti animacinius filmukus ir pietums valgyti šokoladinius ledus, nes tu manai, kad taip bus, kai esi septynerių. Tik aš nenoriu, kad

man baigtųsi kaip mamai, kai reikia nuskusti toną morkų, o krepšys lygintinų baltinių didumu prilygsta Everestui. Argi tai smagu?

Kai šeštadienį pasirodau, jau vienuolikta valanda. Mama išėjusi į *Sainsbury* parduotuvę. (Valgių planavimas: dar viena gera priežastis nesuaugti. Man geriau užeiti į vietinį barą, dirbantį nuo septintos iki dvidešimt trečios likus maždaug penkiolikai minučių iki pietų. Niko vos neištiko širdies priepuolis, kai jis atsidarė mano šaldytuvą, po dulkinimosi norėdamas susitepti sumuštinį, ir pamatė mano maisto atsargas: du indelius pasenusio jogurto, likusius nuo paskutinės žlugusios dietos, tris skardines *Red Bull*, o šaldiklio skyrelyje – pusbutelį degtinės.) Mama labai norėtų būti *Waitrose* pirkėja, bet ji negali taikstytis su jų kainomis, o *Sainsbury* parduotuvėje tie patys dalykai daug pigesni. Ji guodžiasi tuo, kad nenusmuko iki *Asda*.

Tačiau tėtis akivaizdžiai matomas: jis tupi prie pusryčių baro su ta bjaurybe Libe Niukomb.

– Vyrai myli tam, kad gautų pasimylėti, – dėsto tėtis man įeinant. – Moterys mylisi tam, kad jas mylėtų. Toks būtų trumpas tavo lyčių karo apibūdinimas.

– Bet Vini, jis sakė, kad aš esu Ta! – verkšlena Libė.

– Prieš Tai visi sako tą patį. Sveika, mieloji, – sveikinasi tėtis man sliūkinant prie arbatinio. – Libė ir Martinas ką tik išsiskyrė, deja. Jį nuviliojo kažkokia meilutė iš *Duke's Head* baro. Libė truputį nusiminusi, jie draugavo nuo Naujųjų metų.

– Tegu geriau džiaugiasi, – murmu aš.

– Bėda ta, mieloji Libe, kad tu vaidini per sunkiai prieinamą, – sako tėtis, stebėtinai lengvai prisiimdamas daktaro Filo vaidmenį. – Kam vaikinui mokėti už karvę, jei jis gali pieno gauti veltui?

Nežinau, ar pakęsiu šį naują požiūrį į savo tėvų santuoką tokią ankstyvą valandą. Ankstyvą šeštadieniui, norėjau pasakyti.

Sliūkinu iš virtuvės, nešina arbata, kai tėtis, prisiminęs geras manieras, atsistojo ir paruošė jos man.

Taip praeina ir likęs savaitgalis. Aš tūnau, šlaistausi, vaikštinėju, kartais į šią džiugią veiklą įsiterpia bėgiojimo, klajojimo, bastymosi ir slampinėjimo be tikslo protrūkiai, nelygu kokia nuotaika. Kartais susmunku ir sėdžiu paniurusi, įvairovės dėlei.

Tikrinu žinutes taip dažnai, kad stebiuosi, kaip mano telefonas nesuurzgia: „Pasitrrrauk!" ir neužlenda kur nors už sofos, kai įeinu į kambarį.

Sekmadienį skambinu Eimei.

– Ką? – sako ji piktai.

– Teisingai, Eime. Aš irgi tave myliu.

– Laukiu skambučio, – atkerta ji.

– Kas skambins?

Ji padvejoja.

– Teris, jei dar nežinai.

– Tu vėl pas tėvus, ar ne? – spėju aš.

– Iš kur žinai?

Atsidūstu.

– Sėkmingai atspėjau. Ar Teris žadėjo paskambinti?

– Ne. Bet *gali* paskambinti.

– Ar savaitgaliais jis skambina?

– Ar Nikas skambina?

Stoja tyla, nes mes abi mąstome apie savo svetimautojus. Ne pirmą kartą mane pribloškia mūsų mazochistinis apsigaudinėjimas. Daugybė vyrų yra užmezgę meilės romanus su ištekėjusiomis moterimis, bet galiu lažintis, kad jie netūno savo tėvų namuose ir nekramto nagų iki alkūnių,

laukdami moterų skambučio. Galiu lažintis, kad jie smagiai leidžia laiką, bendrauja su bičiuliais bare, išplempia ne vieną bokalą, kol jau galima eiti į naktinį klubą, ten jie neabejotinai pakabina tinkamą paauglę ir sugula tik tam, kad neatprastų. Priemiesčiuose jie tikrai nesikamuoja.

– Ar kitą savaitę dalyvausi Advokatų draugijos pietuose? – staiga klausia Eimė.

– Dar nepagalvojau. Tikriausiai. O kas?

– Na, kviečiama su sutuoktiniais, – sako ji reikšmingai.

Tai Nikas atsives kvaišą.

– Gal dalysimės juo paeiliui, – siūlau aš.

– Po ketverių metų nebūsi tokia lengvabūdė, – prikiša Eimė. – Klausyk, turiu baigti. Gal Teris mėgina prisiskambinti. Pasikalbėsime pirmadienį.

Liūdna slimpinu į virtuvę, kur mama skuta bulves sekmadienio priešpiečiams. Negali būti, kad po ketverių metų bus taip pat. Jėzau, neketinu tęsti netgi keturis mėnesius. Nenoriu, kad man baigtųsi kaip Eimei, kuri švaisto savo gyvenimą vyrui, o šis net neketina skirtis. Pirmiausia nereikėjo leisti, kad jausmai taptų tokie rimti. Turėjau apsiriboti vien smagumu, geru pokalbiu, fantastišku seksu. Neturėjau *įsimylėti* to šunsnukio.

– Nestovėk virš manęs, Sara, blaškai dėmesį, – sako mama.

– Atsiprašau.

Ji paduoda man peilį ir parodo į daržovių krepšį.

– Jei jau esi čia, gali padėti tvarkyti briuselinius kopūstus.

Dešimt minučių mes skutame ir smulkiname tylėdamos. Nepasakyčiau, kad tyla draugiška; mano santykius su mama geriausiu atveju galima pavadinti budriomis paliaubomis. Blogiausiu atveju net Viduriniųjų Rytų konfliktas prieš juos nublanksta

– Širdplėša dėl vyro, ar ne? – purkšteli mama.

– Dėl ko?

Ji pro mane deda kitą bulvę į prikaistuvį su šaltu vandeniu.

– Šlaistaisi po namus visą savaitgalį paniurusiu veidu kaip debesis. Telefonas prilipęs tau prie šlaunies. Kiek prisimenu, šitaip jauteisi dėl Martino.

– Netiesa!

– Manyk, kaip nori.

Be reikalo smarkiai kapoju kopūstų kotelius.

– Jis tavimi nesidomi, ar ne? – sako mama po akimirkos. *Krepšt, čekšt.*

– Kas?

Ji šlepteli kitą bulvę į prikaistuvį.

– Vyras, dėl kurio tau graužia širdį.

– Domisi, ačiū, – sakau įgelta.

– Tai jis vedęs?

– Po galais, mama! Žiūrėk, ką per tave pasidariau!

– Nelašink kraujo ant kopūstų, mieloji. – Ji paduoda man virtuvės rankšluostį; apsimetu jo nematanti ir čiulpiu pirštą. – Tavo amžiaus mergina nevažiuoja leisti savaitgalio su tėvais, nebent jis ja nesidomi arba yra vedęs.

Aš priblokšta: ir dėl netikėto jos įžvalgumo, ir dėl to, kad ji apie tai kalba. Tarp manęs ir mamos nėra sielas apnuoginančio moteriško artumo. Ji rodo man savo meilę šalikais iš *Hermès* ir kuprinėmis iš *Prada.* Aš rodau jai savo meilę juos nešiodama.

Aš visada pavydėjau Eimei šiltų, artimų santykių su mama. Kartą ji man pasakojo, kad, kai ji savaitgalį parvažiuoja namo, mama atsisėda ant klozeto dangčio ir plepa, kol Eimė maudosi vonioje. Sukurtasis jaukaus artumo vaizdas sukėlė man tokį pavydą, kad negalėjau kalbėtis su Eime visą savaitę.

Mama niekada neklausinėja manęs apie mano meiles ir gyvenimą; tikriausiai todėl, kad gerai suvokia jo esmę. Neklausinėju ir aš.

– Vedę vyrai yra žaidimas ne pagal taisykles, panele, – griežtai sako mama.

– Mama, *žinau*...

– Noras turėti žmogų nėra priežastis sutrypti kitos moters santuoką. Kad įsimylėjai, taip pat ne pasiteisinimas. Prašau paduoti druskinę. – Ji uoliai dirba greitais, piktais judesiais. – Visi renkamės. Vyrai yra kvailiai. Nesunku juos sugundyti. Bet tik mes galime sustabdyti išdavystę.

Nesuprantu, kodėl visa tai skamba taip, lyg ji kalbėtų iš patirties. Tėtis niekada jos neapgaudinėtų. Jis taip *pasakė*.

– Ir jie niekada nepalieka žmonų, – priduria ji šaltai. – Kad ir kaip saldžialiežuvauja, kad nusitemptų tave į lovą. Prisimink tai.

– Nesuprantu, apie ką kalbi, – atsakau. – Ar yra atkimštas butelis vyno?

Suspaudusi lūpas ji linkteli šaldytuvo pusėn. Įsipilu pilnesnę taurę, negu man reikia jai paerzinti, ir išeinu į kiemą. Stebėtinai šiltas oras kovo mėnesiui; atsisėdu ant akmeninio suolelio prie šiltnamio, siurbčioju vyną – įmanomas, nors iš pakelio, ne iš butelio – ir mėgaujuosi neryškiais saulės spinduliais ant veido. Tėtis jau sukasė žemę pupoms; oras kvepia sodriai ir drėgnai. Gal šiais metais pasisiūlysiu jam padėti jas sėti. Nesėjau nuo tada, kai buvau dvylikos. Man patiko slinkti šalia jo avint raudonais botais ir nykščiu kaišioti pupas į šviežiai išdirbtą žemę. Kai buvau šešerių, negalėjau sulaukti, kada jos išdygs, ir slapta kas vakarą išeidavau iš savo kambario žibintuvėliu nešina patikrinti, kol kartą basa koja užlipau ant šliužo ir taip garsiai surikau, kad pažadinau visus kaimynus. Ma-

mai, žinoma, nepatinka, kad tėtis augina savo daržoves; ji tai vadina „sklypelio fetišu". Ji bijo, kad kaimynai pagalvos, jog jis neišgali prekybos centre nusipirkti modifikuotų daržovių, įpakuotų į polietileninį apvalkalą. Vargšas senas tėtis. Nežinau, kaip jis su ja taikstosi.

Išgeriu vyną iki dugno ir pastatau taurę ant suolelio. Mobilusis tuoj pradegins skylę mano kišenėje. Gal kelionė į Roką buvo sumanyta paskutinę akimirką. Gal Nikas apie ją net nežinojo, gal tai buvo jos mintis. Kaip per Valentino dieną. Iš tikrųjų tai jis *nesakė*, kad šį savaitgalį bus Viltšyre, kaip visada. Aš tik spėjau.

Iš pradžių aš negalvodavau apie Niką ir jo žmoną kaip apie porą. Dabar negaliu galvoti kitaip. Nuo tada, kai pamačiau juos abu *Yuzo* bare. Kai išpuoliau iš suši baro, man reikėjo pasišaukti taksi, parvažiuoti namo, sukimšti visą indelį *Cherry Garcia* ir užbaigti degtinę, žiūrint „Tokie mes esame". Užuot taip padariusi, aš dvi valandas slankiojau palei *Yuzo* šaltame ore, gailėjausi savęs ir svajojau apie tai, kaip tą šunsnukį iškastruoti su fortepijono styga. Mačiau juos išeinančius, jis ranka buvo globėjiškai apkabinęs jos menkučius pečius. Jie trumpam stabtelėjo gatvėje ir bučiavosi. Trumpai, bet meiliai, tai matėsi. Po to jis paglostė jai veidą. Jis elgėsi ne kaip vyras, kuris slapčia miega su jaunesniąja partnere. Ne kaip vyras, kuris *nemiega* su žmona.

Stebėjau juos ir jaučiausi taip, tarsi kažkas būtų man smogęs į paširdžius. Galva plyšo. Kaip jis galėjo šitaip mane suvedžioti; kaip jis galėjo šitaip man *meluoti*? Priversti mane galvoti...

Ką galvoti?

Jis niekada nesakė, kad paliks žmoną. *Ko tu tikėjaisi, įsimylėjusi karve? Kad jis irgi tave įsimylės ir staiga viskas bus kitaip?*

Per vilnonį audinį kišenėje apčiuopiu telefoną. Galėtų bent paskambinti. Negi taip sunku? Kartkartėmis paprasčiausiai paskambinti.

Nereikėjo leisti, kad viskas prasidėtų iš naujo. Jaučiausi neblogai iki tos popietės posėdžių kambaryje, nors vos nealpau iš skausmo negalėdama nueiti nusičiurkšti, kad jis nepagautų manęs prie tualetų. Na, gal kiek blogai, bet sugebėjau išvengti atsidurti su juo viena. Ir nepersipjoviau riešų.

Tada jis palietė mane, ir visos protingos, drausminančios, savisaugiškos mintys išskrido iš galvos.

Kai kurie vyrai niekada nesiklauso, ką jiems sakai lovoje; galiausiai liaujiesi sakyti jiems, ko norėtum. Panašiai yra, kai nenugirsti vardo ir prašai pakartoti: jeigu paprašai daugiau negu du kartus, darosi nepatogu. Kodėl kai kuriems vyrams atrodo, kad jie geriau žino, ko tu nori? Tu gali tęsti, orgazmas nebetoli, tu dejuoji: „Čia, nesustok!", o jie mano, aha, jai patinka taip, tai jai patiks ir *šitaip*; jie sustoja ir daro kažką kita. Norisi įkalti jiems į galvą: kai sakau: „Čia, nesustok!" – tai ir turiu galvoje: „ČIA, NESUSTOK!"

Seksas su Niku juo toliau, juo geresnis. Niekada nesijaučiau taip susijusi su kitu žmogumi. Tarsi jis gyventų mano galvoje. Bet dabar bauginantys sustiprėję jausmai susimaišė su iš proto varančiu seksu. Aš nebenoriu Niko atiduoti. Nebenoriu juo dalintis. Viskas pasikeitė. Ir nežinau, ką dabar daryti.

Staiga beviltiškai panūstu išgirsti jo balsą. Noriu sužinoti, kad jis irgi manęs ilgisi. Sulaužau pagrindinę taisyklę: geriu ir renku numerį.

Telefonas skamba dvidešimt keturis kartus, kol jis atsiliepia. O tada...

– Sara, ką, po galais, manai skambindama man į namus?

Štai ir realybė. Jis kalba tikrai suirzęs. Prakeikimas, sumauta, *sumauta* kvailystė šitaip elgtis. Ką aš sau maniau?

– O Dieve, Nikai, labai atsiprašau, – sakau greitai. – Neketinau tau skambinti. Turbūt netyčia paspaudžiau mygtuką. Jėzau, tikiuosi, nepridariau tau bėdos – *labai* atsiprašau.

Mano didžiausiam palengvėjimui, jis manimi patiki.

– Tiek to, man pačiam kartais taip pasitaiko. Ar viskas gerai?

– Turbūt. Esu pas tėvus. Neįsivaizduoji, kokia nuobodybė. Jie nori, kad atvažiuočiau Velykų sekmadienį į kažkokias kaimo kiaušinių varžybas; tarsi man būtų įdomu. – Nutylu ir kaupiuosi klausimui. *Tik nemeluok, maldauju, nemeluok.* – Kas gero Viltšyre?

– Ką? A, taip, Viltšyre. Viskas gerai. Klausyk, turiu baigti. Susitiksime antradienį...

– Galėsi ateiti po darbo?

Trenkiu kumščiu į akmeninį suolelį. Bjauru, kaip nuolankiai ir beviltiškai paklausiau. Kas man darosi? Aš turėjau įsižeisti, o ne apsisukusi maldauti daugiau.

– Galbūt. Na, turiu baigti.

Šunsnukis. Šunsnukis, šunsnukis, *šunsnukis.*

Būti su vyru, kuris meluoja kitam žmogui, – gana nyku. Būti su vyru, kuris meluoja *tau*, – tiesiog protinis atsilikimas.

Gal dėl Valentino dienos jis sakė tiesą; gal ji tikrai netikėtai atsirado jo kabinete. Bet tai savaime kelia nerimą. Arba ji yra įtari kalė, arba jų santykiai nėra šaltasis karas, kurį jam reikia gesinti. Bet jis tikrai pamelavo man nepasakęs, kad ketina praleisti ilgą savaitgalį Kornvalyje dviese su ja.

Ir aš neketinu jam to priminti.

Net nepastebėjau, kaip peržengiau liniją. Dabar nebegaliu jo atsisakyti; štai kaip paprasta. Noriu turėti jį viena. Noriu, kad jis paliktų žmoną ir vaikus, kad ateitų pas mane ir mes gyventume ilgai ir laimingai. Noriu jo žiedo, jo pavardės, visko, kas priklauso. Nors suprantu, kaip tai savanaudiška ir nedora, kaip tai sudaužytų širdį ne tik jo žmonai, bet ir širdeles trims nekaltoms mergytėms, kurių nuotrauką jis paliečia kaip talismaną kiekvieną sykį, kai atidaro piniginę.

Nepasakyčiau, kad man tai nerūpi. Laikiau save doru žmogumi. Kol nesutikau Niko, blogiausias mano padarytas darbas buvo atbulai atsitrenkti į baltą furgoną daugiaaukščiame garaže ir nepalikti raštelio. (Kai pagalvoji, gal šitaip karma man atsilygino.)

Negali pasirinkti, ką įsimylėti. Žinau, kad negerai, bet nieko negaliu padaryti. Juk aš nesužlugdžiau jų santuokos; gerų santykių nutraukti neįmanoma, ar ne? Jeigu jis laimingas su žmona, tai, pirmiausia, jam nereikėtų manęs. O ji negali norėti, kad jis gyventų su ja vien iš kaltės jausmo. Jokia moteris to nenorėtų. Tokie santykiai antrarūšiai. Būtų sąžiningiau jų abiejų atžvilgiu, jeigu jis išeitų ir suteiktų jai galimybę irgi susirasti kitą. Jeigu ji tikrai jį myli, turėtų norėti, kad jis būtų laimingas.

Aš galiu padaryti jį laimingą. Aš jį *suprantu*. Aš jį myliu ir žinau, kad jis myli mane. Jis beveik prisipažino. Ir nebūtų tokio nuostabaus sielą apnuoginančio sekso, jeigu žmonės vienas kito nemylėtų, argi ne?

Tą dieną, kai Nikas turi grįžti į darbą, aš apsivelku juodą senamadišką, įgnybtą per liemenį *Fifties* kostiumėlį, kuris, kaip žinau, jam patinka, ir puikų žalsvą liemenuko ir kelnaičių komplektėlį, dėl visa ko. Praėjo tik keturios dienos, kai mačiau jį paskutinį kartą, bet

jaudinuosi lyg per pirmą pasimatymą; taip nervinuosi, kad turiu antrąsyk apibrėžti lūpas. Netgi ateinu į darbą pusvalandžiu anksčiau negu paprastai, atsisėdu prie stalo ir apsimetu dirbanti, o pati laukiu, kada jis įeis. Nusprendžiau nesakyti, kad žinau apie Kornvalį. Netgi neketinu minėti...

– *Kaip, velnias griebtų, tai suprasti?*

Jis įsiveržia į mano kabinetą, trenkia durimis ir meta kažką man ant stalo; noriu pažiūrėti, bet negaliu atitraukti akių jam nuo veido. Nesu mačiusi jo net truputį supykusio, juolab tokio, kaip dabar. Jo pilkos akys šaltos kaip granitas, žandikaulis įsitempęs stengiantis suvaldyti įsiūtį.

Krūpteliu, kai jis delnais atsiremia į stalą ir prikiša veidą prie manęs.

– Laukiu, – išspjauna piktai.

– Nikai... kas nors gali išgirsti.

– Dabar jau per vėlu!

Nuleidžiu akis. Mano auksinis *Estée Lauder* lūpdažis lėtai parieda ir sustoja prie pelės paklotėlio.

Kai buvau devynerių, numečiau ant grindų senelės branginamą karūnavimo Vusteryje statulėlę. Buvau paėmusi ją nuo valgomojo židinio atbrailos, nors man buvo pabrėžtinai nurodyta *niekada* jos neliesti. Spoksojau į duženas ant židinio plytelių apimta stingdančio, aklo siaubo, tarsi būčiau galėjusi priversti pastarąsias kelias sekundes grįžti atgal. Mintyse sukau juostą atgal ir mačiau, kaip šukės vėl sušoka į viena, virsta daiktu, kaip animaciniuose filmuose. Mano troškimas buvo toks stiprus, kad aš beveik mačiau, kaip šukės juda.

Kas man užėjo įkišti lūpdažį į jo striukės kišenę? *Kas?*

Mane užlieja karščio banga, po jos išpila šaltas prakaitas ir atvėsina iki kaulų. Labai stengiuosi susikaupti ir

nelaižyti išdžiūvusių lūpų, ir negaliu atitraukti akių nuo mažos auksinės tūbelės.

– Atsakymas ir taip aiškus, – sako Nikas bjaurėdamasis.

Jis pasisuka ant kulnų. Stebiu, kaip jis eina durų link, ir žinau, kad, jeigu dabar leisiu jam išeiti iš kambario, kitos galimybės niekada nebeturėsiu.

– Kur tu jį radai? – klausiu, šiaip taip įspraudusi į balsą nuostabą.

Jis sustingsta.

– Kur aš jį radau?

– Mano mėgstamieji lūpų dažai, *visur* jų ieškojau. – Paimu dažus, ranka dreba ir aš vėl padedu juos. – Maniau, kad palikau viešbutyje, kai anąsyk ten buvome; neprisimenu, kad nuo tada būčiau juos mačiusi.

Kurį laiką jis nejuda. Man gniaužia kvapą. Tada jis atsigręžia, o akys kupinos įtarumo.

– Jie vis riedėjo žemyn nuo marmurinio stalelio vonioje, – sakau, – todėl... na, žinoma... padėjau juos ant to porcelianinio padėkliuko prie televizoriaus, kur tu visada pasidedi raktus ir piniginę. Tikriausiai paėmei viską nepastebėjęs, kai skubėjai į paskutinį traukinį.

– Aš paėmiau?

Trūkteliu pečiais.

– Tikriausiai. Tai kur juos radai?

– Radau ne aš, – sako Nikas, tvirtai įsmeigęs į mane akis. – Rado mano žmona. Striukės kišenėje, kai ieškojo mano raktelių.

Man nereikia dirbtinai nutaisyti pasibaisėjimo minos. Užtenka pagalvoti, kas bus, jeigu jis manimi nepatikės.

– Ką ji sakė? – šnibždu aš.

– Ji mano žmona. Ji rado kitos moters lūpdažį mano striukės kišenėje. Ką, tavo galva, ji sakė?

– Ar ji... privertė tave...

– Pasakyti apie mus? – klausia jis trumpai. – Ne. Laimė, kad mano žmona yra labai pasitikinti moteris. Kai pateikiau jai šlykštų melą apie koridoriuje rastą lūpdažį, ji buvo linkusi manimi patikėti.

Linkteliu. Man palengvėja, tikrai palengvėja. Mane vėl užlieja karšta gėdos banga. Niekada nemaniau, kad galėčiau būti tokia klastinga ir taip mokėti manipuliuoti. Nesupratau, kaip karštai jį myliu iki tos akimirkos, kai suvokiau, ką padaryčiau – ir su kuo taikstyčiausi, – kad tik jį išlaikyčiau. Bet jeigu tą akimirką naiviai pamaniau, kad įkišusi lūpdažį ten, kur žmona gali rasti, aš paskatinsiu jį rinktis mane, tai dabar tą mintį išmečiau iš galvos. Dėl manęs jis neketina palikti žmonos. *Žinoma,* jis neketina jos palikti. Jie niekada nepalieka.

– Nikai, – sakau atsargiai, – tarp mūsų viskas gerai?

Jis dvejoja. Plyšys atsiveria; to man užtenka. Išeinu iš už stalo žinodama, kad tikrai atrodau kaip viliokė, vilkėdama šiuo apgulusiu kostiumėliu. Viršutinė saga prasisegusi, man nerūpi jos užsegti. Leidžiu akims įsmigti į jo kirkšnius tiek ilgai, kad pasėčiau mintį jo galvoje. Esu taip arti jo, kad jis užuodžia mano kvepalus ir odos šilumą, bet palieku tarp mūsų tarpelį, kurį įveikti turi jis. Mažiausiai man dabar reikia, kad jis pasijustų įvarytas į kampą.

– Atleisk, – atsidūsta jis, atitraukdamas akis nuo mano iškirptės. – Pamaniau... pats nežinau, ką pamaniau. Savaitgalis buvo sunkus.

– Ar vėliau susitiksime?

– Ne šįvakar. Ne todėl, kad nenorėčiau, bet negaliu, – skubomis sako jis. – Ateina pietų mano tėvai. Tačiau rytoj. Rytoj galėčiau ateiti. Jei tik...

Žiūriu į šalį, kad jis mano akyse nepamatytų apmaudo.

– Paskutinis traukinys. Taip. Žinau.

Ar aš tik įsivaizduoju, ar Nikas tikrai nuo manęs atšąla? Negaliu tiksliai apčiuopti, bet jis atrodo nebe toks *išalkęs*, koks būdavo anksčiau. Tai nesusiję su tuo, ką jis daro – ar ko nedaro – lovoje. Tiktai jaučiu, kad juo labiau prie jo artėju, juo toliau jis traukiasi.

Pasiremiu ant alkūnės, kai jis išrieda iš lovos ir siekia kelnių.

– Jau išeini? Dar nėra aštuonių.

– Negaliu nuolat grįžti namo vidurnaktį, Sara.

Tylėdama stebiu, kaip jis sagstosi marškinius ir užsisega rankogalių sąsagas. Jėgų išsidėstymas mūsų santykiuose nepastebimai, bet nepaneigiamai pasikeitė. Prieš kelis mėnesius jis apipildavo mane dovanomis ir siekė mano dėmesio. Dabar seksas toks pat galingas ir patenkinantis, kaip visada, bet Nikas vos spėja nusitraukti prezervatyvą ir jau skuba lėkti pro duris.

Jis užsitempia striukę ir pasiima portfelį.

– Susitiksime rytoj darbe.

Linkteliu. Jis atsidūsta ir priėjęs atsisėda ant lovos. Suriečiu kelius ir pasidedu ant jų smakrą, o jis trina man nugarą kaip vaikui.

– Sara, apgailestauju. Suprasčiau, jei norėtum viską užbaigti. Nekaltinčiau tavęs. Aš negaliu pasiūlyti tau ateities ar ką nors žadėti. Tu verta geresnio negu aš.

Ledinis šiurpuliukas nueina nugara. Vyrai visada taip kalba, kai yra per silpni patys tave palikti.

– Man gerai, kaip yra, – šiaip taip ištariu. – Jokių saitų. Šitaip man ir patinka.

– Klausyk. Po savaitės Mela išvažiuoja, pameni, į tą savo sumautą tiekėjų paieškos kelionę, – sako jis švelniai, piršu atsukęs mano veidą į save. – Mergaitės liks pas jos motiną. Užsakiau mums vietas kaimo viešbutyje Kente. Lova su

keturiom kojom, karšta vonia, riaumojantis židinys, kiti įprasti dalykai. Kontora per Velykas bus uždaryta, galėsime kartu praleisti penkias dienas. Ką pasakysi?

– Palaima, – juokiuosi, glausdamasi jo glėbyje.

Juk jis visai nuo manęs neatšąla. Tik aš esu paranojiška. Kažin, ar jis surengtų romantišką išvyką dviese, jei norėtų viską užbaigti.

Jis pabučiuoja man į viršugalvį.

– Turėsime progą pasikalbėti. Tada tiksliai žinosime, kur esame. – Jis padvejoja. – Ir kur einame.

– Tu tikriausiai juokauji!

– Jėzau, Sara! Ko iš manęs tikiesi? Kad pasakysiu, ne, brangioji, atleisk, tau nevalia persigalvoti ir grįžti, nes aš suplanavau savaitgalį su meiluže?

– Po velnių, Nikai! – Beveik išspaudžiu telefoną iš movos, kai įpykusi bėgioju po miegamąjį. – Aš ką tik baigiau krautis daiktus, taksi laukia manęs prie šaligatvio! Ką, po galais, aš veiksiu šitas penkias dienas? Kaip tu gali šitaip suvedžioti žmones?

– Tu teisi, – atsikerta jis. – Aš tikrai darau tave nelaimingą. Tai kodėl nepasakius, kad viskas, ir tegu bus baigta?

– Puiku. Kodėl nepasakius?

Todėl, kad negalime.

Niekas nežino, kaip liūdna būti moterim, mylinčia vyrą, kuris kiekvieną savaitgalį grįžta pas žmoną ir vaikus, jei patys to nepatyrė. Pernelyg paprasta smerkti ją, piešti kaip paleistuvę, namų ardytoją, gyvenimo griovėją. Taip pat lengva pamiršti, kad labiausiai ji griauna savo gyvenimą.

Galvoju apie jį dieną ir naktį. Jausmai tarsi laksto amerikietiškais kalneliais – pakyla į svaiginantį aukštį, kai

dieną dirbu su juo, o vakarais nusigvelbiu jį į savo butą, rieda per bauginantį laukimą, kada jis išeis, ir smenga į niūrų sielvartą su ašaromis į pagalvę, kai durys paskui jį užsidaro.

– Aš negaliu būti tas, nuo kurio priklauso tavo laimė, – atsidūsta jis vieną dieną, kai ašaros paplūsta jam dar neišėjus. – Negaliu prisiimti tokios atsakomybės.

Neviltis apgaubia mane lyg apsiaustas. Ar tai reiškia, kad jis nebenori būti su manim? Ar jis ieško būdų, kaip pasakyti man, kad viskas baigta?

Bet kai kitą rytą nulipu laiptais, randu didžiulę kartoninę dėžę su mano vardu, padėtą prie slenksčio. Atidarau ją ir dailutė katytė strykteli man ant kelių ir minko juos, lyg būtų čia buvusi visą gyvenimą.

Dabar atsakomybė padalinta perpus, parašyta laiškelyje, prisegtame prie jos antkaklio.

Paimu ją ir nešuosi į viršų. Aš neklydau: mirsiu vieniša senmergė sú keturiolika kačių. Bent mano mama galės būti patenkinta, įrodžiusi savo tiesą.

Prieš keturis mėnesius aš tikėjau, kad meilužes galima skirstyti į dvi grupes: tas, kurios, kaip aš, apgalvotai pasirinko tokį vaidmenį ir džiaugiasi uždrausto sekso svaiguliu, ir į naivias aukas – kaip Eimė, – nuolat laukiančias, besitikinčias santuokos.

Man neatėjo į galvą mintis, kad skiriamoji linija tarp jų abiejų visai neryški.

Malonus susijaudinimas, kai slapta išsprūsti susitikti su juo, jau praėjo. Dingo vieną popietę, kai mudu išsiregistravome iš *Claridge* viešbučio praėjus dviem išdavikiškoms valandoms po įsiregistravimo. Nikas apmokėjo sąskaitą, o aš tuo metu pasitraukiau apsimetusi, kad dažausi lūpas, ir jaučiausi šiek tiek nejaukiai su savo aptempta suknele

ir per aukštais kulnais bateliais. Laukiau, kol Nikas išeis į lauką ir pašauks taksi, kad niekas nepamatytų mūsų išeinant kartu. Kai jau rengiausi eiti, prie mano alkūnės išdygo durininkas.

– Patarimas protingiems: ateityje neleisk savo klientams naudotis kredito kortele, mieloji, – sumurmėjo jis. – Labai lengva susekti.

Nikas pavertė mane melage ir svetimautoja, pavertė mane moterim, kurios nebeatpažįstu, pavertė mane tokia, kurią galima palaikyti prostitute.

Ir *vis tiek* negaliu jo atsisakyti.

– Jei ne tavo žmona – jei nebūtum vedęs, – kaip manai, ar mes būtume kartu? – klausiu vieną dieną atsainiai.

Jis dvejoja.

– Taip, žinoma. Bet aš turiu žmoną. Ir tris vaikus.

Taigi, jis *nori* būti su manim. Tikriausiai apgalvojo ir galimybę ją palikti.

O tai tik vienas nedidelis žingsnis iki *veiksmo*, ar ne?

– Sakiau tau neateiti, – šnypščia Nikas.

– Sakiau tau, kad ateisiu, – šnypščiu atgal. – Kaip malonu vėl jus matyti, ponia Lajen, – sakau žvaliai, kai ji liaujasi liežuvauti su neskoningai apsirengusia Vilio Fišerio žmona ir prieina prie mūsų. – Man labai patinka jūsų suknelė.

Ji dvejodama dirsteli žemyn.

– Ar nemanai, kad ji kiek per ryški oranžinė? Prieš kelias savaites buvau Romoje – italai puikiai moka dėvėti spalvotus drabužius, juk žinai, bet šviesa ten tokia *akinanti* – parsivežiau ją, bet čia šviesa visai kitokia. Jaučiuosi kaip milžiniška nasturta. – Ji nervingai perbraukia delnais sijoną. – Roma – nuostabus miestas, bet niekada

nevažiuok ten Velykų savaitgalį; joje minios turistų, neįsivaizduoju, ką sau maniau.

Ak, taip. Mano penkių dienų romantiškoji išvyka, pasibaigusi dar neįlipus į taksi. *Deja, deja, žmona vėl čia.*

– Nikolas aną savaitę padovanojo man gimtadieniui vėrinį. Venecijos stiklo, – svajingai priduria ji, pirštu liesdama pakaklėje dailiai išpūstus karolius. – Antikvarinis, koks Nikolas išlaidus. Nežinau, ką padariau, kad nusipelniau jo, bet akivaizdu, kad ir toliau teks stengtis.

Sviedžiu į Niką žiaurų žvilgsnį. Jis dovanojo man lygiai tokį pat vėrinį kaip susitaikymo dovaną po paskutinio barnio. Kas tai, dirbinys, dalinamas pasiplaukiojus gondola?

– Man labai patinka kasmečiai Advokatų draugijos pietūs, o tau? – plepa jo žmona. – Kaip smagu sutikti visus. Ak, Nikolai, žiūrėk, ten Vilis Fišeris, jis kalbasi su ta dailia mergina mėlynais drabužiais; kokia nuostabi suknelė, jos tikrai neveikia žemės traukos dėsnis, reikia tik stebėtis, kaip ji laikosi. Vilis toks nepadorus, vargšė jo žmona. Eime, brangusis, išgelbėkime jį nuo jo paties, kol jis neįkopė į tos merginos iškirptę. Pasiklystų ten ne vienai savaitei.

– Jei žvilgsnis galėtų užmušti, – murma Eimė už manęs, kai Niko žmona nusitempia jį šalin.

– Duok man ramybę, – sakau siekdama šampano taurės nuo praeinančio padavėjo padėklo.

– Neįsivaizduoju, iš kur ėmei drąsos šįvakar ateiti, – sako ji sekdama mano pavyzdžiu. – Aš Terio žmonos nesu mačiusi, juolab nesu plepėjusi su ja valgydama sumuštinukus. Ar tau ne keista kalbėtis su ja?

Keista – ne tas žodis. Aš apimta pavydo, jis kaip spaustuvai gniaužia man krūtinę. Jis kaip tulžis, kartus ir dusinantis, kyla gerkle, ir aš gurkteliu visą taurę, norėdama jį nuplauti. Nereikėjo man ateiti. Žinojau, kad bus šitaip, bet nesugebėjau

susilaikyti. Kažkoks nesveikas impulsas traukia mane prie tos moters, kurios aš pradedu nekęsti. Kodėl? *Kodėl* ji mane taip apsėdo? Kas mane traukia susirasti jos pavardę *Google* ir užsisakyti visas sumautas jos virimo knygas? Arba pavogti jos nuotrauką iš jo piniginės, o vėliau mąstyti prie jos naktį ir svarstyti, kokį velnią jis joje mato? Ji yra niekas, palyginti su manim. *Niekas.* Akmuo kelyje tarp manęs ir Niko.

Prisimerkiu ir stebiu ją.

– Ta suknelė jai ankštoka. Ir spalva ne jos. Ji atrodo dar liesesnė negu paprastai.

– Bet dėl tokios figūros kažin ką padaryčiau, – atsidūsta Eimė.

– Pažvelk į ją. Įsikibusi į Fišerį, prisikišusi prie jo ausies, tarsi jam rūpėtų, ką ji galvoja. Visai nepanaši į mūsiškę, ar ne? Ji tik žmona.

Eimė spokso į mane.

– Šiomis dienomis pasidarei labai *kieta*, Sara. Nebūdavai tokia kalė. Žinau, ką jauti dėl Niko – niekas nežino geriau už mane, – bet ji nekalta, kad ištekėjo už jo pirmoji. Kur dingo tavo žodžiai: *vargšelė, man jos gaila, ji jo nesupranta*?

Prikandu lūpą. Eimės žodžiai per daug arti tiesos, kad paguostų. Ji teisi: tokia aš niekada nebuvau. Virstu pikta, pavydžia karve. Bet vyksta karas. Dabar negaliu jausti užuojautos Niko žmonai.

– Ji turėtų užleisti vietą tai, kuri jį supranta, – kertu aš. – Ko ji laikosi į jį įsikibusi ir daro juos abu nelaimingus? Kodėl negali pripažinti, kad jis nuėjo toliau, ir paleisti jo?

– Gal ji vis dar tebemyli jį?

– Bet jis nebemyli jos, – sakau nirtulingai.

– Ar jis tau sakė? – nustebusi klausia Eimė.

– Gal ne tokiais žodžiais. Bet jis nebūtų su manimi, jei mylėtų ją, ar ne?

– Sveika įstojusi į svetimautojų klubą, – ciniškai sako Eimė, dzingteldama taure į manąją. – Už melagius, apgaudinėtojus ir šunsnukius, esančius visur. Ką be jų darytume?

Už mūsų kosteli vyras.

– Atleiskit. Jūs panelė Jork, ar ne? – klausia jis Eimės. – Tomas Stiuartas. Buvau priešingos šalies advokatas Brenano byloje prieš mėnesį ar du.

– Ak, taip, – sako ji ne itin susidomėjusi.

– Norėjau paklausti, ar galėtume trumpai pasikalbėti apie straipsnį, kurį *Lawyer* ketina spausdinti kitą mėnesį apie šalių susitarimą...

Šalių susitarimą, kurgi ne. Jis taikosi patekti į jos kelnaites. Aišku kaip dieną. Ir jis viengungis. Nueinu pasibastyti po kambarį ir palieku jam atvirą kelią. Jau laikas Eimei susirasti dorą, laisvą draugą.

– Na? – klausiu, kai po keturiasdešimties minučių įsmunkame į tualetą greitai apsikeisti naujienomis, kol neprasidėjo oficialūs pietūs. – Jis tave kur nors pakvietė?

– Taip. Pakvietė į Paryžių.

– Į Paryžių? Turi galvoje *Paryžių*?

– O ką kita? Paryžių, didelį miestą kitoje Lamanšo pusėje, su aukštu bokštu centre, kur vyrai dryžuotais marškiniais važinėja dviračiais su svogūnais po kaklu...

– Va, va. Ką atsakei?

– Aišku, kad atsakiau ne.

– Juokauji? Kodėl šitaip padarei? Jis simpatiškas, darbe jam sekasi, jis *nevedęs*...

– Negalėčiau to padaryti Teriui, – sako Eimė priblokšta.

Noriu trenkti galva į veidrodį.

– Eime, tu apgailėtina. Mes abi tokios apgailėtinos. Švaistome gyvenimą vedusiems melagiams ir svetimautojams, o šaunius, viengungius vyrukus išgaudo mergi-

nos, kurioms užtenka proto pamačius įvertinti rimtą žmogų. Kas mums darosi?

– Teris ne toks...

– Po velnių, jis toks. Visi jie tokie. – Išjungiu rankų džiovintuvą. – Tik aš nesuprantu, kodėl Nikas jos nepalieka. Matei ją, tokia sena. Netoli keturiasdešimties, mažiausiai. Turbūt dėl vaikų. Taip ir yra. Nes tikrai ją paliktų. Jis net prasitarė.

Eimė stropiai pasidažo lūpas ir suspaudžia jas, kad susilygintų.

– Tikrai manau, kad Teris greitai paliks ją. Jis pažadėjo, vasaros pabaigoje...

– Gal ir man pateikti Nikui ultimatumą, – svarstau.

– Negalima. Jis pasijus įspeistas į kampą ir pasirinks ją, nes taip saugiau. Turi laukti, kol jis bus pasirengęs žengti tą žingsnį.

– Kiek laukti? Šitaip gali tęstis metų metus. – Atsidūstu. – Kartą tyčia jo striukės kišenėje palikau savo lūpdažį. Maniau, kad šitaip bent kiek paspartinsiu reikalus. Ji rado lūpdažį, bet jie tebėra kartu – jis kažkaip išsisuko.

– Akivaizdu, kad ji apie tave nežino. Matei, kaip gražiai su tavim kalbėjosi...

Tualeto kabinoje patalpos gale pasigirsta kažkoks barkštelėjimas. Abi krūptelim: nė vienai neatėjo į galvą, kad kas nors gali čia būti. Po velnių, tikiuosi, kad mūsų pokalbio niekas nenugirdo. Dabar man mažiausiai reikia, kad žinia pasiektų jo žmoną. Nikas pašėltų.

Tualeto durys atsidaro ir pro staktą įkiša galvą Ema.

– Geriau ateikit čia, – sako ji trūkčiojančiu iš baimės balsu. – Ant laiptų atsitiko nelaimė. Ponui Lajenui.

12

Melinša

Treisis ir aš žiūrime vienas į kitą iš priešingų įmantriai išdrožtos dvigulės lovos pusių. Nežinau, ar man svaigsta galva nuo skanaus vyno, kurį gėrėme per pietus su *polenta pasticciata con le acciughe* – man patinka ančiuviai, bet pomėgis, žinoma, įgytas – ar nuo kažko visiškai kito.

– Kora ir Benas neatvažiuos, – sakau lėtai.

Jis berniokiškai droviai nusišypso ir trūkteli pečiais.

– Jie ir neketino važiuoti, ar ne?

– Jie įsikūrė lovoje Bate ir niekas pasaulyje jiems nerūpi, – prisipažįsta Treisis.

Skęstu damasto lovatiesėje.

– Ak, Treisi, ką tu sau galvojai?

– Atsakymą tu žinai, – sako jis greitai, apeidamas lovą. – Nagi, Mela. Nesakyk, kad tu irgi to nejauti. Kas kartą, kai priartėju prie tavęs per penkias pėdas, vėl jaučiuosi dvidešimt dvejų metų. Atrodo, kad mano gyslose šoka stepą auksinė žuvelė. Man niekas nepasikeitė. Ar gali atvirai pažiūrėti man į akis ir pasakyti, kad nejauti to paties?

Aš iš viso nedrįstu į jį pažiūrėti. Šią akimirką taip bijau savęs, kad vos drįstu kvėpuoti.

Žinojau, kad atsidursiu čia, nuo pat tos akimirkos, kai Kora ir Benas šį rytą nepasirodė oro uoste. „Krizė restora-

ne, – nerūpestingai pasakė Treisis, – jie atskris rytoj", – ir aš lengvabūdiškai sutikau skristi. Galbūt žinojau dar tada, kai jis sumokėjo už mano *Max Mara* suknelę; koks *intymus* poelgis pirkti moteriai drabužius – Robertas Redfordas gerai žinojo, ką darė, kai jo neprideramos piršlybos prasidėjo nuperkant kokteilio suknelę. O ir šią popietę Via Condotti gatvėje, kur vitrinoje kabojo nuostabi tamsiai ruda *Armanio* suknelė, aš tik stabtelėjau *pažiūrėti*, juk esu moteris, tai refleksas; tikrai nenorėjau, kad Treisis įeitų ir ją *nupirktų*.

Vėliau mes sėdėjome prie chromuoto bistro stalelio Ispanijos aikštėje, dalijomės skania *antipasti vegetale* iš vienos lėkštės, o skausmingai brangi suknelė kuklioje gelsvoje dėžutėje sėdėjo atskirai ant savo kėdės.

– Turėsi tuojau pat ją grąžinti, – pasakiau smeigdama *carciofi alla provenzale* gabalėlį. – Ak, ar ragavai?

Treisis atidarė dėžutę, išėmė kvitą ir perplėšė perpus, tada į keturias dalis ir paleido skutelius plasnoti ant grindinio akmenų.

– Nebegaliu grąžinti. Turėsi ją vilkėti, atrodyti nuostabiai ir prisiminti mane.

– O tai, – atsidusau, – ir yra bėda.

– Nesuprantu, kodėl.

Atsiplėšiau džiovinto kumpio juostelę.

– Treisi, kartais esi visiškai *neįmanomas*. Aš ištekėjusi. Negaliu vilktis drabužių, kuriuos man perka kitas vyras. Tai... tai...

– Nepritinka? Nedera? Nepadoru?

– Na, – atsakiau pusiau piktai, pusiau linksmai, – taip. Taip.

– Jėzau, – šūktelėjo Treisis, – tos moterys. Kodėl jums reikia viską taip velniškai komplikuoti? Pamatei suknelę, kurios negali sau leisti – o Dieve, tikrai negali; ar Nikolas

nutuokia, kaip nepakartojamai su ja atrodai? – aš tau ją nuperku, nes noriu ir išgaliu. Kodėl nepažvelgus į tai paprasčiau?

Jis suirzęs perbraukė pirštais savo tankius mėlynai juodus plaukus, su tuo rankos judesiu pasikėlė marškinėliai ir virš jo apsitrynusių džinsų žemu juosmeniu pasimatė keli coliai tvirto, įdegusio pilvo. Visų aikštėje esančių moterų širdys akimirką stabtelėjo; manišk taip pat.

Padavėjas nuėmė mūsų išvalgytą ant grotelių keptų baklažanų, pipirų ir šparagų lėkštę ir pastatė dubenį *fagiolini al parmigiano*. Įsimečiau saujelę pupelių į burną – o dangau! – ir laukiau.

– Galima lyginti su spalvomis, – pasakė Treisis, šakute smeigdamas *crocchette di cavolfiore*. – Vyrai mato šešiolikos spalvų pasaulį, kaip *Windows* programoje. Pavyzdžiui, persikas yra *vaisius*, ne spalva. Pistacija yra riešutas. Baklažanas yra daržovė. Bet mes nežinome, kas yra rausvai violetinė spalva. – Jis kramtė žalio žiedinio kopūsto gabalėlį ir atsignybo kitą. – Galiu prisiekti, kad jūs kalbate kita kalba. Niekada neatsakote tiesiai. Mes paklausiame, ar kas negerai, – jūs atsakote, kad viskas gerai; todėl mes – atleisk mums už mūsų kvailumą – suprantame, kad viskas yra gerai ir taip sugadiname vakarą abiem.

– Ar paragavai tradicinių pomidorų? – klausiu švelniai.

Treisis neleidžia keisti temos.

– Viskas, kas pasakyta prieš pusę metų, nebeturi būti naudojama ginče. Tiesą sakant, visi argumentai po septynių dienų turi tapti nebesvarbūs ir bergždi.

– Tada palauksiu savaitę ir grąžinsiu suknelę, – sakau tvirtai. – O dabar, Treisi, jeigu jau baigei valgyti, pakalbėkime apie Korą ir Beną. Kada tu...

– Kai tave myli, – nutraukė mane Treisis, staiga numetęs šakutę ir pirštu spausdamas man lūpas, – tai ir tavo vardą taria kitaip. Ar žinai?

Ir atsargi, rami bičiulystė, kurią pastaruosius kelis mėnesius puoselėjome, akimirksniu sprogo.

Kai žmonės vienas kitą mylėjo, kaip kadaise mylėjome mudu su Treisiu, ir kai tie jausmai nutrūko pačiame gražume, negavę galimybės augti ir virsti kitokia meile, švelnesne, ne tokia intensyvia santuokos meile, kurią pakeičia laikas ir artumas, ir kai tie jausmai neturėjo galimybės išblukti kaip polaroido nuotrauka, o tada išnykti – kai žmonės mylėjosi tokia meile, ar galima grįžti ir jausti kitaip?

Po priešpiečių vaikštinėjome po Amžinąjį miestą lyg neturėdami jokių kitų minčių, išskyrus turistinius malonumus. Žavėjomės gatvės dailininkais Navonos aikštėje, metėme monetas į Trevio fontaną ir susižavėję apžiūrinėjome Forumo stebuklus. Valgėme karštus kaštainius, nusipirkę iš gatvės prekeivio, nupirkome tris mažas odines rankines mergaitėms, gardžius pietus užgėrėme nuplaunančia vynuogių degtine, kalbėjomės apie viską, išskyrus vieną dalyką, apie kurį abu tegalėjome galvoti: *kas bus toliau?*

Man stojantis, drožinėtoji lova girgžda. Automatiškai atsigręžiu ir lyginu damasto lovatiesės raukšles. Turiu rasti mums saugų taką per šį nostalgijos ir neužbaigto reikalo minų lauką. Turiu neprarasti galvos, nors kojų pirštus dilgčioja, o paširdžius kutena iš susijaudinimo: nes, suprantama, nauja meilė yra užkrečiama, maloni; čia mes dabar ir esame, toje pačioje vietoje, tarp mūsų buvęs karštis liko išsaugotas per visus tuos metus, kaip muselė gintare. Bet tai nėra *tikra*. Turiu sau tai kartoti. *Visa tai* netikra. Kad ir kaip ryšku ar svaiginama.

Treisis pamiršta, kad mes nebesame beatodairiški paaugliai. Mūsų sprendimai ir mūsų klaidos dabar jau turės įtakos ir kitiems žmonėms. Taigi...

– Kelkis, kvaileli, – baruosi aš, tyčia nežiūrėdama į jį rimtai. – Šiek tiek per vėlu priklaupti ant kelio.

Jo veidas paniūra.

– Ar galėjo viskas būti kitaip? Jei būčiau pasipiršęs tau prieš tai, kai... *prieš tai*?

– Ne, Treisi, – sakau tyliai, – viskas įvyko ne dėl to.

Jis atsistoja ir plačiai atidaro duris į sodą ant stogo. Išeinu paskui jį į terasą. Stovime greta nesiliesdami vienas prie kito, dairomės į žvaigždžių nušviestus Romos stogus ir traukiame į krūtinę orą, kuris kvepia visai kitaip negu namie: miesto oras, taip, bet kupinas sodraus, gilaus keptų kaštainių, pikantiško citrinų, mimozų, bugenvilijų ir viliojamo moteriškų kvepalų aromato. Lengva apsvaigti vidurnaktį terasoje, svetimoje šalyje greta vyro, kuris iki šiol sugeba priversti tavo sielą dainuoti.

– Suprask, pastatei mane į neįmanomą padėtį, – sakau tyliai. – Negaliu likti Romoje viena su tavim. Juolab viename kambaryje.

– Galėtum.

Giliai atsidūstu.

– Taip, *galėčiau*. Bet abu žinome, kad tai būtų siaubinga klaida. Tai, kas įvyko prieš trylika metų, – praeitis, Treisi. Nebegalime grįžti atgal. Per daug žmonių įskaudintume; tų, kurie man labai rūpi. Nesusikursi laimės ant kito žmogaus sielvarto.

Jis įpykęs staiga atsigręžia į mane.

– O kaip aš? O kaip mano sielvartas? – sako jis karštai. – Pasakyk, kad manęs nebemyli, ir daugiau apie tai neužsiminsiu. Būsiu mieliausias, pagarbiausias bičiulis,

kokį labai padori ištekėjusi moteris gali turėti. Tik pasakyk, Melinša, ir prisiekiu, daugiau nieko tavęs neprašysiu.

– Aš myliu Nikolą, – sakau lygiu balsu.

– Labiau negu mane?

Jis tikrai toks gražus. Aukštas, lieknas, vyriškai patrauklus, stovi basas su pasmukusiais džinsais ir prigulusiais marškinėliais – iš tikrųjų, jis galėtų dumti žemyn sniego taku Kolorade – ir tie labai tamsūs plaukai, jaudinančia sruoga pakilę nuo kaktos; ir tos nepaprastos gyvos riešuto spalvos akys, apglėbtos blakstienomis, kokių vyras neturi teisės turėti. Juk grožis – tai simetrija: mūsų pasąmonė veikia derindama. Lygindama, matuodama, sverdama, ieškodama atramos taškų. Dailiame žandikaulyje ar skruostikaulio įlinkyje; arba santykiuose dviejų žmonių, kurie kadaise tikėjo esą skirti vienas kitam.

– Aš myliu Nikolą, – sakau pašnibždomis.

– Tai kodėl ašaros? – sako jis švelniai.

Mūsų įdėmūs žvilgsniai susiduria ir pakimba ore, rasos lašeliai ant žolės stiebo. Treisio kvapas – kedro, stipraus romo ir švarių paklodžių kvapas – tvyro aplink mane kaip laužo dūmas.

Suvirpu, ir jau kitą akimirką Treisis suima rankomis man galvą ir prispaudžia lūpas man prie burnos. Jo bučinys toks pažįstamas, bet kartu toks *kitoks*. Jo skonis vėsus, mėtinis, dūmuotas ir saldus kaip medus. Jo šeriai dreskia man skruostus. Mano ranka šliaužia jo nugara ir velia jam plaukus, o jis paima mane į glėbį ir neša į miegamąjį bučiuodamas, ir tas bučinys atsiliepia beveik kiekvienoje mano kūno ląstelėje, kai Treisis švelniai guldo mane ant damastinės lovatiesės ir pradeda sagstyti suknelę, ir man atrodo, kad tie ilgi metai be jo buvo išdavystė, o man skirta būti čia, *čia*.

Žinoma, *dabar* Romoje pasilikti nebegaliu. Skambinu Nikolui ir sakau, kad mudu su Treisiu kvailai apsigavome nepagalvoję, kad dabar Velykos, kad šioje labai katalikiškoje šalyje viskas uždaryta; išskyrus tas nedideles įstaigėles, kurios uždirba daug pinigų dirdamos kailį nuo pamaldžių turistų ordų. Sakau jam, kad popietę grįžtame namo; žinią Nikolas priima neprieštaraudamas, nepareikšdamas jokios savo nuomonės, ir tai mane labai suglumintų, jeigu pati nesijausčiau siaubingai, *siaubingai* kalta.

Kaltės jausmas dar pagilėja, kai Nikolas pirmą kartą per mūsų santuokos metus organizuoja mano gimtadienio pobūvį kitą savaitę; įskaičiuoja ir Kitą, o tai jam tikriausiai skausminga.

Suaugusiųjų gimtadieniai mūsų namuose niekada nebuvo didelė proga; ne todėl, kad aš nesistengčiau. Nikolas priklauso tai pusei gyventojų (daugiausia vyrų), kuriems atrodo, kad gimtadieniai yra tik daug triukšmo dėl nieko. O tai labai nuvilia antrąją gyventojų pusę (daugiausia moteris), kurioms atrodo, kad fakso aparatas ar naujas siurblys nėra pretekstas švęsti dar vieną žingsnį artėjant prie keturiasdešimties.

Kai visi susėdame valgyti pietų, kurių, nuostabu, Nikolas neleido man ruošti, jis įteikia man ilgą, ploną, aptrintą kartoninę dėžutę.

– Ak, Nikolai! – sušunku imdama iš jos puikų rankų darbo Venecijos stiklo karolių vėrinį. – Tai gražiausias iš visų tavo dovanotų daiktų!

Jis susega vėrinį man ant sprando ir lengvai pakšteli į skruostą. Tikrai negaliu skųstis dėl jo dėmesingumo. Regis, nuo mūsų medaus mėnesio nesijaučiau tokia branginama.

Ir dėl to man dar blogiau.

– Na, Eve, – šnibždu, kai Nikolas pasitraukia prie spintelės pjaustyti maisto. – Tau eilė sakyti maldelę.

– Nežinau, ką sakyti,– šnibžda Evė.

– Fu! – paniekinamai purkšteli Sofi. – Tą patį, ką kiekvieną sekmadienį!

– Sakyk, ką aš visada sakau, – drąsinu ją.

Evė pagarbiai nulenkia galvą.

– Dieve, – pradeda ji rimtai, – kurių galų aš susikviečiau visus tuos bjaurybes pietų?

– Buvo nejuokinga, – sakau Kitui vėliau, kai jis padeda man suplauti indus, o Nikolas veža tėvus į stotį, kad jie spėtų į Ešerio traukinį. – Žinau, judviem su Luiza pasirodė isteriškai juokinga, bet Nikolo tėvai tikriausiai nebepriims kvietimo artimiausius penkerius metus.

– Manyčiau, kad...

– Ššš! Vaikai viską nusiklauso, Kitai.

Sofi sėdi sudribusi virtuvėje, o ausys smalsiai kruta. Kitas visada toks pašėlusiai nediskretiškas; baisu pagalvoti, kokios įžūlios paskalos sklinda, kai jis čia lankosi.

– Mamyte, – kreipiasi Sofi, – kada tinkamiausias metas tekėti?

Džiaugiuosi, kad pokalbio tema pasikeitė. Paneriu varinį prikaistuvį į putotą vandenį.

– Nežinau, brangioji. Kodėl klausi?

– Evė sako, kad niekada netekės. Sako, kad ištekėjus reikia bučiuoti berniuką. Mamyte, kada geriausia ką nors bučiuoti?

Kai nemato vyras.

– Kai jis turtingas ir gražus kaip nuodėmė, – šmaikščiai drožia Kitas ir atsargiai stebi mane.

– Kitai! Iš pradžių reikia draugauti, brangioji Sofi, – aiškinu, alkūne stuktelėjusi jam į pašonę. – Pasimatymai skirti tam, kad būtų smagu, žmonės tada geriau vienas kitą pažįsta.

– Per pirmą pasimatymą abu meluoja, todėl vienas kitu labiau susidomi ir susitinka antrą kartą, – pareiškia savo nuomonę Evė. – Net berniukai gali pasakyti šį tą įdomaus, jei ilgiau jų pasiklausai.

Stengiuosi nesijuokti.

– Nepasakyčiau, kad meluoja, Eve...

– Tėtis apgailestauja, kad yra vedęs, – sako Sofi atsainiai, pirštu sukdama ratus po gimtadienio torto lėkštę ir sustumdama paskutinius kremo dribsnius. – Girdėjau, kaip jis vakar kalbėjosi telefonu; sakė, kad viskas būtų kitaip, jeigu jis nebūtų jau vedęs.

Man suspaudžia krūtinę. Neabejoju, kad Nikolas kalbėjosi su Džailsu, du berniukai, dejuojantys dėl žmonų. Bet be konkrečios priežasties atmintin grįžta auksinė lūpų dažų tūbelė, kurią prieš mėnesį radau Nikolo kišenėje. Radęs ją darbe, koridoriuje, aiškino jis man. *Žinoma,* aš juo tikiu. Tą baisų maudulį paširdžiuose sukėlė *mano* kaltė, ne jo.

– Nesuprantu, kodėl jautiesi kalta? – nepatenkintas kalba Kitas, kai užveju mergaites į viršų miegoti ir mudu stovime virtuvės tarpduryje slapčia mėgaudamiesi dūmu. – Juk nepadarei nieko, dėl ko turėtum jaustis kalta.

– Kitai! Aš bučiavausi su kitu vyru! O dar blogiau tai, kad man patiko, netgi labai, jei nori žinoti tiesą.

– Miela mergaite, jeigu bučinys būtų neištikimybės kriterijus, labai nedaug porų liktų susituokusios. Pagunda nėra nusikaltimas. – Jis susimąstęs stebi, kaip užgesinu cigaretę ir stropiai suvynioju nuorūką į virtuvinę foliją. – Mielas romantiškas vaike, negi manai, kad nuburiuosi iki auksinio santuokos jubiliejaus, nė kartelio nekryptelėjusi į šalį?

– Esu įsitikinusi, kad Nikolas nekryptelėjo, – sakau liūdnai.

– Brangioji, – priekaištauja Kitas, – tu su juo nepermiegojai, kvailele, nes tikrasis nusikaltimas slypi čia, bet tai jau kitas dalykas. Galiausiai tu tik pasakei „ne", kaip dora mergytė, kokia ir esi, ir parskubėjai namo pas vaikus, žala niekam nepadaryta. Bet jeigu tu ketini šitaip dėl to graužtis, tai reikėjo pasielgti beatodairiškai ir išsidulkinti su juo.

– Vos taip ir neatsitiko, – prisipažįstu. – Ak, Kitai, tu *neįsivaizduoji*, kaip aš norėjau...

– Nesistebiu, – atsidūsta Kitas.

– Mes bučiavomės ir bučiavomės, buvo taip *nuostabu*, bet paskutinę akimirką jis stabtelėjo ir paklausė: „Tu įsitikinusi?", o aš nebuvau įsitikinusi, bet jis buvo toks mielas, sakė, kad supranta, kad nesvarbu, kad neketina skubinti manęs daryti tai, ko tikrai nenoriu...

Kitas iškvepia.

– Taip, jis geras.

– Tikrai, – sakau, tyčia klaidingai jį suprasdama. – Buvo labai geras. Miegojo ant sofos – buvo per vėlu užsisakyti kitą kambarį – gaila, kad nematei, kojas persisvėręs per galą. Iš ryto jis labai maloniai nuvežė mane į oro uostą ir... ir...

Staiga visko pasidaro per daug. Įbėgu į vidų, susmunku ant virtuvės sofos ir raudu kaip vaikas.

Kitas sėdasi greta ir švelniai trina man nugarą.

– Mieloji mergaite, neverk. Tik ne per savo gimtadienį. Nieko neįvyko, buvo tik kvailas bučinys, viskas susitvarkys...

Pakeliu galvą.

– Bet aš *norėjau* permiegoti su juo, Kitai, ar nesupranti? Ir nesvarbu, ar tai įvyko, ar ne. Norėjau permiegoti su Treisiu, o tai taip pat blogai, lyg būčiau iš tikrųjų permiegojusi. Tai *blogiau* negu beprasmis seksas, kurį iš ryto būtume

pamiršę. Būtų tik fizinis potraukis, bet aš išdaviau Nikolą jausmais. Susidėjau su kitu vyru. Faktiškai buvau neištikima. Ir nesvarbu, kad nebuvome nusirengę.

– Nesąmonė, – sako Kitas trumpai. – Jeigu tuo tiki, tai kodėl *nepermiegojai* su juo Romoje?

Dvejoju garsiai šnirpščiodama. Kitas paduoda man popierinį rankšluostį.

– Juk žmonių nenuteisia už tai, kad jie ketino apiplėšti banką. Tokia kvaila saviplaka ir padeda gyvuoti Bažnyčiai. Tu su juo *nesidulkinai.* Tik galvojai apie tai, bučiavaisi ir tada pasitraukei.

– Bet...

– Melinša, pamiršk. Jūroje nutinka ir baisesnių dalykų. Tik pasistenk lovoje nepavadinti savo vyro Treisiu; gal jis nebus toks supratingas, kokia buvai tu.

Abu krūptelim, kai pro virtuvės duris įeina Nikolas.

– Na, kol nuvažiavome į geležinkelio stotį, priverčiau juos pažiūrėti į reikalą iš šviesiosios pusės, – sako jis nusitraukdamas striukę. – Nesu įsitikinęs, ar mano mama visai mums atleido, bet jeigu mes pažadėsime... – Pamatęs mano paraudusį, dėmėtą veidą, jis stabteli, vieną ranką tebelaikydamas rankovėje. – Melinša, kas yra? Ar kas nors atsitiko?

– Nedidelis susidūrimas su Luiza, – sako Kitas žvaliai. – Iki ryto audra išsisklaidys.

Nikolas raukosi.

– Man išeinant reikalai atrodė geri.

Jaučiuosi visiškai sugniužusi. *Ak, kokį painų voratinklį mes audžiame!* Man labai nepatinka jį apgaudinėti, bet melas auga, sukasi spirale nebevaldomas, iš vieno melo išauga du nauji, kaip kokiam mitiniam graikų monstrui.

– Mela.

– Nieko rimta, – murmu aš. – Kitas teisus. Iki ryto išsisklaidys.

– Tikiuosi, – sako Nikolas, kabindamas striukę. – Kitą savaitę vyks Advokatų draugijos pietūs, Luiza pažadėjo pagloboti vaikus, nes Kitas bus Niujorke. Būtų gaila, jei negalėtum dalyvauti, Vilis Fišeris atskirai pasiteiravo apie tave. O dėl viso to netikrumo išperkant jo dalį man ten tavęs labai reikėtų.

– Tu viena iš nedaugelio moterų, kurią ramiai galiu matyti šalia savo vyro arčiau negu per dešimtį pėdų, – liūdnai sako man Megė Fišer. – Pažvelk į jį. Kaip bitė prie prakeikto medaus.

Abi stebime, kaip Vilis beveik dingsta puošnios merginos įspūdinga mėlyna suknele iškirptėje. Visa širdimi užjaučiu Megę. Ar Vilis visai neturi gėdos, jeigu šitaip, visiems matant, elgiasi su savo ištikima žmona, su kuria išgyveno dvidešimt penkerius metus? Bet visais kitais atžvilgiais jis labai mielas žmogus.

– Jam tai nieko nereiškia, – sakau švelniai.

Megė atsidūsta.

– Tau labai pavyko su Nikolu.

Dirsteliu į savo vyrą, plepantį su Sara. Žinau, kad Nikolas nori šį vakarą prispausti Vilį, iki galo išsiaiškinti partnerystės problemą; dabar būtų pats laikas atitraukti tą seną nenaudėlį nuo jo gražios kompanionės.

– Kaip malonu vėl jus matyti, ponia Lajen, – sako Sara smagiai, kai prieinu prie jų. – Man patinka jūsų suknelė.

Karštis užlieja man skruostus. Kitas sakė, kad būtų kvaila atsisakyti vilktis tobulai tinkančią suknelę vien todėl, kad ją nupirko Treisis; bet aš jaučiuosi taip, tarsi ant jos raudonu dažu būtų užrašyta S – kaip Svetimavimas.

– Ar ji ne per daug oranžinė? – sakau sutrikusi. – Prieš kelias savaites buvau Romoje – italai nuostabiai moka dėvėti spalvotus drabužius, bet ten šviesa tokia *ryški* – parsivežiau ją, bet čia šviesa ne tokia. – Pasitimpčioju sijoną. – Roma – nuostabus miestas, bet niekada nevažiuok ten Velykų savaitgalį; joje minios turistų, neįsivaizduoju, ką sau maniau.

Iš jos suglumusios išvaizdos aišku, ką ji galvoja, ir negaliu jos kaltinti. Žodžiai man byra savaime. Net Nikolas keistai žiūri į mane.

– Nikolas aną savaitę padovanojo man gimtadieniui vėrinį, – priduriu aš, stengdamasi žūtbūt nusukti kalbą nuo Treisio suknelės. – Venecijos stiklo. Antikvarinį. Koks Nikolas išlaidus. Nežinau, ką padariau, kad nusipelniau jo, bet ir toliau teks stengtis.

O varge! Per daug informacijos. Nikolas nepakenčia, kai kalbu apie asmeninius dalykus, o Sara, regis, irgi jaučiasi nejaukiai nuo mano šeimyninių plepalų.

Staiga pajuntu baisų nejaukumą, lyg būčiau įėjusi į svetimą klasę. Jau daug metų lydžiu Nikolą į tuos pietus, beveik visus čia pažįstu. Ir vis tiek netikėtai pasijuntu kaip iš vandens išmesta žuvis, tarsi čia nebepritapčiau, ir tas jausmas baugina.

Plepu, kad užpildyčiau tylą.

– Man labai patinka kasmečiai Advokatų draugijos pietūs, o tau? Kaip smagu visus susitikti. Ak, Nikolai, žiūrėk, ten Vilis Fišeris, jis kalbasi su dailia mergina mėlynais drabužiais; kokia nuostabi suknelė, jos tikrai neveikia traukos dėsnis, stebiesi, kaip ji laikosi. Vilis toks nepadorus, vargšė jo žmona. – Pakišu ranką jam po alkūne ir apsimetu nepastebinti, kaip jis sustingsta. – Eime, brangusis, išgelbėkime jį nuo jo paties, kol jis neįkopė į tos merginos iškirptę. Jis klaidžiotų ten ne vieną savaitę.

Vilis Fišeris klusniai liaujasi letenomis grabalioti jaunąją damą, plepėjusią su juo, ir dabar per ploną mano suknelės šilką stengiasi įžiūrėti mano spenelius.

Nikolui kalbantis su juo apie partnerystę, jo putli ranka ilsisi ant mano užpakalio, ir aš užgniaužiu norą įgnybti jam į pimpalą, kad truputį išlyginčiau reikalus.

Iš Megės žinau, kad Vilis neketina grįžti į darbą, kaip Nikolas baiminasi; vienintelė priežastis, dėl kurios jis dar atsisako perleisti savo dalį firmoje, yra baimė, kad nebegalės dalyvauti tokiuose renginiuose, kaip šis. Jeigu partneriai pasiūlytų jam sinekūrą firmoje ir durys į renginius liktų atviros, jis nemurmėdamas perleistų savo akcijas.

– Tai ačiū Dievui, – sako Nikolas karštai, kai vėliau jam paaiškinu. – Jau maniau, kad šitas senas vabalas amžinai laikys mus už vienos vietos.

– Jis tik nenori būti nustumtas nuo smėlio dėžės, brangusis, – sakau. – Jei pakalbėsi su Deividu ir Džoana – ak, galas griebtų! Nekenčiu liemenėlių be petnešų. Nikolai, trumpam nubėgsiu į moterų tualetą susitvarkyti, kol mano krūtys neišlindo, didžiausiam Vilio Fišerio džiaugsmui.

– Gerai, paskubėk. Netrukus mus jau kvies pietų.

Lekiu į tualetą. Paprasti narveliai man per ankšti, kad galėčiau nusivilkti suknelę ir deramai užsisegti liemenėlę, todėl neriu į narvelį invalidams patalpos gale – ar šiais laikais dar leidžiama vartoti žodį „invalidas"? Ar neturėtume jo keisti kokiu nors „reikalaujančiu gydytojo priežiūros"? – ir meldžiu Dievą, kad per artimiausias penkias minutes niekas neįvažiuotų čia vežimėliu.

Riečiuosi kaip riestainis, mėgindama užsisegti liemenėlę, kai į tualetą įeina dvi merginos, kažką plepėdamos.

Iš pradžių per bėgančio vandens ir rankų džiovintuvo triukšmą negirdžiu, ką jos kalba. Staiga džiovintuvas nutyla ir aš atpažįstu Saros balsą.

Ji kalba apie mano vyrą.

Nikolą ištikusi nelaimė išgelbsti mūsų santuoką; kol kas. Nors labai noriu suviršikinti ką tik nugirstą pokalbį – *Nesuprantu, kodėl Nikas jos nepalieka,* – bet žinia, kad mano vyras susižeidė, akimirksniu nustumia į šalį kitas mintis.

Kvailai krapštau durų sklendę – *Ką jis mato joje, kai galėtų būti su manim? Tikriausiai nepalieka dėl vaikų* – ir išpuolu iš tualeto beveik paskui Sarą ir jos draugę. Mintimis perbėga tūkstantis vaizdų; Nikolas sutraiškytas įmantraus sietyno; Nikolas, susmukęs ant grindų, besilaikantis už širdies; Nikolas, užspringęs sumuštinuku.

Nikolas bučiuoja Sarą, jos ilgos kojos susivijusios su jo rudomis kojomis, rankos ant jos krūtinės, jo penis sulindęs į ją.

Marmurinių laiptų papėdėje stoviniuoja būrelis žmonių. Nikolą – *Nes tikrai ją paliktų. Jis prasitarė* – jau neša du galiūnai su smokingais, iš savo didžiulių letenų sunėrę krėslą. Jis išblyškęs, bet jau nelinksmai juokiasi iš savo nesėkmės.

Širdis plaka šiek tiek lėčiau. Jam nieko bloga neatsitiko. Jis nenumirė. Nėra mirtinai sužeistas.

– Išsinarino kulkšnį, ir viskas, – sako vienas iš tų dviejų vyrų, kai jie atsargiai sodina Nikolą ant paauksuotos kėdės, kurią kažkas atitempė iš salės. – Paslydo ant laiptų. Kurį laiką velniškai skaudės, bet atrodo blogiau, negu yra iš tikrųjų.

– Jau dabar skauda, jei norite žinoti, – išspaudžia Nikolas.

– Ant ko paslydai? – klausia kažkas. – Ant banano žievelės? O gal valytoja paliko šluotą?

Nuribuliavo juokas.

– Pasirinko gerą vakarą prisišaukti bylos. Per pačius Advokatų draugijos pietus!

– Ar iškviesti tau taksi, bičiuli? – klausia Vilis Fišeris.

– Aš niekur nevažiuoju, – sako Nikolas jam nebūdingai linksmai. – Kulkšnies išnirimas gero advokato nepribaigs. Tik pasirūpinkite, kad man pirmam būtų įpilta portveino, daugiau nieko neprašau!

Du vyrai vėl pakelia Nikolą, paauksuotą kėdę ir kitką, ir neša jį į iškilmių salę, ir visiems susirinkusiems atrodo, kad jis nešamas ant pečių, sužeistas didvyris, iškeltas savo ištikimųjų komandos draugų, šios valandos žmogus, o jie juokdamiesi ir erzindami skinasi kelią prie pietų stalo.

Kitas buvo teisus. *Norėti* su kuo nors permiegoti ir iš tikrųjų *permiegoti* yra du skirtingi dalykai. Dabar man aišku.

Per pietus kažkaip sugebu išlikti rami. Su vyriškiu iš kairės kalbuosi valgant pirmąjį patiekalą, su vyriškiu iš dešinės – valgant antrąjį. Priimu per mane Nikolui siunčiamus komplimentus ir atsakydama siunčiu pati. Įsijungiu į juoką ir bendrą draugišką atmosferą, kai Nikolas nešamas laiptais žemyn kaip Mažasis imperatorius ir atsargiai sodinamas į taksi, ir nors susivarau nagus į delnus taip, kad atsiranda kruvini pusmėnuliai, nepuolu Saros, nors labai noriu, ir neišdraskau jai sidabrinių katės akių, kai ji pasilenkia prie mūsų taksi ir susirūpinusi linki jam sėkmės.

Susidūrimo su Nikolu akimirka praėjo tada, kai nuskambėjo žodžiai „atsitiko nelaimė“, ir nors jo sužeidimas buvo menkas, daug menkesnis, negu Nikolas nusipelnė, jis atitraukė dėmesį ir mano mintys spėjo prablaivėti. Nieko nesakiau savo neištikimajam vyrui, nes dar turiu nuspręsti, ką sakysiu, jei iš viso sakysiu.

Aš priblokšta, žinau. Neabejoju, kad labai greitai mane užplūs skausmas, sielvartas ir pyktis; bet kol kas jaučiuosi kaip žmogus, netekęs galūnės, kvailai spoksantis į kruviną strampą, dar nepajėgdamas nieko jausti, bet žinantis, kad tokio skausmo jam neteko patirti.

Traukinyje važiuojant namo Nikolas nepastebi mano tylios nuotaikos. Kodėl turėtų pastebėti? Jo mintys sukasi apie klestinčią jauną meilužę, jos išmankštintą kūną, nesugadintą nėštumų, jos tvirtus pečius, dar nepatyrusius santuokos ir motinystės atsakomybės naštos.

O aš buvau jai maloni, stengiausi, kad ji atsipalaiduotų. Kaip ji galėjo žiūrėti man į akis ir plepėti apie nieką, kai visą laiką...

Tylėdama padedu Nikolui įšlubuoti į namus, nors pasirodo, kad, atsidūręs toli nuo draugų ir kolegų, jis gan gerai žengia be manęs ir stebėtinai energingai šlubčioja sodo takeliu. Nesikalbėdami mes nusirengiame priešingose mūsų dvigulės lovos pusėse, ir aš išgelbėta nuo dilemos, ar vengti jo labos nakties bučinio, nes jis net nesivargina manęs pabučiuoti. Dabar, kai pagalvoju, juk jis jau kuris laikas manęs nepabučiuoja, nors to įpročio laikėmės visą mūsų santuokos dešimtmetį; gėda man, kad nepastebėjau anksčiau. Ar romanas prasidėjo tada, kai liovėsi pabučiavimai linkint labos nakties?

Nikolas pasiverčia ant šono ir atsuka man nugarą, o jo skaudanti kulkšnis padėta ant mano atsarginės pagalvės. Po akimirkos jis jau miega. O aš guliu atmerktomis akimis, spoksau į pilką tamsą, suku atgal visas mūsų bendro dešimties metų gyvenimo akimirkas, ieškodama jose šito romano požymių. Atskiriu geruosius prisiminimus nuo blogųjų, visus už ir prieš. Jo žvilgsnis, kai jam į rankas buvo paduota Sofi, dar aplipusi placenta ir krau-

ju. Stovyklavimas Oksfordšyre prieš penkerius metus, kai gulbė įvijo mus visus besikvatojančius į upę. Stipri jo ranka ant mano pečių, laukiant Evės tyrimo rezultatų dėl galimo meningito prieš jos antrąjį gimtadienį. Dabar jis sanguliauja su dvidešimt penkerių metų mergina ir dievai žino, ko slapčia jai prižada prieš grįždamas namo pas mane.

Gaila, kad nežinau, kada tai prasidėjo. Kuris paskutinis prisiminimas yra tikras prieš prasidedant melui. Ar iki jos buvo ir kitų romanų? Ar jis dar myli mane?

Ar jis ketina likti?

Kai aušra įslenka į mūsų miegamąjį, priešais mane guli dvi nelygios prisiminimų krūvelės: pagrindas likti su Nikolu ir pagrindas su juo išsiskirti.

Antrąją krūvelę užgožia pirmoji, nes joje guli tas nekintamas faktas, kuris užtemdo ir nugali visus kitus: nepaisant visko, Nikolą aš tebemyliu.

Dienos liejasi viena į kitą, jos ilgos ir vangios. Vakarais einu miegoti išvargusi, trumpai paskaitau ir smengu į sunkų miegą arba pusę nakties prasiblaškau ir pabundu per anksti.

Palaimingas sąstingis tęsiasi neilgai. Kai ateina skausmas, jis taip drasko, kad galėčiau suvalgyti savo sielą. Jaučiuosi baisiai, aklai supykusi. Ant Nikolo už tai, kad jis toks bestuburis, silpnas, *tikras vyras*; ir ant savęs, kad leidau tam atsitikti.

Kaip galėjau nematyti, kas artėja? Visi sako, kad žmona sužino paskutinė, bet vis tiek. Buvau tikra kvailė. Pavyzdžiui, tie prakeikti lūpų dažai. Jeigu Nikolas vidiniame kieme būtų pakabinęs neoninę lentą su užrašu: *Aš užmezgiau romaną*, nebūtų akivaizdžiau.

O Valentino diena. Kaip jie turėjo vėliau, lovoje, juoktis iš manęs, vargšės kvailelės žmonos, patikėjusios jų istorijomis apie „sutapimus" ir „kas galėjo pagalvoti"! Aklos jų melui, nes nenorėjo matyti...

O Dieve! Gražieji, seksualieji apatiniai drabužiai iš *La Perla*, auskarai pradurtoms ausims. Jie buvo skirti visai ne man.

Verkiu kimšdama juos į šiukšlių smulkintuvą, iš pradžių gležnų nėrinių ir šilko sruogeles, tada gražiuosius sidabrinius auskarus. Jie tarška kaip įstrigęs šaukštelis, ir aš užsikemšu ausis. Kodėl buvau taip apsisprendusi juo tikėti? Juk buvo visi požymiai...

Žinoma, nes kartą jau buvau tai patyrusi, ar ne? Kai irgi buvo visi požymiai.

Negaliu prisiversti susitikti su Treisiu, kai esu tokia pažeidžiama, todėl prasimanau, kad mergaitės serga, ir pasakau, kad kol kas tikriausiai dar negalėsiu galvoti apie darbą. Viena mano pusė trokšta bėgti pas jį ir išsiverkti jam ant peties, bet nedrįstu. Jau kartą tik per plauką prieš jį atsilaikiau. Iš dviejų blogų darbų nepasidaro vienas geras. Niekada.

Ir Kitui, grįžusiam iš Niujorko, negaliu pasakyti, kas atsitiko, nes jis tikrai nesėdės rankas sudėjęs; o aš žinau, kad dabar tik šitaip turiu elgtis.

Nikolas yra skyrybų advokatas. Jis išgręžė sausai tūkstantį sudužusių santuokų ir išsijojo iš šukių tai, ką dar galima išgelbėti. Jei kas ir sugeba kvalifikuotai kalbėti apie nutylėjimą šeimoje, tai tik jis. Todėl naudojuosi jo patarimu, nors jis tikrai nemanė, kad to prireiks *mūsų* santuokai.

– Moterys visada daro vieną klaidą, – kalbėjo kartą jis, atsidūręs nedidelio pietų pobūvio dėmesio centre, – jos pernelyg jautriai reaguoja. Daugelis vyrų net nemano palikti žmonos, kol stumtelėjimas nevirsta stipriu postūmiu. Pusę meilužės žavesio sudaro tai, kad ji yra fantazija.

Vyras nenori, kad ji taptų jo žmona. Konfrontavimas, – pridūrė jis apžiūrinėdamas prieš šviesą savo portveiną, – yra blogiausia, ką žmona gali padaryti nuolat parodydama, kad norėtų jį pasilikti.

Ir nors aš visai smagiai iškastruočiau savo vyrą bukomis žirklėmis popieriui karpyti – dabar vos prisiverčiu pažiūrėti į jį, – aš noriu jį pasilikti.

Aš už jo ištekėjau ir šią šeimą sukūriau su juo. Jis nėra tobulas; jis nebūtinai tas žmogus, kurį galėčiau mylėti labiau už viską pasaulyje. Nebūtinai mano sielos draugas. Bet jis mano vyras, ir aš karštai tikiu, kad mano vaikams reikia augti su tėvu. Neatsisakiau visko net dėl Treisio ir tikrai neatsisakysiu dabar vien todėl, kad kažkokia kvaišelė susižavėjo Nikolu.

Ironiškiausia tai, kad, kovodama už jį, turiu nieko nedaryti.

– Tai ne silpnumas, Melinša, – sako Luiza, kai vieną popietę užtiko mane verkiančią prie *M&S* lazanijos. (– Šaldyti pietūs? – paklausė ji, netikėtai įėjusi į virtuvę. – Arba prasidėjo apokalipsė, arba vienas iš jūsų užmezgėte romaną. Kuris čia atvejis?)

– Tai nemanai, kad turėčiau jį palikti?

– Aš taip nekalbėjau, – sako Luiza, – ir niekada nesilaikiau nuomonės, kad santuoka turi iširti dėl romano. Seksas yra tik *seksas*, ypač vyrui. Norėjau pasakyti, kad likti su juo nėra silpnumas. Šitaip ištverti reikia labai daug stiprybės ir drąsos. Nors, – ji atidžiai žiūri į mane, – už viską reikia mokėti. Kada paskutinį kartą miegojai visą naktį? Atrodai išblyškusi, Melinša, sakau tai ne kaip komplimentą.

– Atvirai sakant, nemanau, kad galėčiau priimti kaip komplimentą.

– Ar apsvarstei galimybę pasikalbėti su ta mergina.

Išsižioju.

– Negalėčiau! Ką jai sakyčiau?

– Mano galva, akivaizdu, – guviai atrėžia Luiza. – Pasakytum, kad tavo santykiai su vyru dar nebaigti ir, jeigu ji neprieštarauja, norėtum jį susigrąžinti.

– Luiza, jis ne kamuolys, kurį vaikai netyčia įspyrė į kaimyno daržą. Be viso kito, jeigu nueisiu pas ją ir pasikalbėsiu, ji pasakys Nikolui, kad katė paleista iš maišo, ir tada kelio atgal nebebus. Mažiausiai noriu, kad jis ką nors darytų priverstas.

– Gali būti, kad jis pasirinks *tave*, – sako ji. – Daugelis vyrų yra bailiai, kai su tuo susiduria.

– O jeigu ne? – šūkteliu sielvartingai. – O jeigu jis ją įsimylėjo? Jeigu negali apsispręsti? Luiza, o jeigu jis pasirinks *ją*?

Žinau, kad esu teisi. Nedrįstu rizikuoti. Kad ir kaip man skaudu, turiu laukti ir tikėtis, jog ugnis išblės savaime. Bet Dieve mano, kaip man skaudu! Tokio sunkaus dalyko dar neteko imtis. Kas kartą, kai jis dirba iki vėlumos, aš žinau, kad jis su *ja*. Kiekvienas skambutis, į kurį jis atsiliepia kabinete, stropiai uždaręs paskui save duris, yra *jos*.

Dieną trokštu, kad ateitų naktis, ir aš galėčiau nusiimti narsumo kaukę; o neramią nemigo naktį laukiu aušros ir palengvėjimo, kurį ji atneš.

Tik vaikai neleidžia man išprotėti; labai stengiuosi, kad gyvenimas eitų normaliai, bet taip sunku. Netenku savitvardos ir dar daugiau kantrybės. Smulkmenos, kurias paprastai sutinku ramiai – Evė pamiršo palaistyti gėles ant palangės arba Sofi susimanė pati išsilyginti naują mokyklinį sijonėlį ir sudegino, – visiškai išmuša mane iš vėžių. Baru jas už niekus, ir tada prie kitų daugybės mano vargų prisideda motiniškos kaltės jausmas.

Vieną popietę, kai grįžome namo iš mokyklos, Metenė nugara atsitrenkia į *Aga* dureles tą akimirką, kai išimu troškinį, ir mūsų pietūs atsiduria ant mano kojų ir ant virtuvės grindų.

Įsitikinu, kad Metenė nenukentėjo, tada pradedu šaukti ant jos, nusispirdama sugadintus batus, ir galiausiai Metenės verksmas virsta žagsėjimu. Evė ir Sofi tekinos įbėga į virtuvę tiesiai į stingstantį troškintos mėsos su bulvėmis klaną. Kai šūkteliu joms pasitraukti, jos tekinos grįžta į svetainę, palikdamos dvejus riebaluotus kojelių pėdsakus ant brangaus vilnonio kilimo.

Susumunku ant kėdės, veidą slepiu rankose ir nevaldomai raudu. Luiza buvo teisi. Šitaip nebegali tęstis. Tai mane žudo.

Kai suskamba telefonas, apsimetu, kad negirdžiu. Jis skamba tuziną kartų, pusę minutės patyli ir skamba vėl.

Vangiai – *pareiga šaukia* – atsistoju ir atsiliepiu.

Skambina iš Ešerio ligoninės traumatologijos skyriaus. Edvardą Lajeną ištiko smarkus širdies priepuolis, jam aštuoniasdešimt treji, todėl prognozės prastos. Žmona prie jo lovos, bet sūnus turėtų atvažiuoti kuo greičiau. Slaugė taktiškai nepriduria, *kol ne vėlu*, bet ir nereikia.

Vargšė Deizė. Vargšė, *vargšė* Deizė. Kaip ji tvarkysis be Edvardo? Keturiasdešimt septyneri metai kartu. Visas gyvenimas.

Skambinu Nikolui į darbą, bet jau po penkių, penktadienio vakaras, ir atsiliepia kontoros atsakiklis; visi jau tikriausiai išėję. Mėginu skambinti į jo mobilųjį; iš karto įsijungia balso paštas. Laukiu dešimt nervingų minučių, vėl išgirtu balso paštą, tada skambinu Lizai.

Kai tik ji atvažiuoja paimti vaikų ir išsivežti nakčiai, stveriu iš sandėliuko batus ir galvotrūkčiais važiuoju į sto-

tį. Negaliu taip bausti Nikolo sukliudydama jam atsisveikinti su tėvu. Kad ir kaip man skaudu, jis to nenusipelnė.

Kai mano taksi sustoja prie jos namų, jau septinta valanda keturiasdešimt minučių. Paduodu vairuotojui dvidešimt svarų ir paprašau palaukti.

Jos namo laukujos durys neužtrenktos; galiu eiti tiesiai prie jos buto pirmame aukšte. Man pabeldus, ji atidaro duris, rišdamasi pigaus raudono kimono dirželį, o aš pasinaudoju ją ištikusiu šoku ir spėriai praeinu pro ją prie savo vyro, kuris, nuogas nuo liemens iki pečių, sėdi ant jos didelės, netvarkingos lovos krašto. Jei reikalas nebūtų toks baisiai, siaubingai rimtas, jo žado netekęs veidas būtų sukėlęs man juoką. Oras dvokia seksu ir dūmais, ir aš suvokiu, kad dabar, kaip niekada gyvenime, norėčiau cigaretės.

– Atėjau dėl tavo tėvo, – sakau Nikolui aiškiai. – Jį ištiko smarkus širdies priepuolis. Lauke stovi taksi, jis nuveš tave į ligoninę. Pasakyk Deizei, kad atvažiuosiu, kada tik jai manęs prireiks. Ir dar, Nikolai, – kraujas tvinksi man ausyse, bet aš tiksliai žinau, ką turiu pasakyti, – ant galinės sėdynės yra kelionmaišis su tavo daiktais. Jei tau reikės dar ko nors, susitarsime savaitgalį. Vaikams kol kas nieko nesakysiu. Po žingsnį vienam kartui.

Svirduliuodama grįžtu į svetainę. Kai pykinimas pakyla iki gerklės, aš neieškau vonios, bet, jausdama nedidelį, bet aštrų malonumą keršyti, dosniai nusivemiu ant jo meilužės gražios, prabangios baltos sofos.

13

Nikolas

Atidarau šaldytuvą ir susiduriu su tuo pačiu gendančiu maistu, kurį palikau šį rytą išeidamas iš namų.

– Jėzau, Sara! Maniau, kad buvai parduotuvėje apsipirkti!

– Visą dieną buvau teisme, sakiau tau. Kada galėjau spėti?

Išimu du supuvusius pomidorus ir dar kažką, kas kadaise buvo sūris, bet dabar virto garbingu Aleksandro Flemingo atminimu, ir įnirtingai ieškau šiukšlių kibiro. Žinoma, ieškoti beviltiška, nes Sara vietoje tradicinės šiukšlių dėžės ar kibiro naudoja plastikinius prekybos centro maišelius ir kabina juos ant spintelės rankenos arčiausiai durų; toks įprotis nervina juo labiau, kai iš dažniausiai kiauro maišelio ant grindų privarva skysčio. Štai ir šį rytą, šaukšteliu seikėdamas šviežią kavą į kavavirę, pasijutau stovįs vakarykščio išsinešamo kinų maisto baloje.

Supuvę pomidorai varva man pro pirštus, kol randu maišelį ir atsikratau jų. Tyliai keikiuosi plaudamas rankas kriauklėje. Dieve brangus, negyvenau šitaip nuo tada, kai buvau nuskurdęs Oksfordo studentas.

Sara įsėlina į mažytę virtuvėlę.

– Nikai, nereikėjo išmesti sūrio! Būčiau nugrandžiusi pelėsius.

– Ir abu būtume nusinuodiję.

– Sūris ir yra supelijęs pienas. Jis nesensta.

– Puiku. – Plačiai atidarau spintelės duris. – Antradienį daviau tau du šimtus svarų, kad nueitum į *Waitrose* parduotuvę, o spintelėje yra tik butelis *Tabasco* ir keturios skardinės sumautų ančiuvių. Kas, po galais, atsitiko?

– Aš juos išleidau, – murma ji.

– Ką pirkai? Sumautų triufelių?

– Palikau namie kredito kortelę, ir pamačiau tuos batus. Ketinau tau grąžinti, – sako ji teisindamasi, kai įgriūnu į svetainę, vos neužmynęs ant prakeiktosios katės. Gailiuosi, kad nupirkau jai tą gyvūnėlį, visas butas dvokia katės šlapalu. Ji paima į rankas katytę ir eina paskui mane. – Tik dar nenuėjau iki bankomato.

– Sara, svarbu ne pinigai. Tik būtų labai miela grįžti namo ir rasti ko nors pavalgyti...

– Aš tau ne tarnaitė, – išpoškina Sara.

– Sara, aš ką tik palaidojau tėvą!

Išgąsdinta katė strykteli jai iš rankų. Sara supliūkšta kaip pradurtas balionas ir tuo vėl primena man, kokia ji jauna.

Padariau klaidą atsikėlęs gyventi pas ją. Supratau tai net tada, kai krausčiau drabužius iš kelionės krepšio, kurį Mela buvo palikusi man taksi – visi marškiniai stropiai sulankstyti, kad nesusilamdytų, – ir grūdau juos į pilną Saros spintą, sukabinęs ant pigių vielinių pakabų. Neturėjau kur eiti, nebent į viešbutį, bet praktiškumas čia nebuvo svarbiausia. Tik beviltiškas noras išgelbėti *bent ką* iš šito apgailėtino žlugimo privertė mane sutikti su karštligišku Saros pasiūlymu. Priežastis buvo mano sukelta kančia ir sielvartas.

Jeigu pasistengsime, reikalai ims taisytis. Esmė yra prisitaikyti.

– Maniau, kad pavalgysi po laidotuvių, – murma ji nuleidusi akis. – Maniau, tu grįši namo ir tada mes, na, supranti.

– Ką mes?

Ji trina kojos nykštį į kilimą kaip mažas sutrikęs vaikas.

– Gyvendami susiduriame su mirtimi. Eimė sako, kad žmogui mirus gyvieji nori švęsti gyvenimą. Ak, Nikai, negi turėsiu pasakyti paraidžiui?

Staiga pastebiu, kad ji segi labai trumpą klostytą pilką sijonėlį, o plaukus susirišusi į trumpus moksleiviškus kuodelius. Nors širdyje atsidūstu dėl jos naivumo, mano penis atgyja.

– Žmogus negali gyventi vien seksu. Nors, – priduriu, – ta mintis man patinka.

Ji klaupiasi ant kelių priešais mane, atitraukia mano kelnių užtrauktuką ir išima iš trumpikių mano pusiau sukietėjusį penį. Už jos nugaros pro neuždengtą langą matau priešais esančio namo butus. Stebiu, kaip storulė sunkiai nusivelka žalią vilnonį šarką. Kabindama jį už durų, moteris dirsteli aukštyn, ir aš suvokiu, kad jeigu aš ją matau, tai gali būti ir atvirkščiai. Ji per toli, kad įžiūrėčiau jos veido išraišką, bet tai, kaip ji skubiai užtraukia užuolaidas, pasako viską.

Nesu itin nusiteikęs, bet mintis, kad kažkas stebi, kaip Sara klūpo ir čiulpia mano kietėjantį penį, suveikia kaip netikėtas afrodiziakas.

Suvokiu ir tai, kad tuoj užbaigsiu: per greitai. Stveriu ją už pečių ir pastatau, o tada užkeliu ant pusryčių baro. Ji nesivargina atsegioti palaidinukės sagų, nusivelka ją per galvą, o aš ištraukiu jos krūtis iš liemenuko ir prispaudžiu burną prie raudono spenelio. Ji dejuoja ir pakiša rankas

man po marškiniais. Aš kandžioju ir žnaibau, nesistengdamas būti atsargus. Jos pirštai drasko ir gniaužo man nugarą. Užraitau sijoną jai aplink liemenį, numaunu kelnaites ir stipriai sukišu į ją pirštus. Ji slidi ir drėgna, nulaižau pirštų galiukus. Prisimerkusi ir pasirėmusi alkūnėmis, ji atveria man savo tarpukojį.

Ragauju ją, skonėdamasis muskusiniu saldumu. Tada nukeliu nuo baro, lenkiu per nepatogios baltos sofos atkaltę ir sukišu penį jai į užpakalį.

Ji aikteli iš netikėtumo, bet po akimirkos judina klubus vienu ritmu su manimi. Kai jos judesiai darosi vis nekantresni, aš stumčioju greičiau, rankomis siekiu jos krūtų ir trinu spenelius – ne itin švelniai – nykščiais ir smiliais.

Baigiu tarsi sprogdamas. Kai susmunku ant jos slidžios nuo prakaito nugaros, dirsteliu pro langą. Storulė spokso tiesiai į mane.

– Po galais, – uždususi sako Sara, atsigręždama į mane. – Ar galime užbaigti miegamajame? Šita sofa *tebedvokia* vėmalais.

Mano tėvas mirė po trijų savaičių. Po pirmojo didelio širdies smūgio jis išliko gyvas, bet pasidavė infekcijai, kuri prasidėjo lašinės dūrio vietoje. Mirties priežastis, anot niūraus, pilko liudijimo, kurį gavau įregistruodamas jo mirtį, buvo kraujo užkrėtimas ir dėl jo susilpnėjusios organų funkcijos.

Nežinau, ar galiu sakyti, kad nuvažiavau ten *laiku*. Faktiškai jis tebebuvo gyvas, kai skubėdamas atvykau iš Londono taip apimtas baimės, kad niekingas savo iškvietimo aplinkybes sugebėjau užkišti į kažkokį smegenų kampą, kad galėčiau apsvarstyti vėliau. Kai priėjau prie jo lovos, jis jau buvo be sąmonės, todėl nebeturėjome galimybės pasi-

keisti paskutiniais žodžiais, atsisveikinti. Buvau paliktas bejėgiškai sėdėti šalia žmogaus apvalkalo, kuris buvo mano tėvas, glosčiau jam ranką – kartais ir skruostą – ir mėginau kalbėtis su juo tarsi tikėdamas, kad jis mane dar girdi.

Iš tiesų tai Edvardas Lajenas nebuvo mano tėvas, tik vyresnysis mano tėvo brolis. Mano biologiniai tėvai keistai pasižymėjo tuo, kad žuvo toje pačioje avarijoje sėdėdami skirtinguose automobiliuose.

Endrius Lajenas buvo užmezgęs romaną su dantų gydytojo sesele. Mama sužinojusi – iki šiol neaišku, kokiu būdu – susibarė su juo ir, suprantama, prasidėjo namų mūšis. Mama išlėkė automobiliu, jis išsekė paskui ją savuoju. Vėliau buvo sunku nustatyti, kuris iš jų pirmas nebesuvaldė automobilio staigiame posūkyje ir kuris atsitrenkė į kito nuolaužas. Po pliūptelėjusios liepsnos mažai kas liko, o septintojo dešimtmečio teismo medicina nebuvo tokia, kokia yra dabar.

Edvardas ir jo žmona Deizė pasiėmė mane. Buvau pusės metų amžiaus; jie visada man buvo tikri tėvai.

Dažnai svarstydavau, kaip vyras galėjo pradėti romaną, kai žmona ką tik padovanojo jam pirmagimį. Dabar turbūt žinau.

Blogas kraujas. Ar egzistuoja ir neištikimybės genas, kaip nuplikimo ar didelės pėdos genai? Visą gyvenimą aš stengiausi išpirkti savo biologinio tėvo nuodėmes. Tiesą sakant, karjerą dariau rankiodamas neištikimybės gabalėlius. Pasipūtęs tikėjau, kad iš visų pažįstamų vyrų esu mažiausiai linkęs užmegzti romaną.

Šią popietę stovėjau prie savo tėvo kapo, ranka apkabinęs mamą, ir stebėjau žmoną, jos nuo ašarų susmukusį veidą. Žinoma, aš liūdžiu tėvo, jo mirtis mano gyvenime paliko tuštumą, kurios niekuo neužpildysi; bet visi suau-

gę vaikai sulaukia tokio laiko, kai jie nesąmoningai pradeda ruoštis tėvų mirčiai. Jauti skausmą dėl netekties, bet tai natūrali įvykių eiga. Kai prireikia, gamta mums leidžia beširdiškai prisitaikyti.

Visai kas kita, kai prarandi moterį per savo kvailumą, silpnumą ir melą. *Stultum est queri de adversis, ubi culpa est tua:* kvaila skųstis dėl nelaimės, dėl kurios pats esi kaltas. Gamta nesukuria jokio skydo nuo kančios, kurios galėjai išvengti. Ji ir neturi to daryti; aš nusipelniau tos gėdos, griūvančios ant manęs iš visų pusių.

Stebėtina, bet ne iš Melinšos pusės.

– Aš to nenorėjau, – pasakė ji tyliai, stabtelėjusi prie manęs, kai sodinau motiną į laukiantį laidotuvių automobilį. – Norėjau išlaukti. Ir stengiausi.

Laidotuvininkų jūra plaukė abipus automobilio, o šviežiai iškastos žemės trupiniai buvo prilipę prie jų juodų batų kaip malta kava. Prislopinti užuojautos žodžiai – *Labai* apgailestauju, Nikolai, – sūkuriavo aplink mus. Balandžio mėnuo su savo gyvenimo pažadais atrodė toks netinkamas metas laidoti. Norėjau, kad plikos šakos draskytų pilką šviniņį dangų, kad nebūtų šios viltingos žalumos ir nesigirdėtų paukščių giesmių.

– Ar seniai žinai?

– Nuo Advokatų draugijos pietų.

– Kaip tu...

– Nikolai, – sušnibždėjo ji.

Nusukau akis į šalį. Ant žvyruoto tako už mūsų sustojo pasikalbėti juodai vilkinčių laidotuvininkų grupelė; kilusį juoką greitai nutildė skubūs, susigėdę žvilgsniai mūsų pusėn. Mes galime sielvartauti ir jausti skausmą iki tol, kol gyvenimas vėl ima kunkuliuoti, norime to, ar ne.

Giliai įkvepiu.

– Melinša, ar yra bent kokia galimybė man...

– Ne, Nikolai. Apgailestauju.

Automobilyje sėdinti mama probėgšmais dirstelėjo į mus ir nusigręžė.

– Suprantu, kaip tau skamba, bet tai nieko nereiškė. Prašau...

– Kai ką *reiškė*, – atsakė ji griežtai, – jeigu ne tau, tai man! Šis reikalas palietė ne tave vieną. Ir ne tau spręsti, ar tai ką nors reiškė.

– Suprantu, dabar tu supykusi, bet...

– Pyktis nė iš tolo neparodo visko, ką jaučiu.

– Negali būti, kad eisi iki galo. Gyvenimas atskirai. Skyrybos. Ar tikrai?

Ji žengė žingsnelį atgal lyg nuo fizinio smūgio.

– Ko kito tikėjaisi, Nikolai?

– Ar galime bent *pasikalbėti*? – sakau beviltiškai. – O kaip vaikai? Ar pagalvojai, ką visa tai...

– O tu pagalvojai?

Tolėliau du vyrai mėlynais kombinezonais plepėdami ėjo tėvo kapo link, nuo kastuvų, užsimestų ant peties, byrėjo sausos žemės grumstai.

Mela stebėjo mane, žiūrintį į juos, ir atsiduso.

– Nikolai, dabar ne laikas. Pasakiau vaikams, kad kol kas tu globosi močiutę. Kai ateis tinkamas metas, pasakysime joms, kad tu... kad mes...

– Ar galiu jas matyti?

– Žinoma, gali! – Ji trumpai palietė man ranką. Jos veidas sušvelnėjo.– Būčiau atvežusi jas pas tave anksčiau, bet tu arba dirbai, arba būdavai ligoninėje. Man atrodė netinkama jas į visa tai įtraukti.

Reikėjo iš karto nustatyti lankymų tvarką. Sukurti precedentą, sugalvoti pagrindines taisykles. Kiek kartų prie-

kaištavau klientams, šiuo požiūriu suklydusiems ir sudariusiems kitai pusei galimybę apkaltinti juos nesirūpinimu, apleidimu? Ir nė akimirką nepagalvodavau, kad jie tiesiog negali pažiūrėti į akis vaikams, taip baisiai nuviltiems.

Mela patrypčiojo neįkyriai, bet gana aiškiai duodama suprasti, kad pokalbis baigtas. Mano širdis sustingo. Staiga galvoje atsirado tūkstantis dalykų, kuriuos norėjau jai pasakyti. Norėjau pasakyti, kad myliu ją taip, kaip pačiam atrodė neįmanoma, kad niekada nesilioviau jos mylėjęs, kad buvau visiškas, paskutinis kvailys. Padaryčiau viską, pažadėčiau viską, jeigu tik ji suteiktų man antrą galimybę. Kad mano gyvenimas be jos yra pelenai. Ir vis tiek, kaip Lyro duktė, *nemoku lūpomis išlieti to, kas manoj širdy.*

Sugnybau viršunosę.

– Norėčiau pamatyti jas šį savaitgalį, jei tinka.

Jos veidas virptelėjo, tarsi ji būtų tikėjusis išgirsti iš manęs kažką kita.

– Jos irgi labai norėtų tave pamatyti, – pasakė ji po akimirkos. – Kur?

– Ar negalėčiau atvažiuoti...

Ji pasisuko į mane profiliu.

– Ne.

– Tik ne „Makdonalde". Ir ne parke. To neištverčiau.

– Ir ne...

– Net nesvajočiau apie tai, – sakau paskubomis. – Tai pas mano tėvus? Tiksliau, – pridūriau, – pas mano *motiną.* Nežinau, ar ilgai jai užtruks priprasti.

– Tavo tėvas buvo geras žmogus, – šiltai pasakė Melinša.

– Ačiū, kad atėjai.

– Nikolai, aš jį irgi mylėjau.

Už dešimties pėdų nuo mūsų stoviniavo vyras. Pirma jo nepastebėjau, bet dabar, kai jis patraukė mano dėmesį,

neįsivaizdavau, kodėl nepastebėjau. Jis buvo nepaprastai gražios išvaizdos, darantis kiek susitaršiusio Styvo Makvyno įspūdį, kuris moterims labai patrauklus. Ir jis aiškiai laukė mano žmonos. Ji liūdnai šyptelėjo man, nusigręžė ir nuėjo pas jį. Jis jos nepalietė, bet tai, kaip į ją palinko, tarsi tuopa į upės krantą, aiškiai man parodė, kad juos sieja istorija, kurioje man nėra vietos.

Pirmą kartą man trenkė mintis, kad aš ją praradau.

Jis vėl čia, kai kitą šeštadienį ji užveža mergaites į mano mamos namus, jis sėdi mano žmonos automobilyje, keleivio vietoje.

Imu Metenę iš Melos rankų ir mosteliu galva į volvo.

– Kas tas?

Mela nusiima nuo peties griozdišką medžiaginį krepšį, kur sukrauti Metenės daikteliai: vystyklai, kremas, plastikinis puodelis, *Calpol*, atsarginis žindukas, atsarginiai drabužėliai, atsarginė antklodėlė.

– Pasirūpink, kad ji po pietų pamiegotų bent valandą, bet neleisk miegoti ilgiau negu dvi, nes neužmigdysi vakare. Ji įprato neštis į lovą puodelį obuolių sulčių, tik nepamiršk jo pirma išplauti. Ir, dėl Dievo meilės, nepamesk knygelės „Vikst vikst", aną savaitę ji sukėlė ant kojų visus namus, kai negalėjo jos rasti...

– Melinša, aš *žinau*...

Ji liaujasi grioztis.

– Taip. Žinoma.

Sofi ir Evė atbėga pas mane sodo keliuku, net plaukai plaikstosi.

– Tėti! Tėti! Mama sakė, kad galėsime nakvoti pas močiutę! Aš atsivežiau savo naująją atlasinę pižamą, dėdė Kitas padovanojo man per Velykas, sakė, kad pižama geriau

negu šokoladiniai saldainiai, aš atrodau kaip Veronika Leik, tėti, kas ta Veronika Leik, ar aš panaši į ją?

– Tu nepanaši į jokią Leik, tu panaši į didelę, tirštą balą, – piktai sako Evė. – Tu esi didelė, tiršta, purvina bala.

Sofi patenkinta šypso ir susineria rankas. Nemaloniu, dainuojamu balsu ji gieda:

– Žinau, kad esi bala, bet kas esu aš?

– Purvagalvė. Purvagalvė.

– Žinau, kad esi purvagalvė, bet kas esu aš?

– Purvagalvė...

– Žinau, kad esi purvagalvė, bet kas...

– Mergaitės, pasimatysime rytoj po pietų, – sako Mela nerūpestingai ir kiekvieną pabučiuoja. – Būkite geros tėčiui. Ir karštai apkabinkite močiutę, ji labai ilgisi senelio, ją reikia apkabinti.

Gražūs Metenės antakėliai susiraukia matant, kaip mama nueina sodo keliuku. Dvidešimt sekundžių ji tyli, bet kai Mela įlipa į automobilį, ji pradeda raitytis man ant rankų ir mojuoja kumšteliais supratusi, kad mama nesugrįš. Griežtai einu į vidų ir uždarau laukujas duris, Metenė pradeda rausti, tada mėlynuoti iš pykčio, o aš laukiu pažįstamo riksmo.

– Ak, Viešpatie, – nervingai sako mano mama. – Kas yra tam vaikui?

– Po minutės viskas bus gerai, mama. Sofi, palik sesę ramybėje. Eve, liaukis žaisti su lempa...

Visi susiraukiame, kai galiausiai pratrūksta riksmas. Prisimenu, kaip mane mokė skaičiuoti sekundes tarp žaibo blykstelėjimo ir griaustinio, kad sužinočiau, ar toli siautėja audra.

Kratau savo jauniausiąją dukterį prispaudęs prie krūtinės. Jos riksmas darosi garsesnis.

– Metene, brangute, nusiramink. Tėtis yra čia. Mamytė greitai grįš. Kvėpuok, širdele, kvėpuok. Sofi, *prašau tavęs*. Tu vyriausia, turėtum rodyti pavyzdį...

Pasigirsta trenksmas. Evė kaltai atšoka nuo virtuvės palangės.

– Tik ne mano *Beatrix Potter*! – dejuoja mama. – Nikolai, turėjau tą lempą nuo tavo kūdikystės laikų.

Metenė, staigaus triukšmo priblokšta ir nutildyta, slepia šlapią veidelį man prie peties. Atsiprašau mamos ir su palengvėjimu paduodu žagsinčią mažylę Sofi.

– Veskis ją į kiemą ir pabėgiokit, kol sutvarkysiu duženas. Eve, tu taip pat. Apie šitai pakalbėsime vėliau. Beje, Sofi.

Visada niekinamai žiūriu į klientus, kurie per vaikus šnipinėja savo sutuoktinius.

– Tas vyras, kuris šiandien su jumis atvažiavo, – sakau apsimestinai abejingai. – Aš jo nepažinau...

– Jis mamos draugas, – gūžteli pečiais ji, lėkdama į sodą. – Ji kartu su juo verda.

Apsvarstau šią informaciją šluodamas porceliano šukes. Tai čia buvo garsusis Treisis Pitas, buvęs Melos draugas ir dabartinis viršininkas. Nemaniau, kad jis toks jaunas. Ir patrauklus. Ir taip artimai bendrauja su mano žmona.

Svarstau, ar šis staigus jo buvimas visur yra ištikimo draugo parama atsitikus bėdai (tuomet kodėl ne Kitas?), ar šis tas daugiau?

Jeigu antrasis variantas, *tai ar seniai šitai tęsiasi*?

Susimąstęs pilu duženas ant seno laikraščio, kai Evė įpuola su purvinais batais ir gėlių puokšte, beveik lygia su ja.

– Atnešiau jas močiutei, atsiprašysiu už senąją lempą. – Ji tiesiog švyti už gėlių. – Ar jos ne gražios?

Mama tyliai sudejuoja.

– Mano gražiausios leukonijos.

Ji eina į viršų prigulti, o aš netekęs vilties mėginu įvesti tvarką į vaikų chaosą, kurį Mela paprastai veiksmingai kontroliuoja. Sugirdau Metenei šaukštelį prevencinio *Calpol* ir galiausiai šiaip taip paguldau ją pamiegoti, bet Sofi ir Evė visą likusią popietę be perstojo kivirčijasi, nesilaiko jokio seseriško sutarimo net tada, kai sulaužau visas namų taisykles ir leidžiu joms saulėtą dieną kiek nori žiūrėti televizorių.

– Tas kvailas televizorius per mažas, – sako Sofi niūriai ir tranko kulnais į minkštos sofos pagrindą. – Ir nėra *Cartoon Network* programos.

– Prašau nespardyti baldų, Sofi. Eve, jei tau reikia nusišluostyti nosį, šluostykis nosine, ne rankove.

Evė įžūliai trinasi veidą krakmolintu apdangalu.

– Noriu žiūrėti „Čarlį ir šokolado fabriką". Atsivežiau savo DVD...

– Cha! Močiutė neturi DVD grotuvo.

– Mes turime namie, – verkšlena Evė. – Kodėl negalime grįžti namo ir pažiūrėti?

Atsidūstu.

– Nėra kaip.

Sofi netikėtai pašoka ant kojų.

– Tėtis su mumis nebegyvena, kvaiša! Jis namo negrįš! Niekada, niekada, *niekada*! Jie skiriasi, negi tu nieko nežinai?

– Sofi, niekas nekalbėjo apie...

Ji atsigręžia į mane, akys piktame, išblyškusiame veidelyje didelės ir išsigandusios.

– Jūs *skiriatės*! Tu rengiesi skirtis, vesti kažką kitą, ji turės vaikų ir tu juos mylėsi labiau negu mus, nebenorėsi mūsų matyti, tu mus pamirši ir mylėsi *juos*!

Spoksau jai iš paskos, kai ji triukšmingai išlekia iš kambario. Kaltė kumščiu gniaužia man vidurius. Žinau iš karčios kitų patirties, kad tai tik pradžia.

Kai geriant arbatą paskambina Sara ir pasiūlo sekmadienį atvažiuoti ir kartu nusivežti mergaites į Česingtoną, aš griebiuosi už tos minties. Mano mama dabar akivaizdžiai neturi sveikatos tvarkytis su vaikais, juolab kai mergaitės šitaip elgiasi, o aš nieko geriau nesugalvoju. Man dar neteko galvoti, kokia veikla ir pramogomis užpildyti savaitgalį trims mažiems vaikams. Neįsivaizduoju, ką su jomis *veikti*. Savaitgaliai visada tiesiog *būna*. Truputį apsitvarkau, kol Mela važiuoja į *Tesco* parduotuvę, pakeičiu lemputes, taisau sulūžusius žaislus. Pjaunu žolę pievutėje. Kartais pažaidžiame ritinį, mokau mergaites važiuoti dviračiu. Sekmadienį po priešpiečių susmunku laikraščių jūroje, o mergaitės savo kambariuose žaidžia puošeivas.

Aš myliu savo dukteris, tikrai myliu. Bet pokalbis su pusantrų, šešerių ir beveik devynerių metų vaikais ir geriausiu atveju gana ribotas. Įprastomis sąlygomis mes arba ką nors veikiame kartu – pavyzdžiui, žaidžiame prancūziškąjį kriketą, – arba kiekvienas ką nors veikiame atskirai skirtingose namo vietose. Vienas kitam pasiekiami, bet neprimesti. Neįstrigę užgriozdintuose gedinčiuose namuose Ešeryje, kur nėra net triušio eibių, kurios bent kiek atitrauktų dėmesį.

Pirmą kartą suvokiu, kad galimybė pasiimti vaikus ir gyvenimas šeimoje nėra net iš tolo panašūs dalykai.

Aišku, kad Mela nesivargina supažindinti dukterų su savo „draugu". Bet gali būti, kad Sara joms patiks. Gal jos su ja netgi sutars. Gal laikui bėgant Sara galės tapti joms vyresniąja seserim, jei ne kuo kitu...

– Aš jos *nekenčiu*! – rėkia Sofi kitą rytą, vos pamačiusi Sarą, išlipančią iš automobilio.

– Sofi, tu jos net nepažįsti.

Ji puola prie lempos stulpo mano tėvų keliuko gale, atsisėda ant purvino šaligatvio ir apsikabina stulpą rankomis ir kojomis lyg tikėdamasi, kad bus jėga tempiama į automobilį.

– Ne! Nepriversi manęs su ja važiuoti!

– Sofi, elgiesi juokingai. Sara labai miela...

– Ji išardė mūsų šeimą! – šaukia Sofi. – Ji yra *namų ardytoja*!

Priblokštas spoksau į ją. Negaliu patikėti, kad iš savo aštuonmetės dukters girdžiu tokius bulvarinius žodžius.

– Kas tau sakė?

– Girdėjau, kaip mama kalbėjosi telefonu su Kitu! Ji *verkė*! Tikromis ašaromis, kaip tada, kai mirė senelis! Jos veidas buvo raudonas kaip Metenės, jai varvėjo nosis! Ir mama sakė dėdei Kitui, – Sofi žagtelėjo, – kad dėl to kalta *ji*!

Nevalingai dirsteliu į Sarą.

– Širdele, prašau tavęs. Paleisk stulpą. Į tave žiūri visa gatvė.

Sofi apsiraito dar stipriau.

– Man nerūpi!

Mano rankos bejėgiškai trūkčioja.

– Kodėl viską taip apsunkini? Sara stengiasi būti tau gera. Išvyka į Česingtoną – jos mintis.

– Na ir kas? Kvaila mintis!

Evė įlipa ant galinės automobilio sėdynės ir iškiša pro langą galvą.

– Galėsime nustumti ją nuo amerikietiškų kalnelių, – siūlo ji linksmai. – Ji ištikš ant žemės kaip braškių uogie-

nė ir greitosios gydytojai turės kastuvais ją nugramdyti. Sudėsime gabalėlius į indą ir pastatysime šalia Don Žuano narvelio...

– Eve, užteks!

– Sėskis priekyje šalia tėčio, – maloniai sako Sara Sofi. – Aš tik važiuoju kartu.

– Subloguosi važiuodama, – patenkinta sako Evė.

– Jei aš į ką ir įsikibčiau, – garsiai šnibžda Sara Evei lipdama prie jos, – tai tikrai ne į lempos stulpą. Lempų stulpus mėgsta šunys. Pagalvok, ant ko tu dabar galbūt sėdi.

Sofi greitai paleidžia stulpą ir atsistoja. Ji patraukia aukštyn savo *Bratz* marškinėlius ir kraštu nusišluosto drėgną veidą.

– Šalia *jos* aš nesėdėsiu, net jei važiuosime per siaubo kambarius. Neketinu net kalbėtis su ja.

– Puiku. Nemanau, kad ir ji labai trokšta su tavimi kalbėtis po tokio tavo išsišokimo.

– Ji peršals, – įspėja Sofi ir tyčia braukdama batų galais per šaligatvį lėtai eina prie automobilio, – apsivilkusi tokiais kvailais marškinėliais. Tikriausiai susirgs plaučių uždegimu ir numirs.

– Prisisek, Sofi.

Ji garsiai suspaudžia sagtį.

– Tegu *ji* nenurodinėja mums, ką daryti. Ji mums ne motina. Ji niekam ne motina.

– Ir ačiū Dievui, – žvaliai sako Sara. – Aš nemėgstu vaikų.

Evė aikteli.

– Jokių vaikų? – klausia Sofi taip priblokšta tokios erezijos, kad net pamiršo omertos įžadą.

– Jokių.

– Ir kūdikių?

– Kūdikių labiausiai.

– Su Metene gali būti tikras vargas, – pripažįsta Evė ir piktai dėbteli į seserį, taikiai miegančią savo krėsle. – Ypač tada, kai ji vemia. O ji vemia *dažnai.*

– Mes tau irgi nepatinkame? – klausia Sofi atsigręždama.

– Dar nenusprendžiau, – susimąsčiusi sako Sara. – Vieni žmonės man patinka, kiti nepatinka. Ir man nesvarbu, kiek jiems metų. Juk negalėtum pasakyti, kad myli visus, kurių rudi plaukai ir rudos akys, ar ne? Tai kodėl reikia mylėti visus, kuriems ketveri metai?

– Arba šešeri, – sako Evė.

– Arba šešeri. Laikui bėgant nuspręsiu.

– Tu keista, – purkšteli Sofi, bet balsas jau nebe toks aštrus.

Dirsteliu į galinio vaizdo veidrodėlį. Sara šypsosi, ir įtampa, kausčiusi man pečius, šiek tiek atslūgsta. Aišku, kad mano ketinimas pristatyti ją kaip bičiulę buvo visiškai naivus. Žinoma, jei kalbame apie Sofi, subrendusią ne pagal metus. Turėsiu kuo greičiau aptarti su Mela, kiek mergaitė žino. Bet, vienaip ar kitaip, nebegalėsiu toliau gudrauti ir dar ilgiau likti pas jų močiutę, kad nuraminčiau Sofi. Gal ir geriau, kad tiesa atsiskleidė dabar. Geriau nuplėšti pleistrą vienu trūktelėjimu, negu lupti jį nuo mūsų skyrybų žaizdos po vieną skausmingą colį.

Vaikai stebėtinai sugeba atsigauti. Ir atleisti. Sara ir Evė diskutuoja apie kažkokios talentų realybės šou dalyvių privalumus, ir aš pradedu tikėtis, kad ši diena bus geresnė, negu maniau.

Bet mano kylantis optimizmas greitai ataušinamas. Dar neišvažiavus į greitkelį Metenė atsibunda ir ima šauktis mamos, Evė ir Sofi leidžiasi į naujus pagiežingus barnius dėl komiksų knygelių ir man tenka sustoti pakelės aikštelėje, nes Sarai, kaip nuspėta, gali pasidaryti bloga.

Išjungiu variklį. Vieną vasarą pas mus gyveno už maistą ir butą dirbusi mergina iš Kroatijos; ji vemdavo kiekvieną kartą, kai įlipdavo į automobilį. Net negalėdavo nuvažiuoti iki mokyklos. Bet puikiai jausdavosi sėdėdama ant sumauto savo draugo motociklo.

Kai Sara grįžta iš krūmų, pasigirsta neklystamas garsas ir aišku, kad mano mažylė iki kraštų pripildė sauskelnes.

Suprantama, sauskelnių maišelio aš nepaėmiau. Suprantama ir tai, kad mes esame toli nuo žmonių gyvenamos vietos, kur galėčiau nupirkti ką nors padėčiai ištaisyti.

Atsegu Metenę ir kiek bjaurėdamasis guldau ją ant galinės sėdynės svarstydamas, ką, dėl Dievo meilės, man daryti. Aišku, kad šitaip jos palikti negaliu; garstyčių spalvos masė veržiasi pro visas sauskelnių siūles. Stengiuosi nežiaukčioti. Mes vis tiek esame už pusantros valandos kelio nuo visko. Jėzau Kristau! Kaip toks mažas ir gražus žmogutis gali pagaminti tokį šlykštų produktą, kuris galėtų išguldyti visą greito reagavimo būrį!

Beviltiškai dairausi. Automobilis gąsdinamai susipurto, kai pro šalį pralekia mašinos, o mums stovint jų greitis atrodo neįtikėtinas. Nepasakysi, kad neišmanau, kaip pakeisti nešvarias sauskelnes; tvarkiau ne vieną tokią visų savo dukterų bjaurybę. Bet turėdavau priemonių. Kremo, šluostčių, dubenį šilto vandens ir švarius drabužėlius perrengti.

Metenės riksmas sustiprėja dvigubai. Negaliu jos nutildyti; teks sutvarkyti ją kuo švariau ir susukti į savo striukę. Tyliai meldžiuosi, kad spėtume pasiekti gyvenamas vietas, kol jos viduriai nepateikė antros porcijos į mano *Savile Row* siūtą kostiumą.

Sofi dešimt minučių stebi, kaip vargstu su popierinėmis nosinaitėmis iš Saros rankinės gausiai jas paspjaudydamas, ir tik tada informuoja mane, kad jų mama bagaži-

nėje po vaistinėle visada laiko atsargai sauskelnes, drėgnų servetėlių ir vaiko drabužėlių pamainą.

Griežiu dantimis suprasdamas, kad dabar dvokiu kaip karo belaisvių tualetas. Skystos išmatos aptaškė man rankas, kelnes ir dar – Dievas žino kaip – plaukus. Įtikinėju save, kad vaikai šiandien nėra bjauresni negu visada. Tiktai vaikų bjaurumas yra daug blogesnis, jeigu reikia jį pakęsti vienam. Ir nors Sara fiziškai yra su manim, aš suvokiu, kad, kai šalia nėra Melos, aš esu visiškai vienas.

Kiekviena iš kitų keturių savaičių vis blogesnė. Dėl daugelio priežasčių: ne menkiausia iš jų yra netikėti, bet nepaneigiami Melos išvaizdos pokyčiai.

– Nusikirpai plaukus, – apkaltinu ją vieną šeštadienį gegužės viduryje.

Ji rausteli.

– Kitas įkalbino mane nuvažiuoti pas jo kirpėją Londone. Tau patinka?

– Patinka, – sakau nenoromis. – Jie labai trumpi, labai berniokiški, bet tau tikrai tinka. Regis, nesu tavęs matęs tokiais trumpais plaukais.

– Nešiojau tokią šukuoseną, – sako ji, – prieš mums susipažįstant. Bet tu neleidai man kirptis plaukų. Reikalavai nešioti ilgus.

– Argi?

– Tu daug ko reikalavai, Nikolai.

Ji nusišypso ir trūkteli pečiais. Stebiu, kaip ji skrenda keliuku prie automobilio, kur ir vėl jos laukia Treisis. Nebegaliu kvailinti savęs teigdamas, kad tarp jų nieko nėra. Akivaizdžiai matosi, kad jos akių spindesį žadina jis ir kad jos spindi jam.

Man į širdį skverbiasi juodas šlykštus pavydas.

Niekada, kaip tikras savimeilis, net nepagalvojau, kad Mela galėtų taip paprastai nusimesti mūsų santuoką kaip odos išnarą ir tapti kažkokia ryškesnė ir smarkesnė, tikra blankios, ištekėjusios moters aukštos raiškos televizijos versija. Kas kartą, kai atveža man vaikus, ji atrodo jaunesnė, panašesnė į tą laisvos sielos nimfą, kurią išgelbėjau Kovent Gardene. Gal pirmą kartą po daugelio metų aš pradedu ją pastebėti. Nežemiškas trapumas – toks apgaulingas – ir žvalios bedugnės akys. Žvilgsnis ir antakio krustelėjimas įtraukia tave ir leidžia jaustis pasaulio karaliumi. Visas šis nepaprastas grožis ir laimė buvo mano; laikiau juos delnuose. O dabar net neturiu teisės žinoti, kaip ji leidžia dienas arba, kas dar svarbiau, naktis.

Santykiai tarp Saros ir vaikų nė kiek nepasitaisė. Maniau – labiau tikėjausi, – kad vaikų priešiškumas sumažės, kai jie pripras prie Saros. Bet, mano nerimui, reikalai klostosi atvirkščiai. Sofi yra labiausiai paniurusi ir nekalbi. Evė paprasčiausiai nemandagi. Metenė, kuri dar menkai suvokia niūrias savo gyvenimo permainas, greitai pagavo bendrą šeimos nelaimės nuotaiką ir atsiliepia į ją užgaidumu, irzlumu ir reiklumu.

Suprantama, pradinė Saros kantrybė norint gero netrunka išgaruoti.

– Nesitikėjau sulaukti, kad žavėtųsi manimi, – sako ji vieną dieną, kai Sofi, žinodama pragaištingą rezultatą, tyčia padėjo šlapią skėtį ant jos naujos zomšinės striukės, – bet ar jos būtinai turi šitaip aiškiai rodyti, kad manęs *nekenčia*?

Padedu laikraštį.

– Neabejoju, kad padėjo netyčia...

– Nė velnio, Nikai, bet kalbu ne tik apie striukę. Kalbu apie *viską*. Mes nebeturime nė akimirkos sau. Mes

nebedrįstam atsidurti viename kambaryje darbe, kad nesusidarytų favoritizmo įspūdis – dėl Dievo meilės, Ema išėjo iš darbo dėl manęs. Džoana tiesiog šnypščia, kai einu pro šalį, o Fišeriui atrodo, kad dabar jis jau gavo leidimą graibyti man užpakalį kas kartą, kai įeina į kabinetą. Mano sumauta reputacija jau virsta mėšlo krūva...

– Ne tik tavo, – sakau niūriai.

– Na, taip, bet tu jau esi partneris. Niekas tavęs neapkaltins tuo, kad per lovą sieki aukštumų. Bet vos tik aš žengsiu sėkmingą žingsnį, visi sakys, kad tik dėl to, jog dulkinuosi su didžiuoju Niku Lajenu. Negana to, – kerta ji, grįždama prie temos, – visus savaitgalius pas mus yra vaikai. Mudu dažniau pabūdavome kartu, kai tu gyvenai namuose!

– Toks yra šeimyninis gyvenimas, – sakau bejėgiškai. – Toks jis yra.

– Bet ta šeima ne mano. Ji viską griauna.

Spoksau į ją.

– Jos mano vaikai.

Ji eina prie lango ir pro užuolaidų tarpą žiūri į lauką, o aš jau pradedu pažinti tą jos nusivylimo judesį.

– Pradedu galvoti, kad tavo žmona viską šitaip ir suplanavo, – sako ji pagiežingai. – Numeta mums vaikus kiekvieną savaitgalį, o pati smaginasi su naujuoju kavalieriumi. Ji taip ir daro, ar ne? Kol mes čia grūdamės mažame bute su trim nesuvaldomais vaikais...

Susvyruoju, kai pavydas smogia į paširdžius, nuo minties, kad mano žmona yra su kitu.

– Ji bent leidžia joms čia pabūti, – iškošiu aš. – Jai tai nėra lengva.

Saros burna persikreipia nuo nemalonios šypsenos.

– Vargšė karvė. Barškinasi su ponu Vaikščiojančiu Seksu, o mes visą savaitgalį valome snargliuotas nosis ir keičiame prakeiktas sauskelnes.

– Kalbi taip, – sakau kietai, – lyg norėtum susikeisti su ja vietomis.

Stoja tyla. Sara susigėdusi nuleidžia galvą.

– Ne tai turėjau galvoje, – sako ji, – tik...

– Žinau.

Tikrai žinau. Jei kalbėsime atvirai, daugelį vaikų sunku mylėti, juos gali mylėti tik tėvai, bet ir jie myli ne visą laiką. Ar net ne didžiąją laiko dalį. Bet už tas širdį glostančias akimirkas, kai rodosi, kad be vaikų negalėtum gyventi, kai mažos putlios rankelės apkabina tau kaklą, o giedros šypsenos įsitvirtina tavo smegenų kamputyje, gauni daug daugiau niūrių, neįmanomų akimirkų, kai stebiesi, kur buvo tavo protas. Vaikai prašo, reikalauja ir valdo. Jie verčia tave būti nesavanaudį, o kadangi tokia būsena nėra natūrali, nuolaidžiavimas jų įnoriams gimdo apmaudą, o atsisakymas būti nuolaidžiam gimdo kaltės jausmą.

Negaliu kaltinti Saros už tai, kad ji nenori per daug dažnai matyti čia mano vaikų. Tiesą sakant, ir man nepatinka matyti jas tokiais įtemptais, sukauptais ir nenatūraliais laiko tarpais. Iki šiol maniau, kad vyrui skyrybos reiškia per retai matyti vaikus. Man netoptelėjo, kad matyti juos *per dažnai* yra dar blogiau.

– Kitą šeštadienį vyks vakarėlis, – sako Sara užsidegdama cigaretę. Dabar jau rūkoma ne tik pasimylėjus. – Pas Eimės draugą. Labai norėčiau nueiti.

– Neprieštarausiu likti namie ir prižiūrėti mergaites...

– Noriu nueiti, – sako ji tvirtai, – su tavim.

Pabrėžtinai mojuoju ranka sau prieš veidą.

– Duok man ramybę, – atkerta Sara. – Butas *mano.*

Aš nenoriu eiti į vakarėlį Eimės draugo namuose. Jau žinau, kaip ten bus: prieblanda, triukšmas, daug žmonių, atgrasi muzika ir dar bjauresnis vynas. Jausiuos kaip budrus tėvas, būsiu smalsumo ir pajuokos objektas. Sara norės pasileisti plaukus ir ant laiptų rūkyti žolę – taip, juk ir aš buvau studentas, – bet supras, kad negali to daryti, nes turi globoti mane.

Bet jai to *reikia*. Jai reikia įsivesti mane į savąjį pasaulį, kad mūsų santykiai būtų tikri. Ir gal, nesant vaikams, mes galėsime karštai, netramdomai pasimylėti, kaip anksčiau, ne kaip pastaruoju metu, slapukiškai, kaip vedusiųjų pora, baimindamiesi, kad gali įeiti vaikai.

Skambinu Melai ir sakau, kad šį savaitgalį negaliu paimti vaikų. Ji nei nustemba, nei suirzta; ji džiugiai sušunka, kad labai gerai, kad jie – *ji ir Treisis*, pagalvoju niūriai – ketina važiuoti tuneliu į Prancūziją savaitgaliui į eilinę tiekėjo paieškų kelionę; vaikai galės važiuoti kartu, jos nekliudys, bus labai miela dėl įvairovės vėl jas turėti, tai ką, po savaitės?

Įsivaizduoju savo dukteris besijuokiančias, linksmai šokčiojančias ant galinės jo prabangaus automobilio sėdynės ir savo vaikiškais balseliais garsiai dainuojančias *Frère Jacques*. Jos susijaudinusios nuo minties, kad važiuos tuneliu po jūra, kad jų laukia kelionės į užsienį nuotykis, kad miegos lovose su prancūziškais velenėliais, o ne su angliškomis pagalvėmis. Įsivaizduoju, kaip Mela, sėdinti priekyje, lenkiasi pabučiuoti to moterų numylėtinio kvadratiniu smakru į skruostą, patenkinta šypsosi, prisiminusi kažką iš vakarykštės meilės nakties, *miegok, miegok...*

– Nikai. Kas tau yra?

Krūpteliu ir išpilu vyną – prastą, stebiuosi, kaip jis nesutirpdo kilimo, – iš plastikinio puodelio.

– Atleisk. Nuklydau mintimis.

Sara įkiša galvą, kad išgirsčiau ją per muziką.

– Kaip sekasi?

Vakarėlis su kaupu patvirtino visus mano nuogąstavimus. Šiame susiėjime aš tikrai esu šeimos tėvas, dvigubai vyresnis už vidutinį dalyvių amžių (ir baiminuosi, kad mane ištiks smūgis, jeigu muzika ir toliau gros tokiu kaulus purtančiu garsumu). Prietemoje aplink mane porelės, tikriausiai net nepasisakiusios vardų, keičiasi seilėmis kaip mandagybėmis. Nemažai porelių netradicinės. Kalbėtis įmanoma tik virtuvėje, kur ryški fluorescencinė šviesa apšviečia blyškius, tuščius teisininkų elito veidus, kurių savininkai jau pasiekę įvairias proto pasikeitimo būsenas. Suklydau tik dėl vieno dalyko: nesijaučia saldaus marichuanos kvapo, kurį pamenu iš studentiškų vakarėlių; ją pakeitė prabangūs, daug kainuojantys balti milteliai ant klozeto bakelio, išrikiuoti ant mažo kvadratinio veidrodėlio su donkichotiška princo Čarlzo ir ledi Di sužadėtuvių nuotraukos litografija ir padabinto pasibaisėtina katės kokarda.

Mudu su Mela buvome atsidūrę panašiame vakarėlyje prieš susižadėdami; žinoma, pakvietė Kitas. Jis dingo vos mums atėjus ir nubėgo paskui kelionių žurnalistą, kurio skiltys – visomis žodžio prasmėmis – jam labai patiko. Mudu su Mela susikibome pirštais kaip paklydę vaikai, kas dvi minutes atsiprašinėjome kaip tikri britai, kai kas nors užlipdavo mums ant kojų arba pastumdavo praeidamas.

– O Dieve, aš per sena tokiems vakarėliams, – šūktelėjo Mela, kai kažkoks nemandagus jaunuolis, braudamasis pro šalį, cigarete nudegino jai petį. – Nikolai, *maldauju,* vesk mane iš čia.

Mes praleidome naktį savo saugioje, neįdomioje dvigulėje lovoje mano bute, kiek susigėdę, kad pabėgome kaip per anksti pasiekę vidutinį amžių žmonės, bet susijaudinę ir palengvėjusia širdimi, pasprukę su mielu kompanionu, nebeturėdami apsimetinėti. Žinoma, tebebuvome tokioje santykių stadijoje, kai nereikia koreguojančio kitų asmenų buvimo. Mums visai užteko vienam kito.

Kai tą rytą pabudau, rusvos Melos galūnės buvo įsipainiojusios mano egiptietiškos medvilnės paklodėse. Tamsūs plaukai pasklidę ant gelsvos pagalvės, o maži rudi speneliai išdidžiai styrojo net miegant. Ji buvo nuostabi; tada aš neabejodamas supratau, kad noriu visą gyvenimą kas rytą atsibusti šalia šios nepaprastos moters. Kitą savaitgalį, nupirkęs žiedą – su opalu, jo perlamutrinis balkšvumas kaupė savyje to ryto Melos įvaizdį, – pasipiršau jai.

Saros ranka savininkiškai slenka mano vilnonėmis kelnėmis – „Tu tikrai vilksies kostiumą, – klausė ji, kai rengėmės vakarėliui, – ar neturi džinsų?" – ir stveria man už erekcijos.

– Panašu, kad vakarėlis vyksta kitur, – murkia ji man į ausį.

Šypteliu. Ji patenkinta apsiveja kūnu aplink mane. Jai nereikia žinoti, kad susijaudinimą man sukėlė ne jos jaunas, virpantis kūnas, bet dešimties metų prisiminimas apie kitą moterį mano lovoje.

– Atleisk...

– Pamiršk. Pasitaiko. Nedidelė bėda.

Abu žinome, kad ji sako netiesą. Seksas nėra vien svarbi mūsų santykių dalis: jis juos apibrėžia. Kai reikalai ėmė smukti miegamajame, – o jis iki šiol buvo ta vieta, kur

buvo garantuojama jų sėkmė, – mums tai nebuvo tik menkas sutrikimas, kurį galima pataisyti pakeitus vietą arba gerai išsimiegojus.

Padedu sulenktą ranką sau po galva ir spoksau į lubas. Nuoga tiesa yra ta, kad karšta, pašėlusi aistra, kurią jai jaučiau, beviltiškas jos troškimas išnyko taip pat greitai, kaip nepaaiškinamai buvo atsiradęs. Staiga, po tiek mėnesių geismo, aš jos nebenoriu. Ji nepadarė nieko bloga. Ji tokia pat seksuali, patraukli, kaip ir tada, kai pamačiau ją pirmą kartą. Tik nebe man.

Sara išlipa iš lovos, apsisiaučia raudonu kimono savo patrauklius apvalumus ir spaudžia jį prie kūno, lyg jai būtų šalta.

– Atsigersiu vandens, – sako ji.

Linkteliu, ir ji išeina į virtuvę.

Kaltas aš, suprantama. Žinojau, kad taip atsitiks. Meilė dar liko, aistros – nebe. Be jokio įspėjimo išnyko. Jei viskas būtų šitaip užgesę, kol Mela mūsų neužklupo. Kodėl *dabar?* Kai tai gali sukelti tik dar daugiau skausmo?

Gal Sara buvo norus partneris, netgi mūsų santykių kurstytoja. Bet ji tokia *jauna*. Ji – nepaisant apgaulingos išorės ir meistriškumo lovoje – labai nepatyrusi santykiuose su vyrais. Žinau, kad jos jausmai man nėra tokie trumpalaikiai, taip lengvai atmetami, kaip mano kūniškieji sentimentai jai. Ji man patinka, aš ja žaviuosi ir gerbiu; labiausiai nenorėčiau jos įskaudinti, bet tik tiek. Ji įsivaizduoja mylinti. Gal ta meilė vaikiška, bet dėl to ne mažiau stipri.

Svarbiausia, man nieku gyvu nereikėjo ateiti gyventi pas ją. Nereikėjo leisti jai džiaugtis fantazijomis apie gyvenimą kartu ilgai ir laimingai. Kvailai pasielgiau, netgi žiauriai. Kai tebemyliu savo žmoną.

Girdžiu bėgant dušą ir išlipu iš lovos. Trečia valanda ryto; Mela jau bus Prancūzijoje, jaukiai įsitaisiusi su savo meilužiu žavingame Normandijos pensione. Staiga nebegaliu laukti.

Stoviu prie lango, žiūriu žemyn į gatvę, o telefonas stipriai prispaustas prie ausies. Po keturių skambučių įsijungia atsakiklis. Klausausi Melos balso aiškinančio, kad *dabar atsiliepti negalime*, įsivaizduoju, kaip telefonas skamba tamsioje virtuvėje, išgąsdindamas vargšą triušį sandėliuke.

– Mela, – sakau beviltiškai. – Žinau, buvau sumautas kvailys. Padariau tai, ko negalima atleisti. Nenusipelniau antros galimybės. Bet *prašau*, Mela. Neatstumk manęs. Aš tave labai myliu. Žinau, kad tu... – stabteliu, – kad tu ne viena. Tai mane žudo, bet prisiekiu, man nerūpi. Tik noriu, kad grįžtum. Niekas kita nesvarbu, tik būti su tavim. – Mano balsas užlūžta. – Jėzau, Mela, jeigu tik galėčiau pasukti laikrodį atgal. Gailiuosi, kad anksčiau tau nesakiau, koks laimingas buvau su tavim, kaip man patiko vakarais grįžti namo pas tave, kas rytą atsibusti šalia tavęs. Žinau, pasielgiau blogai. Bet *prašau*, Mela. Suteik man antrą galimybę. Prisiekiu, aš tavęs nenuvilsiu. *Prašau*.

Nežinau, ką dar pasakyti. Ilgai patylėjęs, išjungiu telefoną. Už savęs, miegamojo tarpduryje, matau Saros siluetą. Nežinau, ar seniai ji čia stovi ir ar ką nors išgirdo.

Dar prieš jai praveriant burną intuityviai jaučiu, ką ji man pasakys, ir kad tai reikalus pakeis visiems laikams.

– Aš nėščia, – sako ji.

14

Sara

– Ne, – sako mama.

– Bet, mama...

– Pasakiau – *ne*.

Jos balsas prikimęs. Įsivaizduoju ją prie virtuvės kriauklės, telefonas įspraustas tarp peties ir smakro, ji skuta prakeiktas tėčio bulves pietums.

Išmėginu nuolaidų toną.

– Jis tikrai mielas, mama. Jis tau patiks. Jeigu susipažintum...

– Mieli vyrai neatsistoja ir nepalieka žmonų dėl pirmos pasitaikiusios paleistuvės, kuri pakelia prieš juos sijoną, – griežtai sako mama. – Ir jiems neužtenka įžūlumo brautis pas jos tėvus arbatos ir sumuštinių. Nenoriu turėti su tuo jokių reikalų. Čia jis nepageidaujamas, gali perduoti jam nuo manęs.

Aš plyksteliu.

– Ar būtina kalbėti šitaip bjauriai, mama?

Krepšt. Krepšt.

– Vargšai vaikai. Neminint žmonos. Nesuprantu, kaip tu naktimis užmiegi. – Lengvas pliukštelėjimas, kai ji meta bulvę į prikaistuvį. – Įsivaizduok, kaip būtum jautusis tu, jeigu tavo tėvas būtų staiga atsistojęs...

– Jei nori žinoti mano nuomonę, tai stebuklas, kad jis to nepadarė, – atrėžiu. – Tikrai nesuprantu, kaip jis pakentė tave šitiek metų.

Metu telefoną ant sofos. *Po galais*, nereikėjo šito sakyti. Patekau į dvigubą bėdą. Turėsiu paskambinti jai ir atsiprašyti, kad buvau nemandagi ir numečiau ragelį; tada teks išklausyti dar vieną jos pamokslą apie kūno nuodėmes ir kodėl vedę vyrai yra nedoras žaidimas.

Pati nežinau, kodėl jaučiuosi tokia velniškai kalta. Juk ištisus mėnesius meldžiausi, kad Nikas paliktų žmoną. Sutinku, mintis apie tris mergaites, kurios vakarais užmiega verkdamos, nes tėvelis išėjo, verčia mane jaustis prastai, bet niekada nemaniau, kad ta mintis kels man *šitiek* nerimo. Kartais naktimis vartausi ištisas valandas, įsivaizduodama jų išblyškusius, ašarotus veidelius, o Nikas miega šalia manęs kaip nekaltas kūdikis. Panašu, kad mano motinai galiausiai pavyko per sąžinę pakirpti man sparnus.

Nuspiriu į šalį šlapią rankšluostį, kurį Nikas numetė vidury svetainės ant grindų, ir einu į virtuvę. Maltos kavos pribarstyta ant viso stalviršio, o kriauklė pilna vakarykščių nešvarių puodelių ir lėkščių. Nikas ganėtinai pritarškino indais atsikėlęs šeštą valandą, kol aš stengiausi pagulinėti šeštadienio rytą. Po velnių, galėjai pamanyti, kad jam pavyko sukrauti indus į prakeiktą indų plovyklę...

Rikteliu, kai iš už šaldytuvo išlenda kačiuko didumo tarakonas.

Jis stabteli vidury virtuvės tarp manęs ir durų, jo atgrasios antenos sukiojasi pirmyn ir atgal. Nusipurtau jausdama, kad stoviu basa. Jei tas gyvis atropos iki mano kojų, mane ištiks širdies smūgis, prisiekiu.

Atsargiai mėginu paimti kokį nors daiktą, kuriuo galėčiau sviesti į jį. Visagalis Dieve, kur vyras, kai tau jo reikia?

Nors Nikas iš tokių vyrų, kurie užšoka ant stalo pamatę pelę. Kažkaip negaliu įsivaizduoti jo, renkančio tarakonus plikomis rankomis.

Sviedžiu šlapią mazgotę. Tarakonas sprunka po kriauklę. Ką gi, indų neplausiu visą dieną. Neprieisiu prie kriauklės, kol neįsitikinsiu, kad tarakonas nebegyvas.

Budria akimi stebėdama, ar nepasirodys kiti jo bendrai, išsiverdu didelį puodelį arbatos – „Gerasis Dieve, – sakė Nikas, – tik ne maišelį, ar neturi palaidos *Earl Grey*?" – ir susiraitau ant sofos, saugiai pakišusi kojas sau po užpakaliu. Pagalvės tebedvokia vėmalais. Aš tiek kartų šveičiau sofą, kad ji jau kelia baltą vėliavą, kai prie jos artinuosi, bet negaliu išnaikinti dvoko.

Nemalonu pripažinti, bet Niko žmona žino, ką daro. Apvemti baltą kaip sniegas *Conran* sofą, pirktą ne per išpardavimą, velniškai geras būdas pažeminti varžovę.

Ak, tiek to. Ji gali pasiimti tą sofą. Juk vyras dabar mano.

Malonumo sūkurys nueina kūnu žemyn ir aš šypsau į puodelį. Velniop sąžinę. *Jis tikrai paliko žmoną.* Na, gerai, jis buvo šiek tiek stumtelėtas; bet vis tiek, aš esu miesto legendos personažas. Meilužė, nueinanti į saulėlydį su savo vyru. Nėra ko stebėtis, kad Eimė spjaudo krauju.

Negalėjau patikėti, kai jo žmona įsiveržė į mano butą ir įteikė man jį ant lėkštelės. Taip paprastai. Net skandalo nesukėlė.

Nikas murmėjo kažką apie viešbutį, bet jis tik taip kalbėjo, kad nesijausčiau privalanti pakviesti jį įsikelti pas mane. Tarsi aš galėčiau leisti tokiai progai praslysti pro pirštus. Gal viskas įvyko ne visai taip, kaip būčiau norėjusi – būtų buvę smagiau, jei jis būtų pats nusprendęs palikti žmoną ir man pasakęs, kad negali be manęs gyventi,

maldavęs, kad leisčiau jam likti pas mane, o ne likęs čia nesant kitos išeities; bet galiausiai juk rezultatas tas pats. Svarbiausia, kad mudu *kartu*.

Kiekvienuose santykiuose pradžia galvą laužo. To reikia tikėtis. Mums šiek tiek ankštoka mano bute, o Nikas ne itin laikosi tvarkos. Per ilgai kažkas kitas tvarkė paskui jį, virė jam šviežius pietus ir lygino marškinius. Ir šiek tiek sunkoka atrodyti seksualiai ir nuostabiai dvidešimt keturias valandas per parą, septynias dienas per savaitę; man reikia atsikelti anksti, slapčia nueiti į vonią ir šiek tiek pasigražinti prieš tai, kaip jis mane pamato. Jis atrodė kiek priblokštas, kai vieną rytą aplenkė ir išvydo mane *au naturel*. Pats kaltas: tai buvo asmeninė akimirka pagal filmą *There's Something About Mary* po gan ištvirkėliško sekso nakties.

Bet iš tikrųjų aš manau, kad jam visa tai atrodo romantiška. Bohemiška. Tarsi jis vėl būtų studentas, jaunas, laisvas ir nerūpestingas. Galiu lažintis, kad tai maloni permaina po įsipareigojimų šeimoje.

Paimu telefoną ir vėl surenku numerį.

– Sveika. Čia aš.

– Jei vėl pradėsi kalbėti, kokia esi mylima, dedu ragelį, – įspėdama sako Eimė.

– Deja, mieloji, medaus mėnuo baigėsi. Ar nesakiau? Jis išmėto nešvarius drabužius po visas grindis ir neatskiria lyginimo lentos nuo vibratoriaus.

Eimė purkšteli

– Nėra ko stebėtis, kad tau reikia karališko didumo lovos.

– Ar norėtum šį rytą nueiti į Kemdeno prekyvietę? – klausiu. – Jeigu paskubėsim, nuvažiuosim ten prieš vienuoliktą. Norėčiau panaršyti po dengtąją prekyvietę ir

paieškoti sidabrinių auskarų. Man regis, kad vieną indėniškąjį auskarą pamečiau sporto salėje. – Sukikenau. – Rodžas tikriausiai nusigvelbė jį savajam princui Albertui.

– Oi. Būk gera. Dar nebaigiau pusryčiauti.

– Susitiksime ten?

– Nežinau. Ketinau važiuoti pas tėvus...

– Ak, Eime, gyvenk pavojingai, – vilioju aš. – Nagi, diena tokia graži. Priešpiečius pavalgytume *Dôme* restorane, ištisą amžinybę ten nebuvome.

Jaučiu, kaip nuo minties apie žuvienę ji nusileidžia.

– O kur mylimasis?

– Susitinka su vaikais. Pirmą kartą nuo tol, kai jie gyvena atskirai. Jo žmona savaitgaliui atveš vaikus pas jo mamą. Jis grįš tik rytoj vakare. Labai prašau. Paskolinsiu tau savo naująją *James Blunt*...

– Paskolini *Oasis* suknelę savaitei ir susitinkame po keturiasdešimties minučių.

Kai prieinu prie dengtos prekyvietės įėjimo, ji manęs jau laukia. Kurį laiką slampinėjame palei prekystalius, kur parduodami visokie niekučiai, čiupinėjame praėjusių metų prekes ir murmame viena kitai šiurkščias pastabas. Kažkodėl kičiniai naktipuodžiai – jo ir jos – išspaudžia mums juoko ašaras. Galiausiai nusiperku sidabrinius auskarus su gintarais – „Dieve, pažiūrėk į tą įstrigusią musytę, – žavisi Eimė. – Ar įsivaizduoji, kokia ji sena?" – o Eimė derasi dėl antikvarinio angliškojo biliardo Terio gimtadieniui.

– Žinau, nelabai romantiška, – pripažįsta Eimė, – bet jis galės parsinešti namo, ir žmona neįtars, kad dovanojo kita moteris.

– Turiu pasakyti, – pareiškia ji piktai mums susėdus priešpiečių, – kad atrodai švytinti. Gyveni ilgai ir laimingai?

– Daugiau mažiau, – šypsausi aš, atsiversdama meniu.

– Pasakok apie mažiau, – atsidūsta ji. – Dabar neturiu jėgų klausytis apie daugiau.

– Aną savaitę mirė jo tėvas, todėl, norėdama jį prablaškyti, apsivilkau kaip mokinukė ir išbarškinau prie sofos atkaltės matant kaimynams, – pradedu aš.

Eimė užspringsta gazuotu vandeniu.

– O jis, – šnibždu lenkdamasi per stalą, – sukišo savo – na, žinai – man į užpakalį.

– Juokauji? Ką, net neatsiklausęs?

– Ir be jokio lubrikanto, – sakau jausmingai. – Po to tris dienas sėdėjau ant vienos pusės.

– Na, jis tikrai mokėsi uždaroje mokykloje. To ir galėjai tikėtis.

Liaujamės kalbėti apie analinį seksą, kai padavėjas priima užsakymą. Man nesinori vyno, bet Eimė užsisako taurę *Sancerre*. Aš nenusiteikusi gerti.

Perlaužiu tarp pirštų duonos lazdelę.

– Juokus į šalį, Eime, kartais aš abejoju. Pažįstu Niką ir man visada rūpėjo seksas. Na, turbūt: juk dėl jo užmezgamas romanas. Bet kartais, ypač pastaruoju metu, seksas man atrodo toks beasmenis. Mes šėlstame lovoje – ir už jos ribų, beje, – ir apskritai man tinka viskas, ką jis nori išmėginti, išskyrus uždegtas cigaretes arba gyvą auksinę žuvelę mano gėdoje. – Nulaižau pirštą ir neramiai spaudau trupinius. – Bet mūsų sekse taip mažai švelnumo. Jis beveik niekada manęs nebučiuoja. Aš tik... tiesiog nežinau, Eime. – Pati nustembu pajutusi, kad galiu tuoj pravirkti. – Tas jausmas. Kartais man atrodo, kad jis manęs net nemato.

Stoja trumpa tyla. Suprantama, kad Eimė baisiai greičiu, kuriuo aš perbėgau iš savimi patenkintos netekėjusios moters padėties į rojų, o jame, pasirodo, esama kirmėlių.

Aš pati šiek tiek sutrikusi. Neįtariau apie tą jausmą, kol neprasižiojau ir neišsikalbėjau.

– Ar tu įsitikinusi,– sako ji, – kad tai nėra vien tavo noras gauti iš jo daugiau? Kai jūs jau gyvenate kartu. – Ji patraukia nuo manęs duonos kraitelę. – Meilės romanas yra viena. Dabar tarp jūsų jau kitokie santykiai. Viskas staiga pasikeitė. Žinoma, tau norisi daugiau, ne tik gero pasidulkinimo prie sofos atkaltės. Neabejoju, kad viskas susitvarkys, tik reikia šiek tiek laiko. Dabar didžiojo susiderinimo metas jums abiem.

Greitai atsigaunu. Juk esu mergina iš plakato Kitoms Moterims. Įrodymas, kad iš to gali šis tas išeiti.

– Tu teisi, – sakau žvaliai. – Juk tai, kas vyksta miegamajame, daug pasako apie visus kitus santykius, ar ne? Kol reikalai geri miegamajame, visa kita ilgainiui atsistos į vietas. Mums svarbiausia priprasti gyventi kartu.

– Neabejoju, kad viskas bus kuo puikiausiai, – aidu atkartoja ji.

Primerkiu akis.

– Kas? Sakyk atvirai.

Ji atsilošia kėdėje, kol padavėjas stato priešais ją lėkštę sriubos, ir renka žodžius.

– Tik nežinau, ar jau leisčiau jam maloniai bendrauti su žmona ir vaikais. Nebūtina priminti jam, ką jis prarado, jei supranti, ką turiu galvoje.

Nustebusi spoksau į ją.

– Klausyk, – sako ji, – vaikai yra jo silpnoji vieta. Nagi, Sara, ar daug kartų tavo klientai persigalvojo ir grįžo pas žmoną, kai kalba iškilo apie vaikų globą, apie savaitę per Kalėdas ir dvi savaites vasarą?

Suvokiu, kad Eimė bakstelėjo ten, kur labiausiai skauda.

– Aš gi nesakau, kad jis grįžtų pas žmoną, – ramina ji mane. – Bet kam suteikti jam progą? Ji pažįsta jį geriausiai, nepamiršk. Žino, kuriuos mygtukus paspausti. Gal dabar ji jaukiai sėdi su juo virtuvėje, supa ant kelių tą gražųjį kūdikėlį, verčia jį ilgėtis šeimos gyvenimo. – Ji spokso į savo žuvienę. – Pirmosios kelios savaitės išėjus iš namų jiems yra labai jautrios. Be to, jis ką tik neteko tėvo. Tavimi dėta, neišleisčiau jo iš akių.

– Negaliu uždrausti jam matytis su vaikais – nenorėčiau, kad...

– Aš ir nesakau, kad turėtum uždrausti. Tik pasistenk, kad susitinkant būtum tu, o ne ji, ir tiek. Nesuteik jai progos jo perkalbėti. Žinau, vaikai – ne tavo stichija, bet kurį laiką gali pavaidinti. Nusivežk juos – na, nežinau – į Česingtoną ar kur nors. Vėliau visada galėsi atsitraukti, kai reikalai nusistovės.

Žiūriu žemyn į savo lėkštę su kalmarais.

– Nesijaučiu alkana, Eime. Tavo žuvienė mane šiek tiek pykina.

Eimė linksmai smeigia šakute į keptą aštuonkojo vaiką.

– Svarbu, kad tai nebūtų rytinis pykinimas, – plačiai šypsosi ji.

Vėluoju dešimt dienų. Ne tiek jau daug, ar ne? Žinau, kad nepamiršau išgerti tablečių. Patikrinau. Galiu kelias dienas vėluoti dėl daugybės priežasčių. Pavyzdžiui, tas rizikingas kinų maistas: dvi dienas sirgau nuo jo kaip šuo. Per mažai judu: nuo tada, kai Nikas įsikėlė pas mane, aš nė karto nebuvau sporto salėje. Jam patinka grįžus rasti mane namie. Nekalbu apie sumautą stresą. Butas atrodo ankštas, kai jame gyvena du suaugę žmonės; pridėk dar

tris vaikus kiekvieną savaitgalį, kaip yra pastarąsias kelias savaites, ir štai jums tikra sumaištis.

Praskiriu pirštais žaliuzes ir spoksau į gatvę, o katė glaustosi man aplink kojas. Išvyka į Česingtoną buvo visiška nesėkmė, pradėjo lyti, vaikai manęs nekentė, bet aš bent buvau su jais visais. Tikriausiai turėčiau būti dėkinga, kad Niko žmona iš viso leidžia vaikams būti su manimi. Jo motina atsisako įsileisti mane pro duris – prie maniškių ji niekada nesiartintų, galvoju niūriai, – todėl savaitgaliais niekada nematyčiau Niko.

Stebiu, kaip jo žmona iškelia mažąją iš automobilio kėdutės ir pradeda traukti iš bagažinės krepšius. Negalėjau patikėti savo akimis, kai pirmą kartą pamačiau kūdikio niekniekius, sukrautus mano mažame bute. Tiek daug reikmenų tokiam mažam vaikui. Neįmanoma praeiti neužkliuvus už kokio plastikinio sauskelnių maišo, buteliukų šildyklės arba sulankstomo vežimėlio ratų. Nekalbant apie kandžių suėstą žaislinę avelę, kuri būtinai dingsta likus penkioms minutėms iki einant miegoti ir kurios reikia ieškoti dvi valandas, kol galiausiai ji randama tokioje akivaizdžioje vietoje, kaip, tarkim, *ta velnio mikrobangų krosnelė.*

– Žiūrėk, Kit-Kat, – sakau imdama katę į rankas, – tas superkarštas sekso dievaitis ir vėl čia.

Prispaudžiu nosį prie lango, o jis ima krepšius Niko žmonai iš rankų, juokiasi iš to, ką ji pasakė, ir nerūpestingai uždeda ranką jai ant pečių. Jėzau, tik pažiūrėkite, koks dailus jo užpakalis, apmautas džinsais su žemu juosmeniu. Aš tikrai neišspirčiau jo iš lovos. Kaip, galas griebtų, ji sugeba? Tik minutę pabuvo viena, ir jos paklodes jau šildo geidžiamiausias pupulis. Nėra ko stebėtis, kad Nikui iš ausų eina garas.

Laimingas dėl jos, kurgi ne. Jis taip pavydi, kad galėtų alkūnes nusigraužti. Man tai visai nekelia nerimo: tai tik vyriška savimeilė. Jo teritorija. Tai nesusiję su jo jausmais jai. O man tik lengviau; jaučiuosi saugesnė. Net jeigu jis norėtų grįžti pas ją, ko jis nenori, vien faktas, kad ji žaidžia „slėpk dešrelę" su tokiu meilučiu, užtrenkia duris galimybei pasibučiuoti ir susitaikyti. Tikras Holivudo filmas: tobula laiminga pabaiga.

Na, beveik.

Sofi gatvėje pakelia galvą ir, kai abu tėvai nemato, mano pusėn parodo į gerklę sukištus pirštus. Ji tikra rakštis, ta mergaitė. Susiraukiu tramdydama norą parodyti jai liežuvį. Gal Niko žmona nėra tokia altruistiška, leisdama vaikus pas mane.

Mažoji visai nieko – na, ji tik kakoja ir verkia, bet atrodo visai miela, kai miega. Laimė, kad ji miega gan dažnai. Evė taip pat ne per blogiausia; mes kartu žiūrime „X faktorių", jos neatplėši, kaip ir manęs. Bet Sofi atgrasina ją – girdėjau, kaip ta raganiukė sakė jai, esą tėtis grįš namo „ir vėl mylės mamytę", jei tik jos privers mane pasišalinti. Mano kaltės jausmas jos atžvilgiu iškart sumažėjo.

Aną savaitgalį pagavau ją šveičiančią klozetą mano dantų šepetuku. O dar anksčiau ant visos savo naujo labai brangaus nešiojamojo kompiuterio klaviatūros aptikau klijus (ačiū Dievui, *Pritt Stick*, ne stipriausius klijus, nors vis tiek teko kelias valandas krapštyti); ir dar visas buteliukas *Chanel's Rouge Noir* lako paslaptingai išsipylė ant mano naujų rausvų *L. K. Bennets* batų.

Galėčiau pasakyti Nikui, bet Sofi šito ir siekia. Aš nubėgu pas jų tėtį, jis duoda joms velnių, mes visi sėdime, piktai dėbsome vieni į kitus ir valgome skaniausią picą iš *Pizza Hut*. Ilgainiui tėtis pavargsta nuo tokio priešiškumo

ir nusprendžia, kad vaikams bus geriau, jeigu jis matysis su jais be manęs. Nespėsi apsidairyti, šmaukšt, ir jis jau grįžta namo pas žmoną.

Vien nuo tos minties pasijuntu blogai. Puolu į vonią ir išsivemiu į klozetą. Dešimt dienų nieko nereiškia. Tai tik nešviežias sumuštinis su vištiena, ir tiek. Nikas liepė man jo nevalgyti, sakė, kad galiojimo laikas baigėsi prieš savaitę. Kitą kartą jo paklausysiu.

Nikas ir vaikai įvirsta pro duris, kai nusišluosčiusi burną grįžtu į svetainę. Mažylės veidelis nušvinta mane atpažinus. Nikas pastato ją ant grindų; ištiesusi putlias rankytes, kad neparvirstų, ji tapsena prie manęs, neaiškiai sakydama kažką, galbūt net mano vardą. Nenoromis mano širdis tirpsta ir aš imu ją į glėbį. Brangutė. Ji kvepia taip saldžiai: kol kas.

Ji prisiglaudžia prie kaklo ir man užgniaužia gerklę. Virš jos auksinių plaukučių sugaunu Niko žvilgsnį; jis šypso: pirma atvira, šilta šypsena po daugelio dienų. Visas šis reikalas mergaitėms turėtų būti labai sunkus. Nėra ko stebėtis, kad jos krečia išdaigas. Jų pasaulis apvirto aukštyn kojomis; ne taip lengva priprasti...

– Oi, – sako Sofi, nesistengdama paslėpti klastingos šypsenos, kai didžiulė oranžinė flomasterio dėmė išplinta ant mano vargšės trempiamos sofos nuo ten, kur ji sėdi. – Atsiprašau, Sara.

Vieną kartą man gana. Sofa sumaitota, pusė puodelių išdaužyta, ant sienų pripiešta kreidelėmis, tuzinas auskarų – po vieną iš poros – dingę, dešimt paskutinių puslapių iš naujojo Grišemo trilerio išplėšti man nespėjus perskaityti, visas šimtą svarų kainavęs *La Prairie* kremo veidui indelis sunaudotas keičiant sauskelnes, nes *kai kas* pametė

Sudocrem, mano zomšinis švarkas iš *Joseph* tinka nebent katės dėžutei iškloti, ant grindų voliojasi miegamieji maišai, pagalvės ir išverstos pižamos, vonioje dvokia nešvarios sauskelnės, o aš jau kelias savaites normaliai nepasimylėjau; nekalbant apie sumautą orgazmą. Dedu galvą, kad jokiai merginai nepavyktų, kai trys vaikai, linkę brautis į kambarį nepasibeldę, miega ant sofos pagalvių gretimame kambaryje.

Labai konkrečiai sakau Nikui, kad noriu laisvo savaitgalio. Eimės pažįstamas advokatas rengia vakarėlį, ir aš noriu bent kartą pamiršti vaikus, atsakomybę ir kur nors išeiti. Aš taip pavargau nuo netvarkos ir prakeiktų vaikų šunybių. Mudu atrodome kaip seniai vedusių pora, kai baramės dėl vaikų. Mums reikia pertraukos; reikia pramogos.

Nustembu, kai Nikas sutinka. Gal jam irgi vėl norisi karščio lovoje. Tikriausiai mums abiem reikia gero pasibarškinimo. Kad reikalai vėl stotų į vėžes.

Išmetu dviejų savaičių atlyginimą nuostabiai *Matthew Williamson* suknelei ir pasiskolinu iš Eimės plaukų lyginimo žnyples, kad mano plaukai (ačiū Dievui, jau išaugę iš Pantomimos berniuko/baisios lesbietės fazės) būtų paklusnūs. Trumpas kirpimas išėjo į naudą, dabar mano meilutės šiaudų spalvos garbanėlės seksualiai šokčioja man ant nuogų pečių, plaukai atrodo tankesni. Baigusi vonioje dažytis, pūsteliu sau bučinį. Net įprasti prieš vakarėlį iššokę spuogeliai negadina nuotaikos. Atrodau velniškai puiki, jei galiu taip apie save sakyti.

Nikas net nepastebi.

Jis neįprastai tylus (net jam), kai važiuojame taksi į vakarėlį. Pradedu abejoti, ar gerai sumaniau. Dėl Dievo meilės, jis net nepersivilko kostiumo. Atrodo kaip mano *tėvas*.

Bet mes gyvename kartu jau beveik du mėnesius. Anksčiau ar vėliau jam teks susipažinti su mano draugais, pasinerti į mano pasaulį; juolab kad jo pasaulyje beveik niekas su juo nebesikalba. Net Džailsas atstūmė, kai Nikas jam paskambino. Neabejoju, kad Liza pagrasino Džailsui atimti iš jo lovos malonumus, jeigu jis išdrįs bendrauti su ta Kekše (t. y. manimi); bet Nikas išgyvena sunkiai.

Neskaitant vienos ar dviejų gan nesėkmingų išvykų į kiną (jis bjaurėjosi mano parinkta Metjaus Makonogio romantine komedija, o aš miegojau per jo parinktą filmą, kažkokį subtitruotą vietnamietišką niekalą), nuo jo tėvo mirties nebuvome niekur išėję. Mūsų socialiniam gyvenimui nepadeda ir tai, kad Nikas, jausdamasis kaltas, beveik visus pinigus atiduoda žmonai. Tai reiškia, kad aš viena išlaikau mus abu. Dar truputis, ir turėsiu įkeisti *Tiffany* apyrankę, kad galėčiau apmokėti telefono sąskaitą. Geriau pamiršti sekso savaitgalius prabangiuose kaimo nameliuose.

Vos atvykstame į vakarėlį, Eimė nusitempia mane supažindinti su naujuoju vyruku, pradėjusiu dirbti jos kontoroje. Kadangi jau penkeri metai, kaip ji nėra nusivedusi manęs pasisveikinti su kuo nors kitu, išskyrus Melagį Terį, jaučiu pareigą įpūsti romantikos liepsną, nors ir silpną. Nikas pakankamai senas (cha!) ir pakankamai negražus, kad penkias minutes pabūtų vienas. Aplink jį daugybė advokatų, su kuriais jis gali pasikalbėti, jei žūtbūt prireiktų.

Bet tada sutinku merginą iš teisės mokyklos, pasirodo, ji susižadėjusi su mano buvusiu vaikinu, ar ne keista? O grįždama iš tualeto stabteliu paplepėti su priešingos pusės advokatu naujoje byloje, kurios ką tik ėmiausi, ir mes įstringame ant laiptų pradėję ilgą, išsamų pokalbį, lanks-

tydamiesi ir išsisukinėdami nuo žmonių, kurie braunasi tarp mūsų kas dvi minutes. Tada man prireikia pasipildyti gėrimo, aš juokiuosi su savo draugais, su savo jaunais, neatsakingais, laisvais kaip vaikai draugais, ir nieko negaliu padaryti, dabar man nesinori grįžti pas Niką ir jo niūrią, „man čia kankynė, svarbu, kad tau gerai" nuotaiką. Neabejoju, kad muzika jam bjauri, kaip ir pigus vynas, plastikiniai puodeliai bei visur besiglamžančios porelės. Padėk mums, dangau, jeigu jis pastebės, kad abu kūnai, besiraitantys ant apšiurusios veliūro sofos, yra vyrų.

Kažkas pasiūlo man šniukštelt kokaino ir atsargiai dirsteli į Niką. Nors atsisakau, nes niekada nevartoju stiprių narkotikų, kažkas nejaukaus, pompastiško Niko povyzoje, jam stovint atskirai nuo kitų vakarėlio dalyvių, mane velniškai suerzina.

Giliai galvoje sukruta maža kirmėlaitė: *nieko neišeina.*

Išgąsdinu pati save. Kai tiek sukėlėme skausmo ir sielvarto, kai taip daug kuo rizikavome, kad būtume kartu, mums būtinai turi išeiti. Aš jaudinuosi dėl nieko. Tai tik vienas kvailas vakarėlis! Nikui čia ne vieta, ir viskas. Būkime atviri, vakarėlis tik per vieną žingsnį nutolęs nuo studentiškų išgertuvių, ir, kad ir kaip norėtume, Nikas jau seniai nebe studentas.

Mes čia niekuo dėti. Mes mylime vienas kitą. Viskas bus gerai. Kuo puikiausiai.

– Nikai, kaip laikaisi?

Jis krūpteli ir ištaško ant grindų vyną.

– Atleisk. Buvau nuklydęs mintimis.

Pasilenkiu, kad jis gerai viską matytų.

– Kaip sekasi?

Jis abejingai šypteli.

Nagi, Nikai, ženk žingsnį į mane.

Mano ranka lengvai slenka jo kelnėmis, ir aš patenkinta pajutusi, kad jis jau kietas kaip akmuo. *Kaip greitai suveikė.* Reikia nepamiršti vėl apsivilkti šitą suknelę.

– Panašu, kad vakarėlis vyksta kitur, – erzinu aš.

Važiuojant taksi namo, Nikas užgula mane ant galinės sėdynės ir nekantriai, beveik karštligiškai, grabalioja mano ankštą suknelę. Mes įgriūname pro mano buto duris plėšdami vienas nuo kito drabužius. Nuoga, tik su aukštakulniais bateliais, einu atbulomis į miegamąjį ir tempiu jį kartu. Jis nusitraukia marškinius ir nusispiria batus. Guliu aukštielninka ant lovos, jis išlipa iš trumpikių ir man ima plūsti drėgmė matant jo gražų, didelį penį. Mano kūnas liepsnoja. Dar niekada nejaučiau tokio alkio turėti jį savyje. *Viskas bus gerai.*

Jis griūna ant lovos šalia manęs. Alkis zvimbia mano kūnu aukštyn ir žemyn. Jis keliu praskiria man šlaunis, uždeda ranką ant tarpkojo, sulenkęs didįjį pirštą glamonėja ir savo kūnu užgula mane. Švelniai veda penį man per šlaunis. Neįeina į mane, bet penio galvute brauko mano klitorį. Visa mano esybė dabar susikaupusi tarp kojų: ties keliais coliais nervų ir jutimo. Geismas persmelkia kūną, nuo jo kutena kojų pirštus, mano kūnas tamposi.

Nikas staiga atsitraukia nuo manęs. Nors karštligiškai graibau jo, jis pakiša pagalvę man po strėnomis ir pasislenka lovoje man tarp kojų. Nulenkęs galvą pradeda švelniai mane bučiuoti tik lūpomis, lyg sveikindamasis atėjęs į vakarėlį. Mano pirštai naršo jo plaukus, spaudžia jį prie savęs, bet Nikas nepasiduoda mano spaudimui ir susilaiko, lūpomis liesdamas man klitorį, švelniai kandžiodamas dantimis, sukdamas liežuvį aplink smailumą.

Mano kūnas dega nuo troškimo. Jaučiuosi tarsi žaviojo princo pabudinta iš labai ilgo, gilaus miego. Buvau beveik pamiršusi, kad gali būti taip gera.

Jis slenka mano kūnu aukštyn, bučiuoja man pilvą, bambą, krūtis. Jaučiu savo skonį ant jo lūpų, kai jis pasiekia mano burną.

– Noriu tavęs, – dejuoju.

Siekiu jo, jis tvirtas, bet nebekietas: per ilgai verčiau jį laukti. Stumiu Niką ant pagalvių ir slenku žemyn jo kūnu, kad galėčiau paimti penį į burną. Čiulpiu, glostau ir braukau, mano pirštai lengvai liečia jo šlaunis ir sėklides, ir po kelių akimirkų jaučiu, kaip jo penis vėl atgyja.

Atsitraukiu ir atsigulu ant jo, sveikindama jį sugrįžusį namo, stumdama kuo giliau į save. Jo judesiai darosi stipresni ir greitesni, aš jaučiu artėjantį orgazmą, man tarp kojų kyla karštis. Man dar neužbaigus, Nikas apverčia mane ir atsigula ant viršaus. Nepriešt arauju padėties pakeitimui, bet staiga nebejaučiu jo judančio manyje. Nikas išsimuša iš ritmo ir išslysta iš manęs. Įkišu ranką tarp mūsų kojų norėdama padėti jam grįžti.

– Ak, – sakau.

– Atleisk, – murma Nikas.

– Pamiršk. Pasitaiko. Nedidelė bėda.

Jis nurieda nuo manęs ir spokso į lubas, padėjęs galvą ant sulenktos rankos. Abu žinome, kad sakau netiesą. Patinka man ar ne, seksas mūsų santykiuose yra ne tik svarbi jų dalis: jis tuos santykius apibrėžia. Jei reikalai prastai einasi miegamajame, tada mums, atleiskit už žodį, šakės.

Arba: *ne*.

Išlipu iš lovos ir stveriu savo raudonąjį kimono. Staiga mane ima baisiai pykinti ir labai išsigąstu.

– Atsigersiu vandens.

Vonioje atsuku dušą ir stoviu po juo užsimerkusi, galvą atrėmusi į vėsias plyteles. Kodėl reikalai pagedo taip greitai? O gal jie visą laiką buvo prasti, tik aš nenorėjau to

matyti? Per daug mėgavausi jauduliu, slaptumu, pavojumi ir atsisakymu pripažinti tiesą. Kad ir kaip aš Niką myliu – aš jį myliu, o Dieve, *myliu* – mudu su juo neturime nieko bendro, tik malonumą, kurį patiriame lovoje, o, be jo, daugiau niekas mūsų nesieja.

Bet tai ne visa tiesa.

Mano rankos instinktyviai, tarsi saugodamos, apkabina pilvą. Minkštą, driblų, tebeatrodantį kaip visada.

Trijų su puse savaičių vėlavimas nėra niekai, kad ir kaip norėjau save tuo įtikinti. Trijų su puse savaičių vėlavimas *šį tą* reiškia. Tai nesusiję su abejotinu išsinešamu maistu, nepakankama mankšta ar stresu.

Negaliu to ištverti viena. Pavojaus dėl Niko varpai skamba iš visų pusių, bet *viena aš nepajėgsiu.*

Karštas vanduo virsta šaltu. Išlipu iš dušo. Rišdama drabužio dirželį šlepsiu atgal į miegamąjį.

Jis kalba pašnibždomis, bet butas labai mažas ir labai tylus. Mano pėdos nesukelia nė garso ant blyškių grindų. Ir aš nugirstu, kaip mano mylimasis kalba kitai moteriai – savo žmonai, – kad jis ją myli ir maldauja jos priimti jį atgal.

Kai galiausiai jis baigia kalbėti ir pakelia galvą, aš jam pasakau.

Tėtį randu šiltnamyje daržo gale, atsargiai persodinantį mažyčius daigelius iš dėžės į atskirus vazonus. Susmukusi ant medinio suoliuko toliau nuo jo, stebiu, kaip jis švelniai nykščiais apspaudžia kiekvieną augalėlį. Jis linkteli parodydamas, kad mane pastebėjo, bet dar dešimt minučių tyliai dirba savo darbą, kol dėžė ištuštėja.

Galiausiai jis atsitiesia trindamas rankas, kad nubyrėtų žemės. Patenkintas apžiūri tvarkingą vazonų eilę.

– Šiais metais turėtų augti puikiai, – sako jis. – Šitie daigai geri ir stiprūs. Žemė lysvėse bus derlinga, tavo mamos komposto dėka. Ten sumesta tiek bulvių lupenų ir viso kito.

– Tik nekalbėk taip jai girdint, tėti. Ją ištiks priepuolis, jeigu paaiškės, kad ji tau padeda.

Jis pradeda tvarkyti įrankius.

– Na, tokia tavo mama. Ir neketina keistis.

Paimu skudurą ir pradedu valyti žemes nuo kastuvėlio. Šalia manęs tėtis vynioja į kamuolį žalią sodininko virvelę. Šiltnamyje karšta ir drėgna; prakaitas renkasi man po krūtimis, sruvena tarp menčių. Oras tirštas, jame tvyro atgrasiai saldus pūvančių vaisių kvapas. Zirzdama į stiklą daužosi musė, tėtis lenkiasi per mane atidaryti lango ir išleisti jos lauk. Vėsesnis oras įneša iš lauko pažįstamą šviežiai nupjautos žolės kvapą ir gudobelės, žydinčios daržo gale, aromatą. Jie man primena vasaros dienas, kai lindėdavau namie ir karštligiškai ruošdavausi egzaminams, o pasaulis anapus laisvai sau sukosi.

– Jei galėtum su ja pasikalbėti, tėti, – pradedu aš.

Jis kosteli.

– Niekas nepasikeis.

– Žinau, ji ne to man linkėjo, tėti, bet tai mano gyvenimas. Aš myliu Niką, jis myli mane. Ar ji negali su tuo susitaikyti ir džiaugtis už mane?

– Ji tik susirūpinusi dėl tavęs, mieloji. Mes abu susirūpinę. – Jis tiesia ranką aukštyn ir kabina virvelės kamuolį ant vinies sienoje. – Kai turėsi vaikų, suprasi. Kalba ne apie tai, ar mes pritariame, ar ne. Mes tik nenorime, kad liktum įskaudinta.

Nuryju didžiulį kaltės gumulą. Negaliu pasakyti jiems apie kūdikį, dar negaliu. Dieve, jie net nesusipažino su

Niku; jiems mažiausiai reikia žinoti, kad jis jau užtaisė jų brangiajai mergytei vaiką.

Tvarkingai sulankstau skudurą į kvadratą.

– Vienintelis žmogus, kuris mane įskaudins, yra mama, jei ir toliau šitaip elgsis, – murmu aš.

Tėtis ilgai žiūri į mane ir sunkiai sėdasi ant suolelio. Pasideda rankas ant kelių ir delnais švelniai brauko per apdėvėtas velveto kelnes.

– Širdele, ar tu *tikrai* viską apsvarstei? Tau atrodo, kad taip, bet nėra taip paprasta. Tas vyras, Nikas, ne tik vyresnis už tave. Jis jau nužengė daug toliau. Turi žmoną, šeimą – mieloji, o tavo gyvenimas dar visas prieš akis. Tau tik dvidešimt šešeri. Pasaulis guli tau po kojų. Nenorėčiau matyti, kaip tau pakerpa sparnus dar nespėjus jų išskleisti.

– Jis man pasiūlė tuoktis, – sakau maištingai. – Kai tik baigsis skyrybų reikalai. Ir aš sutikau.

Tėtis palinksi galva.

– Tėti, aš jį myliu, – sakau pritūpdama priešais jį. – Pasidžiauk su manim.

– Jis vedęs vyras, širdele, – švelniai sako tėtis. – Nuo to niekur nepabėgsi. Tu imsi vyrą, jau palikusį vieną šeimą. Kas jį sulaikys, kad nepadarytų to paties tau?

Kai Ema atsisakė Niko sekretorės darbo, įteikusi atsistatydinimo pareiškimą tą patį rytą, kai mūsų romanas tapo viešas, jis priėmė į darbą kitą merginą. Dvidešimt dvejų metų, kojos iki čia, tikras Skarlet Johanson paveikslas. Toli gražu ne tokia sumani, kaip Ema; jai reikia daug Niko patarimų. Daug praktinio, atskiro dėmesio.

– Man jis to nepadarytų, tėti. Jis mane *myli*.

Tėtis atsidūsta ir paplekšnoja suolelį prie savęs.

– Sėskis, Sara.

Darau kas liepta. Ilgai abu netariame nė žodžio.

– Kai buvai trejų ar ketverių, – sako tėtis, – mudu su tavo mama išgyvenome sunkų laikotarpį. Reikalai namie buvo įtempti. Ji buvo ką tik susiradusi naują darbą, o man nepatiko grįžus namo virtis sau pietus. Dėl to kildavo barniai, nenoriu slėpti nuo tavęs. – Jis kreivai šypteli. – Nepamiršk, tada buvo kiti laikai. Vyrai turėdavo kai kurių *lūkesčių*. Mano pareiga buvo padėti ant stalo duoną, jos – kažką iš tos duonos padaryti. Nepritariau, kad ji eitų dirbti, taip jai ir sakiau. Bet pažįsti savo motiną. Ji vis tiek išėjo ir susirado darbą. Prabangios advokatų kontoros registratorės darbą mieste.

Nustebusi spoksau į jį.

– Nežinojau, kad mama kada nors dirbo.

– Na, taip, tu daug ko apie mamą nežinai. – Jis trina ranka žandikaulį. – Žinau, judvi nesutariat, o tu dėl visko, kas tarp jūsų negerai, kaltę suverti jai. Gal su ja sunku gyventi, tai galiu tau patvirtinti. Bet jai irgi ne visada buvo lengva.

Tarp vazonų lentynų bėga lauko pelė. Abu stebime, kaip ji išpuola į šiltnamio vidurį ir dingsta po apverstu moliniu puodu.

– Taigi. Grįždavau namo anksčiau už tavo mamą ir įpratau vakarais užsukti pas kaimynę. Paplepėti, kartais išgerti po bokalą. Ji buvo ištekėjusi, o jos vyras vakarais dažniausiai grįždavo vėlai. Neilgai trukus su ja susidraugavome. Tapome *geri* draugai.

Žodžiai pakibo ore.

– Tu užmezgei romaną! – aikteliu aš.

– Galima ir taip pavadinti. Prisipažinsiu, kurį laiką abiem buvo susisukęs protas. Jau buvau pasinešęs palikti tavo mamą, bet ji nė girdėti nenorėjo. Ji buvo ta geresnioji

moteris, galiu taip sakyti. Aš buvau netekęs galvos, negalėjau blaiviai mąstyti. – Jis garsiai nurijo seilę. – Taip tęsėsi beveik pusę metų. Vis ketinau užbaigti, bet neradau tinkamos akimirkos. Ir labai pykau ant tavo mamos. Negalėjau liautis galvojęs apie žalą, kurios jai pridariau. – Jis trumpam užsimerkė. – Ir tada, aišku, ji sužinojo. Sučiupo mus, kaip sakoma, nusikaltimo vietoje, čia, šitame šiltnamyje. Džena buvo atėjusi...

– Džena? – sušunku. – *Ponia Niukomb*?

Jis linkteli.

– O Dieve, – sakau užsidengdama veidą delnais. – Libė jaunesnė už mane maždaug ketveriais metais. Tik nesakyk man...

– Ji tikrai ne mano! Kuo tu mane laikai?

– Pati pradedu abejoti, tėti, – sakau karčiai. – Negaliu patikėti. Visko per daug, kad suvokčiau. Ką sakė mama?

– Suteikė man antrą galimybę, – atsakė tėtis paprastai. – Aš ja pasinaudojau. Ir niekada nepasigailėjau. Tiesa, metus ar dvejus ji mano gyvenimą pavertė šunišku, kartais tokiu paverčia ir dabar, bet galiausiai viskas liko praeityje. O mudu tapome tvirtesni. Ji atsisakė darbo, ne todėl, kad jos prašiau, bet norėdama parodyti, kad ji irgi žengia žingsnį. – Jis suėmė mano rankas. – Kartais vyras suklysta, Sara. Leidžiasi nunešamas į šalį. Bet yra vaikai, dėl jų privalai pagalvoti du kartus prieš sudraskydamas jų gyvenimą. Suprantu, kad myli tą vyrą ir tiki, kad jis myli tave. – Jis trūktelėjo pečiais. – Gal ir taip, nežinau. Bet ar tu esi įsitikinusi, tikrai *įsitikinusi*, kad jų santuoka iširusi? Nes jeigu nesi, Sara, tai veltui gadini daug gyvenimų; įskaitant ir savo.

Sustabdau automobilį ir atidžiai žiūriu į žemėlapį. Dievas mato, Steplfordas turi būti kažkur čia. Važinėju šia

A36-ojo kelio atkarpa jau keturiasdešimt penkias minutes. Tikriausiai pražiopsojau tą prakeiktą posūkį.

Susinervinusi trenkiu į vairą ir grįžtu į eismo upę. Ir taip jau baisu dėl to, ką ketinu daryti, tai dar reikėjo pasiklysti.

Nikas pasiūlė man tekėti už jo, kai tik pasakiau, kad esu nėščia. Nepaisydama nugirsto pokalbio, nepaisydama, kad girdėjau, kaip jis sakė žmonai, jog ją tebemyli ir norėtų grįžti namo, nepaisydama visų savo abejonių ir būgštavimų, aš atsakiau taip.

Aš noriu šito kūdikio. Noriu jo vaiko. Gal šis bus berniukas. Sūnus, su kuriuo jis galės eiti žvejoti, mokys jį žaisti kriketą ir kitką, ką šiais laikais vyrai veikia su sūnumis. Padovanojusi jam vaiką, pati jausiuos jam tokia pat svarbi, kokia yra *ji*. Nebūsiu tik meilužė, būsiu jo vaiko motina. Galėsime pradėti kurtis, stengtis, lipdyti tikrus santykius iš tų skeveldrų ir gabalėlių, kuriuos dabar turime. Vaikas viską pakeis. Nikas myli mane, savaip, tuo neabejoju. Skiriant laiko ir dėmesio, meilė išaugs.

Tik ne tada, jeigu, jai pakrutinus pirštą, jis tekinas bėgs atgal. Šitaip gyventi negaliu. Ir negaliu gimdyti vaiko tokiam gyvenimui.

Turiu žinoti, kad anos durys uždarytos visiems laikams.

Pagaliau. Pasuku į Steplfordą ir sėdžiu už furgono arkliams gabenti nekantriai barbendama pirštais į vairą, kol slenkame penkiolikos mylių per valandą greičiu. Kai visai sustojame praleisti per kelią karvių bandos, nuleidžiu saulės skydelį ir žiūriu į save veidrodėlyje. Gražu. Didžiulis spuogas pačiame smakro viduryje. Tik jo man trūko.

Pakeliu skydelį. Aš juk noriu ne tik būti tikra dėl Niko. Niekada nemaniau, kad ištarsiu tą žodį, bet man reikia nuodėmių atleidimo. Kitaip negaliu žengti į priekį. Gal ne-

įmanoma atsukti laikrodžio atgal ir ištrinti žalos, kurios mudu su Niku pridarėme, bet jeigu žinosiu, kad jo žmona bent yra laiminga, gal geriau miegosiu naktimis. Iš galvos neišeina kažkada mamos pasakyti žodžiai: *nesusikursi laimės ant kito žmogaus nelaimės.* Tai tikriausiai susiję karma.

Ką aš kalbu? Jo žmona dabar tikrai laiminga. Jos lovą dabar šildo toks moterų geidžiamas pupulis. Aš tik noriu, kad ji pažadėtų palikti ramybėje mano žmogų.

Taip. Ironiška padėtis.

Pasiekiame T formos sankirtą ir aš pasuku į siaurą keliuką, vedantį į stačią kalvą. Du kartus turiu sustoti, kad praleisčiau kitą automobilį, važiuojantį priešinga kryptimi. Atveriu langą ir vairuodama įkvepiu dulkėtų, žole atsiduodančių gyvatvorių aromatą. Šiltas vėjelis pučia į mane vištakojų kvapą ir aš nusičiaudėju, staiga įkvėpusi žiedadulkių. Žinau, kad kaimo gyvenimas nėra vien piemenėliai ir pastoralinė idilė, esu mačiusi filmų apie skerdyklas, bet čia taip gražu, kelias toks vingiuotas – labai toli nuo Londono skubos ir purvo.

Niko sodyba yra vienintelė per kelias mylias aplinkui, iš trijų pusių ją supa laukai ir pievos, o iš ketvirtos – nedidelis jaunas miškelis. Namas atrodo senas ir vaizdingas, tik jam – pamatau privažiavusi arčiau – stinga rūpesčio bei modernios instaliacijos. Nėra ko stebėtis, kad Nikas taip nenorėjo to namo palikti.

Varteliai atviri. Pasistatau automobilį plačioje žvyruotoje aikštelėje priešais namą. Lipant iš automobilio, širdis krūtinėje daužosi kaip pašėlusi. *O velnias! Staiga nebesuprantu, iš kur ėmiau drąsos čia atvažiuoti.*

Negaliu prisiversti skambinti prie durų. Apeinu kelis pagalbinius pastatus ir iš kiemo pusės slapčia žiūriu į vidų pro nešvarų virtuvės langą. Viduje vietos ir tvarkos

mažiau, negu tikėjausi: įsivaizdavau, kad pamatysiu puikiai įrengtą Naidželos Loson virtuvę iš *Sunday Times*: spindintys paviršiai, švytinčios prikaistuvių kabyklos. Juk jo žmona garsi virėja. Bet vieninteliai daiktai, pakabinti virš senoviškos *Aga* viryklės, yra pilkšvos liemenėlės ir kelios poros kelnaičių. Ant akmeninės aslos mėtosi laikraščiai ir lyg triušio spiros, kriauklėje suversta aukšta neplautų indų krūva. Ant palangės keliuose apdužusiuose puodeliuose pamerktos prieskoninės žolės.

Prie nušveisto pušinio virtuvės stalo, rankomis susiėmusi už galvos, sėdi mažytė figūrėlė, vilkinti nešvariu, sudėvėtu senu chalatu. Jos neklusnūs tamsūs plaukai nešukuoti. Kartkartėmis jos siauri pečiai krūpteli.

O Dieve, nereikėjo man čia važiuoti. Padariau didžiulę klaidą...

Ji pakelia galvą ir mane persmelkia šokas. Vos atpažįstu ją. Akys užtinusios ir raudonos nuo ašarų. Veide įrašytas liūdesys. Tamsūs ratilai po akimis byloja apie bemieges naktis ir ilgas valandas laukiant, kol išauš. Ji atrodo labai vieniša ir nusiminusi, susitraukusi iš sielvarto. Nebeliko žaismingos, judrios moters, kuri savaitgaliais užveža vaikus ir smagiai skuba į automobilį pas savo karštą naująjį meilužį.

Nuryju seilę. *Štai ką aš jai padariau.*

Ji atitraukia durų sklendę, netarusi nė žodžio grįžta į virtuvę ir apkabina save liesomis rankomis. Atsargiai žengiu per purvinų guminių batų krūvą.

Ir išpoškinu klausimą, kurio užduoti važiavau taip toli.

15

Melinša

Pyktis gali nuvesti žmogų labai toli, įsitikinu aš: toli nuo tų, kurie tave myli ir skaudina, toli nuo visko, kas įprasta, ir – šis paskutinis dalykas gąsdina mane labiausiai – toli nuo visko, ką, kaip tau regis, žinojai apie save.

Apvėmusi Saros sofą, riešu stropiai nusivaliau burną. Net nedirstelėjusi į vyrą, karštligiškai tempiantį ant savęs marškinius, batus ir striukę, nei į jo meilužę, iš apstulbimo sustingusią prie durų, į jos prasiskleidusį pigų raudoną kimono, išeinu iš buto ir einu nesustodama.

Einu Niu Feterio gatve iki Flyto gatvės, man ant kojų pradeda rastis pūslės, žengiant juokingomis daržo klumpėmis, kurias paskubomis pastvėriau iš sandėliuko, norėdama žūtbūt surasti Nikolą, kol ne vėlu. Nekreipdama dėmesio į eismą, į dūmus ir į nešvankias pastabas, laidomas paauglių su gobtuvais, besitrinančių tarpduriuose, galvoju tik apie tai, kad turiu statyti kojas, nes jeigu stabtelėsiu, nebepajėgsiu vėl žengti žingsnio. Kojas nusitrinu iki kraujo, kol prieinu Strendą ir kairįjį posūkį į Vaterlo tiltą, vedantį į stotį ir namo. Taip dabar yra.

Tačiau pasuku į dešinę. Iki šiol pati nesuvokiau, kur einu; bet nesustodama žengiu Bau gatve vėl turėdama

tikslą ir, pasisukiojusi siaurų gatvelių labirinte, staiga atsiduriu Kovent Gardene.

Jo gražią gurmanų parduotuvę rasti lengva; bet joje, žinoma, tamsu, ji uždaryta, ir apstulbusi aš suvokiu, kad jau greitai dešimta valanda, vėlu, kad dabar jis gali būti tik namie, o jeigu ne, tai visai negalėsiu jo pasiekti. Atsitrenkdama į turistus ir teatro lankytojus, suku į šoną iš aikštės ir po kelių akimirkų atsiduriu elegantiškoje senoje gatvėje su aukštais, siaurais baltais namais abipus; atrodo, kad grakštūs, įmantrūs namai skausmingais veidais užsimerkė, kad nematytų šiukšlių, valkatų ir jaunuomenės, besišlapinančios jų gatvėje.

Lipu jo miesto namo laipteliais žinodama, kad jeigu jo nėra namie arba jeigu jis mane atstums – po kelionės į Romą mes beveik nesikalbėjome, – aš susiriesiu kur nors kamputyje ir lauksiu, kol mane nuneš vėjas, kaip nešioja po gatvę tas nereikalingas šiukšles, miesto vėjaričius augalus.

Bet jis namie. Kai atidaro duris, o aš klupčiodama žengiu per slenkstį basomis, kruvinomis kojomis, rankoje spausdama kvailas klumpes, vėjo suveltais plaukais, ašarų išvagotu veidu, nors nejaučiau, kad verkiu, jis nieko nesakydamas ima mane į glėbį ir neša į viršų.

Mane pažadina kadaise buvusios vasaros garsai ir kvapai. Iš kito kambario vos vos girdisi Nensės Sinatros *Sugartown*. Ore tvyro kavos ir šviežiai išspaustų apelsinų sulčių aromatas – atsisėdu ir matau, kad jis lovos kojūgalyje paliko pusryčių padėklą, ant jo rageliai, karštos bandelės ir balta rožė, – o pro stiklines duris saulė nušviečia aukštą, baltą metalinę lovą, mesdama šviesos rombus ant rankomis išbaigtų lentinių grindų. Vienos durys plačiai atvertos; bal-

tos muslino užuolaidos, pakabintos ant metalinių bėgiukų, plevena nuo lengvo vėjelio. Virš galvos sukasi pintas kolonijinio stiliaus ventiliatorius. Jaučiuosi lyg įžengusi į *Flake* reklamą; trūksta tik driežo ant bakelito telefono.

Vėl nugrimztu ant minkštų kaip zefyras pagalvių ir iki smakro užsitraukiu purią kaip debesėlis pūkinę antklodę. Net mano britiškas žiemos blyškumas atrodo gelsvas tokio akinančio baltumo fone.

Man skauda šlaunis; tarp kojų jaučiu šviežią, lipnų, nepažįstamą tvinkčiojimą.

Vakar naktį Treisis prileido vandens į savo vonią ant letenų, tarsi paimtą iš filmo, išmuilino man nugarą, iš plaukų išskalavo vėmalus, gatvės purvą ir ašaras, ir nunešė į lovą; tada mylėjosi su manim su tokia tramdoma aistra, taip švelniai, kad sniego pūga mano širdyje galiausiai liovėsi pūsti šaltus gūsius per kūną.

Pagalvojusi apie erotišką, rausti verčiantį seksą – „Šviesa degs, – tvirtai pasakė Treisis, – noriu matyti tave visą, noriu matyti tavo veidą, kai užbaigi", – pasijuntu išbadėjusi.

Atsisėdu lovoje ir prisitraukiu padėklą. Baigiu valgyti trečią ragelį su aviečių džemu, kai įeina Treisis šluostydamasis plaukus, dar šlapius iš dušo. Jo balti lininiai marškiniai ir mėlynos kaip rugiagėlės kelnės ant kito vyro atrodytų baisiai, kaip iš *Men's Vogue*. Kojos basos. Nepaisant gausios vakarykštės gimnastikos, pajuntu pulsuojant ten, kur turėtų būti trisdešimtmetės su trupučiu, ištekėjusios, trijų vaikų motinos kelnaitės, – jos nėra išverstos ir nekabo ant meilužio lovos krašto.

– Gerai miegojai? – klausia Treisis, mesdamas į šalį rankšluostį ir sėsdamasis ant lovos.

Gelbsčiu apelsinų sulčių stiklinę, krestelėjusią ant padėklo.

– O, *taip*, – murkiu, tingiai išsitempdama. – Neprisimenu, kada paskutinį kartą šitaip...

Staiga pašoku ir vos visko neišbarstau.

– Kiek valandų? – Griebiu jam už riešo pažiūrėti į laikrodį. – Pusė dvylikos! Treisi, kam tu leidai man taip ilgai miegoti! Vaikai – man reikia namo! O Edvardas, *vargšas* Edvardas, turiu pasikalbėti su Deize, aš...

– Viskuo pasirūpinta, – sako jis. – Paskambinau Kitui. Liza palaikys mergaites iki rytojaus vakaro, jos visos važiuos į kažkokias arklių lenktynes, puikiai praleis laiką. Kitas paskambino į ligoninę: dar nėra jokių naujienų, jeigu jis ką sužinos, iš karto paskambins man. Bet dabar, – žvaliai sako jis, imdamas nuo mano kelių išvalgytą padėklą ir atversdamas antklodę, – tau reikia keltis. Turiu tau šiai dienai planų.

Jo žvilgsnis pritariamai stabteli. Piktai nuraudusi, susigriebiu paklodes.

– Leidau sau kreiptis į Elisę – savo padėjėją Elisę, be kurios neišsiverščiau, – ir paprašiau nuvažiuoti į *Whistles* ir nupirkti tau ką nors nauja apsivilkti. Po penkių minučių lauksiu apačioje. Nesivargink praustis po dušu, – priduria jis mirkteldamas. – Ten, kur vyksime, tau to nereikia.

Palaukiu, kol jis išeina iš kambario, tada lipu iš lovos (trylika metų ir trys vaikai – per daug visko įvykę, kad rodyčiausi šaltoje dienos šviesoje) ir atidarau maišelį, kurį jis paliko atremtą į gražią vyšnios medžio spintelę. Elisė, kad ir kas ji yra, turi skonį ir sveikos nuovokos. Prie paprasto turkio spalvos švarkelio ir gelsvų kelnių ji pridėjo plokščiapades, pūslių nepritrinančias (ak, palaima!) basutes, gražias rausvas ir baltas kelnaites ir priderintą liemenėlę. Visi daiktai mano dydžio. Galėčiau pamanyti, kad ji jau ne kartą vykdė tokį Treisio pavedimą.

Susigriebiu. *Ji tikrai vykdė.* Juk pastaruosius dešimt metų vargu ar jis gyveno kaip vienuolis, kai aš tekėjau ir gimdžiau tris vaikus. Susisegu plaukus gnybtuku ir jaučiu, kad mane trikdo įvykių sparta.

– Eime. Tu neįsivaizduoji, kiek turėjau pasistengti, kad tu ten taip greitai patektum, – ragina mane Treisis, kai tik nulipu žemyn. Jis švelniai nykščiu nubraukia džemo dribsnį man nuo burnos. – Laimė, kad mergina, priimanti užsakymus, yra mano draugė.

Vėl tas kvailas pavydo dilgsnis. Supurtau save. *Ta pati kvaila paranoja viską sugadino aną kartą.*

Po penkių minučių aš jau vedama akmeniniu grindiniu prie stiklinių durų į Šventovę, vienintelę moterų pasilepinimo oazę, kurią lankiau tik svajonėse. Mudvi su Liza nuolat kalbėdavome, kad per savo keturiasdešimtuosius gimtadienius pasidovanosime dieną čia, o Džailsas ir Nikolas prižiūrės vaikus.

Skausmo gniaužtas suriečia mane. Giliai įkvepiu ir vėl atsimerkiu.

Viešpatie, ką aš čia veikiu. Slampinėju po Kovent Gardeną svetimais drabužiais, jausdama skausmą keistose vietose, praleidusi sekso naktį su žmogumi, kuris nėra mano vyras, mano vaikai kažkur Viltšyro platumose, o Nikolas – *o Nikolas...*

– Ei, – ragina Treisis, – aš negaliu eiti kartu. Turi laiko visą dieną, viskas užsakyta, už viską sumokėta – už masažą, aromaterapiją, kojų pirštų laką, bambos išvalymą, visus įprastus dalykus...

– Bambos išvalymą?

Jis plačiai šypsosi, o mano širdis šokteli kaip pervažiavus per išlenktą tiltą.

– Na, aš juk nežinau, kas ten daroma. Penktą valandą pamatysiu visai naują moterį. – Jo akys suktai blizga. – Senoji man irgi patinka, sprendžiant iš praėjusios nakties...

Jis pabučiuoja man į raustelėjusį skruostą, ir aš žvilgsniu nulydžiu jo ilgakojus žingsnius, jam einant akmenimis grįstu taku.

Mano galvoje blaškosi tiek daug sutrikusių minčių, jos mezgasi į baimės ir panikos Gordijaus mazgą, ir vienintelis būdas nesubyrėti į tūkstantį skeveldrų yra atstumti jas nuo savęs. Todėl romiai einu į vidų ir atsiduodu parengtam lepinimui, sąmoningai mesdama iš galvos viską, kol joje lieka tuščia ir švaru, kaip danguje saulėtą dieną.

Penktą valandą iškedenta, išblizginta, išglaistyta ir išdažyta esu paimama, kaip buvo žadėta, ir gabenama tiesiai į *Michaeljohn* kirpyklą, kur mano plaukus išlygina, sutramdo ir susega ant galvos. Tada į *Gucci*, kur Treisis jau išrinko suknelę – ačiū Dievui, juodą, – su ja atrodau puikiai, ji tobulai tinka eiti į filmo premjerą (*a première!*) Lesterio aikštėje, kur stengiuosi nepakibti jam ant rankos pernelyg garbinamai, pernelyg akivaizdžiai. Tada į *Boujis* šokti iki ketvirtos ryto, iš kur galiausiai jis veža mane susmukusią į namus ir į lovą; ir galų gale miegoti.

Sekmadienį mudu išvažiuojame į Oksfordą, į popietės iškylą – keptas fazanas, ant grotelių kepti šparagai, triufeliai, kimšti marinuoti Bermudų svogūnai ir mažiausios, saldžiausios ankstyvosios braškės, visa tai užgeriama buteliu vėsaus *Krug Tête de Cuvée* vyno – ten sėdime atsipalaidavę ant upės kranto priešais gražų, šiltą akmeninį koledžo pastatą; ne tą, kuriame mokėsi Nikolas, jo koledžas buvo toliau mieste...

Negalvok negalvok negalvok.

Pagaliau Treisis parveža mane namo į Viltšyrą prieš aštuonias; ir skambina man mobiliuoju, vos automobiliui išsukus iš mūsų žvyruoto keliuko.

– Aš tavęs ilgiuosi, – sako jis.

– Tavęs nebuvo tik dvi minutes!

– Aš tavęs *ilgiuosi*, – sako jis tvirtai.

– Aš tavęs taip pat, – sakau, peržiūrinėdama krūvą vokų ant grindų, tikėdamasi, kad Liza greitai parveš vaikus ir tušti namai – keistai šalti, nepaisant *Aga* – vėl bus pilni jų juoko ir triukšmo. – Važiuok ir vairuodamas su manim nesikalbėk. Nenoriu, kad į ką nors atsitrenktum.

– Paskambinsiu tau iš ryto, – sako jis.

Ir paskambina. Skambina iš ryto, per priešpiečius, pavakary; jis paįvairina man dieną skambučiais teiraudamasis, kaip laikausi, tikrindamas, ar laikas man slenka sunkiai, o septintą valandą užsisodina mane ant savo balto žirgo (tiksliau, į žalią *Aston Martin*) ir skraidina pietauti. Kai vakare vėlai, labai vėlai, jis mane parveža, aš tokia nuvargusi, kad užmiegu vos padėjusi galvą ant pagalvės, o ašaros nepastebimai nudžiūva man nuo skruostų.

Tą savaitę jis skambina man kasdien; kas vakarą mane išsiveža, o Kitas prižiūri vaikus: į teatrą, į kiną (romantinę komediją, kurioje vaidina naujas, gražus aktorius Metjus Makonogis; jau daug metų nemačiau filmo kino teatre), į meno galeriją, pietauti. Po to jis nusiveža mane į savo kaimo namelį, kur lovoje praleidžiame kelias energingas, malonias valandas – ne tokias ramias, ne tokias įprastas, kaip su Nikolu, ir ne tokias *lengvas*; bet juk praėjo daug laiko, mes turime pažinti vienas kitą iš naujo.

Niekada nelieku nakvoti. Vaikams reikia manęs namuose, prie pusryčių stalo, kur visada būnu tokia nesikeičianti ir pastovi. Juolab dabar, kai jų tėvas išėjo.

Treisis stengiasi taip užimti mane, kad tvarkydamasi su mergaitėmis ir dirbdama (kažkodėl receptai dabar gimsta vienas po kito, vos spėju juos užrašinėti), neturiu laiko mąstyti. Galvoti, ar klausti savęs, ką aš darau ar kur visa tai nuves. Aš kaip šokėja, kurios partneris paspruko, jis nepasiekiamas, o kitas ima ją už rankos ir suka atgal į ratą tokiu greičiu, kad ji nespėja pastebėti pasikeitimo.

Jaučiuosi kaip karuselėje, spalvos ir daiktai skrieja pro mane taip greitai, kad susilieja į viena.

Net norėdama nežinočiau, kaip iš tos karuselės išlipti.

Keista, bet būtent Kito balse išgirdau pirmą įspėjamą gaidelę.

– Viskas vyksta per sparčiai, mieloji, – sako jis masažuodamas man pečius, kol siuvu raištelius su pavardėm, – per greitai; Dievas mato, nenoriu gadinti tau nuotaikos, bet juk negalima iš vedybinės lovos stryktelėti tiesiai į gražuolio meilužio glėbį. Tu ne tokia.

Nukandu siūlą.

– Iš kur žinai, – klausiu aš, – iš kur žinai, kad aš ne tokia?

– Angele. Dar tik trys savaitės praėjo nuo tos dienos, kai tu įžengei į tos panelės butą ir liepei savo vyrui nebegrįžti namo, prieš tai didvyriškai apvėmusi jos sofą. Tada nuvažiavai tiesiai pas savo vaikystės laikų meilę...

– Ne vaikystės...

– ...ir įšokai į jo lovą...

– Tarsi Nikolas nebūtų...

– Nuo to laiko, – tvirtai nutraukia mane Kitas, – jis tampo tave po visą miestą, vedžioja iš vieno elegantiško susiėjimo į kitą. Jis susuko tau galvą ir atėmė protą premjeromis ir vakarėliais, nedavė tau laiko pabūti vienai.

– Aš nenorėjau...

Kitas nepakenčia jokių argumentų. Nepamenu, kad būčiau mačiusi jį tokį rimtą.

– Pastarąjį mėnesį tavo gražiai apautos kojelės – beje, man labai patinka *Ginas* batai, brangioji, – beveik nesiekia žemės. Neminint neįprastai rausvai išdažyto tavo miegamojo; kas tave apsėdo, Melinša, ar davei valią Barbės skoniui?

Jis paleidžia mano pečius ir įsitaiso ant kėdės priešais mane.

– Klausyk, brangioji, nesakau, kad negali šiek tiek pasimėgauti, – atsidūsta jis, – bet Treisis, geriausių paskatų vedamas, neduoda tau ramios akimirkos pamąstyti. O tau, brangioji, dabar labiau už viską reikia pamąstyti, kol reikalai nenužengė per toli.

– Negaliu, – sakau išsigandusi. – Negaliu. Jei pradėsiu mąstyti, subyrėsiu, sužlugsiu. Iš manęs niekam nebus naudos...

– Melinša, šalia viso kito, negerai elgiesi Treisio atžvilgiu. Jei judu norite, kad išeitų kas rimta, turite elgtis garbingai. Anksčiau ar vėliau tau vis tiek teks susitikti su Nikolu...

– Jau rytoj, Kitai, – sakau tyliai. – Edvardo laidotuvėse.

Kitas ilgai tyli. Kai Nikolo nėra, jis drąsiai degasi cigaretę. Aš pasidaviau ir leidžiu jam rūkyti virtuvėje. Lėtai įtraukęs, jis pučia dūmą per stalą.

Ir puola su barškuolei gyvatei būdingu greičiu ir tikslumu.

– Treisis ar Nikolas?

– Nikolas, – sakau negalvodama, tada aikteliu ir prisidengiu burną ranka.

– Nesiskaito, – šnibždu, – pasakiau iš įpročio...

– Štai dėl ko, – sako Kitas, – tau reikia pamąstyti.

Mano kėdė bjauriai sučirpia ant akmeninių grindų.

– Nėra apie ką mąstyti, – rikteliu sielvartingai. – Juk iš tikrųjų neturiu iš ko rinktis! Nikolas išėjo ir nebegrįš! Jis nė karto nepaskambino ir nepasiteiravo, kaip laikausi, juolab nepuolė man po kojų ir nemaldavo jam atleisti...

– Ar tu jį tebemyli?

– Ar tai svarbu, jeigu *jis* nebemyli *manęs*? O Treisis myli. Šalia Treisio jaučiuosi ypatinga, geidžiama, branginama! Kiek prisimenu, visada jį mylėjau, neįsivaizduoju, ar yra buvę kitaip.

– Tu myli ir mane, – sako Kitas. – Bet tai ne tas pats, ar ne?

Pradedu drebėti. Kitas užspaudžia cigaretę, prisitraukia mane į glėbį ir padeda smakrą man ant viršugalvio.

– Kodėl taip elgiesi? – raudu aš į jo marškinius. – Juk tu nemėgsti Nikolo. Stūmei ir stūmei mane būti su Treisiu. Kodėl taip darai?

– Todėl, kad kas nors turi priversti tave suvokti tiesą, – paprastai atsako Kitas. – Kad ir kokia ji būtų. Negalėsi amžinai slėpti smėlyje galvą – ir širdį. Turi skirti sau laiko paliūdėti dėl santuokos. Negali taip imti ir pereiti pas Treisį, tarsi tuos du vyrus būtų galima sukeisti vietomis. Tai nerealu.

Viskas ne taip paprasta, galvoju kitą dieną stebėdama, kaip karstas su Edvardo Lajeno palaikais nuleidžiamas į žiojėjančią tamsią žaizdą, išpjautą ryškiai žalioje žolėje, o ašaros nevaldomai srūva man veidu. Anksčiau tikėjau, kad kiekvienas iš mūsų turime sielos bičiulį – „*Bashert*, – aiškinau Nikolui netrukus po mūsų susitikimo, – žydų kalbos žodis, reiškiantis asmenį, skirtą kitam", – bet tikriausiai tai nerealu, gyvenimas turėtų būti tvarkingas ir tikslingas, o jis yra ne kas kita, kaip chaosas ir painiava. Prieš trylika

metų buvau įsitikinusi, kad Treisis yra mano sielos bičiulis; tada sutikau Nikolą ir staiga patikėjau, kad *jis* yra tas vyras, su kuriuo man lemta būti. O dabar? Dabar nebežinau, kuo tikėti. Nebežinau, ar iš viso kuo nors tikiu.

Žinau tik tiek, kad Treisis manęs nori. O Nikolas ne.

Po mišių stabteliu prie Nikolo, kai jis padeda motinai įlipti į laukiantį automobilį. Kelias akimirkas ieškau žodžių. Ką pasakyti vyrui, su kuriuo dalinaisi lova ilgiau negu dešimt metų ir kuris dabar žiūri pro tave kiaurai, tarsi tavęs čia nebūtų?

– Aš to nenorėjau, – išspaudžiu galiausiai. – Norėjau išlaukti. Ir stengiausi.

– Ar seniai žinai? – paklausė jis trumpai.

– Nuo Advokatų draugijos pietų.

– Iš kur tu...

Kaip jis gali būti toks šaltas, toks *abejingas*? Tardama jo vardą sulaikau kūkčiojimą.

Jis nejaukiai pamindžikuoja.

– Melinša, ar yra bent kokia galimybė man...

Nutraukiu jį, nes dar negalėčiau matyti jo atėjusio į namus, kraustančio savo drabužinę, imančio nuo lentynų savo knygas; dar nepaslėpiau įrėmintų vestuvių nuotraukų, jos dabar suguldytos veidais į apačią, bet tebėra *ten*. Iš sielvarto kalbu aštriau, negu ketinau.

– Ne, Nikolai. Apgailestauju.

– Suprantu, kad tau skauda, bet tai nieko nereiškė. Prašau...

– Šį tą reiškė, jeigu ne tau, tai man! Šis reikalas palietė ne tave vieną. Ir ne tau spręsti, ar tai ką nors reiškė, ar ne.

– Suprantu, dabar tu supykusi, bet...

– Pyktis, – sakau karštai, – nė iš tolo neparodo visko, ką jaučiu.

– Negali būti, kad eisi iki galo. Gyvenimas atskirai. Skyrybos. Ar tikrai?

Skyrybos. Žodis trenkia man kaip plaktuko smūgis. Žinoma, galvoju niūriai. Dabar jis norės vesti ją. Gūžteliu pečiais.

– Ko kito tikėjaisi, Nikolai?

– Ar galėtume bent *pasikalbėti*? O kaip vaikai, ar pagalvojai, ką visa tai...

– O tu pagalvojai?

Pro mus praeina du duobkasiai su cigaretėmis, nešini kastuvais. Sielvartas mano vyro akyse, kai jis žvilgsniu nuseka juos, toks akivaizdus, toks tikras, kad pyktis savaime nuslūgsta.

– Nikolai, – sakau tyliai, – dabar ne laikas. Pasakiau vaikams, kad kol kas tu globosi močiutę. Kai ateis tinkamas metas, pasakysime joms, kad tu... kad mes...

– Ar galiu jas matyti?– klausia jis lūžinėjančiu balsu.

– Žinoma, gali! Būčiau ir anksčiau atvežusi jas pas tave, bet tu arba dirbai, arba būdavai ligoninėje. Man atrodė netinkama jas į visa tai įtraukti.

Akies kraštelių matau, kad Treisis išlipa iš automobilio – prašiau jo palaukti viduje; nenoriu, kad Nikolas jį pamatytų, ne dabar, ne čia, savo tėvo laidotuvėse – ir eina manęs link. Už dvidešimties pėdų jis sustoja laidotuvininkų būrelio pakraštyje. Laukia.

Vėl atsigręžiu į Nikolą. Keista išraiška perbėga jo veidu: beveik ilgesys. Staiga metai keistai dingsta, aš stoviu priešais jį prie altoriaus, jis laiko mano ranką, vestuvinis žiedas žėri, naujas ir svetimas ant mano piršto. Ir dabar, po dešimties metų, mums stovint prie kitos bažnyčios per laidotuves, ne per vestuves, aš bauginamai aiškiai suprantu, kad jį tebemyliu, kad mano meilė jam laiko persmeigusi mane kaip akmeninis strypas, ir net jeigu aš subyrėčiau iš

sielvarto į tūkstantį gabalėlių, ji visada tebebūtų čia, pervėrusi mano esybę kaip nepaneigiamas faktas; kad dabar jam užtektų pasakyti, jog mane myli, ir niekas kita nebūtų svarbu; *visiškai niekas*...

– Norėčiau pamatyti jas šį savaitgalį, – sako jis šaltai, – jeigu tinka.

Susitariame dėl jo skausmingo, laikino pabuvimo su vaikais; pas jo motiną – dar negaliu pakelti minties, kad su mano vaikais būtų *ji*. Viena mano pusė nori kovoti už jį, kiek įmanoma apsunkinti jam gyvenimą, įskaudinti vieninteliu man likusiu būdu. Bet kartu skaudinčiau dukteris, o to daryti negaliu. Jos ir taip pakankamai kenčia. Kad ir kaip pykstu ant Nikolo, kad ir kaip nekenčiu jo ankstyvomis ryto valandomis, kai Treisis išėjęs, o aš lieku verkti į pagalvę, jam negaliu to daryti.

Atsisveikinu ir einu nuo jo prie Treisio, kuris mane myli atvirai ir be išlygų, jis yra tas, su kuriuo dabar *esu*, nors gal ne tas, kurį *myliu*; ir pirmą kartą suvokiu, kad visiems laikams praradau savo vyrą.

– Sakei, kad galėsiu pažaisti!

– Nesakiau! Sakiau, kad galėsi pažaisti vėliau.

– Dabar jau yra vėliau! Tu jau seniai žaidi. Dabar duok man. Mamytė sakė, kad turime dalintis...

– Aš dar nebaigiau! Taip neteisinga.

– Aš noriu žaisti dabar!

– Atiduok! Atiduok, sulaužysi! Vis tiek nemoki žaisti – žiūrėk, ką padarei! Paskųsiu tave! *Maaa-maaa*!

Luiza žengia į svetainę. Per storą molinę sieną girdžiu jos bauginamą, kaip Merės Popins, intonaciją.

– Liaukitės abidvi! – sako ji griežtai. – Pažadinsite mažylę. Dar žodis, ir nė viena nebematysite to *PlayStation*.

– Nesuprantu, ką Nikolas sau galvojo, – priduria ji įeidama į virtuvę. – Tokio amžiaus vaikams perka brangius elektroninius žaislus. Perka jų palankumą, taip aš manau.

– Na, panašu, kad tai padeda, – sakau liūdnai.

– Melinša, vaikai nekvaili. Jie viską supras...

– Česingtonas aną savaitę buvo didžiausia sėkmė, – sakau beviltiškai. – Mergaitės grįžo pilnos įspūdžių: kaip *Sara* nusivedė jas važinėtis, kaip *Sara* nusivedė jas dažytis veidelių, kaip *Sara* nesupyko, kai kiaurai peršlapo prie latakų. – Niūri krapštau nagus. – Ji beveik perpus jaunesnė už mane, ji nereikalauja valytis dantų, ruošti namų užduotis, žinoma, ji tikra linksmybė, palyginti su sena, nuobodžia mama, ko stebėtis, kad Nikolas neteko galvos ir...

Luiza trenkia delnu į virtuvės stalą. Pašoku šešias pėdas; iš sandėliuko pasigirsta karštligiškas skrebenimas į duris – vargšelis Don Žuanas vos nedvesia iš baimės.

– Tuojau pat liaukis pliaukšti niekus, – sako ji karštai. – Savęs gailėjimasis niekur tavęs nenuves. Tavo vyresnioji duktė turi daugiau sveiko proto, negu tu manai. Ji spaudo tavo mygtukus, ir tiek. Išmėgina tave, nori pažiūrėti, ką tu dėl to jauti.

Sukandu sau skruostą.

Luiza suneria rankas.

– Panelė Bekelnė dabar apimta ramybės ir meilės, – sako ji mąsliai. – Ji vežiojasi tavo žavingas mergytes į pramogų parkus, vaizduoja, kad jas rengia, šukuoja joms plaukučius. Gera vaidinti krikštamotę fėją, kai gali kelioms valandoms prigesinti problemą pinigais, o paskui išsiųsti vaikus namo. Visai kas kita, kai reikia gyventi su jomis ištisą parą septynias dienas per savaitę.

Nepriprantu, kaip lengvai mano mama perima paauglių žargoną.

– Man ir taip aišku, – atkertu piktai eidama į sandėliuką nuraminti Don Žuano. – Joms grįžus, Metenė dvi naktis miegojo mano lovoje, o Sofi ištisas dienas elgėsi kaip tikra kiaulė. Neruošė pamokų, nevalė triušio narvelio, niršo ant sesių...

– Kitaip tariant, gyvenimo tikrovė. Ko Nikolas tikriausiai pasigenda.

Įmetu triušiui į narvą morką.

– Ką nori pasakyti?

Jos burna persikreipia.

– Manau, kad neteisinga neleisti mergaitėms paviešėti Madam bute. Nikolas sakė, kad jo mamai darosi per sunku ką tik netekus Edvardo. Gal vis dėlto leisk mergaitėms pagyventi savaitgaliais su meilės paukšteliais jų dailučiame lizdelyje. Jų žavingame vieno miegamojo, be kiemo, baltame, minimalistiniame Londono bute.

Džiugiai aikteliu.

– Luiza, negaliu, jos siautės...

– Liaukis, Melinša, – sako ji tvirtai. – Viena yra laikyti vaikus svarbesniais už viską, bet niekas nesako, kad tu turi būti šventoji. Smulki šliundrelė nugvelbė vyrą tau iš panosės. Laikas tau pamurdyti jos nosį į realybę. Ir anaiptol nepakenks, jei kartu vesies tą juokingai gražų vyrą. Tegu Nikolas paragauja savo vaistų. O kol nepradėjai skiesti niekų apie atsuktą antrą skruostą ir kitų kvailysčių, – pridūrė ji kandžiai, – priminsiu, kad ne aš apvėmiau jos sofą.

Sėdime su Treisiu tamsoje, visos trys mergaitės pagaliau užmigo ant galinės sėdynės mums už nugaros. Jis išjungia variklį, bet nė vienas negalime sukaupti energijos ir išlipti iš automobilio.

– Ką gi. Puikus buvo hitas, ar ne?

Pradedu juoktis ir beveik pereinu į raudą.

– Atleisk. Nežinau, ką daugiau pasakyti.

– Manau, kad žodžiai „absoliuti nesėkmė" tiktų labiausiai. Ei, – sako jis, kai apsipilu ašaromis, – nusiramink. Viskas gerai. Niekas nesitiki, kad vaikai visą laiką bus angelai. Juo tau svarbiau, kad jie gerai elgtųsi, juo mažiau vilties, kad taip ir bus. Liaukis, Mela. Man nepatinka, kai tu verki.

– Bet jos elgėsi baisiai, – dejuoju aš. – Blogesnės dar niekada nebuvo! Nesuprantu, kas jas apsėdo, galiu lažintis, kad jos tokios ne dėl jų tėvo...

Jis apkabina mane rankomis ir priglaudžia galvą sau prie peties. Jaučiu, kaip po skruostu plaka jo širdis, tvirtai ir vienodai.

– Klausyk, – murma jis man į plaukus, – joms dabar buvo sunku. Gal per greitai mes kartu išvažiavome į Prancūziją. Žinau, kad jos pamažu turės priprasti, bet gal joms per daug, kai dar turi bendrauti su Nikolu ir Sara. Duok joms laiko, reikalai susiklostys.

Brūkšteliu delno viršumi sau per nosį. Treisis teisus. Pastarieji keli savaitgaliai buvo baisūs, man tai tikrai. Stebėti, kaip vaikai – *mano* vaikai! – eina į kitos moters glėbį. Na, ne konkrečiai, Nikolui užteko padorumo nerodyti jos, bet iš esmės tai tas pats. Nežinau, kaip būčiau ištvėrusi, jeigu ne Treisis.

O aš verta Oskaro apdovanojimo už vaidybą prie jos slenksčio. Šypsojausi, juokiausi, tarsi man niekas nerūpėtų, kad tik Nikolas nepastebėtų, kaip skausmas aižo man širdį. Juk turiu išdidumo.

Veždama vaikus pasipuošiu labiau, nei kada nors po vestuvių dienos. *Aš ne auka. Ne auka.*

– Nusikirpai plaukus, – pasakė apstulbęs Nikolas vieną šeštadienį.

– Kitas įkalbino mane nuvažiuoti pas jo kirpėją Londone. – Nepagalvojusi pridūriau: – Tau patinka?

Būčiau galėjusi įspirti sau už tai, kad kalbėjau kaip vargšė. Bet, mano nustebimui, Nikolas atsakė:

– Patinka. Jie labai trumpi, labai berniokiški, bet tau tikrai tinka. Regis, nesu tavęs matęs tokiais trumpais plaukais.

Keista, kaip skausmas užgriūna tave nelauktai, kai tau atrodo, kad esi jam pasirengusi, kai įsitempusi kaip styga lauki blogiausio. Lovoje Nikolas dažnai sukdavo mano plaukus sau ant pirštų, sakydavo, kad jam labai patinka ilgi plaukai, versdavo mane pažadėti, kad niekada jų nenusikirpsiu. Sakė, kad jam patinka, kaip plaukai užkrinta man ant veido, kai užlipu ant jo, sakė, kada tada atrodau jam pašėlusi ir nevaržoma.

– Nešiojau tokią šukuoseną prieš mums susipažįstant, – atsakiau ramiai. – Bet tu neleidai man nusikirpti. Reikalavai nešioti ilgus.

– Argi?

Jis net neprisimena. *Dieve brangus, kada tas skausmas praeis?*

Liūdnai šyptelėjau.

– Tu daug ko reikalavai, Nikolai.

Grįžau į automobilį ir raudojau visą valandą, nes tiek mums truko nuvažiuoti iki gražaus kaimo namo Kente, kurį Treisis išnuomojo savaitgaliui. Turiu pripažinti, Treisis elgėsi taip, tarsi jam nieko nėra smagiau, kaip glostyti man nugarą, kai aš šnarpščiau ir gokčiojau it vaikas. Nežinau, ar būčiau tokia flegmatiška, jei susikeistume vietomis ir Treisis lietų ašaras dėl savo buvusios merginos.

Kai aną savaitę Nikolas paskambino ir paklausė, ar vaikai galėtų likti namie, aš nudžiugau. Nuo pirmadienio

iki penktadienio reikia plušti, rengti mergaites į mokyklą, valyti, skalbti, padėti ruošti namų užduotis; savaitgaliai su jomis yra tikras malonumas. Na, dažniausiai. Tikrai pasigesdavau jų pastarąsias kelias savaites, kai jos būdavo su savo tėvu. Mudu su Nikolu turėsime kažkaip susitarti ir teisingiau pasidalinti laiką; gal tegu jos lankosi pas jį vidury savaitės ir kas antrą savaitgalį. O Viešpatie, siaubingi, sielą draskantys skyrybų reikalai.

Mudu su Treisiu užsakėme daugiau vietų romantiškame kaimo name Normandijoje, kad galėtume nusivežti vaikus, ir aš pamaniau, kad dabar bus tinkamiausias metas deramai supažindinti mergaites su Treisiu. Ne kaip su mamytės draugu, bet – na, kaip su mamytės *draugu*.

Viskas ėjosi blogai nuo tos akimirkos, kai sulipome į automobilį. Iš pradžių pasipylė nesiliaujanti klausimų kruša: „Kodėl šį savaitgalį nevažiuojame pas tėtį? Ar jis nenori mūsų matyti? Ar važiuosime kitą savaitgalį? Kodėl tu nežinai? Ar galime paskambinti jam ir paklausti? Kodėl negalime paskambinti? Ar vėliau galėsime? Kada?" – o vėliau prasidėjo raukymasis, kurį pertraukdavo reikalavimai kas penkias minutes sustoti nusičiurkšti, atsigerti, nusivemti. Kai Treisis galiausiai pareikalavo, kad visos prisisegtų saugos diržus, sulaikytų pūsles ir irzlumą, kol įlipsime į Eurotunelio traukinį, Sofi garsiai sumurmėjo: „Tu mums ne tėvas. Negali mums liepti."

Nuvažiavus į Prancūziją, pasidarė dar blogiau. Mergaitėms nepatiko kaimo namas: paklodės šiurkščios, kambarys per šaltas, maistas per daug *užsienietiškas*; joms nuobodu, jos negali žiūrėti televizoriaus, neturi ką veikti. Ar jos norėtų nueiti į paplūdimį? Fui, lyja! O gal norėtų ilgai pasivaikščioti prie upės? Turiu jūsų striukes su gobtuvais, vietomis upė sekli, galima pabraidyti – ak. Gerai. Gal tada

norėtumėt pajodinėti poniais, ar nebūtų šaunu? Miške po medžiais bus sausa. Poniai labai draugiški, galima juos pašerti – tai ką tada norite veikti? Ne, jau sakiau. Šį savaitgalį jūsų tėvas užsiėmęs. Nežinau, ką jis veikia. Ne, negaliu skambinti jam ir klausti. *Ne!*

Kai sekmadienį pensiono savininkas atsiprašydamas paaiškino, kad jo motina susirgo ir labai apgailestauja, jog nebegali paruošti mums priešpiečių, kaip nemalonu, todėl jis suprasiąs, jeigu norėsime išvažiuoti anksčiau, mes tiesiog *stvėrėme* progą.

Kelionė namo buvo vienintelis taikus išvykos laikotarpis, galvoju liūdnai, dirstelėjusi į gale miegančius vaikus.

Treisis neša į vidų krepšius, aš budinu Sofi ir Evę, jos mieguistos murmėdamos ir klupinėdamos eina sodo keliuku, o aš nešu tebemiegančią Metenę viršun į jos kambarį. Ji nepabunda net tada, kai nurengiu ją ir švelniai paguldau į lovelę.

Ilgai stoviu žiūrėdama į ją, mano ranka savininkiškai uždėta ant lovelės krašto, mėnulis auksina putlų iškilų Metenės skruostą, šiltą kaip prinokęs persikas.

Paskutinis mūsų kūdikis, kuriai duotas Nikolo mėgstamo džiazo gitaristo vardas. Jai dar nėra dvejų metukų. Kas mums atsitiko? Kaip galėjo viskas sužlugti, ir dar taip greitai?

Susmunku į krėslą prie lango ir stebiu, kaip apačioje Treisis iškelia iš automobilio jos kėdutę. Jis atrodo toks sumanus ir pasitikintis, tarsi būtų daręs tai daugybę metų. *Bet jis to nedarė,* primenu sau. Jis nėra tavo vaikų tėvas. Nors ir kaip man kartais norisi, kad būtų.

Kitas buvo teisus, kai sakė, kad nebuvau pamiršusi Treisio, kai sutikau Nikolą. Aš pamilau Nikolą, tuo neabejoju. Bet nedaviau sau laiko pagyti. Tik paprasčiausiai

peržengiau per skeveldras ir galvotrūkčiais puoliau prie Nikolo; gal netgi *pasinaudojau* juo, kad pamirščiau Treisį, ir nuo pat pradžios žengiau ne ta koja. Kai man į rankas buvo paduota Sofi, nors mudu su Nikolu žiūrėjome vienas į kitą sužavėti to, ką sukūrėme, ir godžiai gėrėme akimis jos rausvą ir baltą tobulumą, minties kamputyje aš svarsčiau, kaip būtų atrodęs mano prarastas kūdikis, kaip būčiau jautusis pagimdžiusi Treisio vaiką. Kartą metuose slapčia nubėgdavau į mažytę katalikų bažnyčią Solsberyje uždegti jam žvakelės – buvo berniukas, tikrai berniukas – ir galvodavau apie Treisį. Kas kartą, kai susibardavau su Nikolu, o mes buvome vedę jau dešimt metų, todėl suprantama, kad bardavomės, slapta, tamsi mano širdies dalelė išdavikiškai atsigręždavo į Treisį. Svarstydavau, ar jis būtų dėl darbo atšaukęs slidinėjimo išvyką, ar vėl būtų pamiršęs nupirkti vienintelę Kalėdų dovaną, ar būtų suvaržęs mane vaikais – nesvarbu, dėl kokios kvailos, buitinės smulkmenos kildavo barnis. Mano vidinis kalendorius prisimindavo jo gimtadienį, dieną, kai susipažinome, dieną, kai išsiskyrėme. Sekdavau jo nuotykius paskalų skiltyje ir tikinau save, kad bjaurus pavydo verpetas yra ne kas kita, kaip motiniškas nusivylimas dėl jo nenoro suaugti. Niekada nepripažinau net sau, bet jis buvo tokia pat mano santuokos dalis, kaip aš pati, povandeninė srovė, nuolat traukianti ir traukianti mane nuo Nikolo.

Jeigu nebūčiau taip sukaupusi dėmesio į Treisį, staiga atsiradusį mano gyvenime po dešimtmečio fantazijų, gal būčiau pastebėjusi, kas darosi Nikolui. Gal net būčiau laiku jį sustabdžiusi.

Ištiesiu ranką užtraukti užuolaidos. Uždarinėdamas automobilį, Treisis dirsteli aukštyn, nusišypso ir pakelia ranką. Jis tikrai pritrenkiamai gražus.

Visus tuos metus slapčia tikėjau, kad Treisis yra mano sielos draugas, kurį Likimas atplėšė nuo manęs. Galvojau apie Nikolą kaip apie protingą pasirinkimą, apgalvotai pasirinktą vyrą, saugų, pastovų, patikimą variantą; mylintį ir mylimą, žinoma, bet ne aistringai, ne ta pašėlusia, netramdoma meile, kokia mylėjau Treisį ir buvau jo mylima.

Bet Treisį ir mane sužlugdė ne pavydūs dievai. Proziškesnė tiesa yra ta, kad mes vienas kitam netikome. Buvau įsitikinusi, kad nesu jo verta, todėl taip greitai patikėjau tuo, kas blogiausia. O jis norėjo tik *pririšti* mane prie savęs.

Niekas nepasikeitė. Jis vis dar gyvena tekinas, vien valios jėga lenkdamas gyvenimą taip, kad šis jam įtiktų. Ir jeigu aš jau nebesijaučiu nesanti jo verta, tai suprantu, kaip baisiai mes netinkame vienas kitam. Niekada netikome. Man nereikia gelbėtojo, man reikia partnerio. Draugo, man lygaus. *Man reikia Nikolo.*

Mano ranka dreba. Visą tą laiką ilgėjausi to, ko niekada neturėjau, o *tikrai* svarbiam dalykui leidau praslysti pro pirštus.

Nikolas yra mano gyvenimo meilė, ne Treisis. Nikolą aš myliu su tikra aistra, atsiradusia per tuos ištikimybės, juoko ir abipusės meilės metus; taip pat per ašaras ir sunkumus. Nusivylimas ir džiaugsmas, pasitenkinimas ir nuobodulys – jie sudaro santuoką, jie yra *tikroji* meilė.

Tyliai uždarau Metenės duris. Nepasakyčiau, kad nemyliu Treisio, aš jį myliu. Bet ne taip, kad iš mūsų santykių kas išeitų, nors man būtų lengva ir saugu.

Jis pakelia akis man įėjus į virtuvę ir pastumia arčiau puodelį arbatos.

– Imk, pamaniau, kad norėsi...

Mano akys prisipildo ašarų. *Bus taip sunku.*

– Ne, – sakau tyliai.

Jis akimirksniu supranta, kad kalbu ne apie arbatą. Jo veidu perbėga šešėlis, bet jį, kaip paprastai, tuojau pat pakeičia lengva šypsena

– Buvo tik prasta diena, Mela, – ramina jis. – Kelios prastos dienos. Tai nieko nereiškia. Kitą kartą bus lengviau...

– *Ne.*

Iš išorės atsipalaidavęs, vis dar šypsantis, jis atsiremia į kriauklę. Tik iš pabalusių krumplių suprantu, kad jis tvardosi.

– Geriau važiuosiu namo ir paskambinsiu tau iš ryto, – sako jis, stropiai nutaisęs dalykišką balsą. – Jau vėlu, mes visi pavargę, kelionė buvo ilga. Gal kitą savaitę galėtume...

– Treisi, – sakau švelniai, – nieko iš to neišeis. *Mums.* Tu tą žinai, kaip ir aš.

Jo akys patamsėja. Sujuda žandikaulio raumo, bet jis tyli.

– Žinai, kad esu teisi, – spaudžiu aš. – Mudu pernelyg skirtingi, Treisi. Norime skirtingų dalykų. Tau buvo smagu vaidinti vyrą ir tėvą šiuos pastaruosius mėnesius, tu buvai nuostabus su mergaitėmis, bet čia buvai ne tu, – kalbu aš. – Dar ne. Mes nederame tavo gyvenime. Tu turėtum raudonu kilimu lydėti žavingą, ilgakoję modelį, o ne seną ištekėjusią moterį, kaip aš. – Paliečiu jo ranką. Jis neatsako. – Toks gyvenimas ne man, Treisi. Ir niekada nepritiko. Kurį laiką jis mane žavėjo, bet tai ne mano pasaulis. O *šis* pasaulis, – apvedu mostu piešinius, prisegtus prie virtuvės sienų, striukes, sukabintas ant kėdžių atkalčių, *Lego* detales vaisių dubenyje, – yra *ne tavo.* Mes abu įstrigome praeityje, susitikinėjame taip, kaip prieš trylika metų. Bet nuo tada gyvenimas nuėjo toliau. *Mes abu* nuėjome toliau.

– Aš viso to išmokčiau, – sako jis skausmingai. – Sauskelnės, jojimo klubai ir visa kita – išmokčiau, jeigu tu to norėtum.

– Ne tai...

– Nikolas, – sako jis niūriai.

– Nikolas, – sutinku.

Abu žinome, kad nebėra ką sakyti.

Treisis pasitraukia nuo kriauklės.

– Reikia važiuoti, – sako jis sutrikęs. – Turiu... turiu kai kam paskambinti. Kai kam... nieko nebūtų atsitikę, jeigu... tiek to. Sakiau, kad galbūt paskambinsiu. Reikia važiuoti.

Abu žinome, kad nėra kam skambinti. Bet bus.

– Draugai? – klausia jis, ir balsas kiek užstringa.

– Geriausi, – šnibždu aš.

Dar ilgai jam išvažiavus sėdžiu prie virtuvės stalo, svarstau, ar nepadariau didžiausios gyvenime klaidos, antrą kartą atstumdama vyrą, kurį myliu. Bet tada pasukioju ant piršto vestuvinį žiedą ir žinau, kad, nors labai baisu paleisti Treisį, aš pasielgiau teisingai. Treisis man per daug brangus, kad pasmerkčiau jį antro pagal svarbą vyro gyvenimui. O kol myliu savo vyrą, kitaip nebus.

Po keturių dienų Nikolas užpildė skyrybų dokumentus.

Negaliu patikėti, kad jis tai padarė. Nuėjo pas advokatą, sėdėjo jo kontoroje ir išvėmė mūsų santuokos istoriją visiškai svetimam žmogui, naršė po nešvarius mūsų gyvenimo skalbinius, ieškodamas kliaučių prieš mane, kad jo bjaurus kaltinimas *netinkamu sutuoktinės elgesiu* būtų pagrįstas.

Kaip jis *galėjo*? Kaip jis galėjo šitaip su manim pasielgti?

Padedu galvą ant rankų, o bjaurieji juridiniai popieriai guli pasklidę priešais mane ant stalo. Negaliu prisivers-

ti perskaityti iki galo; užteko pirmos pastraipos. Negaliu prisiversti pajudėti. Žinau, kad turėčiau pavalgyti, apsirengti, sutvarkyti virtuvę, bet neturiu energijos bent galvai pakelti nuo rankų. Ačiū Dievui už Lizą, ji atsiliepė į mano bliovimą, kai atplėšiau ryto paštą ir paskambinau jai, ir atskubėjusi išvežė mergaites į mokyklą.

Tai tikra. Tikrai viskas baigta. Jis neketina grįžti, pulti man po kojų ir maldauti atleidimo. Jis mane paliko, jis ketina vesti tą merginą.

Neapykantos liepsna pliūpteli širdyje ir lygiai taip pat greitai užgęsta, nerasdama atramos taško. Neviltis ir sielvartas taip užplūsta mane, kad nebelieka vietos daugiau niekam.

Staiga nebesuvaldau ašarų. Rypuoju kaip sužeistas žvėris, verkiu ištisas valandas, kol pritrūkstu ašarų, tada verkiu sausomis akimis, kankinamai dusdama. Sielą aptraukia tamsa. Nebeįsivaizduoju, ką jausčiau šypsodamasi.

Po kelių valandų išgirstu tylų automobilio ratų šnarėjimą ant žvyruoto keliuko. Praeina minutė ar dvi, kol pajuntu, kad man už nugaros kažkas yra. Atsigręžiu ir matau Sarą, stovinčią prie virtuvės durų.

Bet man nesvarbu. Man niekas nebesvarbu.

Atidarau duris ir saugiai pasitraukiu prie *Aga* viryklės, stipriau susisiausdama chalatu.

Ji giliai įkvepia. Matau, kad nervinasi. Kaip keista. Neįsivaizduoju, kad kada nors dar galėčiau nervintis ar iš viso ką nors jausti.

– Ar norit, kad jis grįžtų? – klausia ji.

Ji kalba taip, tarsi mestų man atgal kamuolį. *Jis nukrito į mano sodą, todėl pamaniau, gal...*

Kelias akimirkas spoksau į ją, į tą merginą – ne, šitaip pavadinta ji per lengvai išsisuktų, tarsi būtų per jauna suprasti, nesijaustų atsakinga už tai, ką padarė, – spoksau į tą *moterį*, kuri taip atsainiai pastvėrė mano gyvenimą, išpurtė iš jo tai, ko jai reikėjo, o visa kita numetė į šalį. Piktas raudonas spuogas, kaip vabalo įkandimas, bjaurina jos smakrą.

Statau virdulį ant karšto viryklės paviršiaus.

– Arbatos?

Ji padvejoja ir linkteli.

– Užvirs ne taip greitai. Ne elektrinis virdulys.

– Gerai.

– Atsiprašau, kad esu neapsirengusi. Nesitikėjau...

– Suprantu. Turėjau paskambinti, bet pamaniau, kad nepriimsit manęs...

– Nepriimčiau, – sakau, – jei galėčiau rinktis.

– Ne.

Tyla užsitęsia.

Mosteliu jai į stalą.

– Prašau sėstis. Atsiprašau už triušį, šįryt vaikai jį išleido, o man nepavyko įkalbinti jo, kad grįžtų į narvelį. – Trinu egzemos dėmę ant vidinės kairiojo riešo pusės. – Negaliu jo kaltinti, aš irgi nenorėčiau būti uždaryta visą dieną. Leisčiau jam pasibėgioti sode, bet kas nors gali jį pagauti. Kai pastarąjį kartą jis buvo išleistas, jo vos nesuėdė kaimynų šuo...

– Evė išleido? – išdrįsta pasakyti ji.

– Norėjo, kad jis taptų ekologiškas, – atsidūstu.

Ji nusišypso. Netikėtai užklupta, nusišypsau ir aš.

Mes kaip turistės, įstrigusios svetimoje šalyje, mėginančios rasti bendrų dalykų – „Iš kurios jūs Viltšyro dalies? Ak, kaip *nuostabu*, mano sūnaus krikštatėvis gyvena neto-

li nuo jūsų", – kad nesijaustume tokios vienišos. Daugiau saugumo. Virdulys užverda; aš trepsiu plikydama mums arbatą, išrenku du ne taip apdaužytus puodelius, pastatau ant stalo pieną ir cukrų. Paskubomis surenku į krūvą skyrybų popierius ir slepiu po vienu iš Metenės piešinėlių.

Ryšys tarp mūsų, kad ir koks buvo, ištirpo.

– Ką turėjai galvoje, – klausiu trumpai, – kai klausei, ar noriu, kad jis grįžtų?

Hole garsiai tiksi senelio laikrodis. Kažkur man po kojų krebžda Don Žuanas, jo pėdelės caksi ant akmeninių grindų. Man nepatinka Saros kvepalai; stiprūs ir sintetiniai. Nuo jų mane šiek tiek pykina.

– Aš noriu žinoti, – sako ji pagaliau, spoksodama į puodelį. – Negaliu nieko daryti toliau nežinodama. Nenoriu kas vakarą pareiti namo svarstydama, ar jis nebus sugrįžęs pas jus. – Jos rankinės dirželis nuslysta jai nuo peties ir ji užstumia jį atgal. – Tik tiek. Aš noriu žinoti, ar tarp jūsų viskas baigta.

Ji atėjo čia ne tvarkyti padėties. Atėjo ne atsiprašyti: *jeigu nori, kad jis grįžtų, prašau, jis tavo.* Ji neketina pasakyti, kad viskas buvo baisi klaida. Ji atėjo ieškodama patikinimo, kad negrobsiu jo atgal.

Isteriško juoko burbulas kyla man iki lūpų. Užsidengiu burną delnu.

– Tu tikiesi, kad aš tau *padėsiu?* – klausiu negalėdama patikėti.

Jos skruostai nuraudo.

– Žinau, mano atėjimas atrodo juokingai. Žinau, jūs manęs tikriausiai nekenčiat. Daviau jums pagrindą. Bet dabar jūs turite Treisį, – teisinasi ji. – Nikolo jums nebereikia. Ar negalite jo paleisti? Ar negalite leisti jam būti laimingam su manim?

Abiem rankomis sunkiai atsiremiu į kriauklę stovėdama nugara į Sarą.

– Aš jo nelaikau.

– Bet jam reikia žinoti, kad jūs žengėte toliau. Kitaip jis negalės uždaryti durų. Privalote pasakyti jam...

– Aš nieko, – sakau šaltai, – *neprivalau.*

Ji sunkiai nuryja seilę. Aš dar tvirčiau susisupu chalato skvernais.

– Atsiprašau, – murma ji. – Ne tai turėjau galvoje. Žinoma, jūs nieko neprivalote sakyti. Tik... aš nesuprantu. Jūsų santuoka jau buvo žlugusi, dabar jūs turite naują gyvenimą, aišku, jums nesmagu, kad reikalai šitaip susiklostė, bet aš nekalta, kad...

Staigiai atsisuku.

– Kodėl manai, kad santuoka buvo žlugusi?

– Bet... – sutriko ji. – Bet juk yra Treisis...

– Ne, – sakau griežtai, – nėra. Kelias savaites buvo, kai Nikolas išėjo, jis užpildė tuštumą. Tiksliau, mėgino užpildyti. Bet niekas neužgydys mano širdies žaizdos, kurią padarė vyro išėjimas pas tave. Niekas.

Ji prikanda lūpą. Staiga matau, kokia ji jauna, kaip nedaug teišmano.

Bet užtektinai suaugusi.

– Ar tu bent įsivaizduoji, ką *padarei?* – klausiu įniršusi. – *Ar įsivaizduoji?* Kiek pridarei žalos? Ar žinai, ką reiškia girdėti, kaip gretimame kambaryje rauda, kol užmiega, tavo duktė, nes išėjo tėtis, o ji mano, kad galbūt ji dėl to kalta? – Mano kūnas dreba iš pykčio. – Ar žinai, ką reiškia susitikti su ja iš ryto ir jos akyse matyti kaltinimą, nes nesugebėjai apsaugoti jos nuo to skausmo? Tu atėmei iš mano vaikų tą *svarbiausią* dalyką, kurį norėjau jiems suteikti: laimingus, tvirtus namus. – Užsimerkiu, nes sielvartas kaip tulžis

kyla man gerklėje. – Tu ne motina, negali žinoti. Jos nešios tuos randus visą likusį gyvenimą. Nešis tą patirtį į kiekvienus santykius, kuriuos turės. Motina šitaip nesielgtų. Motina nesubjaurotų trims mergaitėms vaikystės dėl pasivoliojimo šieno kaugėje.

Su kiekvienu mano žodžiu ji vis labiau gūžiasi kėdėje, tarsi mėtyčiau į ją akmenimis. *Gerai,* galvoju pagiežingai. Tegu skauda. *Gerai.*

– Manai, kad mano santuoka buvo žlugusi, nes jis su tavim permiegojo? – neatlyžtu aš. – Tai leisk tau pasakyti, Sara. Santuoka yra sunkus darbas. *Labai* sunkus darbas. Jeigu abu nesudeda visko, ką turi, į santuokos sėkmę, ji subyra. Kartais santuoka nuostabi, romantiška, joje yra viskas, apie ką svajojai stovėdama prie altoriaus ir prisiekdama mylėti ir branginti, kol mirtis jus išskirs. Bet kartais, – sakau kietu balsu, – ji nuobodi, nervinanti, sunki, kai sutuoktiniai vos pakenčia vienas kitą. Kartais nyku iki ašarų. Užtenka vieno klaidingo žingsnio, vieno suklupimo, ir ji byrėdama sugriūna.

Užkišu plaukus už ausų, rankos dreba iš pykčio. Ar ji gali suprasti, ką reiškia, kai dešimt tavo gyvenimo metų nubraukiami per kelias valandas? Kai matai, kaip vyras, kurį mylėjai, kuriam gimdei vaikus, išeina pas kitą moterį?

– Mano santuoka buvo labai gyvybinga, kol jis nesutiko tavęs, – šnypščiu aš. – Bet tau buvo nesvarbu. Pamatei vyrą, kurio panorai, ir pasiėmei jį. *Tu jį pasiėmei.*

– Aš jo neverčiau, – prieštarauja ji. – Jis galėjo rinktis. Jis manęs *norėjo.*

– Kuris vyras nenorėtų? – trumpai nusijuokiu. – Tu gražė. Jauna. Ne žmona. Suprantama, jis tavęs norėjo. Bet ar jis žengė pirmąjį žingsnį, ar tu?

Ji žvelgia į šalį.

– Ne amžinai būsi dvidešimt šešerių, – sakau karčiai. – Ne amžinai tavo veidas bus lygus, neraukšlėtas, kūnas stangrus. Dabar tau atrodo, kad visada būsi jauna. Keturiasdešimt metų tau taip pat toli, kaip šimtas. Bet metai prisėlina tau nepastebint. Metų metus niekas nesikeičia – ir staiga bum! – atsibundi vieną rytą ir matai, kad klubai išplatėjo, lūpos susiaurėjo, krūtys jau beveik siekia nėštumo paliktas strijas, ir galvoji, kas pasidarė? O *jis*, – pridūriu, – užgyvena tik gražiai žilstelėjusius smilkinius, būdingą veido išraišką, ir sekretorės nuseka jį žvilgsniu, kai eina pro jų stalus.

Apglėbiu save rankomis ir beveik nežiūriu į ją.

– Išteki, gimdai vyrui vaikus ir įtikinėji save, jog nesvarbu, kad nebesi tokia jauna, kad tavo kūnas nebe toks stangrus, veidas nebe toks skaistus, nes jis vis tiek tave myli. Pamiršti budrumą: leidi jam matyti save varvančia nosimi ir sruogomis sulipusiais plaukais, nes nebuvo laiko jų ištrinkti, ir tau atrodo, kad tai nesvarbu. – Žingsniuoju po virtuvę gąsdindama triušį, tupintį po stalu. – Darbe tu pasitrauki iš greito važiavimo juostos, užleisdama vietą jaunoms ir protingoms, neturinčioms šeimos, ir manai, kad duoti jam tai, dėl ko jis nori pareiti namo, yra daug svarbiau už kampinį kabinetą ar paaukštinimą darbe, kad tu jam vis tiek tebesi įdomi. Žinai, kad yra jaunesnių, gražesnių, įdomesnių moterų už tave; bet tu esi ta, kurią jis išsirinko vesti, tu esi ta, kurią jis pasižadėjo amžinai mylėti. – Sudrebu. – Pasistatai jį savo gyvenimo centre, savo širdies centre, kur jis ir turėtų būti; ir tada per vieną naktį nieko nebelieka. Nebelieka.

– Aš... apgailestauju. Nenorėjau, kad šitaip atsitiktų, – šnibžda ji.

Krūpteliu: buvau pamiršusi, kad ji čia.

– Galėjai turėti vyrą, kokį panorėjus, – sakau bejėgiškai. – Kuris būtų laisvas tave mylėti, neturėtų žmonos ir šeimos. Kodėl tau reikėjo atimti man vyrą?

– Todėl, kad jį įsimylėjau, – atsako ji paprastai.

Tik dabar pastebiu šešėlius jai po akimis, nuovargį ir išsekimą veide. Išraiškoje atpažįstu baimę ir netikrumą, kurie žengia ranka rankon su meile. Negaliu atleisti jai už tai, ką ji padarė. Bet staiga užplūdus jausmui, pradedu – tik *pradedu* – suprasti.

– Santuoka, – sakau atsidusdama, – nėra vien meilė.

– Taip. – Ji sudeda rankas ant kelių. – Taip. Dabar jau matau.

Man pradeda varvėti nosis. Nusivalau veidą chalato rankove, kaip vaikas.

– Aš nenorėjau jūsų skaudinti, – teisinasi ji. – Žinau, tai menka paguoda. Bet tikrai nenorėjau. Nesu blogas žmogus. Nenorėjau, kad šitaip baigtųsi. Ketinau viską nutraukti, kad niekas gyvas nesužinotų...

– Gana. Prašau. – Išsikamavusi susmunku ant kėdės. – Ko atvažiavai, Sara? Ar Nikolas žino?

– Ne. – Ji atsistumia nuo stalo ir stojasi. – Sakiau sau, kad jūs laiminga be jo. Įtikinau save, kad jis nebūtų pas mane atėjęs, jeigu santuoka būtų buvusi laiminga. Bet tai netiesa, ar ne?

Papurtau galvą.

– Jis myli jus, ne mane, – aiškiai pasako ji.

Man užgniaužia kvapą.

– Jis manęs niekada nemylėjo. Bent jau nepakankamai. – Ji pasitrina riešais akis ir tuo primena man Evę. Kažkur labai giliai lengvai baksteli užuojauta. – Jis nebuvo laisvas, kad galėtų mane mylėti. Maniau, kad nesvarbu, kad mano

meilės užteks abiem, bet šitaip neišeina, ar ne? Ir dar paaiškėjo, – ji mėgina nusišypsoti, – kad aš turiu sąžinę.

Ji stumteli rankinės dirželį ant peties. Jos rankos dreba, ir aš suvokiu, kiek daug šis susidūrimas kainavo ir jai.

– Ką tu čia veiki? – klausiu vėl.

Ji trūkteli pečiais ir liūdnai šypteli.

– Pati mėginu suprasti.

Tarp mudviejų nusidriekia plonytė artimumo gija. Juk mus abi sieja meilė tam pačiam vyrui.

– Ar galiu pasinaudoti tualetu, – sako ji, – prieš išvažiuodama?

Mosteliu jai į pirmo aukšto tualetą. Ji atvažiavo tokį kelią pasiūlyti man rinktis: pasiimk jį arba atiduok man. Trumpai ir aiškiai.

Bet tai nuspręsiu ne aš. Aš negaliu eiti pas jį. Jis turi ateiti pas mane. Jis nusprendė išeiti, jis turi nuspręsti sugrįžti. Kitaip niekada nebūsiu tikra; netikrumas pakirs viską, ką stengėmės sukurti. Turiu išgirsti, kad jis mane myli, ne iš jos, bet iš paties Nikolo.

Ji praveria tualeto duris ir iškiša galvą. Jos veide atsispindi keistas skausmo, sutrikimo ir nepaprasto, didžiulio palengvėjimo derinys.

– Ar galėtumėt duoti man *Tampax*? – sako ji. – Netikėtai prasidėjo mano dienos.

16

Nikolas

Skyrybos – sunkus dalykas. Juo labiau kai tavo advokatė žiūri į tave tokia išraiška, kuri aiškiai pasako, kad visi vyrai – šunsnukiai, tu nejaukiai triniesi kėdėje, o tavo penis stengiasi likti nepastebimas.

Dženisė Šulc savo spartietiškame kabinete nelaiko jokios nuotraukos ir jokių asmeninių niekučių. Mus skiria stora blizgančio stiklo plokštė, ant kurios stovi jos kompiuteris ir vienas plonas rudo popieriaus segtuvas, mano byla. Jos turinį šiuo metu sudaro vienas susitarimo susitikti lapelis ir du septyniolikos ir trylikos su puse colių formato popieriaus lapai, ant kurių ji vienoda ir tikslia ranka surašė duomenis, gautus per šį susitikimą. Žinau, kad procesui įsibėgėjus šis segtuvas pradės neršti laiškus, faksogramas, blankus, kuriuos reikės užpildyti, rašytinius parodymus, dėl kurių reikės prisiekti, kol popierių prisipildys aštuoniolikos colių gylio dėžė. Mes abu, Melinša ir aš, turėsime pristatyti banko ir kredito kortelių išrašus, draudimo polisus ir akcijų sertifikatus, smulkiai surašyti pajamas ir išlaidas – ne tik tas išlaidas, kurių galima tikėtis, įprastas, nuolatines, tokias kaip įmokos už mokyklą arba už įkeistą nekilnojamąjį turtą, bet ir apie intymiąsias, privačiąsias mūsų gyvenimo smulkmenas, tokias, kaip išlaidos langų valytojui arba osteopatui, narystei

sporto grupėje arba privataus proktologo apžiūrai: visa tai bus išdėstyta atviram svarstymui ir sausam sprendimui.

Kilimas aiškiai naujas: kambarys bjauriai kvepia guma. Burnoje atsiranda aitrus skonis. Spaudžiu tarpuakį, nes pradeda skaudėti galvą.

Ponia Šulc pagarsėjusi savo šaltu, atsainiu profesionalumu ir savitvarda. Neteko su ja susitikti – viena iš priežasčių, kodėl pasirinkau ją, – bet reputacija advokatės, kuri nesivaiko nei antraščių, nei precedentų, kuri natūraliai siekia savo klientams palankių sprendimų, iš karto leidžia suprasti, kad tokie konfrontaciniai terminai kaip „pergalė" jos veikloje neegzistuoja.

Ji žinoma kaip žmonų advokatė. Dabar ji teisiškai įsipareigoja man; bet gal truputis užuojautos mano žmonai sulaikys jos ranką nuo įprastų gladiatoriškų nesaikingumų. Gal tai kažkiek sumažins natūralų mano privalumą, nes labai gerai išmanau proceso esmę. Labiau už viską noriu, kad jis vyktų teisingai.

– Ar negalėjote įtikinti žmonos, kad ji pati užpildytų prašymą? – klausia Dženisė Šulc.

– Aš jos neprašiau, – sakau.

Ji pastuksena rašikliu į popierių.

– Jūs nenorite laukti dvejus metus.

Dabar jau nebesvarbu, ko aš *noriu*, svarbu pasielgti *teisingai*. Sara laukiasi mano vaiko; negaliu palikti jos piktiems vėjams. Mano santuoka su Mela baigėsi, tiek yra aišku. Vienintelė garbinga išeitis dabar būtų pasitraukti nuo jos ir teisingai pasielgti su Sara, kuri kalta tik dėl meilės man.

– Labai gerai. Kokiu pagrindu duodate prašymą, pone Lajenai?

Dvejoju. Nors Melinša rado paguodą kito vyro glėbyje, neprisiverčiu kelti jai skyrybų bylą dėl svetimavimo: tai

būtų pasibaisėtinai dviveidiška. Mano variantai, kaip puikiai suprantu, labai riboti.

– Tokiais kaip jūsų atvejais, – atsargiai sako ponia Šulc, – kaltinimas netinkamu sutuoktinio elgesiu dažnai sulaukia ieškinio prieš, jeigu tam yra priežastis.

Sunkiai atsidūstu.

– Priežastis yra, – sakau.

Išprovokuosime Melinšą apkaltindami ją netinkamu sutuoktinės elgesiu – „Šio mėnesio ketvirtą dieną Atsakovė išskalavo pieno butelius drungnu, ne karštu vandeniu, nors taip buvo susitarta su Ieškovu santuokos pradžioje", – ir jos advokatai tikrai patars jai nenusileisti ir kelti ieškinį prieš mane neištikimybės pagrindu.

Ponia Šulc sukeičia kojas. Po stikline plokšte matosi, kaip jos trumpas pilkas vilnonis sijonas šiek tiek pasikelia, atidengdamas kelis colius šlaunies. Jai beveik šešiasdešimt, mano susidomėjimas tik teorinis.

Pakeliu akis ir susiduriu su jos metaliniu žvilgsniu.

– Pone Lajenai. Regis, viskas, – sako ji supratingai.

Ji spaudžia ranką tvirtai, vyriškai. Žvaliai išlydi mane iš kabineto.

Prie durų stabteliu. Ant žemos knygų lentynos stovi gelsva kartoninė dėžutė, kokiose parduodamas rankų darbo šokoladas. Auksinė etiketė, prilaikanti kaspiną, rodo, kad šokoladas iš Belgijos.

Mane užpuola prisiminimai: Melinša, laukianti manęs mano kabinete praėjus mėnesiui ar dviem nuo susipažinimo. Buvo vėlu, visi kiti išėję namo. Ji įkalbėjo valytoją leisti jai įeiti, tada sėdėjo tamsoje, kol grįžau iš teismo, kuriame Fišeris pribaigė mane viena nepagrįsta byla, su kuria jis pats nenorėjo vargti.

Vos įėjęs į kabinetą, iš karto užuodžiau.

– Nedek šviesos, – pasakė ji.

Krūptelėjau, kai ji atsistojo ir paėmė man iš rankų portfelį. Gatvės lempos auksu nušvietė jos odą, kai ji atsisagstė paltą. Po juo buvo visiškai nuoga, tik susijuosusi juosta kojinėms prilaikyti ir apsimovusi tamsias kojines su siūle.

– Užsimerk, – pasakė ji gundomu balsu. – Dabar išsižiok.

Užteko akimirkos, kad atpažinčiau apelsino ir karčiojo šokolado skonį. Kol jis tirpo ir virto minkšta krūvele man ant liežuvio, Mela atsiklaupė ir patraukė žemyn mano kelnių užtrauktuką. Ji įsidėjo mano penį į burną ir ištiesusi ranką aukštyn, davė man kitą gabalėlį šokolado. Juodojo, šį kartą su konjaku.

Kai pasitraukiau nuo jos, kad per greit neužbaigčiau, ir stūmiau ją stalo link karštai bučiuodamas, ant jos lūpų jaučiau baltojo šokolado ir mėtų skonį. Mano penis trūkčiojo, o aš slinkau žemyn. Jos speneliai buvo ištepti šokoladu, gaktos plaukai nupudruoti kakavos milteliais. Kai palenkiau galvą prie jos tarpukojo ir įkišau liežuvį, man atrodė, kad ji pati virto šokoladu, jos viduje buvo sodrus, tirštas skystis, kurio su kiekvienu ragavimu norėjosi vis daugiau.

Kas kartą, užuodęs šokolado kvapą, negaliu neprisiminti to vakaro.

Išeinu iš ponios Šulc kontoros ir pasikviečiu taksi. Neleidęs sau pagalvoti, liepiu vairuotojui kuo greičiau vežti mane į Vaterlo stotį.

Atvažiavęs Solsberio stotį randu visai tuščią; turiu laukti ilgiau negu keturiasdešimt minučių, kol taksi paima mane ir nuveža į Steplfordą. Keturiasdešimt nekantrių minučių, per kurias mane čia atvijęs tikrumas išgaruoja, jį pakeičia bėdą pranašaujanti abejonė, o baimė dunksi į paširdžius.

Beprotybė. *Beprotybė.* Mela turės visas teises neįleisti manęs per laukujas duris. Ir tikriausiai taip padarys.

– Sustokite čia, – staiga sakau vairuotojui, kai privažiuojame kaimą.

Jis staigiai pasuka į kelio pakraštį, ir aš išlipu.

– Trylika svarų, bičiuli.

Pro langą paduodu jam dvidešimt svarų. Kol jis graibo grąžos, dirsteliu į kalvą. Namas skendi tamsoje; kaip suprantu, jos ten nėra.

Netekęs vilties suvokiu, koks juokingas šis sumanymas. Mela nenorės manęs matyti. Ji aiškiai parodė, kad jai manęs gyvenime nebereikia – dėl to galiu kaltinti tik save. Negaliu tikėtis, kad ji staiga persigalvos, lyg būtume vaikai, kurie žaidimų aikštelėje derasi dėl *Yu-Gi-Oh!* kortelių. Nereikia pamiršti ir Saros. Net dabar ji sėdi Londone nėščia mūsų vaiku ir svarsto, kur aš dingau. Ką mano buvimas čia kalba apie mano ateitį su ja?

Lenkiuosi prie taksi pasakyti vairuotojui, kad parvežtų mane atgal į stotį, bet jis tą akimirką spusteli akceleratorių ir išriaumoja į tamsą.

Gretimame lauke švelniai prunkščia arklys. Perkėlęs portfelį į kitą ranką, žengiu į žole apžėlusį kelkraštį, norėdamas išvengti kito automobilio, kurio žibintų šviesos šokinėja ir siūbuoja skindamosi kelią. Balos vandens šliūkšnis aptaško man kojines ir batus.

Po dviejų dienų mano žmonai bus įteikti dokumentai, informuojantys, kad dėl jos *netinkamo sutuoktinės elgesio* aš reikalauju skyrybų. Žinau iš patirties – kai šitai atsitinka, kelio atgal nėra. Samdyti teisininkai mūsų vardu žengs į ringą kovoti ir mūsų pozicijose bus išrausti apkasai. Iki šiol išsilaikiusį draugiškumą išblaškys visokių demaskavimų, E formų, *mūsų klientas įsitikinęs* arba *nepažeidžiant*

audros. Kad ir ką jai duosiu, vis tiek bus mažiau, negu jai reikia arba ji nusipelnė. Kad ir kokią gausiu galimybę matyti vaikus, to bus per maža.

Jei yra kokia išeitis, bent vienas šansas pasukti laikrodį atgal, tai nebent dabar.

Stipriau suspaudęs portfelį, žingsniuoju kalva aukštyn. *Aš myliu Melą.* Turiu ją tuo įtikinti. Pulti jai po kojų ir maldauti atleidimo, jei prireiks. Miegosiu sandėliuke su bjaurybe triušiu, jeigu tik ji suteiks man antrą galimybę. Psichoterapeutas, gydymas, bažnyčia, kastravimas, ko tik ji pageidaus. Padariau klaidą, aišku, didžiulę klaidą, bet iš jos pasimokiau. Ar ji tikrai supras? *Errare humanum est,* juk taip. Žinoma, prireiks laiko atgauti pasitikėjimui, juk ji man neatleis per vieną naktį, bet jeigu abu pasistengsime, jeigu abu tikrai *norėsime,* kad pavyktų...

Kai prieinu prie namo, priekinė jo pusė tebėra tamsi, bet šviesa sklinda iš kiemo pusės, iš virtuvės.

Apeinu pagalbinius pastatus, mano batai girgžda ant žvyro. Dieve, kaip nušalo kojos. Praeinu pro levandų eilę, šilkiniai lapeliai brūkšteli man per ranką, kutena. Beveik dešimt metų kas vakarą ėjau šiuo pažįstamu taku, bet iki šiol niekada jo nevertinau. Nervingo susijaudinimo balionas kyla. *Ji turi suprasti, turi, turi.* Suku už kampo, kai atsidaro kiemo durys. Mela žengia į švelnios, iš virtuvės sklindančios šviesos kvadratą. Mano žingsniai viltingai paspartėja. Gal ji išgirdo mane ateinantį, gal išėjo manęs pasitikti...

Ir tada paskui ją išeina Treisis, apkabina ją ir ilgai laiko glėbyje, aš girdžiu, kaip mano žmona juokiasi ir žaismingai išsisukinėja nuo kito vyro bučinių.

Mano širdį perveria šaltas vėjas. *Kaip greitai ji susirado pamainą.* Kas man šovė į galvą ateiti čia pasirengus žemin-

tis kaip atgailaujančiam nusidėjėliui? Apsivilkus ašutiniu maišu ir apsibarsčius galvą pelenais. *Kai ji visą tą laiką...*

Atsitraukiu drebėdamas iš pagiežingo pykčio. Žinojau, kad ji bendrauja su juo, bet matyti jį savo namuose, su mano žmona. Tas vyras laukė nuošaly nuo tos dienos, kai vedžiau Melinšą, be abejonės, pasirengęs pulti, kai tik atsiras proga. O gal jis laukė visai ne nuošaly: gal jis visą laiką buvo mano žmonos akiratyje. Maniau, kad mano žmonos sentimentai jam – visada žinojau apie Treisį Pitą, žinojau *tiksliai*, ką jis jai reiškia, – buvo tik nostalgiškas laimingai ištekėjusios moters apgailestavimas dėl pirmosios, prarastosios meilės. Gal aš klydau? Gal meilė nebuvo prarasta?

Puiku.

Puiku.

Dabar jis jos laukiamas.

Pyktis nurimo dar nepasiekus Londono, viduje liko tuščia ir nyku. Iš ryto ponios Šulc popieriai atsidurs Steplforde ant triušio apgraužto kilimėlio kojoms valytis. Jaučiu, kaip mane užvaldo netekties jausmas, lyg kas būtų miręs. Tam tikra prasme taip ir yra. Viskas, kuo save laikiau, kuo ketinau būti su Melinša šalia, dingo.

Sara visą dieną dirba ne kontoroje, kai paklausiu, kur ji išėjusi, niekam neįdomu, bet taip įprasta. Kai pasklido žinia apie mūsų romaną, ją pradėjo ignoruoti lyg kokią nacių kolaborantę Prancūzijos Viši vyriausybėje.

Užsidarau kabinete ir dirbu, slapčia patenkintas atidėtu pokalbiu.

Grįžęs į butą kiek po septynių, randu Sarą sėdinčią patamsyje su taure rankoje, ant stalo priešais ją stovi trečdaliu nugertas butelis vyno.

Atpalaiduoju kaklaraištį ir užmetu švarką ant kėdės atkaltės.

– Ar tau būtina gerti?

– Nesvarbu.

– Manau, kad svarbu. Dievas žino, kiek vaikų pradėta, kai motinos buvo padauginusios. – Siekiu taurės. – Būk atsargi. Pirmosios dvylika savaičių...

– Šiandien mačiau Melinšą.

Stiklas dūžta ant marmurinio paviršiaus.

– Jėzau! Kur semtuvėlis šiukšlėms?

– Tavo žmoną, Melinšą.

– Taip, tiek aš supratau! – Sušluoju šukes į laikraštį. – Kur, dėl Dievo meilės? Ji buvo čia? Buvo atėjusi?

– Ne, aš nuvažiavau pas ją.

Sara nejuda. Ji nulenkusi galvą, todėl jos veido išraiškos nematau.

Įmetu sudužusią taurę į plastikinį maišelį, kabantį prie vienos iš spintelių, ir sunkiai susmunku ant sofos šalia Saros.

– Kas darosi, Sara?

Ji braukia pirštu per drėgną taurės briauną. Taurė aštriai gurgžda.

– Pasakiau jai, kad tu myli ją, ne mane. Pasakiau, kad ji turėtų priimti tave atgal – na, gal ne tokiais konkrečiais žodžiais. Bet ji suprato, ką turėjau galvoje.

Žiopteliu.

– *Ką* tu jai pasakei?

– Liaukis, Nikai, – sako ji nekantriai. – Aš sakau tai, ką abu jau seniai žinome. Tai jokia naujiena.

Žiojuosi paneigti, užkimšti tarp mūsų atsiradusią tuštumą dar vienu melu, dar vienu stropiai sukurtu pramanu, bet suprantu, kad negaliu. Sara surado drąsos, kurios man

stigo, ir išdrįso pripažinti, kad tai buvo tik haliucinacija. Beviltiška dabar man kištis.

Atsistoju, susirandu kitą taurę ir šliūkšteliu į ją viskio. Skystis nudegina visą kelią iki skrandžio, jo šiluma sukdamasi sklinda man po kūną. Kitoje gatvės pusėje paauglė prašo išmaldos, kaulėtus pečius apsisiautusi purvinu apklotu kaip indėnė. Jos batai skirtingi: vienas – storapadis sportbatis, o kitas – mėlynas batas su apkaustu ir numintu kulnu. Dėl to jos eisena šliurinant gatve atrodo keista.

Užtraukiu užuolaidą.

– Nuvažiavai tokį kelią, kad jai tai pasakytum?

– Ne. Taip. Nežinau. – Ji nuryja gurkšnį vyno. – Nežinau, Nikai, ką ketinau jai sakyti. Net nebuvau apgalvojusi, jei nori žinoti tiesą. Tik norėjau išsiaiškinti, kaip yra iš tikrųjų.

– *Kas* kaip yra, dėl Dievo meilės?

Sara spokso į mane taip, tarsi aš tyčia apsimečiau buku.

– Ar *ji* tebemyli *tave*.

Kambaryje staiga tapo labai tylu. Mano širdies smūgiai atsimuša ausyse. Tik kai vestuvinis žiedas įsirėžia į delną, suvokiu, kaip stipriai spaudžiu taurę.

– Ką ji pasakė?

Ji vėl siekia butelio.

– Aš nesu nėščia, Nikai.

Man užgniaužia kvapą. Akyse sukasi galimybių kaleidoskopas.

– Nežinau, ar iš viso buvau. Nė karto nepasitikrinau – taip, suprantu, – sako ji įsitempusi. – Praleidau du ciklus, mane pykino kiekvieną sumautą dieną. Atleisk, aš maniau, kad...

– Tu manei? – Trenkiu gėrimą ant stalo. – *Tu manei*? Jėzau, Sara, čia ne koks sumautas žaidimas, ant kortos pastatyti žmonių gyvenimai...

– Aš suprantu!

– Aš tau *pasipiršau*!

– Dabar tau nebereikia manęs vesti, todėl viskas gerai, ar ne?

Prikišu veidą prie jos ir kalbu žemu, švokščiančiu balsu: žodžiai krinta kaip karšti akmenys į ledinį ežerą.

– Kas tai buvo, kažkoks triukas, kad aš užkibčiau? Toks kaip su lūpų dažais?

Ji krūpteli, lyg būčiau jai smogęs.

– Tą kartą pritaikiau tau nekaltumo prezumpciją. Bet *šis kartas*. Seniausias vadovėlinis triukas, – urzgiu, – o aš ant jo užkibau! Kada ketinai man pasakyti, Sara, ar tada, kai būčiau vedęsis tave prie altoriaus, pasikišusią po suknele pagalvę? Jėzau Kristau!

– Aš neišsigalvojau! Prisiekiu, Nikai, niekada taip nesielgčiau, aš ne tokia! Aš tik suklydau...

– Kodėl turėčiau tavimi tikėti?

Ji pašoka priešais mane, akys blizga iš pykčio ir nuo ašarų.

– Grįžk pas ją, Nikai! Grįžk pas ją! – Atgaliomis rankomis ji stumteli man į krūtinę. – Nesuprantu, ko taip ilgai laukei! Pasismaginai, atsišviežinai, priminei savo pimpiui, kas yra geras seksas, todėl dabar grįžk, vaidink šeimą su savo žmona ir psichoziniais vaikais, ir pamiršk mane. Juk tik to ir nori nuo tada, kai čia įsikėlei, ar ne? – Jos krūtinė kilnojasi. – Ką? Argi ne?

Staiga ji man atrodo ne vyresnė už Evę. Į mane beldžiasi kaltės jausmas. Mano elgesys nedovanotinas žmonos, vaikų ir Saros atžvilgiu. Nė viena iš jų to nenusipelnė. O dabar netekau jų visų. Mela turi Treisį, mudu su Sara negalime vienas kitam nieko pasiūlyti, tik abipusius kaltinimus ir apgailestavimą. Mano dukterys, truputį paūgėju-

sios, pradės mane niekinti; jeigu nepradės manęs nekęsti, tai galėsiu tikėtis nebent gailesčio. Esu paliktas laižytis žaizdų, kurių pats prisidariau. *Dieve, kokia sumaištis.*

Tiesiu ranką į Sarą, bet ji piktai mane atstumia.

– Eik! Ko lauki?

– Nenorėjau, kad šitaip būtų, Sara. Nenorėjau, kad liktum įskaudinta. Kurią dieną tu...

– Po velnių, baik tas drąsinančias kalbas.

– Gerai. Atleisk.

Ji kilsteli smakrą.

– Ar nenori paklausti manęs, ką ji pasakė?

Pasiimu striukę. Man nereikia, kad Sara pasakytų tai, ką ir taip žinau. Jeigu Mela bent ką nors man jaustų, tai, gavusi mano balso žinutę aną savaitgalį, būtų pakėlusi ragelį ir man paskambinusi. Prieš dvi dienas nebūtų jaukiai jautusis Treisio glėbyje.

– Apsistosiu *Dorchester* viešbutyje, – sakau nuvargęs. – Bent šią naktį.

Ji nekrusteli.

– Susitiksime pirmadienį darbe. Tada galėsime pasikalbėti...

– Aš išėjau iš darbo, – sako Sara maištingai. – Fišeris priėmė mano atsistatydinimą telefonu, maždaug prieš valandą...

– Fišeris!

Jos akys piktdžiugiškai blyksteli.

– Jis sakė, kad laikinai prisiims naštą, kol tu surasi kuo mane pakeisti. Tiesą sakant, jis minėjo norįs sugrįžti iš pensijos. Ir paimti į savo rankas visus reikalus. Turėdamas omeny tai, kokią tu – jo žodžiais tariant – „sukėlei makalynę" jam išėjus.

Akimirką virškinu tai, ką išgirdau.

– Ką tu darysi?

– Nebe tavo reikalas, – atšauna ji. – Nesirūpink. Aš neprapulsiu. Kitą savaitę eisiu pokalbio į BBC – jau antro pokalbio, – nes jiems reikia dar vieno pramogų advokato. Matyt, auganti šritis. Labai gerai apmokama ir daug įdomesnė, nes nereikia spręsti, kuriam kuri keptuvė teks. O jeigu to darbo negausiu, – ji gūžteli pečiais, – tai aš taip ir neturėjau metų pertraukos. Seniai noriu plaukti plaustu sraunia upe Didžiajame Kanjone.

Prie durų stabteliu.

– Sara. Jeigu nebūčiau vedęs... jeigu būtume susitikę anksčiau...

– Ne, – sako Sara nirtulingai. – *Ne.*

Lauke benamė paauglė ištiesia purviną delną, prašydama pinigų. Įkišu ranką į kišenę ir paduodu jai mažą melsvą dėžutę, kurią ketinau įteikti Sarai šį vakarą.

Kai pereinu per gatvę ir pasišaukiu taksi, pabėgėlė mergaitė atidaro dėžutę ir randa joje jaukiai gulintį žiedą su dviejų karatų deimantu.

Meilės varžybų bylos visada blogiausios; tokių baidosi kiekvienas skyrybų advokatas. Sunku perteikti motinos neviltį, kai ji sėdi priešais tave, gniaužo nosinaitę ir maldauja rasti būdą, kaip sugrąžinti jai vaikus. Vaikus, kurie, nors atsukęs parkerio dangtelį užrašinėji smulkmenas – „du berniukai, ketverių ir spetynerių, gimę Čepstove, vyresnysis alergiškas žemės riešutams, vyro šeima turtinga“, – yra pagrobti ir išgabenti į dulkėtą, ankštą butą Teherane ar Rabate, jiems pasakyta, kad jų mama mirė, jiems duoti nauji vardai ir nauji gyvenimai. Vaikai, kurių ji tikriausiai niekada nebepamatys, nebent vyras jos pasigailėtų ir pats juos grąžintų.

Atverčiu priešais gulintį aplanką. Kažkas Leilos Sabros byloje mane sujaudino. Tikriausiai mano paties dukterų netektis sunkiai slegia širdį, bet mano nelaimė menka, palyginti su jos, nors sielvarto neišmatuosi; žmogus kenčia ne mažiau ir tada, kai nėra vienas.

Ne iš užuojautos poniai Sabrai sėdžiu užsidaręs savo kabinete sekmadienį, trečią valandą po pietų. Siuntinėju dideles Amerikos dolerių sumas po visą pasaulį – šį kartą į Beirutą, – kad patepčiau delną vienam tarpininkui, kurio paslaugomis tokiose bylose jau naudojomės, nors nelabai vaisingai. Sėdžiu čia dėl paprastos priežasties – nežinau, kur eiti.

Mano motina apimta savo sielvarto; negaliu jo gilinti. Žmona įsimylėjusi savo vaikystės laikų garbintoją, su kuriuo ji pastaruoju metu džiaugiasi kaimišku gyvenimu – *mano* namuose, už *mano* pinigus, su *mano* vaikais, – ir aišku, kad jai manęs nebereikia. Meilužė, kuri mane išvarė, mane myli: bet kokia iš to nauda kuriam nors iš mūsų, jeigu aš, visus nuskriaudęs, tebemyliu savo žmoną.

Pasitrinu smilkinius. Apgailėtina painiava, kuria paverčiau savo gyvenimą, net parodijos neverta.

Įkišu savo *iPod* – už šį revoliucinės technologijos atradimą turiu dėkoti Sarai – į kompiuterio sistemą ir pradedu kurti laišką advokatei, o kambarį pripildo raminami Peto Metenio gitaros garsai. Vienas iš darbo sekmadienį privalumų: neskamba telefonai, niekas netrukdo, gali iki apkurtimo klausytis *Sueño con Mexico* – iš *New Chautauqua*, be abejonės, geriausio jo albumo, – jeigu tik nori.

Mano žvilgsnis stabteli ant jauniausios dukters nuotraukos. Žmonos žodžiais tariant, paskutinis mūsų bandymas, ji sutiko pavadinti ją džiazo gitaristo, kurį taip mėgstu, vardu. Jai dar nėra dvejų metukų. Kas mums atsitiko? Kodėl viskas sugriuvo, ir taip sparčiai?

Mane paguostų mintis, kad mūsų santykiuose būta nepastebimų įskilimų, plyšių, kuriuos užteko spustelėti ir jie praplatėjo iki neperžengiamų prarajų. Bet man nusibodo meluoti, net sau. Nemaloni, nepagražinta tiesa yra ta, kad aš padariau vieną klaidą ir viską sugadinau.

Prisiverčiu grąžinti dėmesį į kompiuterio ekraną. Sielvarto mazgas paširdžiuose šiek tiek atsileidžia, kai įsigilinu į labirintišką Sabros finansų painiavą. Žinoma, lengviau daryti tvarką kitų žmonių gyvenimo chaose. Nėra abejonės, kad Froidas daug galėtų pasakyti apie mano karjeros pasirinkimą, atsižvelgdamas į tragediją, kuri paliko man randus ankstyvoje vaikystėje. Ir dabar aš jam neprieštaraučiau.

Vyniodamas siūlą iš vienos banko sąskaitos į kitą Beirute, Šveicarijoje, Kaimanų salose ir Kipre tingiai svarstau, ar kamuolio gale manęs nelaukia Minotauras. Mano dėmesį patraukia grynųjų indėlis Gernsio saloje. Sala artokai nuo namų, ji – nebe toks pinigų plovėjų prieglobstis, kokia buvo anksčiau, todėl gali būti, kad mums pavyks...

– Man visada labiau patiko, – sako Mela nuo durų, – jo albumas *Still Life (Talking).*

Krūptelėjęs palieju šaltą kavą. Mano žmona atrodo išblyškusi, bet susikaupusi. Ji vilki man nematytą apgulusią rudą suknelę, ryškesnę, seksualesnę už visus kitus daug metų dėvėtus drabužius. Kažkas nejaukiai man primena Sarą; akimirką galvoju, kad tikriausiai trumpi, berniokiški plaukai, bet tada suvokiu, kad jos įžūlokai pakelta galva. Iš uždaros išraiškos neįmanoma suprasti, ką ji galvoja.

Pastebiu aukštus kulniukus. Ir lūpų dažus.

– Ar žinai, kad albume jis panaudojo savo mažylės dukters balsą? – sakau prikimusiu balsu. – Perleido jį per kompiuterį ir prikabino prie gitaros. Kai grodavo gaidą, skambėdavo jo dukters balsas.

– Tokį Lotynų Amerikai būdingą garsą išgaudavo berniukas iš Misūrio, – sako Mela.

Ir vėl suprantu, kaip karštai ją myliu, kiek daug praradau.

– Kaip sužinojai, kad aš čia? – klausiu po akimirkos tylos.

– Nebuvai nei pas Sarą, nei pas Deizę. Neprašei pasimatyti su mergaitėmis. Ir, – priduria ji, – tau visada lengviau spręsti svetimas bėdas negu savo, ar ne?

Ji eina toliau į kabinetą, paima Metenės nuotrauką ir piršto galu liečia dukrelės veidą.

– Kai sužinojau, kad užmezgei romaną, – sako ji iš lėto, – maniau, kad neišgyvensiu. Maniau, kad paskęsiu skausme.

– Melinša, aš apgailestauju, labai, *labai* apgailestauju. Nežinau, nuo ko pradėti...

Ji pastato nuotrauką ir staiga atsigręžia į mane.

– *Ne*, – sako ji niršiai, – kalbame ne apie tave. Užsičiaupk, Nikolai. Užsičiaupk ir *klausykis*.

Nutylu, jos pykčio galia kelia baimingą pagarbą.

Ji atsuka man nugarą, tarsi aš būčiau nebereikšmingas. Laukiu, kada ji vėl pradės kalbėti, bet ji tik eina palei mano prigrūstas knygų lentynas, apžiūrinėja vaikų darbelius, mano surinktus per daugelį metų, mano pasididžiavimo tėvyste įrodymus: iš makaronų sulipdytas Tėvo dienos atvirukas, iš vatos suveltas senis besmegenis, sulankstytas rakšluostėlis su spalvotais delnukų atspaudais, moliniai indeliai. Į sunkias, neskaitytas teisės knygas odiniais viršeliais stovi atremtos nuotraukos, apimančios mūsų dešimtmetį kartu: Braitono prieplaukoje tą vasarą, kai susipažinome; mūsų vestuvių diena; mes apkabinę visas iš eilės ką tik gimusias savo dukteris. Šeimos atostogos Kretoje ir Prancūzijoje, mano keturiasdešimtas gimtadienis,

mano tėvo aštuoniasdešimtas. Įrėminti sertifikatai, rodantys mano kvalifikaciją tvarkant šeimos reikalus, tiksliau, skyrybų reikalus; maža medinė dėžutė, pirkta medaus mėnesį, tebekvepianti saldžiais, sodriais bažnyčios smilkalais, kadaise joje laikytais.

Aukšti kulniukai pabrėžia jos kulkšnis, seksualiai kilsteli užpakalį. Kai mano penis sustingsta, man topteli: *ji nebeatrodo kaip mano žmona.*

Bet juk dabar ji *nebėra* mano žmona, ar ne? Visomis svarbiomis prasmėmis.

– Tu sudaužei man širdį, – sako ji neatsigręždama. – Bet man kai kas paaiškėjo, Nikolai. Širdys stebėtinai sugeba atsigauti. Jos pasveiksta.

Tik ne manoji.

– Treisis, – sakau kietai.

– Treisis yra mano praeities dalis, Nikolai. Visada taip buvo. Tik aš nesuvokiau. – Pagaliau ji atsigręžia ir žiūri tiesiai man į akis. – Neketinu palengvinti tau reikalo. Neketinu leisti tau kalbėti, esą nekreipiau į tave dėmesio, nesuteikiau tau kažko, ko tau reikėjo, ir todėl tu daireisi kitur. Gal tai ir tiesa, bet jau tu kaip nors atleisk man už tai, kad mano dėmesys buvo nukreiptas kitur, nes auginau tavo tris dukteris ir kūriau tau namus; bet ir tai nėra tau pateisinimas. Niekuo nepateisinsi to, ką man padarei.

Ji dreba: iš sielvarto ar pykčio, o gal ir iš vieno, ir iš kito, neįsivaizduoju.

– Mums visiems *nusibosta*, Nikolai! Visi jaučiamės apleisti, atrodo, kad gauname per mažai dėmesio! Ar manai, kad jaučiau didelį pasitenkinimą lygindama tau marškinius, greitai sumesdama lazaniją tarp skambučio tavo motinai ir vaikų išruošimo į mokyklą? Ar manai, kad šito man *užteko*?

– Žinoma, ne...

– Aš irgi turėjau svajonių, Nikolai! Aš nesu tik žmona arba tik mama! Bet žinai, ką tau pasakysiu? *Būti* žmona ir mama man buvo svarbiau už visa kita. Ir aš *užtektinai* pasistengiau.

Ji įsitveria lentynos. Jos kaklo duobutėje smarkiai muša pulsas; ji kvėpuoja giliai, kad nusiramintų.

– Norėjau nusižudyti, kai tu išėjai. Paskui norėjau nužudyti tave. Labai ant tavęs pykau, Nikolai. Ir jaučiausi *įskaudinta*. Ne tik mano gyvenimas subyrėjo į gabalus, bet Sofi, Evės, Metenės gyvenimas taip pat. Ar niekada nestabtelėjai pagalvoti apie jas?

Jos žvilgsnis drasko. Neturiu atsakymo, ji tai žino.

– Tu sudaužei viską, ir dėl ko? Dėl pasivoliojimo šieno kupetoje, kuris truko trumpiau nei penkias minutes, kai susidūrė su tikruoju gyvenimu. Dieve mano, Nikolai, kaip galėjai būti toks *kvailas?* – Matosi, kaip ji susikaupia ir sunkiai nuryja seilę. – Bet netrukus supratau, kad nenoriu gyventi kupina pykčio ir neapykantos. Daug metų gyvenau mylėdama Treisį. Buvo labai lengva grįžti pas jį.

– Ar jis čia? – klausiu pavydžiai. – Apačioje, laukia tavęs?

– Aną savaitę ji buvo atvažiavusi pas mane, – sako Mela nekreipdama dėmesio į mano klausimą. – Sara.

Man užgniaužia gerklę.

– Taip. Ji sakė.

– Klausė manęs, ar aš tave tebemyliu.

Svarstau, ar šitaip žmogus jaučiasi akimirką prieš mirtį. Kai visi jausmai paaštrėja, pasaulis, kurį tuoj paliksi, staiga tampa tūkstantį kartų ryškesnis. Užuodžiu jos šampūną: apelsinų, mango, ananasų ir citrinų kvapai susimaišę su šiltu, šviežiomis paklodėmis dvelkiančiu jos odos kvapu. Mano šiurkščios vilnos kelnės trina toje vietoje, kur

įsitempė prie kirkšnių. Vos girdimą šnypštimą iš kompiuterio garsintuvų – albumas senas, net nuostabi *iPod* technologija negali padaryti stebuklų – nustelbia mano krūtinėje besidaužanti širdis. Blakstienų dažų dėmės po jos gelsvomis akimis sako man, kad ateidama čia ji verkė.

– Ką tu jai pasakei?

– Liepiau jai važiuoti namo, – griežtai sako Mela. – Jai nėra vietos mūsų santuokoje. Ji neturi teisės žinoti, ką galvoju ar jaučiu. Neketinau dar kada nors su tavimi kalbėtis, Nikolai. Ir tikrai nemaniau pirmoji žengti žingsnį. Bet tada, – jos balsas pasikeitė, – Kitas atidavė man štai ką.

Ji ištiesia ranką. Jai ant delno guli mažytė kasetė. Tokios kasetės dedamos į telefono atsakiklį.

– Kai buvau Prancūzijoje, jis atvažiavo pašerti Don Žuano ir bjaurybių žiurkėnų. Pastebėjo, kad man atėjo žinutė, ir išklausė ją, jei būtų kas skubaus...

– Jėzau Kristau, jis *išėmė* ją! – sušunku. – *Šunsnukis*!

– Jis tik norėjo apsaugoti mane, Nikolai! Palikai žinutę trečią valandą ryto, po galais, gal tada buvai girtas, gal kitą dieną persigalvojai, kas žino. Bet kai pasakiau Kitui, kad su Treisiu viskas baigta, ir paaiškinau, ką kalbėjo Sara...

Kažkur širdies pakraštyje sprogsta fejerverkai.

– Su Treisiu baigta?

– Nikolai, tu kaip visada nesiklausai, – sako ji piktai.

Ruda trikotažinė suknelė, apgulusi jos liekną figūrą, pabrėžia mergaitišką siluetą. Ji be liemenėlės, speneliai styro pro švelnų audinį. Mano penis trūkčioja, aš prisiverčiu nepašokti ir nestverti jos į glėbį ir lieku sėdėti ant kėdės.

– Turi žinoti: aš miegojau su Treisiu, – sako ji žiūrėdama man į akis. – Ne vieną kartą.

Pykčio antplūdis toks stiprus, kad jeigu Treisis būtų čia, griebčiau jį už gerklės ir ištraukčiau sėklides per burną.

– Taip, – sakau pabalusiomis lūpomis.

– Ar gali su tuo susitaikyti?

Sunkiai nuryju seiles.

– Neturiu teisės...

– Vyrui kas kita. Pažeidžiamas jo išdidumas. Teritorija. Vyrui įstato ragus, net posakis tam sugalvotas. Bet išduotai moteriai jokio posakio nepritaikysi. Todėl klausiu tavęs, Nikolai. Man reikia žinoti, ar tu gali su tuo susitaikyti.

Staiga išgirstu, ką ji sako.

– Būk visiškai tikras, – įspėja ji. – Prieš atsakydamas būk visiškai tikras.

Prisimenu tą vakarą, kai ji taip natūraliai prigludo prie Treisio, jos kūnas spaudėsi prie jo kūno. Įsivaizduoju ją lovoje su Treisiu, jos mažos krūtys prisispaudusios prie jo krūtinės, jo rankos savininkiškai slenka jos nugara, jo penis sulindęs į ją. Į *mano žmoną*. Nuo tos minties man norisi vemti.

Tada pagalvoju apie gyvenimą be Melos, ir staiga viskas tampa taip paprasta, kad net galvoti nereikia.

– Treisis yra praeitis, – sakau.

– Taip.

Giliai įkvepiu ir prisiverčiu pasakyti.

– Praeitis yra praeitis. Nesvarbu, kada ji buvo, prieš savaitę ar prieš dešimt metų, tiesa?

Ji žengia artyn. Veidas pakeltas į mane, tikras apšviestas žiedas, ir aš vėl žaviuosi šviečiančiu grožiu moters, kurią pamilau seniau negu prieš dešimt metų. Keista, kad tokiame nežemiškame trapume slypi tokia įtempta jėga.

– Ar kalbėjai rimtai, – ji ištiesia delną su kasete, – kai įrašei?

– Girtas nebuvau, – sakau. – Ir nepersigalvojau.

Ji žiūri į juostą, tada į mane.

– Buvai sumautas kvailys. Tai, ką padarei, – nedovanotina. Tu nevertas antros galimybės. Galėčiau pavaryti tave, kad ir kiek prisiekinėtum meilę.

Suvokiu, kad tai mano žodžiai, nukreipti prieš mane patį.

– Aš irgi norėčiau, kad galėtum atsukti laikrodį atgal, Nikolai. Gaila, kad anksčiau nesakei man, koks esi su manimi laimingas, kaip tau gera kas vakarą grįžti namo ir kas rytą atsibusti šalia manęs. Tu teisus: tai, ką padarei, yra labai blogai, pateisinimo nėra.

Jos veido išraiška šalta, nepalaužiama. Mano gyslomis siūbteli ledas. *Ji atėjo čia ne suteikti man antros galimybės.* Ji atėjo persmeigti manęs mano nuodėmėmis, įsitikinti, kad aš iki galo supratau, ko netekau. Ir ji tai daro ne iš pagiežos ar kartėlio, bet dėl to, kad geriau stos prieš mane ir išklos viską trumpai ir aiškiai čia, viena, o ne teismo salėje. Ne dėl to, kad būtų bailė. Ji niekada iš keršto nepiktnaudžiautų vaikais ir neišgręžtų manęs sausai finansiškai. Galiu tik įsivaizduoti, kiek jai kainavo čia ateiti; bet žinau, kad po šios dienos ji nubrėš paskutinį brūkšnį ir nueis.

O aš atiduočiau viską, ką turiu, kad tik ji liktų.

– Žinau, mums jau per vėlu, – sakau, – aš tai *žinau*. Ir dėl to visą likusį gyvenimą gyvensiu pusiau miręs. Tu teisi. Turėjau viską ir leidau praslysti pro pirštus. Niekas nevertė manęs taip elgtis, viskas atsitiko mano valia, ir negaliu kaltinti nieko kito, tik save. – Jaučiu, kad verkiu ir kad man nesvarbu. – Niekada tyčia nebūčiau skaudinęs nei tavęs, nei mergaičių, bet mano lengvabūdiškumas davė tą patį rezultatą. Ak, Mela. Aš nusipelniau to, ką gavau, bet... tu – ne...

– Tikrai, – sako ji. – Nenusipelniau. Bet, – priduria ji visai kitu balsu, – nenusipelnei ir tu.

– Juk viskas dėl mano...

– *Gana*, Nikolai. Gana tų kalčių ir kaltinimų, tų *kaip norėčiau* arba *man nereikėjo*. Tikiu, kad myli mane. Manęs čia nebūtų, jeigu netikėčiau. Ir aš tikrai myliu tave. Jei dar nori antros galimybės, ji tavo.

Spoksau į ją atvėpusiu žandikauliu.

– Ką?

– Grįžk namo, – sako mano žmona.

– Tu įsitikinusi? Po to, ką padariau?

– Nikolai, kaltas ne vien tu. Daugiausiai, – ji kreivai šypteli, – bet ne vien tu. Ne tu vienas neįvertinai to, ką turi, kol visko netekai. Aną savaitę suvokiau, kad nesvarbu, ką tu padarei, aš laimingesnė būdama nelaiminga su tavim, negu būdama laiminga su kitu. Jei tau aišku, ką turiu galvoje.

Man aišku, nepaisant tokios painios semantikos.

– Aš visai nenoriu, kad būtum nelaiminga.

– Ne, – sako ji žvaliai. – Aš irgi nenoriu. Bet tai priklausys nuo tavęs, ar ne?

– Ji išėjo iš mūsų firmos, aš jos daugiau nematysiu. Tu tai žinai, ar ne? Nei jos, nei kitos, juk supranti, aš prisiekiu, Melinša, kad *niekada*...

– Treisis grįžo į Londoną, – pareiškia ji. – Atvažiavo vieną vakarą aną savaitę ir pasiūlė man išsipirkti jo restorano Solsberyje dalį. Turėsiu pasiskolinti pinigų iš banko, bet – ar žinai? – tavo tėvas labai kilniaširdiškai paliko man pinigų, tiesą sakant, visai nemažai, ir jis tikrai būtų patenkintas...

– Taip, žinau. Jis man sakė, kad ketina. – Liūdnai nusišypsau. – Jis būtų labai patenkintas.

Melinša kalba tvirtai.

– Aš noriu dirbti. Ne visą darbo dieną, suprantama, pasamdysiu valdytoją ir vyriausiąjį virėją; tu ir mergaitės vi-

sada būsite man svarbiausi, bet tas darbas *man* reikalingas. Kaip galiu tikėtis būti įdomi tau, jei nesu įdomi sau?

– Tu man įdomi, – sakau karštligiškai, – labai.

– Tai bus antra galimybė, Nikolai. *Carte blanche* – visiška veiksmų laisvė. Negaliu pažadėti, kad niekada, žiūrėdama į tave, nematysiu *jos*. Negaliu pažadėti, kad kartais neprimsiu tau visko. Kad nesviesiu to reikalo tau į veidą. Aš ne šventoji, žinai gi. Ir noriu, kad mes apie tai *kalbėtumėm*, o ne slėptumėm po kilimu tavo moksleivišku įpročiu; žinau, tau šitaip nepatiks, bet dabar ne laikas kaprizingai atkišti apatinę lūpą. Mes abu turime rasti būdą, kaip gyventi su praeitimi. Prireiks laiko. Per vieną naktį negrįšime ten, kur buvome.

– Žinau. Ir to nesitikiu. Žinau, kad turiu vėl užsitarnauti tavo pasitikėjimą. Ir, suprantama, miegosiu svečių kambaryje, kol...

– Na, – klausia ji, – ar su tuo sutinki?

– Taip, bet tu... noriu pasakyti...

Jaučiu jos kūno artumą, plonas trikotažas gaubia jos nuogas krūtis, pro sijono skeltį matosi švelni šlaunis. Jos šiltas kvapas skausmingai pažįstamas ir erotiškai svetimas. *Ji pasikeitė.* O gal tiesiog vėl atrado tai, kas joje visada buvo.

Jos medumi šviečiančiose akyse matau iššūkį. Iššūkį ir dar kažką, kas beveik panašu į aistrą...

– Seksas yra tai, kuo viskas prasideda ir baigiasi, Nikolai, – sako ji aiškiai. – Jei tu nori miegoti svečių kambaryje, tai geriau iš karto skambinkim tavo poniai Šulc ir...

– Jėzau, ne! Aš to visai nenoriu! Noriu *tavęs*, visada norėjau tavęs, tu esi mano kraujyje, smegenyse ir kūne, tik dėl tavęs mano širdis plaka, tik dėl tavęs keliuosi rytais. Dieve, ar iki šiol to nesupratai?

Ji šypso. Lėta, ramia šypsena, kuri tarsi tiesia man ranką.

– *Kaip tik tai,* – sako ji, – aš ir norėjau išgirsti.

Žengiu prie jos, bet ji atsitraukia. Nenuleisdama žvilgsnio nuo mano akių ji atsisega suknelės diržą ir leidžia jai nukristi ant grindų. Po suknele ji nuoga, tik su aukštakulniais bateliais. Jos stačios krūtys tokios pat tvirtos ir dailios, kaip tą dieną, kai ją sutikau. Jos kojos kaip šokėjos, laikysena kaip karalienės. Gal pilvas nebe toks stangrus, koks buvo, bet jo minkštumas byloja apie jausminį, erotinį malonumą, apie vaisingumą ir geidulingą, kūnišką pasitenkinimą. Daug geriau toks negu kietas gimnastikos žinovės pilvas.

Ji žengia pasitikėdama, to daugelį metų nemačiau. Ji valdo – ne tik šią akimirką, suvokiu staiga, bet ir save, savo gyvenimą. Ji pasirinko.

– Užsimerk, Nikolai, – sako ji.

Ir viso to nematyti?

Ji nusijuokia iš mano veido išraiškos.

– Nagi, užsimerk.

Darau ką lieptas. Jos rankos prie mano kelnių, atsega, traukia užtrauktuką.

– Dabar... – sako ji.

... ir aš užuodžiu jį; kartu suvokiu, kad nors ir koks sunkus bus kelias priešaky, kad nors ir kaip ilgai užtruksime, kol atkursime savo santuoką, mums pavyks, santuoka bus tvirtesnė ir geresnė, negu buvo, žinosime, kad mes ištvėrėme ir kad man pasisekė labiau negu visiems kitiems vyrams...

– ...išsižiok.

Šokoladas.

PADĖKA

Kai rašai knygą, daug žmonių tau padeda pasakojimais ir patarimais, bet kai kuriuos žmones reikia išskirti už ypatingą jų indėlį.

Jeigu ne mano agentė Carole Blake, nebūčiau radusi savyje pasitikėjimo parašyti šitai knygai. Jos padrąsinimai, išmanymas, skrupulingi redagavimo patarimai, parama ir – svarbiausia – draugystė be galo vertingi. Skrisčiau (ir skridau!) į kitą pasaulio kraštą, kad galėčiau su ja pavalgyti priešpiečių.

Imogen Taylor yra tokia redaktorė, apie kurią kiekvienas rašytojas gali svajoti. Jos entuziazmas ir įžvalgumas skatina ir įkvepia, jos patarimai glausti, konstruktyvūs ir aiškūs. Ir ji juokiasi tose vietose, kur reikia. Tikras džiaugsmas su ja dirbti.

Oli Manson, toks dalykiškas, patikimas, su kuriuo visada smagu kalbėtis, taip pat pasiekė tai, kas atrodė neįmanoma: padarė pokalbį apie tarptautines mokesčių formas įdomų. Dėkoju jam ir visai puikiajai *Blake Friedmann* komandai.

Esu nuoširdžiai dėkinga Trisha Jackson ir nuostabiai *Pan Macmillan* komandai, kurios sudėtyje yra Fiona Carpenter, Emma Grey, Anne Newman, Caitriona Row, Marie Slocombe, Anna Stockbridge, Michelle Taylor ir Ellen Wood, ir visiems, kurių pakilumas ir entuziazmas taip mane įkvėpė. Ačiū!

Kiekviena mergina bent kartą gyvenime turi pasijusti verta milijono. Tas vertas pagundos vyras Hugo Burnand suteikė man tokią akimirką, kai darė mano autorines nuotraukas. *Palaima.*

Visiems, kas ištvėrė skyrybų siaubą, norėčiau rekomenduoti du žmones. Pirmas – tai Simon Pigott iš *Levison*

Meltzer Pigott kontoros, žavingiausias, doriausias ir atkakliausias advokatas šiame versle. Jis padarė mano skyrybas pakenčiamas, todėl liksiu amžinai dėkinga jam už tai, kad jo garbingas stilius padėjo mano buvusiam vyrui ir man išsiskirti taikiai. Antras žmogus – Danusia Brzezina, lojali ir jautri advokatė ir bičiulė. Sunku įvertinti jos juridinius patarimus rašant šią knygą; bendrauti su ja didelis malonumas.

Eileen Gaulter iš *Gaulter Technologies, Inc.* kūrybingai, dalykiškai ir sumaniai pakeitė mano menką ir abstraktų nusimanymą apie tinklalapį, ir rezultatas man labai patinka. Galite patikrinti adresu: www.TessStimson.com.

Sunku būtų atsidėkoti Georgie ir Charlie Stewart'ams už jų nuolatinį geranorišką svetingumą kas kartą man atskridus į Londoną. Jūsų namuose randu ne tik puriausius rankšluosčius, bet ir mieliausią draugiją. Jūsų bičiulystė man labai brangi.

Taip pat dėkoju savo tėvui Michaeliui ir pamotei Barbi už tai, kad paryčiais pasitinka mane oro uoste ir leidžia mano šeimai kelti netvarką jų gražiuose namuose. Dėkoju savo buvusiems uošviams Harry ir Sharon Oliver'iams už tai, kad pasigrobė vaikaičius, ir aš galėjau nekliudoma dirbti, kad aprūpino aviečių martiniu kada tik ir kiek tik prireikdavo. Dėkoju Henry, Matthew ir Lily už tai, kad ištipendavo ant pirštų galiukų, kai mamytei užeidavo rašymo krizė, ir kad ne per dažnai užguldavo mano kompiuterį.

Labiausiai dėkoju savo vyrui Erik'ui už tūkstantį mažyčių gražių darbų ir už vieną didžiulį, – kad vedė mane. Keliu tostą už Melville ir Milton, ir už gyvenimą.

Tess Stimson
Florida, 2006

Stimson, Tess

St-194 Svetimautojų klubas: romanas / Tess Stimson; iš anglų kalbos vertė Dalė Virginija Jakutienė. – Vilnius: Versus aureus, 2008. – 368 p.

ISBN 978-9955-34-139-0

Žmona, vyras ir meilužė. Kieno pusę palaikyti? Tess Stimson romanas „Svetimautojų klubas" – nepakartojamas pasakojimas apie tobulai sudėtingą amžinąjį trikampį. Tai klubas, kurio nariu tapdamas sumoki labai aukštą kainą.

UDK 820-3

Tess Stimson

SVETIMAUTOJŲ KLUBAS

Maketuotojas *Linas Vaškevičius*

Tiražas 2000 egz.
Išleido „Versus aureus" leidykla
Rūdninkų g. 10, LT-01135 Vilnius
versus@versus.lt | www.versus.lt
Spausdino AB „Aušra"
Vytauto pr. 23, LT-44352 Kaunas
ausra@ausra.lt | www.ausra.lt
Užsakymas 1202

Žmona, vyras, meilužė.
Kieno pusę palaikyti?

Nikolo Lajeno gyvenimas negalėjo būti laimingesnis. Jis skyrybų advokatas, patenkintas vyras, turintis gražią – gal kiek chaotišką – žmoną Melą, kulinarijos knygų autorę, derinančią darbą su gyvenimu patogiame name Viltšyre ir trijų nuostabių dukrelių auginimu.

Tačiau į jo gyvenimą kaip sekso granata įskrieja Sara Kaplan, jauna, protinga, gyvybinga advokatė, ir sukelia sprogimą. Nikolas apstulbintas ir pasibaisėjęs tuo galingu potraukiu jai. Ryšys tarp jų akivaizdus, bet prireikia teroristų išpuolio, kad Nikolas suvoktų esąs mirtingas ir pasielgtų beatodairiškai.

Tai, kas Sarai iš pradžių atrodo tik lengvas meilės romanas, labai greitai virsta skausminga kova už Nikolo širdį, kovojama su Mela, kuri anaiptol nėra pasinėrusi vien į maisto gaminimo ar mokyklos renginių pasaulį, kaip Nikolas manė. Mela, patyrusi savų pagundų, suvokia, kad reikia apsispręsti, ko ji nori, ir ar verta dėl to kovoti.

„Svetimautojų klubas" – nepakartojamas pasakojimas apie tobulai sudėliotą amžinąjį trikampį. Tai klubas, kurio nariu tapdamas sumoki labai didelę kainą.

www.versus.lt
ISBN 978-9955-34-139-0
9 789955 341390
www.skaitytojuklubas.lt